

CLIVE CUSSLER

VE PAUL KEMPRECOS

MAVİ ALTIN

ALTIN KİTAPLAR

MAVİ ALTIN
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

KİTABIN ORJİNAL ADI
BLUE GOLD

YAYIN HAKLARI
CLIVE CUSSLER KESİM Telif Hakları Ajansı
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ ve TİCARET A.S.

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ ve TİCARET A.S.'ye aittir.

BASKI 1. BASIM / ŞUBAT 2002
AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş. Matbaacılar Sitesi No: 83 Bağcılar İSTANBUL
ISBN 975 21 0226 3

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Celal Ferdi Gökçay Sok. Nebioğlu İshamı Cağaloğlu İstanbul
Tel: (0212) 513 63 65 - 526 80 12 - 520 62 46 - 513 65 18 Faks: (0212) 526 80 11
www.altinkitaplar.com.tr - info@altinkitaplar.com.tr

GİRİŞ

Sao Paulo Havalimanı, Brezilya, 1991

Çifte turbo motorunun güçlü bir itisiyle uçak havalanarak Sao Paulo semalarına doğru yükseldi. Güney Amerika'nın en büyük kentinin üzerinde hızla gözden kaybolan Lear jet kısa sürede on üç bin metre yüksekliğe erişti. Saatte beş yüz mil süratle kuzeybatıya yöneldi. Arkaya dönük koltukta oturan Profesör Francesca Cabrai, pencereden pamuk yığınlarını andıran bulutlara bakarken yaşadığı kentin enerjisini ve kirli hava yüklü sokaklarını şimdiden özlediğini düşünüyordu.

Karşı taraftaki koltuktan gelen kısık bir horultu, genç kadını daldığı düşüncelerden uzaklaştırdı. Bumburuşuk takım elbisesiyle horuldayarak uyuyan orta yaşlı adama bakarken, babasının Phillippo Rodriques'i niçin kendisine koruma olarak seçtiğini merak etti.

Çantasından çıkardığı dosyayı açıp, Kahire'de Uluslararası Çevrebilimciler Konferansı'nda yapacağı konuşmanın kenarına notlar almaya başladı. Konuşma metnini defalarca gözden geçirmişti, ama çok düzenli olmak karakterinin bir parçasıydı. Francesca başarılı bir mühendis ve saygın bir profesördü, ama erkeklerin egemenliğindeki bir toplumda ve iş alanında bir kadının kusursuzluktan öte olması bekleniyordu.

Sözcükler birbirine karışıyordu. Bir gece önce geç saatlere dek bavulunu toplamış ve bilimsel raporlarını bir araya getirmişti. Uyuyamayacak kadar heyecanlıydı. Şimdiyse uyuyan korumaya gıptayla bakıp biraz kestirmeye karar verdi. Konuşma metnini bir yana bırakıp, koltuğun arkasını iyice yatırarak gözlerini yumdu. Ninni gibi gelen motorların uğultusuna kendini kaptırıp, uykuya daldı.

Düşler birbirini izledi. Francesca denizin üzerinde tıpkı bir denizanası gibi, yumuşak dalgalarla kıpırdayarak dolanıyordu. Sonunda bir dalga onu tepelere çıkarıp kontrolden çıkmış bir asansör gibi suya bırakana dek zevkli bir duygu yaşamıştı. Bir anda gözlerini açtı ve çevresine bakındı. Sanki biri yüreğini avuçlamış gibi garip bir duyguya kapılıvermişti. Ama her şey olağan görünüyordu.

Antonio Carlos Jobim'in çok dokunaklı "One Note Samba" adlı parçası uçağı dolduruyordu. Phillippo hala uyuyordu. Bir terslik olduğu duygusundan sıyrılamamıştı. Öne eğilip uyuyan adamın omzunu hafifçe sarstı. "Phillipo, aç gözlerini."

Korumanın eli derhal belindeki tabancasına gitti ve bir silkinişte uyandı.

Karşısında Francesca'yı görünce rahatladı.

"Sinyora, çok üzgünüm," dedi esneyerek. "Uyuyakalmışım."

"Ben de uyudum," dedi kadın ve bir şeyleri dinlercesine sustu. "Bir terslik var gibi."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Francesca endişeyle güldü. "Bilmiyorum."

Phillipo gecenin yarısında karısı hırsızların tıkırtısını duymuş bir erkeğin bilgiç ifadesiyle gülümseyerek elini okşadı. "Gidip bakayım."

Yerinden kalkıp gerindi ve kokpitin kapısını tıklattı. Kapı açılınca basını içeri uzattı. Francesca mırıltılı konuşmaları ve kahkaha seslerini duydu.

Geri döndüğünde gülümsüyordu. "Pilotlar her şeyin yolunda olduğunu söylüyorlar sinyora."

Francesca adama teşekkür edip koltuğuna yerleşti ve derin bir soluk aldı. Aptal bir korkuya kapılmıştı. İki yıl süren yorucu çalışmaların ardından adeta beynini öğüten kıyma makinesinden kurtulmak fikri bir bakıma onu ürkütüyordu. Günlerce, gecelerce üzerinde çalıştığı proje, onu neredeyse eritmiş, sosyal yaşamını yok etmişti. Bakışları uçağın arka tarafındaki kanepeye takılınca, metal bavulunun hala yastıkların altında güvende olup olmadığını kontrol etme dürtüsüne güçlkle engel oldu. Bavulundan, Pandora'nın Kutusu'nun tam tersine açıldığı zaman kötülük yerine iyi şeyler ortaya dökülecekti. Buluşları milyonlarca insana sağlık ve zenginlik getirecek, dünya bir daha eskisi gibi olmayacaktı.

Phillipo ona bir şişe portakal suyu getirdi. Francesca tanıştıkları kısacık süre içinde yakın korumasından hoşlanmaya başladığını düşünerek teşekkür etti.

Buruşuk kahverengi takım elbisesi, seyrelmiş kır saçları, ince bıyıkları ve yuvarlak gözlükleriyle Phillippo rahatça dalgın bir akademisyen olarak algılanabilirdi. Böylesine utangaç, acemi tavırlarını kusursuzlaştırmak için yıllardır çalıştığını elbette Francesca bilemezdi. Rengi solmuş duvar kağıdı gibi bulunduğu ortamlarda kendini adeta görünmez hale getirme yeteneğinden dolayı Brezilya Gizli Servisi'nin en iyi elemanlarından biriydi.

Francesca'nın babası onu özellikle seçmişti. İlk başlarda genç kadın bir yakın korumayla yolculuk yapma fikrine şiddetle karşı çıkmıştı. Bir bebek bakıcısına gereksinim duymayacak yaşa gelmişti. Ama sonunda babasının, çevresini saracak yakışıklı servet avcılarını dışında gerçek endişeleri olduğunu anlayınca kabul etmişti.

Ailesinin serveti olmadan bile Francesca erkeklerin ilgisini kolayca çekebilirdi. Koyu renk tenli ve saçlı insanların ülkesinde hemen göze çarpan bir kadındı. Simsiyah, badem gözleri, upuzun kirpikleri ve kusursuz dudakları Japon kökenli büyükbabasından miras kalmıştı. Alman büyükannesinden ise açık kahverengi saçlarını, uzun boyunu ve Töfon'ların özgü inatçılığın simgesi olan keskin hatlı çenesini almıştı. Biçimli vücudu ise Brezilya'da yasamasından ileri geliyordu. Brezilyalı kadınların bedenleri ülkenin ulusal dansı samba için biçimlendirilmişti. Francesca da islerinin gerginliğinden kurtulmak için devam ettiği jimnastik salonunda bedeninin doğal güzelliğini geliştirmişti.

Japon imparatorluğu mantar şeklinde iki bulut altında yok oluverdiğinde büyükbabası düşük dereceli bir diplomattı. Brezilya'da kalmış, kendisi gibi birden bire işini yitirivermiş olan Üçüncü Reich'in büyükelçisinin kızıyla evlenmiş, Brezilya vatandaşlığına geçmiş ve ilk aşkı olan bahçesiyle uğraşmaya başlamıştı. Bahçe düzenleme şirketinin varıl ve güçlülere hizmet verebileceği Sao Paulo'ya yerleşmişti. Hükümetin ve ordunun etkili kişileriyle yakın ilişkiler geliştirmişti. Oğlu, yani Francesca'nın babası bu bağlantıları kullanarak Ticaret Bakanlığı'nda yüksek bir konuma rahatça yerleşmişti. Francesca'nın annesi ise iyi bir ev hanımı ve anne olabilmek uğruna akademik kariyerini bir yana bırakmış olan parlak bir mühendislik öğrencisiydi. Gerçi kararından pişmanlık duyduğunu hiçbir zaman açığa vurmamıştı, ama kızı onun adımlarını izlemeye başlayınca çok mutlu olmuştu.

Birleşmiş Milletler görevlileriyle birlikte Kahire'ye gitmek için yola çıkacağı New York'a kadar kendi şirket uçağıyla gitmesi için babası ısrar etmişti.

Francesca kısa süre için bile olsa Amerika'ya tekrar gideceğine seviniyor, bir an önce ulaşmak için sabırsızlanıyordu. Kaliforniya'daki Stanford Üniversitesi'nde geçirdiği yıllar tatlı anılar olarak

kalmıştı. Pencereden dışarı bakınca nerede olduklarını bir türlü kestiremedi. Sao Paulo'dan ayrıldıktan sonra pilotlar uçuş konusunda bilgi vermemişlerdi. Francesca yerinden kalkıp kokpite yöneldi.

"Bom dia senhores. Nerede olduğumuzu ve daha ne kadar uçaçağımızı merak etmiştim."

Kaptan pilot Riordan, kısacık kesilmiş saman rengi saçlı, Teksas aksanlı bir Amerikalıydı. Francesca onu daha önce hiç görmemişti ama şaşırdığı söylenemezdi.

Riordan'ın yabancı olması da şaşırtıcı değildi. Gerçi uçak özel bir şirkete aitti ama yerel bir havayolunun pilotlarını kullanıyordu.

Eyii gunlar, dedi kaptan çarpık bir gülüşle yarım yamalak Portekizcesiyle.

"Sizi bilgilendirmediğimiz üzđünüm küçük hanım. Uyuduğunuzu görünce, rahatsız etmek istemedik. Gelişmiş kasları halter çalışmalarına düşkün olduğunu gösteren iri yapılı Brezilyalı yardımcı pilota göz kırptı. Yardımcı pilot gözlerini Francesca'nın bedeninde dolaştırırken sırttı. Genç kadın kendini bir muzurluk yapmaya hazırlanan iki yaramaz çocuğa raslamış gibi hissediyordu.

Tarifeye göre durumumuz nedir?

"şeey Venezüella üzerindeyiz. Yaklaşık üç saat sonra Miami'de olmamız gerekiyor.

Yakıt alırken biraz dinleneceğiz ve üç saat sonra da New York'a inmiş olacağız."

Francesca'nın bakışları pilotların önlerindeki ekranlara takılmıştı.

İlgilendiğini gören yardımcı pilot bu güzel kadını etkileme fırsatını kaçırmak istemedi.

"Bu uçak o kadar akıllı ki, kendi kendine uçarken, biz ekranda futbol maçı izleyebiliyoruz, dedi tüm dişlerini gösteren bir gülümseyişle."

Carlos'un sizi kandırmasına izin vermeyin, dedi kaptan. "Bu gördüğünüz elektronik uçuş gereçleridir. Ekranlar daha önce kullandığımız aygıtların yerini aldı."

Teşekkürler, dedi Francesca kibarca. Başka bir ekranı işaret etti. "Bu pusula mı ? "

Sim, sim, dedi yardımcı pilot yeterince iyi bir öğretmen olduğuna inanarak.

Öyleyse niçin dümdüz kuzeye doğru gittiğimizi gösteriyor? diye sordu genç kadın kaslarını çatarak. "Miami'ye doğru daha batıya uçmamız gerekmez mi?"

İki erkek bakıştı. "İyi bir gözlemcisiniz sinyora," dedi Teksas'lı. "Kesinlikle haklısınız. Ama havada iki nokta arasındaki en kısa yol bazen düz bir çizgi değildir. Dünyanın yuvarlaklığıyla bağlantılıdır. Örneğin Amerika'dan Avrupa'ya uçarken en kısa yol oldukça yükselip, büyük bir kavis çizmektir. Ayrıca Küba'nın hava sahasına da dikkat etmek zorundayız. İhtiyar Fidel'i kızdırmak istemeyiz."

Yine göz kırpıp sırttı.

Francesca başını salladı. "Bana zaman ayırdığınız için teşekkür ederim beyler.

"Beni bilgilendirdiniz. Sizi işinizle baş başa bırakayım."

"Rica ederim efendim. Ne zaman isterseniz."

Koltuğuna dönerken Francesca öfkeden köpürüyordu. Aptalları Yoksa onun salak olduğunu mu

düşünmüşlerdi? Dünyanın yuvarlaklığı ile bağlantılıymış!

Dediğim gibi her şey yolunda, değil mi? diye sordu Phillip o gözlerini okuduğu dergiden ayırarak.

Francesca eğilip alçak, kesin bir sesle konuşmaya başladı. "Hayır, her şey yolunda değil. Bence bu uçak doğru rotayı izlemiyor." Pusulada gördüklerini aktardı. "Uyurken bir gariplik hissettim. Sanırım yön değiştirirlerken uçağın döndüğünü hissettim."

"Belki yanılıyorsunuz."

"Belki ama sanmıyorum."

"Pilotlardan bir açıklama istediniz mi?"

"Evet. Bana dünyanın yuvarlaklığından dolayı iki nokta arasındaki en kısa mesafenin düz bir çizgi olmadığı konusunda saçma sapan bir öykü anlattılar."

Phillipo bu açıklamaya şaşırarak kaşlarını kaldırdı ama yine de ikna olmamıştı.

Bilemeyeceğim...

Francesca başka tutarsızlıkları da anımsıyordu. "Uçağa geldikleri zaman esas pilotların yerini alacaklarını söylediklerini anımsıyor musun?"

"Evet. Esas pilotların başka bir göreve gönderildiklerini söylediler. Bir iyilik yaparak onların yerlerini almışlar."

Francesca başını salladı. "Garip. Bu konuyu niçin açtılar? Sanki sorabileceğim tüm sorulardan daha ilk başında kurtulmak istiyorlardı. Ama niçin?"

Rota izlemesini biraz bilirim, dedi Phillip o düşünceli bir sesle. "Gidip bir bakayım." Ağır adımlarla kokpite doğru ilerledi. Konuşma ve gülüşme sesleri duyuldu ve birkaç dakika sonra dudaklarında bir gülümseme ile geri döndü. Yerine otururken gülüşü siliniverdi.

"Kokpitte orijinal uçuş planını gösteren bir aygıt var. Ama ekrandaki mavi çizgiyi izlemiyoruz. Pusula konusunda da haklısınız. Doğru yolda değiliz."

Tanrı aşkına neler oluyor Phillip o?

Yüzüne ciddi bir ifade yerleşti. "Babanızın size söylemediği bir şey var."

Anlamadım.

Phillipo kokpitin kapalı kapısına baktı. "Bir şeyler duymuş. Sizin ciddi bir tehlike altında olduğunuza inanmıyordu ama yardıma gereksinim duyduğunuz takdirde benim yakınınızda olmamı isteyecek kadar kaygılıydı."

"Bana kalırsa ikimizin de yardıma ihtiyacı var."

"Si sinyora. Ama kendimize ancak biz yardım edebiliriz."

"Silahınız var mı?" diye sordu Francesca birdenbire.

"Elbette." Böylesine güzel ve kültürlü bir kadından gelen bu soru adeta onu eğlendirmişti. "Onları vurmamı ister misiniz?"

"Bunu demek elbette istemem," dedi gene kadın üzüntüyle. "Başka bir fikriniz var mı?"

“Bir silah yalnızca karşınızdakini vurmak için değildir,” dedi Phillip.

“İnsanları korkutmak, yapmak istemediklerini yapmaya zorlamak için de kullanılabilir.”

“Uçağı doğru yola döndürmeye zorlamak gibi mi?”

“Umarım sinyora. Kokpite gideceğim. Onlara kibarca bizi en yakın havaalanına indirmelerini söyleyeceğim. Bunun sizin isteğiniz olduğunu bildireceğim. Eğer reddederlerse, silahımı çıkarıp kullanmak istemediğimi söyleyeceğim.”

“Ama kullanamazsınız” dedi Francesca ani bir korkuya kapılarak. “Bu yükseklikte uçağın gövdesinde bir delik açılacak olursa, kabin basıncı düşer ve birkaç saniye içinde hepimiz ölürüz.”

“İyi bir nokta. Bu durum onların korkusunu arttıracaktır.” Uzanıp kadının elini tuttu. “Size gözkulak olacağıma babanıza söz verdim sinyora.”

Sanki içinde buldukları durumu değiştirecekmiş gibi başını salladı. “Ya yanıyorsam? Ya bunlar görevlerini yapan masum pilotlarsa?”

“Kolay,” diyerek omzunu silkti Phillip. “Telsizle haberleşiriz, en yakın alana ineriz, polis çağırırız, olayları araştırırız ve sonra yolumuza devam ederiz.”

Konuşmaları yarıda kesildi. Kokpitin kapısı acildi ve kaptan pilot alçak tavana başını çarpmamak için eğilerek kabine girdi.

Bize anlattığın fıkra çok güzeldi, dedi çarpık sırtışıyla. “Başka fıkra biliyor musun?”

Üzgünüm, sinyor, dedi Phillip.

Öyleyse bir tane ben size anlatayım, dedi pilot. Yarı kapalı gözleri Riordan'a uyku bir ifade veriyordu ama elini arkaya atıp kemerindeki tabancayı çekerken hiç de uyukluyor gibi değildi.

Silahını ver, dedi Phillip'ya bakarak. “Ağır ol.”

Phillipo ceketini açıp, omzuna asılı kılıfın görünmesini sağladı ve parmaklarının ucuyla silahını yerinden çıkardı. Pilot tabancayı kemerine soktu.

Teşekkürler, amigo. Bir profesyonelle iş yapmak her zaman için iyidir.

Koltuğun koluna oturup bos eliyle bir sigara yaktı. “Arkadaşım ile konuşuyorduk ve belki de sizlerin bizimle biraz uğraşacağınızı düşündük. İkinci kez kokpite gelince bizi kontrol ettiğinizi anladık. Yani yanlış anlama olmaması için her şeyi açıklamaya karar verdik.”

Kaptan Riordan neler oluyor? diye atıldı Francesca. “Bizi nereye götürüyorsunuz?”

Sizin zeki olduğunuzu söylemişlerdi, dedi kaptan pilot. “Bizim arkadaş uçak hakkında övünmemeliydi.” Sigaranın dumanını burnundan üfledi. “Haklısınız.

“Miami'ye gitmiyoruz. Trinidad'a doğru yol alıyoruz.”

“Trinidad mı?”

“Güzel bir yer olduğunu duymuştum.”

“Hiçbir şey anlamıyorum.”

“İşte böyle sinyorita. Sizi alanda bir karşılama komitesi bekleyecek. Kim olduklarını sakın

sormayın çünkü bilmiyorum. Yalnızca sizi oraya götürmek için bizi kiraladılar. Aslında tereyağından kıl çeker gibi olup bitecekti. Size mekanik bir sorun çıktığını ve inmemiz gerektiğini söyleyecektik."

"Öteki pilotlara ne oldu?" diye sordu Phillippo.

"Bir kaza geçirdiler," diyerek omzunu silkti Riordan. Sigarasını yere atıp söndürdü. "Durum böyle bayan. Siz uslu durursanız, her sey yolunda gidecek. Sana gelince cavaleiro, patronlarıyla başın derde gireceği için üzgünüm. Şimdi ikinizi de bağlayabilirim ama bu uçağı uçuramayacağınıza göre, bir yaramazlık yapmaya kalkışacağınızı sanmıyorum. Bir şey daha var. Hadi ahbab kalk ve arkamı dön. "

Üstünün aranacağını sanan Phillippo itiraz etmeden yerinden kalktı. Francesca'nın uyarısı çok geç kaldı. Tabancanın gümüş renkli kabzası bir kavis çizerek yakın korumanın sağ kulağının üstüne indi. Darbenin sesini adamın yere düşerken attığı çığlık bastırdı.

Francesca yerinden fırladı. "Bunu niye yaptın?" diye karşı çıktı. "Silahını aldın. Sana zarar veremezdi."

Üzgünüm bayan. Kendimi güvenceye almam gerektiğine inanırım. Riordan yerde yatan adam bir patates çuvalıymış gibi üzerinden atladı. "Kafasında oluşan bir çatlak, bir adamın başını derde sokmasını önler. Duvarda ilkyardım kutusu var. Herhalde siz onu tedavi edene dek inmiş oluruz." Elini kasketine götürüp selam verdi ve kokpite girip kapıyı kapattı.

Francesca adamın yanına diz çöküp kumaş peçeteleri maden suyuyla ıslattı ve yarasını temizledi. Kanama duruncaya kadar yaranın üzerine bastırdı. Alnındaki kesik yere antiseptik sürdü ve bir peçeteye buz koyup şişmesini önlemek için başının yan tarafına yerleştirdi.

Bunları yaparken bir yandan da bulmacayı çözmeye çalışıyordu. Fidyeye için kaçırıldığı fikrini aklından silmişti. Ancak Francesca'nın çalışmalarıyla ilgilenen biri bunca zahmete girebilirdi. Üstelik bu çılgınca planı kuran her kimse, hazırladığı raporla da yetinmemişti. Eğer raporu ele geçirmek isteseydi, laboratuvara girebilir ya da havalimanında bavulunu çalabilirdi. Anlaşılan Francesca'nın bulgularını kendilerine anlatmasını istiyorlardı. Yaptığı çalışma öylesine farklı, öylesine gizliydi ki, fen bilimleri normlarına uymadığından, şimdiye dek kimsenin aklına gelmemişti.

O olup bitenlerin hiçbir anlamı yoktu! Bir iki gün sonra çalışmalarının sonucunu tüm dünya ülkelerine bedava olarak verecekti. Patent istemiyordu. Telif hakkı peşinde değildi. Hiçbir karşılığı yoktu. Benliği öfkeyle dolup taşıyordu. Bu acımasız insanlar, milyonların durumunu düzeltmesine engel oluyorlardı.

Phillippo inledi. Kendine geliyordu. Gözlerini kırptı ve odaklamaya çalıştı.

İyi misin? diye sordu Francesca.

"Çok fazla ağrı hissettiğime göre yaşıyor olmalıyım. Oturmama yardım edin lütfen."

Francesca omuzlarından tutup, sırtını koltuğa dayayıp oturacak kadar düzelmesine yardım etti. Bardan bir sise rom açıp dudaklarına yaklaştırdı. Phillippo bir yudum içti, midesinde durup durmayacağını kontrol etti ve tekrar içti.

Kusmadığını fark edince gülümsedi. "İyileşeceğim. Teşekkür ederim."

Francesca gözlüklerini uzattı. "Korkarım sana vurdukları zaman, gözlüğün kırılmış."

Camları numaralı değil. Gözlük olmadan rahatça görebiliyorum, diyerek koltuğun üzerine attı.

Genç kadının yüzüne dikilen bakışları hiç de korkan birinin bakışlarına benzemiyordu. Sonra kokpitin kapısına baktı.

Ne kadar zaman baygın kaldım?

“Yaklaşık yirmi dakika.”

“İyi, daha zaman var demektir.”

“Ne için zaman var?”

Elini ayak bileğine doğru uzatıp kısa namlulu bir silah çıkardı.

"Eğer dostumuz bana baş ağrısı çektirmek için acele etmeseydi, bunu da bulabilirdi, dedi acı bir gülüşle."

Phillipo artık bir yakın korumadan çok, dalgın bir profesörü andıran buruşuk giysili adam değildi. Francesca'nın kapıldığı rahatlama duygusu gerçeği anımsayınca yok oldu. "Ne yapabilirsin ki? Onlarda en az iki silah var ve biz bu uçağı uçuramayız."

Özür dilerim Sinyora Cabrai. Size her şeyi açıklamamıştım. Neredeyse suçluluk duyarmış gibi ekledi. "Gizli servise katılmadan önce Brezilya Hava Kuvvetleri'nde görev yaptığımı söylemeyi unuttum galiba. Lütfen ayağa kalkmama yardım edin."

Francesca'nın dili tutuldu. Bu adam şapkasından başka tavşanlar da çıkaracak mıydı? Titreyen bacaklarının üzerinde doğrulmasına yardımcı olmak için elini uzattı. Bir an sonra yepyeni bir güç ve azim bedenini sardı. Adam emirlerine herkesin itaat etmesine alışkın bir tavırla, "Size ne yapacağımızı söyleyene dek burada kalın," dedi.

Kokpite doğru gidip kapıyı açtı. Kaptan omzunun üstünden baktı. "Hey bak, yaşayan ölüler ülkesinden kim çıkıp gelmiş. Sanırım sana yeterince sert vurmadım."

İkinci fırsatın olmayacak, dedi Phillip. Silahın namlusunu Teksas'lının kulağının arkasına canını yakacak kadar sertçe vurdu. "Eğer içinizden birini öldürürsem, öteki yine de bu uçağı uçurabilir. Kim ölmek istiyor?"

Tanrım, silahını aldığımı söylemiştin! dedi Carlos.

Hafızan pek zayıfmış, cavaliero, dedi pilot sakın bir sesle. "Bizi vurursan, kim uçuracak?"

"Ben uçururum cavaliero. Üzgünüm pilot brövemi yanımda getirmedi. Sözüme güvenmek zorundasınız."

Riordan başını çevirince, korumanın yüzündeki soğuk gülüşü fark etti.

Bir profesyonelle iş yapmak konusunda söylediklerimi geri alıyorum, dedi Riordan. "Simdi ne olacak ahbab?"

“İki silahı da ver bana. Teker teker.”

Phillipo pilot'un uzattığı iki silahı kapıya yaklaşmış olan Francesca'ya verdi.

Yerinden kalk, diye emretti kabine doğru gerileyerek. "Yavaşça."

Riordan yardımcı pilotla göz göze geldi ve bedeniyle gölgeleyerek eliyle bir hareket yaptı. Yardımcı pilot anladığını belirtmek için usulca göz kırptı.

Kaptan pilot görünmeyen bir tasmayla çekiliyormuş gibi Phillip'o'nun ardından kabine girdi. "Gidip yüzükoyun divana yatmanı istiyorum," dedi Phillip'o silahı adamın göğsünden ayırmadan.

İyi. Ben de biraz kestirmeyi düşünüyordum, dedi pilot. "Çok nazıksın doğrusu."

Francesca iki erkeğin geçebilmesi için yol verdi. Phillip'o öndeki koltukların birinin altından birkaç çöp torbası çıkarmasını söyledi. Bunları kullanarak kaptan pilotu bağlayacaktı. Riordan tehlike yaratmayacak konuma gelince de, yalnızca yardımcı pilotla başa çıkması gerekecekti.

Uçağın içi yaklaşık dört metreydi. Adamın geçmesi için Phillip'o kenara çekilmek zorunda kaldı. Bu küçük kabinde herhangi bir oyuna kalkışmaması için uyarırken, yakın mesafeden ates ettiği takdirde ıskalamasının olanaksız olduğunu da belirtti. Riordan başını sallayarak kabinin arka tarafına doğru yürüdü. Yardımcı pilot uçağı sola doğru yatırırken aralarında birkaç santim boşluk vardı.

Gerçi Riordan bu hareketi bekliyordu ama ne zaman gerçekleşeceğini ya da ne denli şiddetli olacağını tahmin edememişti. Dengesini kaybedip bir koltuğun üzerine yığılırken, kafasını bölmenin kenarına çarptı. Phillip'o'nun ayakları yerden kesildi ve kabin boyunca uçup, Riordan'ın üzerine kapaklandı.

Pilot sağ elini kullanıp iri yumruğunu yakın korumanın çenesine indirdi.

Phillip'o'nun gözlerinin önünde yıldızlar çaktı ve neredeyse bayılıyordu, ama silahını elinden bırakmamayı başardı. Riordan tekrar yumruk atmak için harekete geçince, dirseğiyle savuşturdu.

Her ikisi de dövüşmeyi sokaklarda öğrenmişti. Phillip'o, tırnaklarını Riordan'ın gözlerine sokmaya çalışırken pilot da elinin kenarını dişledi. Phillip'o dizini pilotun kasığına tüm gücüyle indirdi. Adamın ağzı acılınca kafasını ani bir hareketle öne eğip burnunun üzerine vurdu ve kemiğini kırdı. Bu noktada kavganın galibi sayılabılırdi ama yardımcı pilot aynı anda uçağı sertçe sağa döndürdü.

İki erkek karşı taraftaki koltuğun üzerine savruldu. Şimdi Amerikalı üstteydi.

Phillip'o, tabancanın namlusuyla pilotun kafasına vurmaya denedi ama Riordan iki eliyle bileğinden kavrayıp, yönünü değiştirdi. Phillip'o çok güçlüydü ama böylesine bir saldırıya karşı koyacak kadar başarılı değildi. Silahın namlusu midesine doğru indi.

Pilot iki eliyle silahı tutmuş, parmaklarından sıyırmaya çabalıyordu. Phillip'o silahına sahip çıkmaya çalıştı. Neredeyse başarıyordu, ama Riordan'ın burnundan akan kan eline bulaşıp tutmasını güçleştirdi. Pilot son bir çabayla tabancayı avucundan almayı basardı ve tetiği çekti. Boğuk bir ses çıktı ve mermi göğsüne saplanırken Phillip'o'nun bedeni bir an kasılıp gevşedi.

Yardımcı pilot uçağı doğru düzeye getirdi. Riordan ayağa kalktı ve kokpite doğru sendeleyerek yürümeye başladı. Bir terslik olduğunu hissederek geri döndü.

Ardında bıraktığı tabanca yakın korumanın göğsüne dayalı duruyordu. Phillip'o ateş edebilmek için silahı sabit tutmaya çabalıyordu. Riordan yaralı bir gergedan gibi saldırdı. Tetik çekildi. İlk mermi omzuna saplandı ama hızını kesmeye yetmedi. Phillip'o'nun beyni öldü ama parmağı tetiği iki kez daha çekti.

İkinci mermi Riordan'ın kalbine isabet edip anında öldürdü. Üçüncüsü ise bambaşka bir yöne gitti, daha kaptan pilotun bedeni yere yığılmadan, Phillip'o'nun elindeki tabanca parmaklarının arasından kayıp düştü.

Kabinin bir tarafında başlayıp öteki tarafında devam eden mücadele ancak birkaç saniye sürmüştü.

Koltukların arasına savrulan Francesca, kanlar içindeki pilot, kokpite doğru giderken yerinden kıpırdamamıştı. Kurşun sesleriyle olduğu yerde biraz daha büzülmişti.

Dikkatle başını koltukların arasından uzatınca pilotun hareketsiz yatan bedenini gördü. Phillip'o'nun yanına sürünerek gitti ve kanlı parmaklarının arasından kayan silahı alıp kokpit kapısına doğru döndü. Korkuya kapılmayacak kadar öfkelenmişti ve öfkesi birdenbire şoka dönüştü.

Yardımcı pilotun kafası önüne düşmüştü ve ancak emniyet kemeri bağlı olduğundan koltuğunda oturuyordu. Kabinle kokpit arasındaki bölmede bir delik açılmış ve kurşun pilot koltuğunun arkalığını da delip geçmişti. Phillip'o'nun üçüncü atışı.

Francesca adamı yerinde doğrulttu ve inlemesi henüz hayatta olduğunu kanıtladı.

Konuşabiliyor musun?

Carlos'un gözleri yuvalarında döndü ve boğuk bir sesle, "Evet," dedi.

İyi. Kurşun sana isabet etti ama öldürücü bir yara aldığını sanmıyorum, diye yalan söyledi Francesca. "Şimdi kanamayı durdururum."

ilkyardım kutusuyla geri dönerken, bir acil servisin travma birimine gereksinimi olduğunu düşünüyordu. Yardımcı pilotun sırtından yere akan kanın oluşturduğu gölcüğü görünce neredeyse bayılacaktı. Sırtına yerleştirdiği sargı bezleri bir anda kıpkırmızı kesildi ama belki de kan kaybını bir ölçüde azalttı. Bunu anlayabilmek olanaksızdı. Tek bildiği, adamın ölmekte olduğuydu.

Korkulu gözlerle ekranlara bakarken, tek kurtuluş umudunun, adım adım ölüme yaklaşan adam olduğunu fark edip adeta dondu kaldı. Onu hayatta tutmaya çabalamak zorundaydı.

Rom şişesini getirip yardımcı pilotun dudaklarına yaklaştırdı. İçki bir yandan çenesinden akıyordu ama boğazına giden birkaç yudum bile öksürmesine neden oldu.

Biraz daha rom istedi. Yüksek alkol solgun yanaklarına renk verirken, donuk gözlerine de yaşamın canlılığı geri geldi.

Francesca dudaklarını adamın kulağına yaklaştırdı. "Bunu uçurmak zorundasın," dedi sakın bir sesle. "Tek şansımız bu."

Böylesine güzel bir kadının bu kadar yakınında durması Carlos'a gereken enerjiyi vermiş gibiydi. Donuklaşmış bakışları canlandı. Başını sallayarak titreyen elini doğruca Rio'daki trafik kontrolüne bağlı olan telsize götürdü. Francesca kaptan pilot koltuğuna oturup kulaklığı taktı. Trafik kontrolörünün sesi duyuldu. Carlos ona bakarak gözleriyle yardım diledi. Francesca konuşmaya başlayıp içinde buldukları durumu anlattı.

Ne yapmamızı önerirsiniz?

Dehşet verici bir sessizlikten sonra ses tekrar duyuldu. "Derhal Caracas'a yönelin."

"Caracas Çok uzak," diye hırıldadı Carlos, konuşabilecek enerjiyi toplayınca.

"Daha yakın bir yer olmalı."

Birkaç sessiz dakika daha geçti. "Caracas dışında, bulunduğunuz noktadan yaklaşık iki yüz mil uzakta küçük bir pist var. Aletle iniş yapamazsınız ama hava mükemmel. Ulaşabilir misiniz?"

"Evet," dedi Francesca.

Yardımcı pilot gücünün son kırıntılarıyla San Pedro'daki alanın uluslararası tanım kodunu uçuş bilgisayarına girdi ve verilere dayanarak uçak dönüşe geçti.

Carlos'un dudaklarında uçuk bir gülüş dolaştı. "Size bu uçağın kendi kendine uçtuğunu söylememiş miydim, sinyora?" Uykusunda konuşmuş gibi bir hali vardı.

Kan kaybından zayıf düştüğü belliydi. Kısa bir süre sonra herhalde kendinden geçecekti.

"Kimin uçurduğu umurumda değil," dedi Francesca sertçe. "Yalnızca bizi yere indir yeter."

Carlos başını salladı ve yedi yüz metreye inmek için bilgisayara otomatik iniş emrini verdi. Uçak ağır ağır bulutlardan sıyrıldı ve yeşil çayırlar görüldü.

Toprağı görmek Francesca'yı hem rahatlatmış, hem de ürkütmüştü. Carlos birdenbire bedeninden elektrik akımı geçmiş gibi titreyince, genç kadının korkusu biraz daha arttı. Yardımcı pilot kadının elini sımsıkı tuttu.

San Pedro'ya kadar gidemeyiz, dedi Carlos ıslak bir tıkırdı gibi çıkan bir sesle.

Gitmek zorundasın, dedi Francesca.

Olanaksız.

"Lanet olsun Carlos, sen ve arkadaşın başımızı bu derde soktu. Şimdi de sen bizi buradan kurtaracaksın."

Boş bir gülüşle baktı yüzüne. "Ne yapacaksınız sinyora, beni vuracak mısınız?"

Francesca'nın gözleri alev alev parlıyordu. "Eğer bu uçağı yere indiremezsen, vurmuş olmamı yeğleyeceksin."

Carlos başını salladı. "Acil iniş yapacağız. Tek şansımız bu. Bir yer bulun."

Kokpitin penceresinden yağmur ormanlarının yeşilliği görünüyordu. Ağaçların tepesine bakarken, Francesca sınırsız bir brokoli tarlasının üstünden geçiyorlarmış duygusuna kapıldı. Gözleriyle yeşil örtüyü bir kez daha taradı.

Umutsuz bir durum. Bir dakika. Güneş ışığı parlak bir yüzeyden yansıyor.

Su ne? diye sorup işaret etti.

Carlos otomatik pilotu devreden çıkarıp kontrolü ele aldı ve bir şelaleden yansıyan güneşin ışıklarına doğru döndürdü. Kıyısında sarı ve kahverengi tarlaların yer aldığı, kıvrım kıvrım akan bir dere görüldü.

Neredeyse otomatik hareketlerle uçağı kumanda eden Carlos, aşağıdaki açıklığın üzerine ulaştı ve sağa dönmek üzere uçağı otuz derece yatırdı. Kanat flaplarını açarak sert bir sağ dönüşle inişe hazırlandı. Altı yüz metrede uçuyorlar ve inmeye hazırlanıyorlardı. Hızı azaltmak için flapları tümüyle açtı.

Çok alçak, diye homurdandı. Ağaçların tepeleri hızla yaklaşıyordu.

Umarsızlıktan doğan insanüstü bir güçle uzanıp gaz kolunu itti ve kazandığı güçle uçak yükselmeye başladı.

Gitgide netliğini yitiren bakışlarıyla son inişi nasıl yapacağını hesaplamaya çabaladı. Neredeyse

bir posta pulu büyüklüğünde gözükken minicik, eğri büğrü bir tarlaya ineceklerdi. Saatte yüz altmış mille uçuyorlardı. Sürat çok yüksekti.

Gırtlğından boğuk bir hırıltı yükseldi. Bası omzuna doğru düştü. Ağzından kan fişkırıldı. Direksiyonu sımsıkı tutan parmakları artık işe yaramaz bir biçimde kıvrılmıştı. Son dakikalarda uçağı kontrol edebilmesi yeteneklerinin bir gösterisiydi. Küçük uçak dengesini bozmadan, dümdüz yere indi ve toprağına değince, suyun üstünde kaydırılan bir taş gibi birkaç kez zıpladı.

Gövdesi toprağına dokunduğı anda metallerin çığığı neredeyse kulakları sağır ediyordu. Uçakla toprak arasındaki sürtünme biraz olsun yavaşlatmıştı ama yine de saatte yüz milden daha hızlı gidiyor ve gövdesi bir pulluğun bıçağı gibi toprağı yarıyordu. Kanatları kırıldı, yakıt tankları patladı. Derenin bir kıvrımına doğru ilerlerken ardında siyah ve turuncu renkli bir alev topu bıraktı.

Otlarla kaplı, sert toprağın yerini derenin kıyısındaki yumuşak çamur almasıydı, uçağın gövdesi herhalde paramparça olacaktı. Kanatları ayrılmış ve beyaz gövdesi çamur içinde kalmış uçak, bataklığına gömülmeye çalışan dev bir solucana benziyordu. Çamurun üzerinde de biraz kaydı ve sarsılarak durdu. Ani duruşla uçuş aygıtlarının olduğı panele doğru savrulan Francesca başını çarparak bayıldı.

Yanan otların hışırtısı, dere suyunun şıkırtısı ve sıcak metalin dokunduğı sudan yükselen buharın tıslaması dışında bir ses duyulmuyordu.

Çok geçmeden ormanın içinden hayaletleri andıran gölgeler belirdi. Tıpkı leopar kadar sessiz, uçağın parçalanmış gövdesine yaklaştılar.

Bölüm 1 San Diego, Kaliforniya, 2001

Pasifik kıyısında Encinitas'ın batısında, San Diego'daki tüm yelkenli ve motorlu tekneleri kapsayan filonun en görkemli teknesi olan Nepenthe demir atmış, hafif hafif sallanıyordu. İnce zarif çizgileriyle, bir mızrak gibi uzanan pruvası, genişleyen kıcıyla altmış beş metrelik Nepenthe, ince beyaz porselenden yapılmış gibiydi. Kusursuz biçimi ve parlak boyasıyla Kaliforniya güneşinin altında göz alıyordu. Başından kıcına kadar rengarenk bayraklar esintide sallanıyordu.

Uçuşan balonlar ara sıra iplerinden kurtuluyor ve masmavi göğe yükseliyordu.

Yatın oldukça geniş, İngiliz İmparatorluk stili salonunda bir yaylı çalgılar dörtlüsü, tam ortadaki kalın bacaklı maun masanın çevresine toplanıp kıtlıktan çıkmışçasına, pate, beluga havyarı ve karides tıkıran, siyahlara bürünmüş Hollywood ünlülerine, şişko politikacılara, yakışıklı televizyon sunucularına Vivaldi'den bir parça çalmaktaydı.

Dışarda, güneşin ısıttığı güvertede, tekerlekli sandalyelerinde oturan ya da koltuk değneklerine dayanan çocuklar temiz havayı içlerine çekerek sosisli sandviçlerini ve hamburgerlerini kerttiriyorlardı. Yanlarında ise bir anaç tavuğu andıran elli yaşlarında güzel bir kadın vardı. Gloria Ekhart'ın biçimli dudaklarını ve peygamber çiçeği mavisini gözlerini filmlerini ya da televizyondaki dizilerini izlemiş olan herkes yakından tanırdı. Ünlü aktristin tüm hayranları güvertede tekerlekli sandalyesiyle dolaşan çilli yüzlü güzel kızı Elsie'yi de tanıyorlardı. Ekhart şöhretinin zirvesindeyken servetini ve zamanını kendi kızına benzeyen çocuklara yardımcı olmak için mesleğini bırakmıştı. Salonda Dom Perignon şampanyalarını yudumlayan varlıklı konuklara biraz sonra Ekhart Vakfı için cüzdanlarına davranmaları söylenecekti.

Halkla ilişkiler konusunu iyi bilen Ekhart, bu nedenle düzenleyeceği parti için Nepenthe yatını kiralamıştı. 1930 yılında Glasgow'daki G.L. Watson Tersanesi'nden suya indiğinde, denizlere açılmış en zarif motorlu yatlardan biri olarak kabul edilmişti. İlk sahibi olan İngiliz soylusu, bütün bir gece süren poker oyununda yatını, kumara, uzun süreli partilere ve yaşı küçük artist adaylarına düşkünlüğü ile tanınan bir Hollywood yapımcısına yitirmişti. Birkaç kez yatla pek yakından ilgilenmeyen yeni sahiplerin ellerinden geçtikten sonra balıkçı teknesi olarak kullanılmaya başlamıştı ve sonunda ölü balık ve yem kokularıyla dolu olarak bir kalafat yerine terk edilmişti. Silicon Vadisi zenginlerinden biri tarafından kurtarılmış da, tekneyi bugünkü haline getirmek için harcanan milyonlarca doları geri alabilmek için Ekhart'ın vakıf yararına verdiği partiler gibi etkinliklere kiralanmaya başlamıştı.

Mavi blazer ceketinin üst cebinde resmi yarış hakemi olduğunu gösteren bir arma bulunan adam dürbününü Pasifik Okyanusu'nun yeşil boşluğuna dikmişti. Gözlerini ovalayıp dürbünü tekrar yerleştirdi. Çok uzaklarda yeşil suyun mavi gökle birleştiği noktada incecik beyaz dumanlar seçilebiliyordu. Dürbünü indirip üzerine bir plastik trompet yerleştirilmiş olan basınçlı kutuyu eline aldı ve üç düğmesine bastı.

Honk... honk... honk...

Klaksonun sesi, denizin üzerinde çiftleşme çığlığı atan bir erkek kazın sesi gibi yankılandı. Tekneler sinyali duydu. Zillerin, çanların, ıslıkların gürültüsü ortalığa yayıldı ve ac martuların haykırışlarını bastırdı. Yüzlerce izleyici heyecanla dürbünlerini, kameralarını ellerine aldı. Yolcular bir yandan ötekine geçerken tekneler tehlikeli bir biçimde sallanmaya başladı. Nepenthe'nin salonunda tıkmanlar son lokmalarını yutup ellerinde şampanya kadehleriyle dışarı çıktılar. Elleriyle gözlerini gölgeleyip, incecik dumanların horoz kuyrukları gibi kalınlaşmasını izlemeye başladılar.

Rüzgârlar öfkeli bir arı sürüsünün vızıltısını taşıyor gibiydi.

Nepenthe'in yaklaşık üç yüz metre üzerinde uçan helikopterdeki iriyarı İtalyan fotoğrafçı Carlo Pozzi, pilotun omzuna dokunup kuzeybatıyı işaret etti. Suyun yüzeyi görünmeyen bir sabanla sürülüyormuş gibi birbirine koştur beyaz izlerle bölünmüştü. Pozzi emniyet kemerini kontrol etti, helikopterin kenarındaki çıkıntıya basıp yirmi beş kiloluk televizyon kamerasını omzuna yerleştirdi. Deneyimli bir duruşla bedenini kamçılayan rüzgâra karşı koyup, kameranın güçlü merceğini yaklaşan çizgilere doğrulttu. Kamerayı soldan sağa çevirerek dünyanın dörtbir köşesindeki izleyicilere denizde derin izler bırakarak ilerleyen yarış teknelerinin genel bir görüntüsünü sundu ve grubun çeyrek mil kadar önünde giden iki tekneye zoom yaptı.

Son sürat ilerleyen teknelerin on beş metrelik gövdeleri adeta yerçekiminden kurtulmak için çabalıyordu. En öndeki tekne parlak kırmızıya boyanmıştı ve yüz metre kadar ardından gelen ise bir altın külçesini andırıyordu. Suyun üzerinde gezmek yerine daha çok yıldız savaşlarında kullanılacak araçlara benziyorlardı.

Düz gövdeli katamaranların burunları bıçak gibi sivrilirken, motor bölmelerinin üstü aerodinamik kanatlarla örtülmüştü. Gövdelerin gerisine doğru birbirinin esi, F16 kokpiti tipinde iki kumanda yeri oturtulmuştu.

Kırmızı teknenin sağ tarafındaki kokpitte, güneşten yanmış yüzünde kararlı bir ifadeyle oturan Kurt Austin, sekiz tonluk tekne beton sertliğindeki suya vururken kendini darbelere karşı hazırlamaya çabalıyordu. Kara taşıtlarından farklı olarak teknenin bu darbeleri emecek amortisörleri yoktu. Her darbe teknenin gövdesinden geçip Austin'i bacaklarından dişlerine kadar sarsıyordu.

Geniş omuzlarına, güçlü kol kaslarına ve yüz kiloluk bedenini koltuğa bağlayan beş noktalı emniyet kemerine karsın, kendini Michael Jordan'ın sürdüğü bir basket topu gibi hissediyordu. Bir seksen beş boyundaki kaslı bedeninin tüm gücünü, ellerini kontrol aygıtları üzerinde sabit tutmak ve tekneyi suyun yüzünde inanılmaz bir hızla kaydıran turbo motorlara hız veren pedala basan sol ayağını kımıldatmamak için harcıyordu.

Sol tarafta oturan Jose 'Joe' Zavala, direksiyonun üzerine abanmıştı. Eldivenli elleriyle sımsıkı tuttuğu siyah direksiyon, tekneyi doğru yönde tutmaya yeterli olmayacak kadar küçük gibi görünüyordu. Tekneyi yönetmek yerine adeta hedefe kilitlenmek zorunda kaldığını hissediyordu. Dudakları kısılmış, renkli pleksiglas vizörün ardından rüzgâr ya da dalga yüksekliğindeki değişimleri görebilmek için dikkatle önüne diktiği iri kahverengi gözlerinin her zamanki duygusal bakışları yok olmuştu.

Teknenin burnunun sürekli olarak inip kalkması işini biraz daha güçleştiriyordu.

Austin teknenin hareketlerini oturduğu iskemleden denetim altında tutmaya çalışırken, Zavala da yükselen ve alçalan dalgaları elindeki direksiyondan hissediyordu.

Austin iki kumanda merkezinin arasındaki iletişimi sağlayan mikrofondan seslendi. "Hızımız nedir?"

Zavala dijital göstergeye baktı. "Bir yirmi iki." Bakışları GPS aygıtını ve pusulayı dolaştı. "Tam rotadayız."

Austin saatine bir göz atıp sağ bacağına tutturulmuş şemaya baktı. Yüz altmış millik yarış San Diego'da başlıyor, Santa Catalina Adası'nın çevresinde iki keskin dönüş yapıyor ve başlangıç

noktasına dönerken sahillerdeki binlerce izleyiciye soluk kesen görüntüler sergiliyordu. Son dönüş her an girebilirlerdi. Damlacıklarla ıslanmış camdan dışarı bakarken sağ tarafa sıralanmış direkleri gördü. Yelkenli tekneler! İzleyicilerin oluşturduğu filo açık sularda geniş bir yer tutuyordu. İzleyicileri geçince Sahil Koruma teknesinin yanında beklediği dönüş şamandırasına ulaşacaklar ve son etaba gireceklerdi. Sağ omzunun üstünden geriye doğru bir bakış atınca altın rengi teknedeki yansıyan ışığı fark etti.

Bir otuza çıkacağız, dedi Austin.

Direksiyondan gelen sert darbeler dalga yüksekliğinin arttığını gösteriyordu.

Suyun üzerindeki beyaz noktacıkları inceleyen Zavala, rüzgârın hızlandığını anlamıştı.

Çıkmalı mıyız bilmiyorum, diye bağırdı Zavala motorların sesini bastırmak için. "Dalgalar artıyor gibi. Ali Baba nerede?"

Neredeyse arka cebimize girecek.

"Simdi bir oyuna kalkışması çılgınlık olur. Bence geride kalıp şimdiye dek yaptığımız gibi dalgalarla boğuşmayı bize bırakmalı ve son etapta hızını arttırmalı. Deniz ve rüzgâr kolayca kestirilemiyor."

"Ali kaybetmekten hoşlanmaz."

Zavala homurdandı. "Pekala. İstersen bir yirmi beşe çık. Belki biraz geriler."

Austin parmak uçlarıyla düğmelere dokundu ve hızlandıklarını hissetti.

Bir süre sonra Zavala'nın sesi duyuldu. "Bir yirmi yedi yapıyoruz. İyi gibi görünüyor."

Altın rengi tekne bir an geride kaldı ve arayı açmamak için hızlandı. Austin yan tarafına siyah harflerle yazılmış Flying Carpet (Uçan Halı) adını rahatça okuyabiliyordu. Kumanda merkezinde oturan kişinin yüzü renkli camdan görünmüyordu ama sakallı, Omar Sharif benzeri genç adamın ağzının kulaklarında olduğundan emindi. Dubai'li bir otel imparatorunun oğlu olan Ali Bin Said, dünyanın en tehlikeli sporlarından biri olan Class 1 Offshore motorlu tekne yarışlarının en sert rakiplerinden biriydi.

Bir yıl önce Dubai Duty Free Grand Prix yarışında neredeyse Austin'i yenmeyi başaracaktı ve kendi bahçesinde yarışı yitirmek özellikle ağır gelmişti. Ali Carpet adlı teknesinin ikiz Lamborghini motorlarını güçlendirmişti. Gerçi Red Ink de bazı gelişmelerle birkaç mil daha hız kazanabiliyordu ama Austin, Ali'nin teknesinin kendisine en yakın rakip olduğunu biliyordu.

Yarış öncesi brifingde Ali şakacı bir sesle, Austin'i, teknesinin yolundaki dalgaları etkisiz hale getirmek için Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu'nu göreve çağırarak suçlamıştı. NUMA'nın Özel Görevler Ekibi başkanı olarak Austin, koskoca kuruluşun tüm olanaklarını istediği gibi kullanabilirdi. Ama on birinci yüzyılın başında İngiltere ve İskandinavya krallığını birlikte yürüten Büyük Canute'un rolünü üstlenmek istemedi. Ali'yi yalnızca üstün motor gücüyle değil, NUMA'da birlikte çalıştığı arkadaşıyla tam bir ekip çalışması sergileyerek yendi.

Koyu renk cildi, dümdüz arkaya taradığı kalın siyah saçlarıyla Zavala, Acapulco'nun lüks otellerinden birinin müdürü gibi görünüyordu. Dudaklarındaki hiç değişmeyen gülümseme, lise yıllarında ortasıklet boksör olarak kazandığı ve NUMA görevlerinin keskinleştirdiği azmini gölgeliyordu. Arkadaş canlısı, tatlı dilli bir gemi mühendisi olan Zavala, binlerce saat helikopter,

küçük jet uçakları ve turbo motorlu hava taşıtları kullandıktan sonra rahatça bir yarış teknesinin kokpitine oturabiliyordu. Austin'le birlikte ince ayarlı bir motorun hiç şaşmaz parçalarıymış gibi çalışıp, hakem yeşil start bayrağını kaldırdığı anda yarısın kontrolünü eline alıyordu.

Yarışa en ideal yerde başlamışlar ve start çizgisini saatte yüz otuz mil hızla geçmişlerdi. Teknelerin tümü başlama noktasından son hızla fırlamıştı, iki zorlu rakipleri daha birinci turda motorlarını patlatmış, bir tanesi belki de yarısın en tehlikeli noktası olan birinci dönüş şamandırasında takla atmış ve diğer tekneler iki liderin ardında kalmıştı. Diğerleri sanki yapışkan kağıda takılmış uçamayan sineklermiş gibi Red Ink yanlarından geçip gitmişti. Yalnızca Flying Carpet onun hızına erişebiliyordu. Catalina Adası'ndaki ilk dönüşte Zavala tekneyi şamandıraya çok yakın geçirmeyi başarıp Ali'nin teknesini açıktan geçmeye zorlamıştı. 0 dakikadan bu yana Flying Carpet onları yakalamaya çabalıyordu.

Şimdiyse adeta kanatlanmış gibi neredeyse Red Ink'e yaklaşmıştı. Austin, Ali'nin daha sert denizde daha iyi çalışan küçük pervaneyi taktırdığını biliyor ve kendi teknesindeki sakin sularda başarılı olan büyük pervaneyi değiştirmiş olmayı istiyordu. Anlaşılan Ali hava raporuna kulak vermek yerine önsözlerine daha fazla güvenmişti.

Hızı biraz daha yükseltiyorum! diye bağırdı Austin.

Su anda bir kırk yapıyoruz, diye haykırdı Zavala. "Rüzgâr çıktı. Eğer yavaşlamazsak havalanırız."

Austin de yüksek hızın riskli olduğunu biliyordu. Katamaran suyun üzerinde neredeyse hiç sürtünme direnci görmeden uçar gibiydi. Dalgaların üstünden asmalarına yardımcı olan tekne dizaynı aynı zamanda rüzgârın gövdenin altına girip uçurtma gibi havalanmasına ve daha kötüsü takla atmasına yol açabilirdi.

Flying Carpet gitgide yaklaşıyordu. Austin'in parmakları düğmelere hafifçe dokundu. Kaybetmekten nefret ederdi. Hırçınlığıyla birlikte suyun altındaki mercanları çağrıştıran gözlerinin rengini ve futbolcu fiziğini babasından almıştı. Bir gün bu huyu ölümüne neden olacaktı ama bugün değil. Hızı biraz azalttı. Bu manevra belki yaşamlarını kurtarabilirdi.

Beyaz köpüklü bir metrelik bir dalga burnun sol tarafından yaklaşırken neredeyse üstlerine atlayacak gibi görünüyordu. Zavala dalganın gelişini gördü, kurtulmak için dua etti ama zamanlamanın yanlış olduğunu da fark etti. Dalga bir kedinin pençesi gibi katamaranın bir tarafını yakaladı ve Red Ink dönerek havaya fırladı. Zavala inanılmaz bir refleksle, buzda kayan bir arabanın sürücüsü gibi direksiyonu dönüş yönüne çevirdi. Tekne yan olarak suya daldı, kokpitler bir an dalganın altında kaldı ve biraz sendeleyip düzeldi.

Ali önce hızını kesti, önündeki teknedekilerin iyi olduğunu fark edince tedbiri elden bırakıp motorlara gaz verdi. Bitiş çizgisine Austin'den olabildiğince önde ulaşmak istiyordu. Deneyimli yarışçı arkadaşı Hank Smith'in öğütlerini kulakardı edip, teknesini sınırına kadar zorladı. Teknenin kışından yükselen sular bir horoz kuyruğu gibi yüzlerce metre havaya fişkırdı ve çifte pervane denizin yüzeyinde geniş ve derin izler bıraktı.

Üzgünüm, diye seslendi Zavala. "Dalgaya yakalandık."

"İyi kurtulduk. İkinciliğe oynayalım."

Austin düğmelere bastı ve motorlar adeta çılgılık atarak öndeki teknenin peşine takıldı.

Helikopterdeki İtalyan haberci öndeki teknelerin yer değiştirdiğini fark etmişti. Helikopter geniş

bir daire çizerek tekrar yarışçıların üzerine geldi.

Pozzi izleyicilerin önünden yıldırım gibi gecen teknenin San Diego'ya yönelmeden önce son şamandırayı dönüşünü kameraya almak istiyordu. En iyi kareyi saptamak için dikkatle aşağıya bakınca, suyun yüzünde küçük dalgaların büyük, siyahımsı bir nesneye çarptığını gördü. Bir ışık oyunu mu? Yoo hayır, kesinlikle orada bir şey vardı. Pilota seslenip aşağısını işaret etti.

“Nedir bu?” dedi pilot.

Pozzi kamerayı ayarlayıp zoom yaptı.

Bir balena, dedi objektiften görünen nesneye bakarak.

Tanrı aşkına, İngilizce konuş.

Nasıl diyorsunuz? Bir balina.

Öyle mi? dedi pilot. "Herhalde göç ediyordur. Endişelenme. Teknelerin gürültüsünü duyunca suya dalacaktır."

Hayır, diyerek basını salladı Carlo. "Sanırım ölmüş. Hic kıpırdamıyor."

Pilot daha iyi görebilmek için helikopteri biraz döndürdü. "Haklısın. Bir tane daha var. Üç, yoo hayır dört tane saydım. Lanet olsun ! Her delikten bir tane daha çıkıyor."

Derhal telsizi çalıştırdı. "San Diego Sahil Güvenlik. Yarış alanındaki helikopterden arıyorum. Acil durum"

Telsizden bir ses duyuldu. "Cabrillo Burnu Sahil Güvenlik. Devam edin."

Yarış rotasında balinalar var.

Balina mı?

Belki, belki de bir düzine. Sanırım ölmüşler.

Tamam, dedi telsizci, "Şamandıradaki tekneye kontrol etmesini söyleyeceğim."

Çok geç, dedi pilot. "Yarışı durdurmak zorundasınız."

Gergin bir sessizlikten sonra tekrar telsizcinin sesi duyuldu. "Tamam. Deneyeceğiz."

Bir dakika sonra merkezden gelen emirle Sahil Güvenlik teknesi dönüş şamandırasından ayrıldı ve turuncu renkli işaret fişekleri mavi göğe doğru yükselmeye başladı.

Ali ne fişekleri ne de çok geç olana dek tam yolunun üzerindeki gri nesneyi fark etti. Direksiyonu çevirip birincisiden sıyrıldı, ikincisini birkaç santim farkla atlattı ama üçüncüden kurtulamadı. Tekne dengesini yitirirken Hank'e gazı kesmesini haykırdı. Hank'in parmakları düğmelere dokundu, suyun üzerinde kayan tekne sakinleşti. Ne var ki ölü balınaya çarptığı anda Flying Carpet hala elli mil hızla gidiyordu. Balinanın iri gövdesi devasa bir balon gibi patladı. Tekne bir tarafına yattı, alabora oldu ve bir mucize gerçekleştirip tekrar düzeldi.

Başlarındaki kasklar Ali ile Hank'in önemli yaralar almalarını önlemişti. Kara bir sisin ardından hareket eder gibi Ali direksiyona uzanıp tekneyi döndürmeye çalıştı, ama dümen hareket etmedi. Hank Smith kumanda aygıtlarının üzerine yığılmış oturuyordu.

Nepenthe'rim kaptanıyla güvertede sohbet eden Gloria Ekhart korkuluğun kenarından eğilip sordu.

"Özür dilerim kaptan. Şu altın sarısı tekne ne yapıyor?"

Flying Carpet yumruklardan sersemlemiş, sırtını dayayabileceği bir köşe arayan boksör gibi sendeliyordu. Sonra suyun yüzeyinde doğruldu, hız kazandı ve yatın tam ortasını hedefleyerek üzerine gelmeye başladı. Kaptan teknenin yönünü değiştirmesini bekledi. Paniğe kapıldığını belli etmeden güzel aktrisin yanından ayrıldı ve kemerinden telsizini çıkardı. Beynindeki bilgisayar altın renkli teknenin ne zaman yata çarpacağını hesaplamaya başlamıştı.

Kaptan konuşuyor, diye bağırdı telsize. "Gemiye derhal hareket ettirin!"

Şimdi mi efendim? Yarış bitmeden mi?

Sağır mısın? Derhal demir al ve gemiyi hareket ettir. Şimdi.

Nereye efendim? Kurtulabilmeleri için çok ufak da olsa bir olasılık vardı ama geminin çarkçısı sanki yirmi soru yarışmasına katılmış gibi davranıyordu, ileri doğru, diye bağırdı kaptan panikleyerek. "Yalnızca hareket ettir."

Bu emri verirken bile çok geç kaldığının farkındaydı. Yarış teknesi yolun yarısına kadar gelmişti. Kaptan çocukları yatın öteki tarafına götürmeye çalıştı. Belki birkaç tanesi kurtulabilirdi. Yatın ahşap gövdesi paramparça olacak, yakıt alev alev akacak ve birkaç dakika içinde denizin dibini boylayacaklardı. Küçük bir kızın tekerlekli sandalyesini güvertenin öteki tarafına doğru götürürken, orada bulunanlara aynısını yapmalarını haykırdı.

Tepki gösteremeyecek kadar donup kalmış olan Ekhart gözlerini bir torpido gibi üstlerine gelen altın rengi teknedan ayıramıyordu. Elinden gelen tek hareketi yapıp kolunu küçük kızının zayıf omuzlarına sarıp sımsıkı göğsüne bastırdı.

Bölüm 2

Ali'nin teknesinin kontrolden çıkması Austin'i hiç şaşırtmadı ama kazanın oluş biçimini tam olarak çözemedi. Flying Carpet köpüklü dalgaya sert bir biçimde dalmış, ismine uyum göstererek bir tarafı ötekenden daha yüksek olarak havalanmıştı. Alçak bir rampada iki tekerleğinin üzerinde giden akrobasi arabasına benzemişti. Birkaç tekne boyu mesafeyi adeta havada uçarak almış, suları yarararak denizin içinde bir an gözden kaybolmuş ve tekrar yüze çıkmıştı.

Austin ile Zavala yüz milin biraz altında giderken gerideki gruptan epey ilerde olduklarını, değişken dalga ve rüzgârla başa çıkacak kadar da yavaş ilerlediklerinin farkındaydılar. Denizin yüzeyi küçük ve orta büyüklükte dalgalarla kaplanmıştı, bir kısmı diğerlerinden daha uzundu ve çoğunluğu beyaz köpükler içindeydi. Belki Beaufort ölçeğine göre deniz 12 kuvvetinde sayılmazdı ama görmezlikten de gelinemezdi. Tekneye takla atılabilecek ani dalgalara dikkat ederek ilerlemeyi sürdürdüler.

Zavala Red Ink'e geniş bir daire çizdirdikten sonra yardıma gereksinimi olup olmadığını anlamak için Ali'nin teknesine doğru döndürmüştü. Bir dalganın tepesinden aşırp öteki tarafa inerlerken, yarış teknesinden daha uzun, gri renkli bir nesneye çarpmamak için ani bir hareketle yön değiştirdi. Kurşun renkli nesnelere arasından adeta slalom yaparak geçtiler.

"Balinalar!" diye bağırdı Zavala heyecanla. "Sanki her tarafı kaplamışlar."

Austin hızı yarıya düşürdü. Başka bir ölü balinanın yakınından geçerken, yavrusu olabilecek büyüklükte bir balığın daha hareketsiz yattığını gördüler. "Gri balinalar," dedi Austin şaşkınlıkla. "Neredeyse sürünün tamamı burada."

Hiç de sağlıklı görünmüyorlar, dedi Zavala.

Bizim sağlığımızı da tehlikeye atıyorlar, dedi Austin hızı düşürürken. "Burası bir mayın tarlasına benziyor."

Ali'nin teknesi amaçsızca dalgaların arasında gezinirken pervanesi boşa dönüyordu. Birden bası yükseldi, kıç tarafı battı ve uskur suya değince, Flying Carpet, av köpeklerinin peşine takıldığı bir tavsan gibi yerinden fırladı.

Birdenbire hız kazandı, dalganın üzerine çıktı ve izleyici teknelerine doğru yöneldi.

Macho hombre dedi Zavala hayranlıkla. Balınaya çarpıp sıyrılıyor ve hayranlarıyla tokalaşmaya gidiyor."

Austin de Ali'nin halkı selamlamaya gittiğini düşünüyordu. Tekne altın bir ok gibi acık suyun üzerinde tam hedefe kilitlenmiş gibi uçuyordu. Flying Carpet'ın rotasını gözüyle çizen Austin, izleyici teknelerinin arasında duran büyük beyaz bir yatın ortasına doğru ilerlediğini hesapladı. Beyaz teknenin zarif çizgileri eski, lüks bir yat olduğunu gösteriyordu. Gemi mühendislerinin zarafetle işlevselliği ahşap gövdede nasıl birleştirdiklerini hayranlıkla izledi.

Bakışlarını tekrar Ali'nin teknesine çevirince, daha da hız kazanıp hiç şaşmayan bir çizgide ilerlediğini gördü.

Niçin durmuyor ya da dönmüyor?

Austin yarış teknesinin gövdesinin çok sağlam olduğunu biliyordu ama uskurları ve bağlantıları

ortaya çıkmıştı. Eğer bağlantı eğrilmişse, uskurlar kilitlemiş olabilirdi. Öyleyse? Kumanda mekanizması kilitlemiş bile olsa, yapacakları tek şey, motoru durdurmak olacaktı. Eğer yardımcısı bunu yapamıyorsa, yarışın sürücüsü elle kumanda edilen bir kol yardımıyla motorları durdurabilirdi. Tekne bir balınaya çarparak kötü bir darbe almıştı ama havalanıp tekrar suya indiği zaman yediği darbe daha da kötüydü. Adeta betona çarpmış etkisi yapmıştı. Kasklarına ve emniyet kemerlerine karşın Ali ve arkadaşı iyice sarsılmış ya da hareket yeteneklerini yitirmiş olabilirdi. Tekrar yata bakınca güvertedeki çocukları fark etti. Aman Tanrım Çocuklar! Yatın içi çocuklarla doluydu.

Güvertede hareketlilik başladı. Yarış teknesinin üstlerine doğru geldiğini görmüşlerdi. Yat demir alıyordu ama korkunç bir çarpışmadan kurtulabilmek için kanatlanması gerekirdi.

“Çarpacak!” dedi Zavala korkudan şaşırılmış bir sesle.

Austin'in parmakları adeta kendiliğinden hareket etti ve düğmelere dokununca, motorları kükreyen Red Ink, bir arı tarafından sokulmuş bir yarış atı gibi öne fırladı. Ani hareket Zavala'yı habersiz yakaladı ama direksiyonu sımsıkı tutup, çılgın gibi yatın üzerine giden tekneye yönlendirdi. Birbirlerinin aklından geçenleri okuma yetenekleri katıldıkları birçok NUMA görevinde hayatta kalmalarını sağlamıştı. Austin biraz daha gaz verdi. Katamaran dalgaların üstüne tırmanıp açık denizde hızla kaymaya başladı. Flying Carpet'dan iki kat hızlı gidiyor, belirli bir açıyla yol alıyorlardı. Birkaç saniye sonra buluşacaklardı.

Rotayı paralel tut ve yanına yaklaş, dedi Austin. "Ben seslenince onu sancak tarafına it."

Austin'in beyni bir kenti aydınlatmaya yetecek kadar elektrik enerjisiyle yüklüydü. Red Ink bir dalgayı yandan aldı, havalandı ve sert bir düşüşle suya indi. Yat ağır ağır hareket ediyordu. Belki çarpma noktasından bir değişiklik olabilirdi ama fazla şansları yoktu.

İki yarış teknesi şimdi yan yanaydı. Zavala tüm yeteneklerini sergileyip, yatın yarattığı dalgalara karsın Red Ink'ı olabildiğince yaklaştırdı. Flying Carpet'i biraz geçtiler ve onun hızına uyum göstermek için gaz kestiler. Aralarında ancak birkaç metre vardı.

Austin düşünme ile hareket etme arasındaki boşlukta yalnızca refleksleriyle kumanda ediyordu. Dört güçlü motorun kulakları sağır eden gürültüsü mantıklı düşünme girişimlerine engel oluyordu. Adeta tekneyle birleşmiş, kasları çeliğe karışmış, pistonların millerin bir parçası olmuştu. Tekneler eşzamanlı hareket etmiyor, biri yükselirken, diğeri alcalıyordu. Austin, Red Ink'in hızını öylesine ayarladı ki, birlikte yüzen iki yunus gibi hareket etmeye başladılar.

Yukarı.

Aşağı.

Yukarı.

Simdi ! diye haykırdı.

İki teknenin arasında ancak birkaç santim kalmıştı. Zavala direksiyonu sağa kırdı. Son derece zor bir manevraydı. Çok keskin dönerse gövdeler birbirine takılır ve belki de ölümcül bir kucaklaşmayla havalanabilirlerdi. Tekneler birbirine çarpıp ayrılırken metal gövdelerin çığılığı duyuldu. Zavala kendi teknesini tekrar yaklaştırdı ve yerinde tuttu. Direksiyon ellerinden kaçmak için çırpınır gibiydi.

Austin gaz verince motorların gürültüsü dayanılmaz bir düzeye çıktı. Tekneler tekrar çarpıştı. Çok güçlü bir boğayı yola getirmeye benziyordu. Sonunda Flying Carpet ileri doğru ivmesini yitirmeye

başladı ve sağa doğru döndü. Bir kez daha birbirlerinden ayrıldılar. Oyuna iyice ısınan Zavala tekneleri tekrar çarpıştırdı. Aralarındaki acı biraz daha genişledi.

Geri kaç Joe!

Ali'nin teknesi yatın kışını sıyıran bir rotaya girdi ve izleyici teknelerine doğru atıldı. Tekneler rüzgârda uçuşan kuru yapraklar gibi dağılmaya başladı.

Ali'nin teknesine birkaç kez çarptıktan sonra Red Ink'in bilardo masasındaki bir top gibi yolundan sapacağını biliyordu Austin. Carpet'in rotasını değiştirmek için ne kadar uğraşmaları gerektiğini hesaplayamamıştı. Şimdi ise kendi teknesi hareket halindeki yata doğru ilerliyordu ve çarpmalarına birkaç saniye kalmıştı.

Güvertedeki insanların korku dolu yüzlerini görebiliyordu. Yat yetmiş beş mil hızla yol alıyordu. Motorları sustursa bile, Zavala ile birlikte Austin'i de eski yatın gövdesinden kazımaları gerekecekti.

Şimdi ne olacak? diye haykırdı Zavala.

Rotayı bozma, diye bağırdı Austin.

Zavala içinden bir küfür savurdu. Austin'in kendilerini kötü durumlardan kurtarma yeteneğine güveniyordu ama bazen ortağının davranışları hiç de mantıklı gibi gelmiyordu. Eğer Zavala bu emrin intihar etmek anlamına geldiğini düşündüyse bile, belli etmedi. İçgüdüleri direksiyonu çevirip şansını denemesini söylerken, tam karşılarındaki altmış beş metrelik beyaz yat sanki yalnızca bir serapmış gibi davranıp, rotayı bozmamak için elinden geleni yaptı. Darbeye karşı kendini hazırlamak için dişlerini sıkıp kaslarını gerdi.

Dal, diye emretti Austin. "Basını eğ. Dalgaya dalacağım."

Başını eğip motorlara tam gaz verdi ve kanatçıklarla panjurları kapattı. Bir teknenin, bir dalgayı aşip sonrakinin içine düştüğü zaman oluşan bu olaydan genelde kaçınmak gerekirdi. Dalgaya dalmanın en kötü biçimine denizaltı adı verilirdi, çünkü tekne son hızla dalgaya girince adeta bir denizaltı oluverirdi.

Şimdiyse Austin bu sonuçtan kaçınmak yerine oluşmasını hesaplıyordu. Yarış teknesi keskin bir açıyla burun üstü dalgaya girip bir porsuk gibi derine doğru inerken soluğunu tuttu. Kışındaki motorların tüm gücüyle Red Ink, su üstü aracı olmaktan çıkıp bir denizaltıya dönüşmüştü.

Tekne hareket eden yatın altından geçti ama üstünde yeterince mesafe olmadığından kumanda merkezlerinin kokpitleri parçalandı. İnsanı ürperten ıslak bir gümbürtü duyuldu. Yatın uskurları baslarının ancak birkaç santim üzerindeydi. Sonra katamaran yatın altından tümüyle geçip öteki yandan suyun yüzeyine çıktı. Çok büyük ve kırmızı bir uçan balık gibi suyu yarararak havaya fırladı ve motorları morumsu bir bulut savurarak durdu.

Teknenin gövdesi fillerin ağırlığına dayanacak biçimde inşa edilmişti ama kokpitler daha zayıftı. Kumanda merkezlerinin pleksiglas üstleri tümüyle parçalandı. Tekne dalgalarla sarsılırken oturdukları yere su dolmaya başladı.

Zavala yakışıklı, yanık tenli yüzünde şaşkın bir ifadeyle, ağzına dolan suyu püskürtüp, "İyi misin?" diye sordu.

Austin kaskını çıkarınca, neredeyse beyaz gibi görünen sarı saçları ortaya çıktı. Yatın pervanelerinin teknenin üzerinde açtığı izlere bakınca ölümden kıl payı döndüklerini fark etti.

"Şimdilik canlıların dünyasındayım," diye yanıtladı. "Ama sanırım Red Ink bir sualtı teknesi olarak inşa edilmemişti."

Zavala suyun beline kadar yükseldiğini hissetti. "Gemiye terk etme zamanı geldi."

Bunu bir emir olarak kabul et, dedi Austin emniyet kemerini açarken. Birlikte suya atladılar. Yarışlara katılmak isteyenlerin derin suda yüzme sınavından geçmeleri şarttı. Daha Red Ink tümüyle suya gömülmeden bir tekne yaklaşıp onları denizden çıkardı.

Altın renkli tekneye ne oldu? diye sordu Austin, kendilerini kurtaran teknenin orta yaşlı pipolu sahibine. Adam herhalde yarışı izlemek için San Diego'dan gelmiş ve umduğundan fazlasına tanık olmuştu. Piposuyla uzakları işaret etti.

"İşte orada. Herif tekneyi izleyicilerin arasından geçirdi. Ötekilere çarpmamayı nasıl başardığını bilmiyorum."

Onlara yaklaşabilir miyiz?

Sakıncası yok, dedi adam dümeni Austin'e bırakırken.

Birkaç dakika sonra Flying Carpet'a yaklaştılar. Kokpitlerin kapakları açıldı.

Ali'nin basını çarptığı yerden kan akıyordu ve Hank de aksamdan kalmalığını atlarmaya çabalayan bir ayyaş gibi görünüyordu.

Yaralı mısınız? diye seslendi Austin.

Hayır, diye yanıtladı Ali ama sağlık durumundan pek emin gibi görünmüyordu.

"Neler oldu?"

"Bir balınaya çarptınız. "

"Neye çarptık?" Austin'in ciddi ifadesini görünce Ali'nin suratı asıldı.

"Sanırım yarışı kazanamadık, "dedi üzüntüyle.

Kendini kötü hissetme, dedi Austin. "En azından teknen denizin dibinde yatmıyor."

Üzgünüm, dedi Ali ve aklına gelen bir fikirle yüzü aydınlandı. "Yani sen de kazanamadın."

Tam tersine, dedi Austin. "Dördümüz de yaşayan en şanslı insanlar olma ödülünü kazandık."

Ali başıyla onayladı. "Allah'a şükür," dedi ve bir saniye sonra bayıldı.

Bölüm 3

Venezüella Yağmur Ormanları Ağaçların dalları güneşin ışıklarını engellediğinden, durgun gölcüğün siyah suyu olduğundan daha derin görünüyordu. Gamay MorganTrout, keşke Venezüella hükümetinin insan yiyen Orinoco timsahlarını vahşi doğaya saldığı haberini okumamış olsaydım diye düşünerek ince bedenini suya bıraktı. Biçimli bacaklarının güçlü darbeleriyle cehennem karanlığının içinde kayboldu. La Brea, Kaliforniya'daki katran çukurlarına gömülen tarih öncesi yaratıkları da aynı duygulara kapılmıştı diye geçirdi içinden. Stingray video kamerasının çifte halojen lambasını yakıp dibe doğru yüzdü. Hafif akıntıyla sallanan ıspanağı andıran bitkilerin üzerinden geçerken kalçalarına bir şeyin değdiğini hissetti.

Korkudan çok öfkeye kapılarak arkaya dönerken eli kemerine takılı bıçağına uzanmıştı. Yüzündeki maskeden ancak birkaç santim uzakta pembe tombul bir suratın ortasında minik kara gözler ve uzun bir burun görünüyordu. Balığın burnu azarlayan bir parmak gibi ileri geri gidiyordu. Gamay elini bıçağın kınından çekip, balığın burnunu öteye itti.

Biraz dikkatli ol! Sözcükler hava borusundan gürültülü baloncuklar olarak boşaldı.

İnce ağız dostça bir gülümseme ile açılınca keskin dişli bir palyaço suratına benzedi. Sonra nehir yunusu olduğu yerde dönüp aşağıdan yukarıya bakmaya başladı.

Gamay gülünce kahkahası bir yanardağın patlama öncesi homurtuları gibi çıktı.

Parmağıyla su yüzüne çıkmasına yardımcı olacak dengeleme aygıtının vanasına bastı ve birkaç saniye içinde kutudan fırlayan yaylı oyuncak gibi durgun yüzeye ulaştı. Sismi s hava balonuna yaslanıp dişlerinin arasındaki ağızlığı çıkardı ve gülmeye başladı.

Paul Trout üç metrelik şişme Bombard botun içinde biraz ilerde oturuyordu. İyi bir dalgıç yardımcısı görevini üstlenerek karısının suyun altındaki hareketlerini hava baloncuklarından izlemişti. Bir anda onu karşısında neşe içinde görünce şaşırılmıştı. Takmadığı yakın gözlüklerinin üzerinden bakarmış gibi klasik pozuyla başını eğmiş ona bakıyordu.

İyi misin sen? diye sordu iri ela gözlerini kırparak.

Çok iyiyim, dedi Gamay ama iyi olmadığı belliydi. Paul'un yüzündeki şaşkın ifade kahkahalarını biraz daha arttırdı ve su yutunca öksürmeye başladı.

Kahkahadan gülerken boğulmak fikri aklına gelince gülmesi daha da fazlalaştı.

Dalgıç aygıtının ağızlığını tekrar dişlerinin arasına yerleştirdi ve Paul şişme botu yaklaştırıp elini uzattı, iyi olduğundan emin misin?

Evet iyiyim. Kendini topladı ve ağızlığı çıkardı. Islak bir köpek gibi birkaç kez öksürdü. "Bota çıksam iyi olacak."

Şişme botun kenarına tutunup dalma araç gerecini uzattı ve Paul aşağıya eğilip karısının altmış kiloluk bedenini kolayca yukarı çıkardı. Taba rengi şortu, omzunda apoletleriyle askeri tip gömleği ve geniş kenarlı poplin şapkasıyla Victoria döneminin Kaşifler Kulübü'nden kaçmış birine benziyordu. Boynunda, Adem elmasının altında tropik bir kelebek gibi duran nesne ise takmayı çok sevdiği papyonlarından biriydi. Bir peştemalın resmi giysi sayıldığı, Venezüella'nın yağmur ormanlarının derinliklerinde bile giyimine özen göstermeyi ihmal etmezdi.

Göz alıcı giyim tarzı, Cape Cod'daki balıkçılık günlerinden kalma öldürücü fiziksel gücünü maskeliyordu. Avuçlarındaki nasırlar yok olmuştu ama balık kasalarını taşımakla edindiği kasları, jilet gibi ütülenmiş giysilerin altında varlığını sürdürdüğü gibi bir doksan beşlik bedenini en iyi ne şekilde kullanacağını da çok iyi biliyordu.

"Derinlik ölçeği suyun yalnızca on metre olduğunu gösterdiğine göre, aşırı neşenin nedeni herhalde nitrojen fazlasından kaynaklanamaz, dedi her zamanki analizci yaklaşımıyla.

Gamay omuzlarına kadar inen koyu kırmızı saçlarındaki tokayı çıkardı. Zaten saçlarının renginden dolayı, şarap uzmanı olan babası, Beaujolais şaraplarının imal edildiği üzümlerin cinsini ona ad olarak vermişti.

Konuyu derinliğine anlayan bir gözlemcisin hayatım, dedi Gamay saçlarının suyunu akıtırken. "Sinsice hareket ettiğimi sandığım anda birinin bana sinsilik ettiğini geçirdiğim için gülüyordum."

Paul gözlerini kırptı. "Çok rahatladım. Her şey açıkça anlaşılıyor. Sinsilik etmek bana kalırsa..."

Gamay güzel bir gülüşle yanıtladı "Şu Cyrano denilen yunus arkamdan yaklaşıp beni burnuyla dürttü."

"Onu suçlu bulamam," derken Groucho Marx 'ı çağrıştıran bir biçimde kaşlarını kaldırmış karısının vücudunu süzüyordu.

"Annem beni papyon takıp, Saçlarını ortadan ayıran erkekler konusunda uyarmıştı."

"Sana hiç Lauren Hutton'a benzediğini söylemiş miydim?" dedi Paul hayali bir purodan bir nefes çekerek. "Ayrıca ön dişlerinin arasında seksi bir boşluk olan kadınların bana çok çekici geldiğini biliyor muydun?"

Bahse girerim bunları gördürün tüm kızlara söylüyorsun, dedi Gamay sesine Mae West'i andıran bir boğukluk katarak. "Buna karşılık Cyrano'nun sevgiyle dolu dokunuşundan bilimsel bir sonuç çıkardım."

Yani burun fetişin mi var?

Ciddi bir tavırla kaşlarını kaldırılıp Kocasına baktı. "Hayır, belki olabilir ama konu farklı. Nehir yunuslarının tuzlu sularda yasayan akrabalarına oranla daha ilkel düzeyde geliştiklerini öğrendim. Ama buna karşın onlar da zeki, oyun oynamasını seviyor ve güçlü bir mizah duyguları var."

"Eğer rengin pembe ve gri olsaydı, yüzgeçlerinin ucunda açıkça parmağa benzeyen uzantılar bulunsaydı, kafan da şekli bozulmuş bir kavuna benzeseydi, senin de güçlü bir mizah duygusuna gereksinimin olurdu."

Bir derin deniz jeologuna göre pek de kötü bir biyolojik gözlem sayılmaz.

Yardımcı olabildiğime sevindim.

Bu kez kocasını dudaklarından öptü. "Burada olmana gerçekten Çok seviniyorum.

Üstelik nehrin profilini çıkarmak için bilgisayarda az mı uğraştın. Aslında iyi bir değişiklik oldu. Bir bakıma eve döneceğimiz için üzülüyorum."

Paul çevresindeki dinginliğe baktı. "Doğrusu ben de hoşlandım. Burası bir ortaçağ katedraline benziyor. Gerçi içlerinden bazılarının karımla bu kadar yakın olmasını sevmiyorum ama hayvanlar da oldukça eğlenceliydi."

Cyrano ile aramızda yalnızca platonik bir ilişki var, dedi Gamay kibirli bir ifadeyle çenesini havaya dikerek. "Ona bir kıyak yapmamı istediği için dikkatimi çekmeye çalışıyordu."

Kıyak mı?

Bir balık vermeme istiyor. Kürekle botun kenarına vurunca, buldukları gölcüğün nehre karıştığı yerde bir hareketlenme oldu ve pembemsi-gri renkli, sırtında uzun bir solungaç olan yunus bota doğru yaklaştı, çevresinde döndü ve hava deliğinden aksırır gibi bir ses çıkardı. Gamay balık parçalarını suya atınca ince uzun ağzı yüzeye çıktı ve açlıkla yiyeceklere saldırdı.

"Yunusların çağrılara yanıt verdiği konusundaki destansı öyküleri kanıtlamış olduk. Yerel balıkçılara av için yardımcı oldukları konusunda bize anlatılanlara inanmaya başlıyorum."

"Ayrıca kendisine yiyecek vermen için Cyrano'nun seni çok iyi eğittiğini de kanıtlıyorsun."

"Doğru ama bu yaratıkların aslında tuzlu su yunuslarının gelişmelerini tamamlamamış bir türü olmaları gerekiyor. Bu nedenle fiziksel gelişimlerinden önce beyinlerinin gelişmiş olması da bana ilginç geliyor."

Birkaç dakika botun çevresinde dolasan balığı izlediler ve havanın karardığını fark ederek geri dönmeye karar verdiler.

Gamay dalış takımlarını yerleştirirken, Paul dıştan takma motoru çalıştırdı ve gölcükten ağır ağır akan nehre doğru ilerlediler. Mürekkebi andıran suyun rengi acık yeşile dönüverdi. Yunus da bir süre botu izledi ama başka balık verilmeyeceğini anlayınca bir savaş uçağı gibi hızla uzaklaştı. Bir süre sonra nehrin kıyısındaki sık orman yerini bir açıklığa bıraktı. İspanyol sömürge tarzı beyaz boyalı, dik kiremit çatılı evin çevresine yayılmış sazlı damlı kulübelere göründü.

Küçük iskeleye botu bağlayıp eşyalarını aldılar ve peşlerinde gevezelik eden yarı çıplak bir grup Kızılderili çocukla birlikte beyaz eve doğru yürüdüler.

Ürkütücü görünüşlü İspanyol Kızılderili kökenli kahya kadın elindeki süpürgeyi bir savaş baltası gibi sallayarak çocukları uzaklaştırdı. Altmış yaşlarında, gümüş rengi saçlı, önü işlemeli beyaz bir gömlek, keten pantolon ve el yapımı sandaletler giymiş olan adam çalışma masasındaki isini bırakıp ayağa kalktı.

Gelenleri mutlulukla karşıladığı belli oluyordu.

"Sinyor ve Sinyora Trout. Sizi gördüğüme sevindim. Umarım çalışmalarınız iyi gitmiştir."

Çok iyi gitti Dr. Ramirez, teşekkürler, dedi Gamay. "Yunusların davranışlarının başka noktalarını da sınıflandırmayı başardım. Paul de nehrin bilgisayardaki model çalışmasını tamamladı."

Benim isim Çok kolaydı, dedi Paul. "Amazon havzası projesindeki araştırmacılara Gamay'in buradaki çalışmalarını bildirip Land-Sat uydusunu bu yöne çevirmelerini istemem yeterli oldu. Bilgisayardaki uğraşımı eve gidince bitirebilirim ve Gamay de bunu habitat analizleri arasında kullanabilir."

"Gideceğiniz için üzgünüz. Bu kadar küçük bir araştırma için NUMA'nın bize uzmanlarını göndermesi doğrusu büyük bir kibarlıktı."

"Bu nehirler, bitki örtüsü ve hayvan yaşamı olmasaydı, okyanuslarda hiç yaşam olmazdı, diye yanıtladı Gamay."

"Teşekkür ederim Sinyora Gamay. Buradaki son gecenizde sizi Çok takdir ettiğimi belirtmek için özel bir yemek hazırladım. "

Çok nazıksiniz, dedi Paul. "Hemen eşyalarımızı toplayalım da malzeme teknesini kaçırmayalım."

Ben olsam acele etmem, dedi Ramirez. "Tekne her zaman gecikir."

Bize göre hava hoş, diye yanıtladı Paul. "Sizin çalışmalarınız hakkında daha fazla konuşabiliriz."

Ramirez kıkırdadı. "Kendimi inzivaya çekilmiş birine benzetiyorum. Botanik bilimini hala eski yöntemlerle sürdürüyorum. Bitkileri kesiyorum, kurutuyorum, kıyaslıyorum ve hiç kimsenin okumadığı raporlar yazıyorum." Birden yüzü aydınlandı. "Bizim nehir yaratıklarının sizler kadar iyi dostları hiç olmamıştı."

"Belki de çalışmalarımız yunusların yaşam bölgelerinin çevresel tehdit altında olduğunu gösterecektir. Böylece bu konuda bazı önlemler alınabilir, dedi Gamay."

Ramirez üzüntüyle başını salladı. "Latin Amerika'da birilerinin cepleri doldurulmadıkça hükümet işleri çok ağır yürür. Çok değerli projeler bile bataklığa gömülüp kaybolur."

Aynen bizdeki gibi. Bizim dipsiz bataklığa da Washington D.C. adı verilir.

Yapılan şakaya gülerlerken kahya kadın yanında bir yerliyle çalışma odasına girdi. Kısa boylu, tıknaz vücutlu adamın üzerinde yalnızca küçük bir peştamal vardı ve kulaklarında iri bakır halka küpeler sallanıyordu. Kapkara saçları alnına düşen kakül biçiminde kesilmiş, kaşları tıraş edilmişti. Doktorla saygılı bir ifadeyle konuşuyordu, ama fıldır fıldır dönen gözleri ve heyecanlı sesi önemli bir şey olduğunu gösteriyordu. Eliyle sürekli olarak nehri işaret ediyordu. Dr. Ramirez bir çengele asılı geniş kenarlı hasır şapkasını kaptı.

"Anladığıma göre bir kanonun içinde ölü bir adam varmış. Özür dilerim ama yüz millik çevredeki tek hükümet temsilcisi olduğundan gidip araştırmam gerekiyor."

Biz de gelebilir miyiz? diye sordu Gamay.

"Elbette. Pek Sherlock Holmes saymadığımdan, eğitilmiş bilimcilerin görüşlerini her zaman almak isterim. Belki ilgine gelebilir. Bu bey, ölenin bir hayalet ruh olduğunu söylüyor. Konuklarının şaşkın bakışlarını fark ederek ekledi. "Daha sonra açıklarım."

Evden çıkıp hızlı adımlarla kulübelerin arasından nehrin kıyısına doğru yürüdüler. Köyün erkekleri sessizlik içinde kıyıda toplanmıştı. Çocuklar babalarının bacaklarının arasından olup biteni görmeye çalışıyordu. Kadınlar geride bekleyordu. Dr. Ramirez yaklaşıncaya toplanan kalabalık aralandı.

İskeleye ağaç gövdesinden yapılma oldukça süslü bir kano bağlıydı. Gövdesi beyaza boyalı kanonun burnu maviydi ve yan tarafında da mavi bir bant vardı.

İçinde genç bir Kızılderili sırtüstü yatıyordu. Köydeki diğer Kızılderililer gibi üzerinde küçük bir peştamal vardı ve kapkara saçları kakül kesilmişti. Ama benzerlikler burada bitiyordu. Köyün erkekleri kötü ruhların kırmızı rengi göremediğine inandıklarından çıkık elmacık kemiklerini kırmızıya boyuyor ve bedenlerine kırmızı dövme yapıyorlardı. Ölen adamın burnu ve çenesi acık mavi boyalıydı ve aynı renk kollarından aşağıya kadar devam ediyordu. Bedeninin geri kalanı ise bembeyaz boyalıydı. Dr. Ramirez üzerine doğru eğilince, cesedin göğsünde dolaşan yeşil sinekler gölgesinden ürküp havalandı ve yusuvarlak bir yara izi ortaya çıktı.

Paul soluğunu tuttu. "Bir kurşun yarasına benziyor."

Sanırım haklısınız, dedi Dr. Ramirez ciddi bir ifadeyle. "Şimdiye dek gördüğüm mızrak ya da ok yaralarına hiç benzemiyor."

Dönüp köy halkıyla konuştu ve sonra söylenenleri Trout'lara aktardı.

"Dediklerine göre nehirde balık tutarlarken kano gelmiş. Renginden hayalet ruhlara ait olduğunu anladıkları için çok korkmuşlar. Boş gibi görüldüğü için yanına yaklaşmışlar ve içindeki cesedi görünce nehir boyunca gitmesi için koyvermeyi düşünmüşler. Sonra da doğru dürüst bir cenaze töreni düzenlemedikleri için ruhunun geri gelip kendilerini rahatsız edeceği akıllarına gelmiş. Ve kanoyu buraya çekip sorunu benim başıma atmışlar."

Niçin bu... hayalet ruhtan korkuyorlar? diye sordu Gamay.

Doktor gür bıyığının ucuyla oynadı. "Bu beyin mensup olduğu Chulo Kabilesi'nin Büyük Şelale'nin ötesinde yaşadığı söyleniyor. Yerliler onların sislerden doğan hayaletler olduğuna inanıyorlar. Onların bölgesine gidenlerin hiçbiri geri dönmüyor." Eliyle kanoyu işaret etti. "Ama görüyorsunuz işte, bu adam da tıpkı bizler gibi et ve kemikten yapılmış." Kanoya doğru eğilip yüzülmüş hayvan derisinden yapılmış çantayı aldı. Sanki eline bir torba dolusu kara veba almış gibi köylüler hemen geriledi. Doktor yerlilerden biriyle İspanyolca konuşmaya başladı ve adamın konuştuğu heyecanlandığı görüldü.

Ramirez ani bir biçimde konuşmayı kesip Trout'lara döndü. "Bu adamdan korkuyorlar." Gerçekten de köyün erkekleri ailelerinin yanına doğru gerilemeye başlamıştı. "Eğer yardım ederseniz kanoyu sahile çekebiliriz. Bir mezar kazmaları için ikna ettim ama kendi mezarlıklarına gömmek istemiyorlar. Nehrin öbür kıyısına zaten hiç kimse ayak basmıyor. Şaman onlara adamın ruhunun gezmesini önlemek için mezarının çevresine yeterli sayıda totem yerleştireceğini söyledi." Gülümseyerek devam etti. "Mezarın bu kadar yakın olması samanın gücüne güc katacak. Yaptığı büyüler tutmazsa, ölen adamın ruhunun geri geldiğini ileri sürebilir. Kanoyu nehir boyunca gönderirsek, ruhu da onu izleyecektir."

Paul gözlerini kanonun ince işçiliğinden ayıramıyordu. "Böylesine harika bir tekne örneğinden vazgeçmek Çok kötü. Yine de barısı korumak zorundayız." Üçü birlikte kanoyu kıyıya çektiler ve Ramirez bulduğu bir battaniye ile cesedi örttü. Açık ağızı deri bağcıklarla bağlanmış, golf torbası büyüklüğündeki çantayı aldı.

Belki de içindekiler hayaletimiz hakkında bize bilgi verecektir, diyerek eve doğru yürümeye başladı. Çalışma odasına girip çantayı uzun kütüphane masasına yerleştirdiler. Ramirez bağcıkları açıp dikkatle içine baktı. "Dikkatli olmalıyız. Bazı kabileler zehirli oklar ve ok atan borular kullanırlar." Çantayı ters çevirince birkaç küçük torba masaya döküldü. Torbalardan birini açıp içinden çıkardığı parlak metal diski Gamay'e uzattı. "Anladığım kadarıyla biyolog olmadan önce arkeoloji okumuşsunuz. Belki de bunun ne olduğunu bilirsiniz." Gamay kaslarını çatarak ince düz, yuvarlak nesneyi inceledi. "Bir ayna mı? Anlaşılan güzelliğine düşkünlük yalnızca kadınlara özgü değil."

Paul aynayı karısının elinden alıp arka tarafındaki işaretleri incelerken yüzünde bir gülümseme dolaştı. "Çocukken benim de buna benzer bir aynam vardı."

Bu bir işaret verme aynası. Bakın burada noktalar ve çizgiler var. Gerçi bildiğim Mors alfabelerine benzemiyor ama pek de kötü sayılmaz. Şu minik şekilleri görüyor musunuz? Temel bir

şifre var. Bir tarafa koşan insan sekli gel demek. Öteki yana koşar ise git demek sanırım. Burada da yerde yatan bir sekil var. "

Olduğun yerde kal olabilir, diye atıldı Gamay.

"Bence de. Ellerinde mızrak tutan iki adam ise savaşmak için bana katıl anlamına gelebilir. Minik adamla hayvan da avcılık olabilir. Neredeyse bir cep telefonu kadar kullanışlı."

Daha da iyi sayılır, dedi Gamay. "Pile gereksinimi yok ve kullandığın her dakika için para ödemiyorsun."

Paul başka bir torbayı açıp açamayacağını sorunca Ramirez hemen onayladı.

Balıkçılık malzemeleri, dedi Trout. "Metal iğneler, misina. Şuna bakın." İlkel görünümlü bir metal kerpeteni inceliyordu. "Sanırım bunu iğneleri çıkarmak için kullanıyor."

Daha ilginç bir şey var, dedi Gamay başka bir çantadan çıkardığı nesneyi göstererek, iki küçük yuvarlak ahşap çerçevenin içine koyu renk, saydam cama benzer bir şeyler yerleştirilmişti. İplikten yapılma halkalarını kulaklarına yerleştirdi. "Güneş gözlüğü."

Ramirez de araştırmaya katılıp başka bir torbayı açtı. Yaklaşık on beş santim boyunda su kabağından yapılma bir şişeyi çıkarıp tahta tıpasını açtı. "ilaç olabilir mi? Alkol gibi kokuyor."

Şişe benzeri nesnenin altından, tahta bir sapa bağlı düz bir tas parçası, dönen bir çarkın üzerinde minik bir tekerlek ve minik ahşap bir tas sarkıyordu. Paul düşünceli gözlerle inceledi ve Ramirez'in elinden aldı. Minik tasa şişenin içindeki sıvıdan koydu, ahşap tekerleği çevirdi ve tasa sürtününce kıvılcımlar çıktı. Tasın içindeki sıvı hemen alev aldı.

İşte böyle, dedi mutlulukla. "Belki de dünyanın ilk Bic marka çakmağı. Kamp ateşi yakmak için de kullanılabilir."

Daha ilgine nesnelere de çıktı ortaya. Bir torbanın içindeki bitkileri Ramirez ilaç olarak tanımladı ve bazılarını hiç görmediğini ekledi. Başka bir torbada iki ucu sivri, düz metal bir cisim vardı ve bir tasın içindeki suya bırakılınca olduğu yerde dönüp kuzeyi gösteriyordu. Bambu silindirin içinden bakınca sekiz kat büyüten bir teleskopik büyüteç ortaya çıktı. İnce ahşap bir muhafazanın içine katlanan küçük bir bıçak buldular. Son olarak da bir araba amortisörünü andıran birbiri üstüne sarılmış metallere yapılma bir yay ellerine geçti.

Yayın çekme ipi de ince metal kabloydu. Yağmur ormanlarında görmeyi tahmin edeceğimiz ilkel yaylara hiç benzemiyordu. Ramirez elini cilalı metalin üstünde gezdirdi.

İnanılmaz, dedi. "Hiç böyle bir şey görmemiştim. Köy halkının kullandığı yaylar kaba iple gerilen tahtalardan oluşuyor."

Bu adam bunları yapmayı nereden öğrenmiş? dedi Paul kafasını kaşıyarak.

"Önemli olan cisimlerin kendileri değil, üretildikleri maddeler. Bunları nereden buldu? diye ekledi Gamay."

Sessizlik içinde masanın çevresinde durdular.

Daha önemli bir soru var, dedi Ramirez ciddi bir sesle. "Onu kim öldürdü?"

Doğru, dedi Gamay. "Taşıdığı malzemelerin teknik özelliklerinden öylesine etkilendik ki, bunların bir ölüye ait olduklarını unuttuk."

Kimin öldürebileceği hakkında fikriniz var mı? diye sordu Paul.

Ramirez'in kaslarına kara bir bulut indi. "Kaçak avcılar. Ormanları yakanlar ve ağaçları kesenler. Son olarak da ilaç için kullanılmak üzere değerli bitkileri toplayanlar ortaya çıktı. Yollarına çıkan herkesi öldürebilirler."

Yalnız bir Kızılderili nasıl bir tehdit oluşturmuş olabilir? diye sordu Gamay.

Ramirez omzunu silkti.

Sanırım bir cinayet soruşturmasına öncelikle cesetten başlamak gerekir, dedi Gamay.

Bunu nereden duydun? diye atıldı Paul.

Belki de bir dedektif romanında okudum.

İyi bir fikir. Gidip cesede tekrar bakalım.

Nehir kıyısına inip cesedin üzerindeki battaniyeyi kaldırdılar. Paul ölü adamı yüzüstü çevirdi. Sırtındaki küçük yara Kursunun buradan girdiğini gösteriyordu.

Boynundaki oymalı madalyon kolyeyi çıkardı. Madalyonun bir yüzünde ellerini öne doğru uzatmış avuçlarından bir şeyler akıtır gibi duran, kanatlı bir kadın vardı. Gamay çizgilerin Paris'in yeniden doğuşunu tanımlayan Mısır kabartmalarını çağrıştırdığını söyledi.

Paul adamın omuzlarındaki kırmızımsı izlere yakından baktı. "Sanki kırbaçlanmış gibi görünüyor," diyerek tekrar sırtüstü çevirdi. "Şu garip yara izine bakın."

Kızılderili gencin karnının alt tarafındaki ince soluk çizgiyi işaret etti.

Neredeyse apandisitinin alındığını söyleyeceğim.

Mezarı kazan iki adam yanlarına geldi. Bası rengarenk tüylerle süslü olan saman mezarın hazır olduğunu bildirdi. Paul battaniyeyi adamın üzerine örttü ve Gamay şişme botun dümenine geçip, arkasına bağlanan mavi-beyaz kanoyu öteki kıyıya çekti. Paul ile Ramirez cesedi birkaç yüz metre içerde kazılan mezara taşıyıp gömdüler. Saman çevresine çeşitli tavuk kemikleri yerleştirdi ve bu noktanın artık tabu olduğunu ciddi bir sesle ilan etti. Sonra kanoyu nehrin ortasına kadar getirip akıntıyla sürüklenmesi için serbest bıraktılar.

Paul son yolculuğuna çıkan mavi-beyaz teknenin ardından bakarak, "Nereye kadar gider?" dedi.

"İlerde çağılayan var. Eğer sazlara takılmaz ya da kayalara çarpıp parçalanmazsa, denize kadar gidebilir."

Ave at que vale, dedi Paul Trout eski Romalıların ölüleri selamlamak için kullandıkları sözcükleri yineleyerek. "Selam ve elveda."

Nehrin kıyısını tırmanırken Ramirez'in ayağı ıslak çamurda kaydı.

İyi misiniz? diye sordu Gamay.

Ramirez acıyla yüzünü buruşturdu. "İşte bakın kötü ruhlar çalışmaya başladı bile. Herhalde bileğim burkuldu. Hemen soğuk bir kompres koyarım ama yürümek için yardımınıza ihtiyacım var."

Trout'ların yardımıyla eve kadar topallayarak yürüdü ve cinayeti bölge yetkililerine bildireceğini söyledi. Yanıt almayı beklemiyordu. Bu ülkedekilerin çoğu hala en iyi Kızılderilinin, ölü bir

Kızılderili olduğuna inanıyordu.

Her neyse, olan oldu artık. Şimdi dört gözle akşam yemeğini bekliyorum.

Trout'lar duş yapıp dinlenmek için odalarına çekildiler. Ramirez çatıdaki depoda toplanan yağmur suyuyla çalışan bir dus sistemi geliştirmişti. Gamay'in aklının hala Kızılderili gençte olduğu belliydi. Kurulanırken, "Alplerde bulunan Buz Adamı anımsıyor musun?" diye sordu.

İpek bornozunu giyen Paul ellerini ensesinde kenetleyerek yatağa uzanmıştı.

Elbette. Taş Devri'nden kalma adam buzulların içinde donmuştu. Ne olmuş?

"Yanında bulunan malzemelere bakarak onun yaşam biçimini tahmin edebilmişlerdi.

Buradaki Kızılderililer de Taş Devri düzeyinde yaşı 48 diyorlar. Ama mavi suratlı dostumuz bu kalıba uymuyor. Bunları yapmayı nasıl öğrendi? Eğer bu cisimleri Buz Adam'ın yanında bulmuş olsaydık, tüm gazetelerin manşetlerine yansırđı. 'Buz Adam Bic Çakmak Kullanıyor' sözcüklerini görür gibi oluyorum."

Belki de Popular Mechanics dergisine abone olmuştur.

"Belki yanında Boy's Life dergisini de alıyordu, ama her ay verilen bilgiler ışığında bu cisimleri yapacak gelişmiş metalleri nereden buluyor?"

Belki Dr. Ramirez bizi aydınlatabilir, dedi Paul pencereden dışarı bakarak.

"Umarım acıkmışımıdır."

"Karnım zil çalıyor. Niye sordun?"

Sırığa bağlanmış bir tapiri (Asya ve Afrika'nın tropikal bölgelerinde yaşayan iki metre uzunluğunda, kısa hortumlu bir hayvan.) taşıyan birkaç yerli gördüm de.

Bölüm 4

Austin, San Diego deniz üssünün mağaramsı büyük binasının geniş kapısından içeri girerken, geniş treylerler üzerine yatırılmış üç devasa yaratığın gövdelerinden yükselen koku burnuna doldu. Kapının yanında nöbet tutan genç denizci, geniş omuzlu, garip beyaz saçlı adamın gelişini görünce, sivil giysili bir subay olduğunu düşünmüştü. Austin kendini tanıtmak için yaklaşırken deniz eri hemen selam çaktı.

Deniz eri Cummings, efendim. Bunu kullanmak istersiniz herhalde, diyerek Austin'e kendi taktığına benzeyen bir maske uzattı. "İç organlarını çıkarmaya başladıklarından bu yana koku dayanılmaz bir hale geldi." Austin teşekkür edip maskeyi takarken böylesine kötü bir göreve getirilmek için bu denizcinin kimin ayağına bastığını merak etti. Maskenin parfümlü dezenfektanı ağır kokuyu tümüyle kesmiyor ama kusma tepkisine engel oluyordu.

Elimizde neler var? diye sordu Austin.

Bir anne, bir baba ve bir de bebek balina, dedi denizci. "Onları buraya getirmek ne kadar zor oldu."

Denizcinin kesinlikle abartmadığını düşündü Austin. Son sayımda on dört ölü balina olduğu ortaya çıkmıştı ve bunlardan kurtulmanın sivil örgütler arasındaki çatışmalar olmadan bile çok güç bir iş olacağı belliydi. Olay yerine varan ilk devlet kurulumu olan Sahil Güvenlik, balinaların deniz trafiği açısından yarattığı tehlikeyi düşünerek açık denize çekmeyi ve ateş ederek dibe batırmayı planladı. Televizyon ekranlarındaki dramatik görüntülerin ardından ayağa kalkan hayvan hakları savunucuları, Los Angeles kenti tüm halkıyla birlikte Pasifik Okyanusu'na sürüklense herhalde bu kadar öfkelenmezlerdi. Hemen yanıt bekliyorlardı. Çevre Koruma Kuruluşu da kendi korumaları altında bulunan balinaların nasıl öldüğünü merak ediyordu.

San Diego kenti koskocaman, kötü kokulu cesetlerin plajlara, marinalara, yalılara ve sahil otellerine kadar gelebileceği korkusuna kapılmıştı. Belediye başkanının bağlantı kurduğu bölge milletvekili, Deniz Kuvvetleri Değerlendirme Komitesi'nde görevli olduğundan inanılmaz bir hızla orta noktaya varıldı. Üç balina otopsi için sahile getirilecek, diğerleri ise deniz kuvvetlerinin hedef tatbikatı için açık denize çekilecekti. Greenpeace hemen itiraz etti ama kendi filosunu toplayıp harekete geçene dek balinalar deniz topçularının ateşi altında paramparça olup dibi boyladılar.

Bu arada bir açık deniz römorkörü üç balınayı sahile çekti ve donanmanın vinçleriyle boş bir depoya götürüldüler. Kaliforniya'nın çeşitli üniversitelerinden gelen memeli hayvanlar uzmanları hemen çalışmaya başladılar.

Üstlerinde yağmurlukları, çizmeleri ve eldivenleriyle, teknisyenler cesetlerin üzerinde büyük sarı böcekler gibi dolaşıyorlardı.

Üç balinanın kafası gövdesinden ayrıldı, beyin dokuları incelenmek üzere laboratuvar masalarına yerleştirildi.

Tipik bir beyin ameliyatı sayılmaz, değil mi? dedi Austin deponun metal duvarlarında yankılanan elektrikli testerelerin sesini dinlerken.

Hayır efendim, dedi deniz eri. "Bittiği zaman çok sevineceğim."

Umarım çabuk biter.

Austin böylesine ic karartıcı bir manzarayı izlemek için oteldeki rahat odasını niçin bırakıp geldiğini merak etti. Yarış bu biçimde bitmeseydi, kazansa da kaybetse de, şu anda öteki yarışçılarla birlikte şampanya içiyor ve güzel kelebekler gibi yarışçıların çevresinde dolanan harika kadınlarla gönül eğlendiriyor olacaktı. Gerçi şampanyalar patlatılmıştı ama Ali ve Austin'in başından geçenlerden dolayı kutlamalar sönük kalmıştı.

Ali bir kolunda italyan manken, diğerinde Fransız güzeliyle gelmişti, ama yine de mutlu gibi görünmüyordu. Austin ona yakın zamanda tekrar kendisiyle yarışmayı umduğunu söyleyince gene Arabın yüzü biraz olsun gülmüştü. Zavala, kadınların bayıldığı bir erkek olarak ününü yine korumuş, yarışçıların çevresinde dolananların arasından bir kumral güzeli kapıvermişti. Geçirdikleri kazanın tüm ayrıntılarını anlatacağına söz verince güzel kadın onunla birlikte yemeğe çıkmayı kabul etmişti.

Austin partide yeterince kaldığını düşünerek Red Ink'in sahibine telefon etmek üzere ayrılmıştı. Babası zaten bu telefonu bekliyordu. Yarışın finalini televizyondan izlediği için oğlunun iyi olduğunu ama teknenin denizin dibini boyladığını biliyordu.

Zengin bir işadamı olan baba Austin, Seattle'da yerleşik bir batık gemi kurtarma şirketinin sahibiydi. "Üzülme," dedi oğluna. "Daha iyisini inşa ederiz. Belki bu kez bir periskop da takarız." Sevgi dolu bir sesle gereksiz ayrıntılarına girerek yeniyetmelik çağında bir akşam, Mustang arabasının çamurluğunu göçerterek eve döndüğünü anımsattı.

Genellikle Grand Prix yarışlarının çoğu Avrupa sularında yapılıyordu ama Austin'in babası, Amerikan denizlerinde yarışları kazanacak Amerikan yapımı bir tekne inşa etmek istemişti. Oğlunun denizin dibine yolladığı teknenin dizaynı ve inşası neredeyse bir servete mal olduğundan Red Ink adını vermiş ve bulabileceği en iyi teknik ekibi toplamıştı, "ise başlamanın zamanı geldi," dedi her zamanki açık sözlülüğüyle. "Bu heriflere Amerikan malı parçalar, Amerikan teknik bilgisi ve Amerikalı bir kaptanla neler yapılabileceğini gösterecek bir tekne ortaya çıkaracağız. Kaptan da sen olacaksın."

Bir dizi sponsor bulmuş ve onların parasal desteğiyle önemli bir yarısın Amerika'da yapılmasını sağlamıştı. Yarış düzenleyenler Amerikalı izleyicilerin potansiyelinden yararlanmak için istekli olduklarını belirtince SoCal Grand Prix yarışı kısa bir süre içinde gerçeğe dönüşmüştü.

Austin eleme yarışlarına katılabilmek için bazı görevlere gidemeyeceğini söyleyince MUMA Başkanı Amiral James Sandecker, homurdanmış ve yarış sırasında yaralanabileceğim söylemişti. Bunun üzerine Austin tüm tehlikelerine karşın kendisine verilen bazı görevlerle kıyaslandığı zaman tekne yarışlarının bir kanoda kürek çekmek kadar kolay olduğunu belirtmişti. Son kozunu da amiralin vatanseverlik duygularını uyandırarak oynamıştı. Sonunda Sandecker isteğini kabul etmiş ve Amerikalıların dünyanın en iyi yarışçılarıyla rekabet edebileceğini kanıtlamasına izin vermişti.

Austin babasıyla konuştuktan sonra tekrar partiye döndü. Yapay eğlenceden çok çabuk sıkıldı ve kendisine teşekkür etmek isteyen Gloria Ekhart tarafından Vepenfie'ye davet edilince sevindi. Ekhart'ın sıcaklığı ve güzelliği karşısında adeta büyüldü. Tokalaştıkları zaman kadın elini uzun süre bırakmadı. Sohbet ederlerken gözleriyle birbirlerine ilgi mesajları gönderdiler.

Austin bir an için sinema ve televizyon ekranlarında hayranlıkla izlediği bir kadınla ilişki kurmak fantezisine bile kapıldı. Ama gerçekleşemeyecek bir düştü.

Ekhart defalarca özür dileyerek çocukların isteklerini yerine getirmeye koştı.

Şanslı bir gününde olmadığına karar veren Austin otele dönüp NUMA'daki meslektaşlarının ve

dostlarının telefonlarını yanıtladı. Aksam yemeğini odasına getirtti ve yarısının görüntülerini izlemeye başladı. Televizyon kanalları ağır çekimle tekrarları defalarca yayınladılar. Austin'in en fazla ilgisini çeken nokta ise ölü balinaların akıbetiydi. Bir haberci üç balinanın deniz üssünde incelemeye alınacağını söyledi. Austin hem meraklanmış, hem de sıkılmıştı.

Duyduklarına ve gördüklerine göre balinaların üzerinde hangi nedenle öldüklerini belirten bir iz yoktu. Bu durumun açıklığa kavuşamaması babasının teknesini yitirmekten daha fazla üzüyordu.

Otopsi bitmek üzereydi. Austin deniz erine NUMA görevlisi olduğunu belirten kartını bir yetkiliye iletmesini söyledi. Denizci yanında kırk yaşlarında, açık renk saçlı, otopsi giysilerinden sıyrıldığı halde maskesini çıkarmamış biriyle döndü.

Bay Austin, dedi adam elini uzatarak. "Ben, Çevre Koruma Kuruluşundan Jason Witherell. Sizinle tanıştığıma Çok sevindim. NUMA.1 nin bu konuyla ilgilenmesi çok güzel. Belki sizin kaynaklarınızdan yararlanmak isteyebiliriz."

Her zaman Çevre Koruma Kuruluşuma yardıma hazırız, dedi Austin. "Ben su anda özel olarak ilgileniyorum. Balinalar ortaya çıktığı anda ben de yarışıyordum."

Yarışın görüntülerini izledim, diye güldü Witherell. "İnanılmaz bir manevra yaptınız. Tekneniz için üzüldüm doğrusu."

Teşekkürler. Ölüm nedenini bulup bulmadığınızı merak ediyordum.

Elbette, balinalar GerBil nedeniyle öldüler.

Anlamadım?

Witherell sırtıttı. "GerBil. Gerçekten Bilinmiyor."

Austin sabırla gülümsedi. Patologların akıl sağlığını koruyabilmek için garip bir mizah duygusu geliştirdiklerini biliyordu.

Tahmin de bulunabilir misiniz?

"Şimdiye dek yaptığımız araştırmada travma ya da zehirlenme kanıtı bulamadık.

Dokularda da virüs taraması yaptık. Şimdilik negatif. Balinalardan biri, telden örülme bir balık ağına yakalanmış ama beslenmesini engellemediği gibi ölümcül bir etki de yaratmamış."

Yani şimdilik ölüm nedeni konusunda hiçbir fikriniz yok.

"Yoo, nasıl öldüklerini biliyoruz. Boğulmuşlar. Akciğerlerinin gördüğü zarardan zatürree olmuşlar. Akciğerleri şiddetli bir ısı kaynağından hasar görmüş gibi."

Isı kaynağı mı? Anladığımdan emin değilim.

"Söyle söyleyeyim, iç organları adeta pismiş ve derilerinde de kabarcıklar çıkmış."

Bunun sebebi ne olabilir?

GerBil, diyerek omzunu silkti Witherell.

Austin bir süre bu yanıtı düşündü. "Ölüm nedenini bilmiyorsanız bile, ölüm zamanını biliyor musunuz?"

"Kesin olarak saptamak zor. Isıya maruz kalmaları belki ilk anda öldürücü olmayabilir. Ölmeden

önce günlerce hastalanmış ve sahil boyunca ilerlemeyi sürdürmüş olabilirler. Belki yavrular daha fazla etkilenmiştir ve büyükler de onları beklemek zorunda kalmıştır. Yarış yerinde su yüzüne çıktıklarında, gövdelerinin ne kadar sürede çürüdüğünü ve çürüme gazlarının onları ne kadar süre içinde şişirdiğini hesaplamak gerekir."

"Yani eğer bu hesaplamayla geri gidebilerseniz, yaklaşık olarak ne zaman öldüklerini saptayabilirsiniz. Tabii yaptıkları yolu, beslenme sürelerini ve denizin akıntılarını da hesaba katmak gerekir, diyerek başını salladı. "Balinaların bize nereden geldiklerini söyleyememeleri çok kötü."

Witherell kıkırdadı. "Bize bilgi vermediklerini kim söylüyor? Gelin size göstereyim."

Gövdelerin durduğu treylerlerin ve hortumlarla yerdeki kanı temizleyen teknisyenlerin arasından yürüdüler. Ölü balinalara bu kadar yaklaşıncı koku bir çekiç gibi insana vuruyordu ama Witherell etkilenmemiş gibi görünüyordu.

Bu erkek balina, dedi birinci gövdenin yanında durarak. "Niçin gri balina dediklerini görüyorsunuz. Doğal olarak derileri koyu renk ama üstlerine yapışan midyelerin ve beyaz böceklerin oluşturduğu lekeler görünüyor. Gövdesi biraz kesilip küçültüldü. İlk ölçümlere göre boyu on dört metreydi." Bir sonraki treylerin üzerinde ilk balinanın minyatürü yatıyordu. "Bu erkek yavru ancak birkaç ay önce dünyaya gelmiş. Başka yavrular da vardı ama aynı dişi balinaya ait olup olmadıklarını bilmiyoruz." Sonuncu treylerin yanında durdular. "Dişi balina erkeğinden daha büyük. Tıpkı ötekiler gibi ölümcül bir darbe ya da kanama izi görünmüyor. Burada sizi ilgilendirecek bir şey var." Meslektaşından bir bıçak alıp, treylere tırmandı ve balinanın solungacının üzerine eğildi. Bir dakika sonra yere atlayıp plastik ve metalden yapılmış dört köşe bir paket uzattı.

Bir verici mi? diye sordu Austin.

"Bu kız uydu yoluyla izleniyordu. Kimin kontrolünde olduğunu bulursanız, ne zaman nerede bulunduğunu size söyleyebilir."

Siz bir dahisiniz Bay Witherell.

Yoo, yalnızca sizin gibi görevini yapmaya çalışan bir devlet memuruyum, diyerek vericiyi avucuna aldı. "Bunu size veremem ama arkasında bir telefon numarası yazılı."

Austin numarayı defterine yazdı ve yardımlarından dolayı patologa teşekkür etti.

Kapıya doğru giderlerken Austin sordu. "Bu üç balınayı nasıl seçtiniz?"

"Şans eseri. Donanmaya üç farklı balınayı seçmelerini söyledim ve sanırım biri benim isteğime kulak verdi."

"Acaba bu sürüdeki diğer ölü balinalara da otopsi yapılsaydı ölüm nedeni bulunabilir miydi?"

Sanmıyorum, dedi Witherell donuk bir sesle. "Hepsinin aynı nedenle ölmüş olması gerekir. Ötekileri incelemek için artık çok geç. Anladığım kadarıyla Donanma onların isini bitirince, bir tabak sushi yapacak kadar küçük bir parçaları bile kalmamış."

Yine garip otopsi mizahı. Austin yüzündeki maskeyi bir çöp kutusuna atarken, bir zamanlar denizlerin görkemli yaratıkları olan balinaların iç karartıcı kalıntılarına son kez baktı. Witherell ile deniz eri Cummings'e teşekkür edip, temiz gece havasına çıktı. Kötü kokuları ciğerlerinden ve beyninden silmek istercesine derin derin soluk aldı. Limanda bir uçak gemisinin bir şehri andıran ışıkları yanıyordu. Otele dönüp lobiye girince, acele hareket etmesine karsın üzerindeki ölüm

kokusunu alan birkaç çalışanın ve konuğun yüzünü buruşturmasına engel olamadı.

Odasına çıkıp giysilerini kirli çamaşır torbasına tıktı, duş yapıp giyindi ve rahat bir koltuğa yerleşip vericinin üzerindeki numarayı çevirdi. Tahmin ettiği gibi karşısına elektronik yanıt servisi çıktı. Hükümet herhalde açık denizlerde dolaşan bir balina için telefonun ve vericinin başına bir görevli oturtup maaş ödemeyecekti. Birilerinin yanıt vermesi birkaç gün sürebilirdi. Mesaj bırakmadan Washington yakınındaki NUMA merkezinin yirmi dört saat çalışan santralini arayıp isteğini bildirdi. Yarım saat sonra telefon çaldı.

"Bay Austin? Benim adım Wanda Perelli. İçişleri Bakanlığı'na bağlı çalışıyorum.

NUMA'dan arayıp sizin benimle görüşmek istediğinizi söylediler. Önemli olduğunu da eklediler."

"Evet. Aradığınız için teşekkürler. Sizi evinizde rahatsız ettiğim için üzgünüm.

Kaliforniya açıklarındaki gri balinaları duydunuz mu?"

Evet. Numaramı nereden bulduğunuzu merak ediyordum.

Dişi balinanın solungacına takılı olan vericinin üzerindeydi.

"Aman Tanrım, onun adı Daisy idi. Üç yıldır onu denetliyordum. Neredeyse akraba gibi olmuştuk."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Toplam olarak on dört balina vardı. Otopsi için rasgele seçilenlerden biriydi."

Wanda derin derin içini çekti. "Korkunç bir haber. Gri balinaları koruma altına almak için epey çalıştık ve sayıları artmaya başlamıştı. Ölüm konusundaki raporları bekliyoruz."

"Biraz önce otopside geldim. Bir virüs ya da kimyasal madde izi yok. Balinalar şiddetli ısıdan kaynaklanan ciğer hasarından ölmüş. Hiç böyle bir şey duydunuz mu? "

Hayır. Hiç duymadım. Isı kaynağının ne olduğunu bilen var mı?

"Henüz yok. Son zamanlarda balinaların nereden geçtiğini öğrenirsem, olayı daha kolay aydınlayabiliriz diye düşündüm."

"Daisy'nin sürüsünü yakından izliyorum. Göç yolları çok şaşırtıcı. Gidiş dönüş olarak on bin mil yapıyorlar. Yaz boyunca Arktik Denizi'nde besleniyorlar, sonra Pasifik kıyısından Baja Kaliforniya, Meksika'daki yavrulama gölcüklerine dönüyorlar. Kasım, aralık aylarında yola çıkıp, ertesi yılın başlarında oraya varıyorlar. Hamile dişiler sürüye öncülük ediyor ve yetişkin erkeklerle öteki yavrular ya tek ya da ikişerli sıralar halinde onları izliyor. Kıyıya oldukça yakın bulunuyorlar. Mart ayında kuzeye doğru dönmeye başlıyorlar. Yavruları olan dişiler nisan ayına kadar bekliyor. Kuzeye giderken yine kıyıya yakın yol alıyorlar. Çok ağır hareket edip, saatte ortalama on mil hızla ilerliyorlar."

"Tekne yarışından önce bir brifing verildi. Balinalara dikkat etmemiz söylendi ama yarış tarihi son sürünün geçişinden sonraya bırakılmıştı. Hiç kimse bölgede balina olduğunu bilmiyordu."

"Aklıma yalnızca birkaç tanesinin sürüden ayrılıp, geride kalmış olacağı geliyor. Belki yavrulardan biri hastalandı ve bazıları iyileşene dek onu bekledi."

Patolog da aynı tahminde bulundu. İzledikleri göç yolunu biliyor musunuz?

Evet. Dizüstü bilgisayarınız var mı?

Onsuz hic dolaşmam.

"İyi. Bana eposta adresinizi verin. Veri tabanına girip tüm bilgileri size ışık hızıyla gönderirim."

Teşekkür ederim. Daha iyi bir servis alamazdım doğrusu.

"NUMA'dan herhangi bir yardım istediğimiz zaman, herhalde bana borcunuzu ödersiniz."

Kişisel olarak beni arayın ve elimizden gelini yaparız.

Teşekkürler. Aman Tanrım, hala Daisy olduğuna inanamıyorum.

Austin almacı yerine bırakıp dizüstü bilgisayarını telefona bağladı ve on beş dakika sonra eposta dosyasını açınca, Amerika'nın batı sahillerini, Kanada'yı ve Alaska'yı gösteren bir harita belirdi. Noktalardan oluşan bir çizgi Chukchi Denizi'nden, Bering Denizi'ne, Kuzey Amerika kıyılarını izleyerek, bir parmağı andıran Baja Yarımadası'na doğru iniyordu. Haritanın üzerinde "Balinaların Genel Göç Yolu" yazılıydı.

Dosyada ayrıca belirli balina sürüleri hakkında da ayrıntılı bilgiler vardı.

Austin 'Daisy' adına ulaşana dek ekranda dolaştı ve açtığı dosya Daisy'nin sürüsünün göç yolunu gösterdi. Sürü sürekli olarak ilerlemiş ve Baja Sahili'nde Tijuana'nın güneyinde duraklamıştı. Daha sonra tekrar kuzeye doğru yola çıkmış ama daha ağır ilerlemeye başlamıştı. Bir noktada yönlerini kaybetmiş gibi halkalar çizmişlerdi. Austin balinaların San Diego açıklarına ulaşana dek izledikleri zorunlu rotayı inceledi.

Balinalarla ilgili dosyayı kapatıp başka siteleri ekrana çağırdı ve birkaç dakika sonra koltuğuna gömülüp parmaklarını birbirine vurmaya başladı. Balinalar belirli bir noktaya ulaşana dek olağan biçimde göç ediyordu. Ve sonra bir şeyler değişmişti. Ne yapması gerektiğini düşünürken kapının önünde birinin varlığını hissetti. Zavala.

Bu kadar erken mi döndün?

Evet, ona hasta oda arkadaşımı ilgilenmem gerektiğini söyledim.

Austin şaşırıldı. "Bugün başımı bir yere çarpmadın, di mi?"

"Bir teknenin altından geçmenin olağandışı bir deneyim olduğunu itiraf etmeliyim. Denizde izlenecek güzergah kurallarına artık bambaşka bir ışık altında bakacağım."

"Öyleyse ben kendimi çok iyi hissediyorum yani kız arkadaşına tekrar geri dönebilirsin."

Zavala kendini kanepeye attı. "Biliyor musun Kurt, bazen insanın kendini frenlemesi gerekiyor."

Austin arkadaşının her zamanki cinsel dürtülerinden sıyrılmış bir kopyası olup olmadığını merak etti. "Tüm kalbimle onaylıyorum," dedi dikkatli bir sesle.

"Simdi bana gerçek nedenini söyle."

"Zavala'nın kurallarını yıkmaya çalıştı. Evli kadınlarla ilişki kurmam."

"Evli olduğunu nereden öğrendin?"

"Kocasını söyledi."

"Öyle mi? iriyarı biri miydi?"

“Bir çimento kamyonundan biraz ufaktı.”

“Bu durumda kendini frenlemen yerinde bir karar olmuş.”

Joe Zavala basını salladı ve, "Ama o kadar da güzeldi ki," diyerek içini çekti.

“Sen neler yaptın?”

“Balinaların otopsisini izledim.”

"Ben de kötü zaman geçirenin yalnızca kendim olduğunu sanıyordum. San Diego'da yapılacak daha eğlenceli şeyler olmalı."

Bundan eminim ama şu balinaların ölüm nedenini merak ediyordum.

Nedenini buldular mı?

"Ciğerlerinin yüksek ısıdan hasar gördüğünü ve zatürreeden öldüklerini söylediler."

Garip, dedi Zavala.

"Bence de. Bilgisayardaki haritaya bak. Meteoroloji uydusu aracılığıyla aldım.

Okyanusun ısı haritasını gösteriyor. Baja açıklarındaki küçük kırmızı lekeyi görüyor musun? Anı bir ısı değişikliği yaşanmış."

Yani şu balinaların ısınan sudan geçince hastalandıklarını mı söylüyorsun?

Belki. Ama ben daha Çok bu ısı değişikliğinin nedenini merak ediyorum.

Galiba sınırın güneyine doğru bir gezi yapmamızı önereceksin.

"Bir tercümana gereksinimim olacak. Paul ile Gamay daha birkaç gün Arlington'a dönmeyecekler."

Zavala, "No problemo. Meksikalı köklerimle teması kesmemek benim için çok önemli aslında," diyerek yerinden kalkıp kapıya doğru yürüdü.

Nereye gidiyorsun? diye sordu Austin.

"Gece yeni başlıyor, iki tane Çok yakışıklı, herkesin peşinden koştuğu bekar erkek, otel odasında oturmuş ölü balinalardan ve sıcak sulardan söz ediyor. Bence sağlıklı değil, amigo. Geçerken lobide Çok güzel bir kadın gördüm. Bir dosta ihtiyacı var gibi görünüyordu."

Kadınlardan vazgeçtiğini sanmıştım.

"Aldığım yaranın yarattığı geçici bir hayal kırıklığıydı yalnızca. Ayrıca sanırım bu hanımın bir de arkadaşı var, dedi Zavala. "Ve salonda harika caz çalıyorlar."

Austin hızlı tekneler ve güzel kadınlardan sonra en çok caz müziğinden zevk alırdı. Misket limonlu bir kadeh tekila da fena olmazdı. Bu arada kadınların dostluğunu da hesaba katmak gerekirdi. Sırtarak dizüstü bilgisayarını kapattı.

Bölüm 5

Yemeğinizi beğendiniz mi? diye sordu Dr. Ramirez. Paul ile Gamay bakiştılar.

Harika dedi Gamay. Gerçekten çok beğenmişti. Donanma tarihçisi ve gurme St.Julien Perlmutter'a bu egzotik yemekten söz edecekti. İncecik, beyaz et dilimleri yerel baharatlarla tatlandırılmış, yanında koyu bir et sosu ve taze tatlı patatesle servis yapılmıştı. İçecek olarak çok hoş bir Şili şarabı açılmıştı. Aman Tanrım, Gamay o kadar uzun süre yağmur ormanlarında kalmıştı ki, anlaşılan kızarmış tapir etini sevmeye başlamıştı. Herhalde bundan sonra maymun eti denemek isteyecekti.

Paul her zamanki Yankee dobralığıyla yanıtladı. "Aynı fikirdeyim. Harika.

Yerlilerin ormanın bu garip görünümlü yaratığını taşıdıklarını görünce, hiç bu kadar lezzetli olacağını düşünmemiştik."

Ramirez yüzünde şaşkın bir ifadeyle çatalını bıraktı. "Yaratık mı? Orman mı?

"Korkarım hiçbir şey anlamadım."

"Tapir," dedi Gamay duraksayarak ve tabağına bir göz attı.

Ramirez bir an bakakaldı, bıyıkları oynadı ve coşkulu bir kahkaha attı.

Peçetesıyla dudaklarını sildi. "Sandınız ki..." Kahkahası bir türlü sona ermiyordu. "Özür dilerim. Kötü bir ev sahibiyim. Konuklarımla neredeyse dalga geçiyorum. Ama emin olun bu yediğiniz, avdan dönenlerin taşıdıkları hayvan değil. Bu ziyafet için komşu köyden bir domuz satın aldım." Yüzünü buruşturdu.

"Tapir mi? Tadının nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. Belki de çok lezzetlidir."

Ramirez şarap doldurup kadehini kaldırdı. "Sizleri Çok özleyeceğim dostlarım.

Dostluğunuz harikaydı ve bu masanın çevresinde epey güzel sohbetler yaptık."

"Teşekkür ederiz," dedi Gamay. "Bizim için de büyüleyici bir fırsattı. Ama bize göre en heyecanlı gün, bugündü."

"Ah evet, su zavallı Kızılderili."

Paul başını salladı. "Yanıandaki aletlerin böylesine gelişmiş olması hala aklımdan çıkmıyor."

Ramirez ellerini açtı. "Sislerin İnsanları gizemli bir kabiledir."

Onlar hakkında ne biliyorsunuz? diye sordu Gamay bilimsel meraka kapılarak.

Scripps Okyanus Bilimleri Enstitüsü'nden deniz biyologu olarak diplomasını almadan önce deniz arkeolojisi eğitimi görmüş ve Kuzey Karolina Üniversitesi'ndeki çalışmaları sırasında antropoloji derslerine katılmıştı.

Ramirez bir yudum şarap içip, takdirle başını eğdi ve düşüncelerini sıraya koyarken gözlerini boşluğa dikti. Telle kaplı pencerelerden milyonlarca farklı tropik böceğin vızıltısı içeri doluyor ve bir yağmur ormanı öyküsü için uygun bir fon oluşturuyordu.

Bir süre düşünüp konuşmaya başladı. "Öncelikle şunu aklınızdan çıkarmayın. Su küçücük uygarlık sınırları içinde gazlı fırınımızı ve elektrik jeneratörümüzü kullanıyoruz ama birkaç yıl önce bile ormanın bu kesimlerine geldiğimiz takdirde birkaç dakika içinde öldürüleceğimiz kesindi. Şiddete

eğilimli Kızılderililer burada yaşıyordu. Kafatası avcılığı ve yamyamlık sıradan olgulardı. İster Tanrı'nın sözlerini taşıyan bir misyoner, isterseniz hayvan postu peşinde bir avcı olun, yabancıların tümü öldürülmeleri gereken kişiler olarak kabul ediliyordu. Ancak Çok kısa bir süre önce bu insanlar ehlileştirildi."

Chulo Kabilesi dışında, diye atıldı Gamay.

"Doğru. Onlar uygarlaşmak yerine, ormanın içlerine çekilmeyi yeğlediler. İtiraf etmem gerekir ki, burada bulunduğum üç yıla oranla, bugün onlar hakkında daha fazla bilgi edindim. Hatta bu kabilenin gerçekten var olduğundan kuşkulanmaya başlamıştım. Bu konuda efsanelerle gerçekleri birbirinden ayırmak gerekir. Öteki Kızılderililer Büyük Şelale'nin öte yanındaki ormana girmiyorlar. Chulo topraklarına 62 girenlerin bir daha geri dönmediklerini söylüyorlar. Bugün gördüğünüz gibi gerçekten korkuyorlar. Bilinen gerçekler bunlar."

"Ya efsaneler nedir?" diye sordu Gamay.

Kendilerini görünmez hale getiriyorlar, dedi Ramirez gülümseyerek.

"Uçabiliyorlar. Somut cisimlerin içinden geçebiliyorlar. İnsanoğluya kıyaslandığı zaman hayaletlere ya da ruhlara daha fazla benziyorlar. Sıradan silahlar onları öldürmüyor."

Ama bugün gördüğümüz kurşun yarası bu efsaneyi ortadan kaldırdı, dedi Paul.

"Öyle gibi görünüyor," diye kabul etti Ramirez. "Daha ilgine başka bir öykü var. Anladığım kadarıyla bu kabile anaerkil. Başlarında bir kadın var. Daha doğrusu bir tanrıça."

"Bir Amazon mu?" diye sordu Gamay.

Yanıt olarak Ramirez cebinden ölü olarak buldukları Kızılderilinin boynundaki madalyonu çıkardı. "Belki de kanatlı tanrıçamızın resmidir. Söylendiğine göre kabilesini çok iyi koruyormuş ve intikamı korkunçmuş."

Paul madalyonu alıp dikkatle inceledi. "Tanrıça veya değil ama bugün gördüğümüz yerliyi korumayı becerememiş."

Yaşlı adamın yüzü karardı. "Evet, ama aynı zamanda..."

Bir terslik mi var? diye sordu Gamay.

"Bazı kaygılarım var. Köydeki adamlardan biri gelip, ormanda huzursuzluğun başladığından söz etti."

Nasıl bir huzursuzluk? diye sordu Paul.

Bilmiyormuş. Yalnızca öldürülen Kızılderiliyle bağlantılı olduğunu öğrenmiş.

Bağlantısı neymiş? diye atıldı Gamay.

Tam olarak bilmiyorum, dedi ve durakladı Ramirez. "Bu ormanda her dakika canlılar ölüyor. Böcekler, kuşlar, hayvanlar bitip tükenmeyen bir yaşam savaşı içinde birbirini öldürüyor ama bu kanlı kargaşanın da belirli bir düzeni var, gözleri biraz daha koyulaşmış gibiydi. "Korkarım bu Kızılderilinin öldürülmesi bu dengeyi bozdu."

Belki de Amazon tanrıça intikam almaya hazırlanıyordur, dedi Paul madalyonu uzatırken.

Ramirez madalyonu karşısındakini hipnotize etmek ister gibi sallamaya başladı.

"Bilimle uğrasan biri olarak gerçeklerle ilgilenmek zorundayım. Orada birinin elinde bir silahla dolaştığı ve kullanmaktan çekinmediği gerçeği var. Ya bu Kızılderili kendi topraklarının dışına çıktı ya da eli silahlı adam bu topraklara izinsizce girdi."

Bu adamın kim olabileceği konusunda hic fikriniz var mı? diye sordu Gamay.

Belki. Lastik endüstrisi hakkında bilginiz var mı?

Trout'lar başlarını salladı.

"Yüz yıl öncesine kadar kauçuk ağaçları yalnızca Amazon ormanlarında yasardı.

Sonra bir İngiliz bilim adamı tohumlarından çaldı ve doğu bölgesinde büyük plantasyonlar oluşturdu. Simdi de aynı şey yaşanıyor. Bugün cenaze töreninde bizimle birlikte bulunan şaman belki kötü ruhları kovmak konusunda biraz sahtekarlık yapıyor ama yağmur ormanlarındaki bitkilerin ilaç olarak değerlerini Çok iyi biliyor. Buraya gelip kendini bilim adamı olarak tanıtanlar aslında ilaçsal değeri olan bitkileri arayan korsanlardır. Ellerindeki patentleri ilaç firmalarına satıyorlar. Bazıları da doğrudan doğruya bu firmalar adına çalışıyor. Her iki şekilde de şirketler servet sahibi olurken, bu bilgilere sahip olan yerliler açıkta kalıyor. Daha kötüsü buraya gelip bu bitkileri alıp götürülenler de var."

Yani sizce bu 'korsanlar' Kızılderiliye işkence yapıp öldürmüş olabilir mi? diye sordu Paul.

"Olabilir. işin içinde milyonlarca dolar olunca, zavallı bir Kızılderilinin yaşamı hiçbir anlam taşımaz. Ama onu niye öldürdüğünü bilmiyorum. Belki Kızılderili görmemesi gereken bir şeyi gördü. Bitkilerin sırlarını kuşaklar boyunca orman insanları kendilerine saklamıştır."

"Hic kimse bu korsanları durdurmaya çalışmıyor mu?" dedi Gamay.

"Büyük bir sorun bu. Bazen hükümet yetkilileri de ilaç firmalarıyla birlikte çalışıyor. Kazanç Çok yüksek. Hükümetler yerli halka pek önem vermiyor. Yalnızca yerlilerin bitkiler hakkındaki bilgilerini en fazla parayı bastırana nasıl satabileceklerini düşünüyorlar."

Yani bu korsanlık sürüp gidiyor?

"Pek değil. Üniversiteler korsanları denetlemek için gerçek bilim adamlarından oluşan gruplar gönderiyorlar. Hem bitkiler üzerinde araştırma yapıyorlar, hem de Kızılderililerle konuşup, bazı sorular soran yabancıların gelip gelmediğini araştırıyorlar. Brezilya'daki komşularımız bu genetik kaynak hırsızlığını mahkeme yoluyla durdurmaya çalıştı. Bir bilim adamını yerlilerden bilgi çalmak ve Kızılderililerin ilaç yapmakta kullandığı tohumların, ağaç kabuklarının katalogunu hazırlamakla suçladılar."

Böyle bir davayı açabilmek çok zor, dedi Paul.

"Haklısınız. Brezilya ayrıca biyofarklılıkları koruma altına almak için yasalar çıkarmaya çalıştığı için biraz ilerleme kaydediyor sayılırız. Ama pek fazla değil. Araştırmalara milyarlarca dolar yatıran ilaç firmalarından söz ediyoruz.

Güçlerimizin eşit olduğu söylenemez."

Gamay aklına geleni sordu. "Sizin üniversite de bu konuyla ilgileniyor mu?"

Evet, dedi Ramirez. "Ara sıra araştırmacılar geliyor ama sürekli olarak korsanları kovalayacak para yok."

Gerçi Gamay'ın beklediği yanıt değildi ama ısrar etmedi. "Keşke yapabileceğimiz bir şey olsaydı."

Aslında var, dedi Ramirez gülümseyerek. "Sizden bir ricam olacak. Ama lütfen kendinizi zorunlu hissetmeyin."

Söyleyin bakalım, dedi Paul tatlı bir sesle.

"Pekala. Buradan birkaç saat uzakta nehrin kıyısında başka bir yerleşim yeri var. Orada yaşayan Hollandalının telsizi yok. Belki bir Chulo'nun öldürüldüğünü duymuştur ama yine de bu haberin ona ulaştırılması gerekiyor. Ramirez bacağını uzattı. Bileği kalın bir bandajla sarılmıştı. "Zorlukla yürüyebiliyorum.

Kırıldığını sanmıyorum ama kötü bir biçimde burkuldu. Benim yerime oraya gidip gitmeyeceğinizi düşünüyordum. Çabucak gidip gelebilirsiniz."

Ya malzeme teknesi ne olacak? diye sordu Gamay.

"Tahmin ettiğimiz gibi yarın geç saatte gelecek. Geceyi de burada geçirir. Tekne yola çıkmadan önce dönmüş olursunuz."

"Niçin yapmayalım," dedi Gamay ve kocasının garip ifadesini fark edince sustu.

"Tabii eğer Paul de onaylarsa."

"Sey..."

"Özür dilerim galiba önerim bir aile sorununa yol açıyor."

"Yoo hayır," diye atıldı Paul. "Yalnızca New England'da yetiştiğim için daha tedbirli davranıyorum. Elbette size yardım etmek isteriz."

"Harika. Hemen adamlarım sizin için malzeme hazırlar ve tekneye benzin koyar.

Böylece sizin şişme bottan daha çabuk gidirsiniz. Benim tekneyle aynı gün içinde gidip gelebilirsiniz."

Köyde yalnızca ağaç gövdelerinden oyulmuş kanoların bulunduğunu sanıyordum, dedi Gamay.

Ramirez gülümsedi. "Benim ihtiyaçlarımın büyük bir kısmını kanolar karşılıyor ama ara sıra daha hızlı ulaşım araçları gerekiyor."

Gamay omzunu silkti. "Su Hollandalı dediğiniz adamdan biraz söz eder misiniz?"

"Dieter aslında Almandır. Yerli bir kadınla evli bir tüccardır. Ara sıra buraya gelir, ama genellikle ayda bir kez bir adamını elinde listeyle gönderir ve biz de bunu malzeme teknesine bildiririz. Bence pek de iyi bir adam sayılmaz yine de olası tehlikeleri ona bildirmek gerekir. Ramirez durakladı. "Aslında bunu yapmak zorunda değilsiniz. Sizler maceraperest değil bilim adamısınız ve konunun sizinle bağlantısı yok. Özellikle de güzel Sinyora Trout ile bağlantısı yok."

Bence bunu halledebiliriz, dedi Gamay neşeli gözlerle kocasına bakarak.

Kabadayılığa kalkışmamıştı ama NUMA Özel Görev Ekibi'nin bir üyesi olarak Paul ile birlikte sayısız tehlikeli göreve gönderilmişti. Çok çekici bir kadın olmasına karşın Gamay pek de nazlı bir çiçek sayılmazdı. Doğduğu Racine, Wisconsin'de çocukluk yıllarını erkek çocuklarla birlikte geçirmiş ve daha sonraları aynı rahatlıkla yetişkin erkeklerle ilişki kurmuştu.

"Öyleyse anlaştık. Tatlımızı yedikten sonra birer kadeh brendi içeriz ve güneş doğarken kalkabilmek için erkenden yatarız."

Kısa bir süre sonra odalarına döndüler ve Gamay kocasına sordu. "Dr. Ramirez'e yardım konusunda niçin tereddüt ettin?"

"Bazı nedenleri var. Öncelikle bu küçük yolculuğun bizim NUMA için yaptığımız işle hiçbir ilgisi olmadığını söylemeliyim."

Paul kafasına doğru fırlatılan yastıktan sıyrılmayı başardı. "Ne zamandan beri NUMA kural kitabına harfi harfine uyum gösteriyorsun?" diye sordu Gamay.

"Tıpkı senin gibi, işime geldiği zamanlar. Kuralları belki biraz esnettim ama asla karşı çıkmadım."

"Öyleyse kuralları biraz esnetip nehrin okyanusun bir parçası olduğunu ve burada bulunan bir cesedin NUMA'nın Özel Görev Ekibi tarafından incelenmesi gerektiğini söyleyelim. Bu ekibin başkalarının ilgilenmek istemediği konuları araştırmak için kurulduğunu anımsatmama gerek var mı?"

"Kötü bir pazarlama konuşması değil ama ikna etme yeteneğine bu kadar güvenme.

Eğer sen önermeseydin, ilgilenmemiz gerektiğini ben söyleyecektim. Aynı gereksiz nedenlere dayanarak tabii. Bir insanın cinayet işleyip paçasını kurtarmasından hiç hoşlanmam."

"Ben de. Araştırmaya nereden başlayacağımız hakkında fikrin var mı?"

Bunu buldum bile. Cape Cod'a özgü ketum tavırlarım seni yanıltmasın.

"Kesinlikle yanıltmaz, hayatım."

"İlk soruna dönersek, duraksamamın nedeni şaşkınlığım idi. Ramirez bu tekneden ilk kez söz etti. Bize ağaç oyma kanolar kullandığı izlenimini verdi. Bizim şu şişme botun ne kadar harika olduğu konusunda söylediklerini anımsıyor musun? Bir gün çevrede dolanırken bir kulübenin içinde hava teknesi gördüm."

Gamay bir dirseğine dayanarak doğruldu. "Bir hava teknesi mi? Niye bundan söz etmedi ki?"

"Yanıtı belli. Kimsenin bunu öğrenmesini istemiyor. Sanırım dostumuz Ramirez görüldüğünden daha karmaşık bir insan."

"Bende de aynı izlenimi uyandırdı. Bizim gibi bilimsel çaylakları tehlikeli bir yolculuğa çıkarmak konusunda galiba fazlaca kurnazlık etti. Yaşamımızı yalnızca nehir yunuslarını saymakla geçirmediğimizi tahmin etmesi için ona Özel Görev Ekibi'nden yeterince söz ettik. Sanırım NUMA'yı bu olayın içine çekmek istiyor."

"Bak, kendimizi ona teslim etmiş bulunuyoruz ama niçin böylesine Makyavelce davrandığını anlamıyorum."

Bir fikrim var, dedi Gamay. "üniversitedeki bazı bilim adamlarının biyoloji polisleri gibi davrandığını söyledi. O da belirli bir üniversiteye bağlı. İma ettikleriyle arasında bağlantı kurmamızı istemedi."

Ben de dikkat ettim, dedi Paul yatağa uzanıp gözlerini kaparken. "Yani sence Ramirez bir botanikçi rolünü yapan bir biyopolis mi?"

Bence anlamlı, dedi Gamay ve düşünmeye başladı. "İtiraf etmem gerekir ki, bu konuyu araştırmak

istememin temel nedeni Şu Kızılderilinin çantasında bulduğumuz gereçler. İlkel bir yaşam süren bir yerlinin böylesine yüksek teknoloji ürünlerine nasıl sahip olduğunu merak ediyorum."

Yatağın öteki yanından düzgün soluk seslerinden başka bir ses gelmedi. Paul istediğı anda uykuya dalma becerisini işe koşmuştu. Gamay başını sallayarak örtüyü üstüne çekti ve uyumaya çalıştı. Güneşle birlikte uyanacaklardı ve herhalde çok uzun bir gün olacaktı.

Bölüm 6

Meksikalı gümrükçü kulübenin penceresinden eğilip beyaz Ford kamyonetteki iki erkeğe baktı. Eski şortlar, tişörtler giyip Foster Grant gözlükleri takan adamların başlarındaki beysbol keplerinde yem dükkanlarının logoları okunuyordu.

Ziyaret nedeniniz? diye sordu gümrükçü direksiyonda oturan iri yapılı adama.

Sürücü parmağıyla arkadaki oltaları ve diğer gereçleri işaret etti. "Balığa çıkacağız."

Keşke ben de sizinle gelebilseydim, dedi gümrükçü gülümseyerek ve Tijuana'ya doğru gitmeleri için izin verdi.

Gümrükten geçince yolcu koltuğunda oturan Zavala sordu. "Niçin Spies Like Us filmindeki gibi davranıyoruz? NUMA kimliklerimizi göstermemiz yeterliydi."

Austin sırıttı. "Böylesi daha eğlenceli."

"Temiz yüzlü görüldüğümüzden terörist ya da uyuşturucu kaçakçısı sanmadıkları için şanslıyız."

Kılık değiştirme uzmanları olduğumuzu düşünmeyi yeğliyorum, dedi Austin ve arkadaşına bakarak devam etti. "Bu arada umarım Amerikan pasaportun yanındadır.

Meksika'da takılıp kalmanı istemem."

Sorun yok. Bir Zavala sınırı ilk kez gizlice geçmiyor.

Zavala'nın ailesi doğup büyüdüğü Morales, Meksika'dan 1960'lı yıllarda Rio Grande Nehri'ni asıp geçmişti. Üstelik annesi o tarihte yedi aylık hamileydi, ama bu yeni doğacak bebeğiyle El Norte'de yepyeni bir yasama başlama kararını etkilemesine izin vermemişti. Santa Fe, New Mexico'ya yerleşmişler ve Zavala orada dünyaya gelmişti, iyi bir marangoz ve ahşap oymacısı olan babasının sanatı kentte güzel evler inşa etmek isteyen zenginler tarafından keşfedilmişti. Aynı önemli kişiler yeşil kart almasına ve daha sonra vatandaşlığa geçmesine de yardımcı olmuşlardı.

Kiralık araçların Meksika'ya girmesi yasak olduğundan kamyoneti Red Ink'in destek ekibinden ödünç almışlardı. San Diego'dan güneye doğru inip Meksika ve Amerika'nın tipik bir karışımı sayılan Chula Vista adlı sınır kasabasından geçmişlerdi. Ülkeye girince Tijuana'nın gitgide yayılan varoşlarının dışından dolanıp Baja Kaliforniya Yarımadası boyunca uzanan MEX 1 ya da Carretera Transpeninsula karayoluna çıktılar. Hediyeleşmiş eşya dükkanları, moteller, taco mutfaklarıyla dolu El Rosarita kısa bir süre sonra arkalarında kaldı. Karayolu ekili tarlalar, sol tarafta çıplak tepeler ve Todos Los Santos diye bilenen zümrüt yeşili koyun arasında ilerlemeye başladı. Tijuana'dan ayrıldıktan yaklaşık bir saat sonra Ensenada'ya döndüler.

Austin bu tatil ve balıkçı kasabasını Newport Ensenada yarışlarına katıldığı zaman tanımıştı. Yarışın gayriresmi bitiş noktası Hussong's Cantina adlı zemini saman kaplı kötü bir bardı. Yeni karayolu, cepleri siskin turistleri getirmeden önce, Baja Kaliforniya Norte gerçek sınır sayılıyordu. En ünlü olduğu dönemde Hussong's Cantina'nın müşteri kitlesini, yörenin renkli kişileri, denizciler, balıkçılar ve Ensenada 'nm, sekiz yüz mil uzunluğundaki Baja Yarımadası'nın en ucunda yer alan La Paz kentinden önceki son uygarlık noktası olduğunu bilen araba yarışçıları oluşturuyordu. Üstelik Hussong's, tıpkı Virgin Adaları'ndaki Foxy's ya da Key West'deki Capt'n Tony's gibi dünya yüzünde yaşayan herkesin bildiği, efsaneleşmiş barlardan biriydi. Bara girince Austin, tekilanın su gibi aktığı, polislerin bar ile hapisane arasında adeta bir yolcu servisi islettiği eski güzel günleri anımsayacak

gibi görünen yaşlı bar kelebeklerini görünce çok memnun oldu.

Bir masaya oturup huevos rancheros ısmarladılar. "Tam bana göre." dedi Zavala çatalını yağda pişmiş yumurta ile salsaya daldırırken. Austin geldiğinden beri barın üzerinde duran, üzgün ifadeli geyik kafasını inceliyordu. Bu cins bir geyiğin Meksika'ya nasıl geldiğini merak ederek bakışlarını, masaya yaydıkları Baja haritasıyla suyun ısisını gösteren uydu fotoğraflarına çevirdi, işte şuraya gideceğiz, dedi haritada bir noktayı işaret ederek. "Isı değişikliği en çok bu koyun yakınında belirginleşiyor."

Zavala iştahla yemeğini bitirdi ve elindeki Meksika rehberini açtı. "Burada yazdığına göre ballena gris ya da gri balinalar aralık ile mart ayları arasında çiftleşmek ve yavrularını dünyaya getirmek için Baja yakınına geliyorlarmış.

Balinalar ortalama yirmi beş ton ağırlığındaymış ve uzunlukları üç ile on altı metre arasında değişiyormuş. Çiftleşme sırasında bir erkek balina dişi balınayı yerinde tutarken, başka bir erkek..." Yüzünü buruşturarak konuyu değiştirdi. "Bu kısmı atlasam daha iyi olacak. Gri balinaların soyu avlanma nedeniyle neredeyse tükenmiş ama 1947 yılında korunma altına alınmış." Biraz duraklayıp sordu. "Bir şey soracağım. Denizde yüzen her şeye saygı duyduğunu biliyorum ama senin balinalara ilgi göstereceğini sanmazdım. Niçin bu kadar ilgileniyorsun? Niçin bu konuyu Çevre Koruma Kuruluşu'na ya da Balık ve Yabanıl Yaşam Derneği'ne bırakmıyorsun?"

"İyi bir soru. Babamın teknesinin denizin dibini boylamasıyla biten olaylar zincirini neyin başlattığını öğrenmek istiyorum diyebilirim. Ama tam olarak çözemediğim başka bir nedeni daha var. Austin'in gözlerine düşünceli bir ifade yerleşti. "Ürkütücü dalışlarımı anımsatıyor bana. Hani bilirsin iste. Suyun altında yüzersin, her şey yolunda gibi görünür ve birdenbire ensedeki tüyler dikenleşir, raiden buz keser ve yalnız olmadığın konusunda kötü bir duyguya kapılırsın. Birinin seni gözetlediğini hissedersin. Özellikle aç birinin."

Elbette, dedi Zavala düşünceli bir sesle. "Aslında bu kadarla da kalmaz.

Genellikle okyanusların en büyük, en kötü, en aç köpekbalığının ardından geldiğini aklımdan geçiririm." Çatalını tekrar tabağındaki yumurtaya daldırdı.

"Ama arkama bakınca hiçbir şey olmadığını ya da Parmağım boyunda kötü gözlerle bana bakan bir golyan balığının yüzdüğünü görürüm."

"Denizler gizem doludur," dedi Austin dalgın bir bakışla.

"Bu bir bulmaca mı?"

"Bir bakıma. Joseph Conrad'dan bir alıntı. 'Denizler asla değişmez ve yaptıkları insanoğlunun tüm söylemlerine karşın gizem doludur'. Austin parmağıyla haritaya dokundu. "Balinalar her gün ölüyor Bazılarını doğal nedenlerle yitiriyoruz. Bir kısmı balıkçıların ağlarına takılıyor, teknelerle çarpışıyor ya da bazı insanlar zehirli atıkları denize atmanın doğru olduğuna inandıklarından onları zehirliyoruz." Bir an duraklayıp devam etti. "Ama bunların ölümü saydıklarımla uyumlu değil. İnsanlar işe karışmadığı zaman bile doğa daima düzenin dışına çıkar, sürekli olarak yeni ayarlamalar yapar. Ama bir kargaşa olmaz. iyi bir caz orkestrasının yaptığı emprovizasyonlar gibidir.

Örneğin Ahmad Jamal piyano solo yapar, kendince çalar ve daha sonra ritm sazlarla buluşur." Uzun bir kahkaha attı. "Söylediklerimin bir anlamı yok."

"Senin caz koleksiyonunu gördüğümü unutma Kurt. Şimdi sen burada kötü bir nota olduğunu ileri

sürüyorsun."

Daha doğrusu evrensel bir uyumsuzluk var. Biraz daha düşünüp devam etti.

"Senin benzetmen daha uygun düştü. Sanki görünmeyen noktada açlıktan gözü dönmüş, kötü bir köpekbalığı dolaşıyor."

Zavala boş tabağını itti. "Bizim oralarda söyledikleri gibi, ava çıkmanın en iyi zamanı balıkların aç olduğu zamandır."

Senin çölde büyüdüğünü biliyorum amigo, dedi Austin yerinden kalkarak. "Ama dediğine de katılıyorum. Hadi gidip balık tutalım."

Ensenada'dan ayrılıp anayola çıktılar ve güneye döndüler. Tıpkı Tijuana'da olduğu gibi otellerle dükkanlar seyrelip kayboldu ve karayolu iki şeritli bir yola dönüştü. Maneadero'yu geçince karayolunu bırakıp, tarlaların oraya buraya serpiştirilmiş çiftlik evlerinin ve eski misyonerlik binalarının arasından geçen ara yollara sapıp sisle kaplı tepelerin denize kadar indiği ıssız sahile yaklaştılar. Zavala haritayı kontrol etti.

"Neredeyse geldik sayılır. Hemen şu kösenin ardında."

Austin neyle karşılaşacağını tahmin edemiyordu. Yine de virajı alınca karşılarında, Baja Tortilla Şirketi'ne ulaştıklarını İspanyolca ve İngilizce bildiren tabelayı görünce şaşırıldı. Kamyoneti kenara çekip gresine bakındı. Tabelanın ardındaki iki tarafı ağaçlıklı upuzun düzgün yol büyük bir binanın önünde son buluyordu. Austin direksiyona yaslanıp Foster Grant gözlüklerini alnına kaldırdı. "Doğru yerde olduğumuzdan emin misin?" Zavala haritayı uzattı. "Burası olmalı." "Galiba bir hic uğruna bunca yolu geldik." "Belki de değil," dedi Zavala. "Yediğimiz huevos rancheros harikaydı ve ben yeni bir Hussong's Cantina tişörtü aldım." Austin'in gözleri kısıldı.

"Rastlantılar beni kuşkulandırır. Tabelada 'Hoş geldiniz' yazıyor. Buraya kadar geldiğimize göre, bakalım nasıl karşılanacağız."

Ağaçlıklı yola girip, konuklar için ayrılmış park yerine ulaştılar. Oluklu alüminyum inşa edilmiş, İspanyol stili eğik çatılı, kerpiç cephesinde süslü bir kapısı olan binanın önünde Kaliforniya plakalı arabalar ve birkaç turist otobüsü vardı. Pişen mısırın kokusu kamyonetin açık camlarından içeri doldu. ; "Şeytanca bir gizleme planı," dedi Zavala.

"Ben de 'balinaları öldüren insanlar size hoş geldin diyor' yazılı bir neon tabela göreceğimi düşünmemiştim zaten."

Keşke silahlarımız yanımızda olsaydı, dedi Zavala yapay bir ciddiyetle. "Vahşi bir tortilların sana ne zaman saldıracağını tahmin edemezsin. Duyduğuma göre adamın birine Nogales'de bir kıymalı tortilla saldırmış..."

"Dönüşte anlatırsın," diyerek arabadan indi Austin ve koyu renk ahşap oymalı kapıya doğru yürüdü.

Beyaz badanalı antreye girdiler. Genç bir Meksikalı kadın güleç yüzle onları karşıladı. "Buenos dias," dedi genç kadın. "Şanslısınız. Tortilla fabrikasının turu şimdi başlıyor. Gezi teknesinden gelen gruba dahil misiniz?"

Austin gülmemeye çalışarak, "Kendi basımıza geldik. Yoldan geçerken tabelayı gördük," dedi.

Genç kadın tekrar gülümsedi ve çoğunluğunu, aksanlarından Orta-batı eyaletlerinden gelme oldukları anlaşılan yaşlı Amerikalıların oluşturduğu gruba katılmalarını söyledi. Aynı zamanda rehber görevini üstlenerek konukları fırın bölümüne götürdü.

"Meksika'da mısır hayat demektir ve yüzyıllar boyunca hem kızıl, derililerin, hem de İspanyol yerleşimcilerin ana besin kaynağı olmuştur. Mısır çuvallarının öğütücülere boşaltıldığı bölümden geçtiler. "Yıllarca insanlar tortillaları evlerinde pişirdiler. Mısır un haline gelene dek ezdiler, suyla karıştırıp hamur yaptılar, oklavayla açıp teker teker kızarttılar. Meksika'da ve özellikle Amerika'da tortilla için talepler artınca bu endüstri oluştu. Böylelikle üretim merkezimizi daha üretken ve sağlıklı bir düzeye çıkartmayı başardık."

Öteki ziyaretçilerin ardı sıra yürürken Austin alçak sesle sordu. "Eğer Meksika tortillaları için en büyük talep Amerika'dan geliyorsa, bu fabrika niçin sınıra yakın değil? Niçin yolu uzatıyorlar."

İyi bir soru, dedi Zavala. "Meksika'daki tortilla endüstrisi hükümetle yakın ilişkileri olan işadamlarının tekelindedir. Milyar dolarlık bir endüstridir. Bu kadar güneyde bir noktada fabrika kursan bile niçin denize yakın olmak istersin?"

Lüks bir otel için ideal bir yer ama böyle bir işletmenin burada olması gerekir mi? "

Rehberle birlikte dakikada yüzlerce tortilla üreten hamur makinelerinin yanından geçtiler. Makinelere yürüyen bantların üzerine dökülen düz yuvarlak ekmekleri bembeyaz önlüklü ve plastik boneli işçiler kontrol ediyordu. Paketleme ve dağıtım bölümüne gelirken, bir kapının üzerindeki İspanyolca yazı Austin'in dikkatini çekti.

"Yalnızca işçiler mi yazıyor?" diye sordu.

Joe başıyla onayladı.

Burritolar ve enchiladalar hakkında yeterince bilgi aldım, diyerek kapı kolunu oynattı. Kilitli değildi. "Biraz çevreye bakınacağım. "

Arkadaşının iriyarı görünümüne ve beyazımsı saçlarına bakan Zavala, "Bir casus olarak yetenekli olabilirsin ama burada çalışanlara pek benzemiyorsun.

Koridorlarda dolasan dev boyutlu bir gringo'ya oranla ben daha az dikkat çekerim," dedi.

İyi bir noktaya parmak basmıştı. "Pekala dolaş bakalım. Dikkatli ol. Seninle turun sonunda buluşuruz. Eğer rehber sorarsa, tuvalete gittiğini söylerim," dedi Austin.

Zavala göz kırpıp kapıdan içeri daldı. Herhangi bir terslikte çekiciliğini kullanarak paçasını kurtaracağından emindi ve bano'yu ararken kaybolduğu konusunda bir bahane hazırlamıştı bile. Uzak ucunda çelik bir kapıdan başka hiçbir pencere bile olmayan upuzun bir koridorda buldu kendini. Koridoru geçip kulağını kapıya dayadı. Ses duymayınca kapı kolunu çevirdi ama kilitliydi.

Cebinden değişikliğe uğramış İsviçre ordu çakısını çıkardı. Doğrusunu isterseniz, çakının içindekiler, hırsızlık gereçleri olarak dünyanın birçok yerinde tutuklanmasına neden olabilirdi. Makas, törpü, konserve açacağı gibi standart gereçlerin yerini neredeyse tüm kilitleri açabilecek çilingir aletleri almıştı. Dördüncü deneyiştirte kilidi açtı. Kapının ardında biraz eğimli olarak giden bir koridor vardı ve birincisinden farklı olarak bu koridora bir sürü kapı açılıyordu. Yalnızca soyunma dolaplarının bulunduğu odanın kapısı kilitli değildi.

Dolapların kilitleri sağlam gibi görünüyordu ama eğer zamanı olsaydı hepsini açabilirdi. Saatine

bakınca turun biraz sonra biteceğini anımsadı. Karşı duvardaki raflarda dikkatle katlanmış beyaz önlükler duruyordu. Bir önlüğü sırtına geçirerek malzeme dolabında bulduğu bir klipsli dosyayı eline aldı.

Tekrar koridora çıkıp karşısındaki kapıyı açmayı denedi. Bu da kilitliydi ama birkaç denemeden sonra acildi.

Kapının ardında büyük bir odaya bakan yüksek bir platform vardı. Platformdan ayrılan daracık yollar yatay ve dikey borulardan oluşan ağın üzerinden geçiyordu. Makinelerin alçak sesli homurtusu kulağına geldi ama sesin çıkış noktasını keşfedemedi. Basamaklardan aşağıya inince boruların zeminden yükselip dik açıyla duvardan dışarı çıktıklarını gördü. Herhalde tortilla fabrikasının su sistemini oluşturuyordu. Odanın diğer tarafındaki kapı kilitli değildi. Dikkatle açınca okyanustan gelen serin rüzgâr yüzünü yaladı.

Şaşkınlıkla olduğu yerde kaldı. Yaklaşık yüz metre aşağıdaki koya bakan bir uçurumun kenarındaki küçük platformda duruyordu. Manzara o kadar güzeldi ki buraya bir fabrika yerine niçin bir otel inşa etmediklerini bir kez daha düşündü. Fabrikanın kenarında durduğu çıkıntının ardında olduğunu tahmin etti ama bulunduğu yerden görmesi olanaksızdı. Aşağıya bakınca beyaz köpüklü dalgaların kayalara çarptığını gördü. Platformun ucundaki kapının ardında aşağı ya da yukarı giden basamaklar yoktu. Çok garip. Kapıdan birkaç metre sonra madeni bir ray denize doğru inip suyun içinde gözden kayboluyordu.

Rayları gözüyle izleyince çevresindeki suyun renginin daha koyu olduğunu fark etti. Belki de kayaların üzerindeki yosunlar suyun rengini koyultmuştu. Su bir anda dalgalandı ve yumurtaya benzeyen, büyük, parlak bir cisim yukarı doğru tırmanmaya başladı. Elbette. Bu ray bir asansör için yapılmıştı. Yumurta sürekli yükseliyordu ve birkaç saniye içinde platforma ulaşacaktı. Zavala boruların bulunduğu odaya dalıp kapıyı birkaç santim aralık bıraktı.

Koyu renk cam ya da plastikten yapılmış yumurta platformun kenarında durunca, kapısı açıldı ve beyaz önlüklü iki erkek indi. Zavala kendini merdivenlere attı ve birkaç saniye içinde malzeme odasına ulaştı. Üzerindeki önlüğü çıkarıp dikkatle katladı ve hızlı adımlarla koridoru geçip fırın bölümüne ulaştı. Halka açık olan yere geri dönüşünü kimse fark etmedi. Austin'in turla birlikte ilerlediği yöne doğru yürüdü. Yaklaştığını gören rehber şaşkın ve biraz da tedirgin gözlerle ona baktı.

Bano'yu arıyordum.

Gene kadının yanakları kızardı. "Oh tabii, yolu göstereyim." Konukların dikkatini çekmek için ellerini çırpıttı. "Turumuz bitmek üzere," diyerek herkese bir torba tortilla dağıttı ve giriş bölümüne götürdü. Arabalar ve tur otobüsleri yola çıkarken Austin ile Zavala bulgularını karşılaştırdılar.

Yüz ifadene bakılırsa küçük gezintinin çok yararlı olmuş.

Bir şey buldum ama ne olduğunu bilmiyorum, diyerek gördüklerini anlattı.

"Suyun altında gizlediklerine göre ne yaptıklarını kimsenin görmesini istemiyorlar, dedi Austin. "Gel biraz dolaşalım."

Fabrika binasının yanından denize doğru yürüdüler ve uçurumdan yüz metre önce karşılarına yüksek dikenli teller çıktı.

Okyanusu buradan göremeyeceğiz, dedi Zavala.

Bakalım belki koyun öteki tarafına geçebiliriz.

Kamyonete binip yola çıktılar. Denize doğru inen birkaç patika vardı ama dikenli teller geçişi önlüyordu. Vazgeçmeye karar verdikleri anda elinde bir balık oltası ve balık dolu bir sepetle denizden onlara doğru yürüyen bir adamla karşılaştılar. Zavala adama seslenip denize nasıl ulaşabileceklerini sordu.

Onların tortilla fabrikasıyla bağlantılı olduklarını düşünen adam önce çekingen davrandı ama Zavala cüzdanından yirmi dolar çıkarınca, yüzü güldü ve dikenli tellerin arasında sürünerek geçilebilecek bir yer olduğunu söyledi.

Omuzlarına kadar yükselen çalılar arasındaki patikadan onları geçirip, tel örgünün bir yerini işaret etti ve ganimetini sımsıkı tutarak çekip gitti.

Tellerin bir kısmı yükseğe kaldırılmış ve toprakta bir oyuk açılmıştı. Zavala aralıktan kolayca süründü ve Austin'in geçmesi için telleri tuttu. Çalılar arasındaki patikayı izleyip kayaların kenarına ulaştılar. Kapalı koyun en güney ucundaki çıkıntıdaydılar.

Eğimi daha yumuşak olan yamaçta balıkçıların gidiş gelişleriyle bir patika açılmıştı. Ama NUMA görevlilerini manzara daha fazla ilgilendiriyordu. Bu açıdan bakınca, koyu renkli madeni bina bir Conan filmindeki ürkütücü dekorları andırıyordu. Austin dürbünüyle binayı inceledi ve yamacın bir ucuna çevirdi.

Zavala'nın anlattığı asansör rayından güneş ışıkları yansıyor. Bakışlarıyla koyun girişindeki kayalara çarpan dalgalardan fabrika binasına kadar her tarafı taradı.

Çok zekice, dedi gülerek. "Eğer büyük bir yapıyı burada gizlemeye kalkışırsan, şu bizim balıkçı dostumuz gibi herkes bundan söz eder. Ama herkesin gözü önünde bir fabrika kurup, her gün insanları gezmeye davet edersen, her türlü karanlık işlerin için inanılmaz bir paravan oluşturursun."

Zavala dürbünü alıp karsıdaki kayaları gözden geçirdi. "Niçin su geçirmez bir asansör yapılır ki?"

Yanıtını bilmiyorum. Ama sanırım görebileceğimiz her şeyi gördük.

Binanın çevresinde ya da kayaların üstünde dolaşan birilerini görmek umuduyla birkaç dakika daha oyalandılar ve tepelerinden uçan deniz kuşlarından başka hareket eden bir canlıya rastlamadılar. Biraz sonra telin altındaki oyuktan diğer tarafa geçtiler. Zavala yolu gösteren balıkçıya asansörü ya da koyda başkaca gariplikler görüp görmediğini sormak istiyordu ama parayı alan adam ortadan kaybolmuştu. Kamyonete atlayıp kuzeye döndüler.

Austin hiç konuşmadan arabayı sürüyordu. Zavala eski deneyimlerine dayanarak arkadaşının bir plan oluşturmaya çalıştığını ve aklında her şeyi düzene sokunca ayrıntılarıyla anlatacağını biliyordu. Ensenada'ya yaklaşırken Austin sordu. "NUMA hala San Diego yakınlarındaki deneylerini sürdürüyor mu?"

"Bildiğim kadarıyla evet. Aslında yarıştan sonra deneylerin nasıl gittiğini soracaktım."

Austin başını salladı ve yol boyunca eski maceralarından, Meksika'daki gençlik yaramazlıklarından söz ettiler. Sınırdaki trafik bir sümüklüböcek hızıyla ilerliyordu. Zaman kazanmak için NUMA kimliklerini gösterip yıldırım hızıyla geçip gittiler. San Diego'ya ulaşınca körfeze doğru gidip kent marinasına vardılar. Düzinelerce yelkenli ve motorlu teknelerin bağlı olduğu iskelelerden geçip daha büyük gemiler için ayrılan bölüme gelince, küt burunlu, yeşilimsi-mavi gövdesinde büyük

harflerle 'NUMA' yazan yaklaşık otuz metrelik tekneyi gördüler.

Güvertede dolanan bir tayfaya kaptanın yerinde olup olmadığını sorunca kaptan köprüsüne çıkarıldılar ve bazı haritaları inceleyen ince yapılı, esmer tenli bir adamla karşılaştılar. Jim Contos NUMA filosunun en yetenekli kaptanlarından biriydi. Tarpon Springs'de sünger avcılığı yapan bir babanın oğlu olarak dünyaya gelmişti ve yürümeye başladığından bu yana teknelerin üzerindeydi.

Kurt, Joe, dedi Contos geniş gülümsemeye. "Ne kadar güzel bir sürpriz !

Çevrede olduğunuzu duymuştum ama Sea Robin'i onurlandıracağınızı tahmin etmemiştim. Neler yapıyorsunuz?" Zavala'ya bakarak devam etti. "En azından senin neler yaptığını biliyorum."

Zavala'nin dudakları kendine özgü uçuk gülümseyişle büküldü. "Dün Kurt'le birlikte offshore yarışına katıldık."

Kaptanın kaşları çatıldı. "Hey, teknenizin başına gelenleri duydum ve gerçekten üzüldüm."

Teşekkürler, dedi Austin. "0 halde ölen gri balinaları da duydun?"

Duydum. Çok garip bir öykü. Hangi nedenle öldüklerini biliyor musunuz?

Belki senin yardımınla öğrenebiliriz.

Elbette, elimden geleni yaparım.

Sea Robin ile küçük tekneyi alıp sınırın güneyinde biraz dalmak istiyoruz.

Contos gülmeye başladı. "Büyük bir iyilik isterken, dalga geçmiyordunuz anlaşılın." Bir an düşünüp omzunu silkti. "Niçin olmasın? Buradaki deneyleri bitirmiş sayılırız. Meksika sularında çalışmak için sözlü bir izin almak benim için yeterli."

Austin başını sallayıp hemen NUMA'yı aradı. Cep telefonuyla birkaç dakika konuşup almacı Contos'a uzattı. Kaptan biraz dinledi, birkaç soru sordu ve telefonu kapattı. "Güneye gidiyoruz gibi görünüyor. Gunn onayladı." Rudi Gunn NUMA'nın Washington'daki hareket müdürüydü. "En fazla iki gün. Sizleri tekrar işe göndermek için hemen geri çağırıyor. Ama bir şey var. Bu kadar kısa sürede Meksika hükümetinden olur alamayacağımızı söylüyor."

Eğer biri çıkıp sorarsa, rotamızı şaşırdığımızı söyleriz, dedi Austin masum bir ifade takınarak.

Contos gülerken kaptan köprüsündeki ışıkları ve göstergeleri işaret etti. "Bu gemideki bunca elektronik aygıttan sonra birilerini inandırmak epey zor olur.

Belki Sea Robin çirkin sayılır ama dünyada neler olup bittiğini gayet iyi takip eder. Eğer tekneyi sorgularlarsa İçişleri Bakanlığı'nın sorunu halletmesini isteriz. Ne zaman yola çıkmayı düşünüyorsunuz?"

Eşyamızı toplayıp en kısa zamanda geri döneriz. Gerisi sana kalmış.

Yarın sabah saat yedide yola çıkarız, diyerek döndü ve tayfalara gerekli emirleri vermeye başladı.

Arabaya doğru yürürlerken Austin arkadaşına Contos'un ne demek istediğini sordu.

Birkaç kez aynı kadını paylaştık, dedi Zavala omzunu silkerek.

Başkent çevresinde ilişki kurmadığın bir tek kadın yok mu?

Zavala bir an düşündü. "Yalnızca first leydi. Bildiğin gibi evli kadınlarla ilişki kurmam."

Bunu duyduğuma sevindim, dedi Austin direksiyona geçerken.

Ama eğer boşanırsa, düşünebilirim...

Austin kamyoneti çalıştırdı. "Sanırım Nogales'de bir burritonun saldırısına uğrayan adamın öyküsünü anlatmanın tam zamanı."

Bölüm 7

Bulutsuz maviliğin içinde koyu yeşil bir McDonnell Douglas helikopter, Squaw Dağları'nın kayalık tepelerini aşmış, Tahoe Gölü'nün durgun sularına alçaldı ve ürkmüş bir yusufluk gibi Kaliforniya sahiline yöneldi. Bir an olduğu yerde duraklayarak çamların arasındaki beton piste indi. Pervanesi durmak üzereyken neredeyse fil büyüklüğünde bir Chevy Suburban yanaştı. Helikopterle aynı koyu yeşil renkte üniforma giymiş olan sürücü arabadan çıktı ve inen yolcuyla selamlandı.

Bu taraftan Kongre Üyesi Kinkaid, diyerek yolcunun elindeki ufak valizi aldı.

Arabaya binip ormanın içindeki asfalt yola saptılar ve birkaç dakika sonra San Simeon'daki ünlü Hearst şatosunun ahşap örneğini andıran yapının önünde durdular. Akşamüstü güneşi kuleleri, duvarları gerçekdışı bir silüete dönüştürmüştü. Evin ahşap kaplamaları için herhalde bir orman dolusu ağaç kesilmişti. Üç katlı ana binanın çevresini aralarında bağlantılar bulunan çeşitli büyüklüklerde yine ahşap binalar sarmıştı.

Kongre Üyesi Kinkaid, "Burası Mormon Tapınaklarımdan bile daha büyük, " diye mırıldandı.

Valhalla'ya hoş geldiniz. dedi sürücü ifadesiz bir sesle, İskandinav mitolojisinde, kahramanların ruhlarının içinde yaşadığı tanrı Odin'in sarayı. Arabayı evin önüne park edip, konuğun valizini aldı ve geniş basamaklardan, bir bowling salonu büyüklüğündeki verandadan geçip, tüm duvarları koyu renk ahşap kaplı daha da büyük hole girdiler. Yine koyu renk ahşap kaplı birkaç koridordan geçip, Gotik kemer tarzında, kabartmalı dökme demir kapılara ulaştılar.

"Valizinizi odanıza götürürüm efendim. Sizi bekliyorlar. Oturacağınız yerde adınızın yazılı olduğunu göreceksiniz."

Sürücü duvardaki zile basınca çift kanatlı kapı sessizce açıldı. Kinkaid içeri girdi ve kapı ardından kapanırken soluğunu tuttu. Koskocaman, yüksek tavanlı bir odadaydı. Büyük odayı yine büyük boyutlu bir şöminenin alevleri ve duvarları süsleyen savaşırken insanların karşılıklı olarak birbirlerini parçaladıkları dönemlerin öldürücü gereçleri olan zırhlar, mızraklar, savaş baltaları, kılıçlar, bayraklar arasına serpiştirilmiş meşaleler aydınlatıyordu.

Odanın tam ortasındaki cismin yanında ölümcül gereçler önemini yitirir gibiydi.

Yirmi beş metre uzunluğunda, meşe gövdesi baş ve kık tarafında yuvarlatılarak yükseltilmiş bir Viking gemisi vardı karsısında. Tek bir deri yelken esecek rüzgârı bekler gibiydi. Arkaya yakın dik bir rampa, güverte boyunca uzanan masaya ulaşmayı sağlıyordu.

Vietnam Savaşı'na donanma subayı olarak katılmış olan Kinkaid, böylesine ürktücü ortamlardan çekinecek biri değildi. Kararlı bir ifadeyle çenesini öne çıkartıp, rampayı tırmandı. Masanın çevresinde merakla kendisine bakan yaklaşık iki düzine erkek vardı. Son boş iskemleye oturup diğerlerine baktı. Sağ tarafında oturan konukla tara konuşmaya başlayacakken, holün sonundaki çift kanatlı kapı açıldı.

İçeri giren kadın, meşalelerin titrek ışığında uzun bacaklarıyla mesafeyi yutarcasına yürüyüp gemiye yaklaştı. Daracık yeşil giysisi atletik bedenini olduğu gibi gözler önüne seriyordu ama en etkileyici yönü uzun boyuydu.

Neredeyse iki metreyi geçiyordu.

Kadının yüzü ve vücudu kusursuzdu ama ancak bir buzdağı kadar güzel ve soğuktu.

Güney Kutbu'ndaki buzların arasından fırlamışa benziyordu. Sarı saçları başının arkasında sımsıkı bir topuz biçiminde toplanmış, mermeri andıran cildi ve buz mavisi iri gözleri ortaya çıkarılmıştı. Güverteye çıkıp masaya yaklaştı.

Şaşırtacak kadar yumuşak bir sesle konukları teker teker isimleriyle karşıladı ve geldikleri için teşekkür etti. Sıra kongre üyesine gelince kusursuz gözleriyle adamın sert hatlı yüzüne baktı ve elini adeta bir mengene gibi sıktı. Sonra masanın basındaki yüksek arkalıklı koltuğuna yerleşti. Soğuk olduğu kadar çekici gülümseyişiyle konuklarına baktı.

İyi günler beyler, derken sesi başarılı bir konuşmacının tonuna yaklaşmıştı.

"Adım Brynhild Sigurd. Hiç kuşkusuz burasının nasıl bir yer olduğunu merak ediyorsunuz. Valhalla benim hem evim, hem de bürom ama aynı zamanda İskandinav köklerimin bir sergisi. Ana bina bir Viking salonunun büyütülmüş biçimidir.

Öteki yapılar ise bürolar, konuk odaları, spor salonu ve ilkel İskandinav sanatları koleksiyonunun sergilendiği salon olarak kullanılmaktadır."

Bir kaşını kaldırarak devam etti. "Umarım hiçbiriniz deniz tutmasından rahatsız olmazsınız." Gülüşmelerin bitmesini bekleyip konuşmasını sürdürdü. "Bu gemi Gogstad Viking gemisinin bir kopyasıdır. Yalnızca bir sahne dekoru değildir; benim olanaksız olanların bile ele geçirilebileceğine olan inancımı simgeler.

Biçiminin fonksiyonel güzelliğine hayran olduğum gibi, bana sürekli olarak Vikinglerin maceraperest ve korkusuz olmadıkları takdirde denizleri asamayacaklarını anımsattığı için inşa ettirdim. Belki da onların ruhu burada verilecek kararları etkileyecektir." Bir an susup devam etti. "Herhalde sizleri niçin davet ettiğimi merak ediyorsunuz."

Sert bir ses kadının konuşmasını kesti. "Bana kalırsa, bizlere ya da kendi seçtiğimiz bir hayır kurumuna elli bin dolar vermeyi vaat etmeniz bu davete katılmamızda etkili oldu," dedi Kongre Üyesi Kinkaid. "Ben bu parayı doğum kusurları üzerinde araştırma yapan bir kuruma bağışladım."

"Dürüstlüğünüzle tanındığınızı düşününce, daha başka türlü davranmanızı beklemezdim doğrusu."

Kinkaid homurdanarak arkasına yaslandı. "Sözünüzü kestiğim için beni bağışlayın.

Lütfen şey... ilginç konuşmanıza devam edin."

Teşekkür ederim, dedi Brynhild. "Beyler siz ülkenin dörtbir kösesinden geldiniz ve çeşitli girişimleri temsil ediyorsunuz. Aranızda politikacılar, bürokratlar, akademisyenler, lobiciler ve mühendisler var. Sizler ve ben bir tek noktada birbirimizi bağlıyız. Su. Bugünlerde kıtlığın sınırına gelmiş olan bir madde. Ülke tarihinin en büyük kuraklığıyla karşı karşıya olduğumuzu herkes biliyor. Öyle değil mi Profesör Dearborn? Bir iklim bilimcisi olarak lütfen bize durumu biraz açıklay mısınız?"

Memnuniyetle, dedi orta yaşlı adam. Kendisine söz verilmesine şaşırılmış gibiydi. Parmaklarını seyrelmiş açık renk saçlarının arasında dolaştırdı. "Bu ülkenin orta bölümünde ve Ari zona'dan Florida'ya kadar olan güney kesiminde orta ile şiddetli dereceler arasında kuraklık yaşanıyor. Yani birbirine komşu olan kırk sekiz eyaletin dörtte birinde bu durum söz konusu. Herhalde daha da kötüye gidecektir. Ayrıca Göller Yöresi'nde de su düzeyi şimdiye dek ölçülmüş olan en düşük düzeyde. Büyük boyutlarda bir kuraklık yasamamız söz konusudur. Onlarca yıl sürecek bir mega kuraklık her an düşünülmelidir."

Masanın çevresinden mırıltılar yükseldi.

Brynhild önünde duran ahşap kutuyu açıp elini soktu ve kum taneciklerinin uzun parmaklarının arasından akıp gitmesine izin verdi.

Parti sona erdi beyler. Önümüzde kurak, tozlu bir gelecek var.

Her şeye karşın Bayan Brynhild, dedi bir Nevada'lı. "Bize yeni bir şey söylemiyorsunuz. Vegas'ın durumu çok kötü olacak. Los Angeles ile Phoenix'in de farklı olacağı düşünülüyor."

Gene kadın sessizce alkışlarcasına ellerini bitıştirdi. "Haklısınız. Ama eğer sizlere kentlerimizi kurtarmanın bir yolu olduğunu söylersem?"

"Bunu duymak isterim," dedi Nevada'lı.

Brynhild kutunun kapağını sözlerine güç katarcasına kapattı.

"İlk adım şimdiden atıldı. Çoğunuzun bildiği gibi kongre Colorado Nehri sularının dağıtım üzerinde özel denetim olmasına izin verdi."

Kinkaid masaya doğru eğildi. "Herhalde biliyorsunuz Bayan Sigurd, ben bu öneriye karşı çıkmıştım."

"Neyse ki taraftar toplayamadınız. Eğer bu yasa kabul edilmeseydi, batı bölgesinin sonu felaket olacaktı. Barajlarda ancak iki yıl yetecek kadar su var.

Bu miktar bitince Kaliforniya'nın büyük bir bölümünü, Arizona'yı, Colorado'yu, New Mexico'yu, Utah'ı ve Wyoming'i boşaltmak zorunda kalabilirdik."

"Washington'daki sersemlelere söylediklerimi yineleyeceğim. Hoover Barajı'nı özelleştirmek su kaynaklarını arttırmayacaktır."

"Konu bu değil. Sorun suyun kaynağı değil, dağıtım. Suların büyük bir kısmı doğru kullanılmıyor. Hükümet sübvansiyonuna son vermek ve suyun dağıtımını özel sektöre bırakmak, boşa akıtılmamasının birinci nedeni olacaktır. Boşa harcamak hiçbir zaman kar getirmez."

Yine de temel savımı ileri sürüyorum, dedi Kinkaid. "Su kadar önemli bir madde, kamuoyuna hesap verecek konumda olmayan şirketlerin eline bırakılmamalıdır."

"Kamuoyunun elinde bir fırsat vardı, bundan yararlanmayı beceremedi. Şimdi ise suyun bedeli arz ve talep durumuna göre saptanacak. Pazar ekonomisi geçerli olacak. Yalnızca parayı verebilecek olanlar suyu alabilecek."

"Ben de görüşmelerde aynısını söyledim. Zengin kentler refaha ulaşırken, yoksul topluluklar susuzluktan ölecek."

Brynhild boyun eğmedi. "Ne olacak? Suyun eski sistemde olduğu gibi kamu şirketleri tarafından dağıtıldığını düşünün. Sonunda nehirler kuruyacak. Batı bölgesi bir toz çanağına dönecek. Nevada'lı konuşun dediği gibi Los Angeles, Phoenix ve Denver hayalet kentler haline gelecek. Las Vegas'ın bos kumarhanelerinin arasında büyüyecek yabancı kadife çiçeklerini gözünüzün önüne getirin. Ekonomik bir felaket yaşanacak. Sermaye piyasası çökecek. Wall Street size sırtını dönecek. Parasal gücü yitirmenin anlamı Washington'da da güç kaybı demektir. Bayındırlık hizmetlerinin parası ülkenin başka bölgelerine akacak."

Yaşanacak felaketleri ardı ardına sıralayıp konuşmasını sürdürdü. "Batı bölgelerinin halkı sanki

Gazap Üzümleri'den fırlamış gibi yeni 'Oki'ler olacaklar. Ancak Vaat Edilen Topraklar'a doğru batıya gidecekleri yerde ailelerini Lexus ve Mercedes arabalarına bindirip doğuya yönelecekler." Etkili sesine alaycı bir ifade ekleyerek, "Zaten kalabalık olan doğu sahilinin, binlerce, milyonlarca işsiz batılının mahallelerine akın etmesine nasıl bir tepki göstereceğini kendinize sorun," dedi. Sözlerinin etkisini arttırmak için sustu. "Oklahoma halkının bizi kanatlarının altına almayı reddetmesi ilgine olmaz mı?"

Onları suçlamam, dedi Güney Kaliforniya'lı bir inşaatçı. "Tıpkı Kaliforniya halkının büyükbabamı karşıladığı gibi silahlar, çeteler ve yollara kuracakları barikatlarla bizi karşılayacaklardır."

Arizona'lı bir çiftçi acı acı gülümsedi. "Eğer siz Kaliforniya'lar bu kadar açgözlü olmasaydınız, herkese yetecek kadar suyumuz olurdu."

Bir anda herkes hep bir ağızdan konuşmaya başladı. Brynhild birkaç dakika tartışmanın sürmesine izin vererek parmaklarını masaya vurdu.

"Şu andaki sonuçsuz tartışma, onlarca yıldır su konusunda yapılan münakaşalardan hiç de farklı değil. Eski günlerde çiftçiler su kullanma hakkı nedeniyle birbirini vuruyordu. Bugün ise silahınız dava açmak. Özelleştirme bu kavgalara son verecektir. Kendi aramızdaki çatışmalara son vermeliyiz."

Alkış sesleri salonda yankılandı. "Bravo," dedi Kinkaid. "Güzel konuşma yeteneğinizi alkışlıyorum ama zamanınızı boşa harcıyorsunuz. Kongreden bu konuyu tekrar gözden geçirmesini isteyeceğim."

Bu, bir hata olabilir.

Kinkaid üstü örtülü tehdidi fark etmeyecek kadar heyecanlıydı. "Hiç sanmıyorum.

Colorado Nehri dağıtım sistemini ellerinde tutan özel şirketlerin bu berbat yasayı etkilemek için yüz binlerce dolar harcadığını güvenilir kaynaklardan öğrendim." K' "Aldığınız bilgi doğru değil. Milyonlar harcadık."

Milyonlar mı? Siz mi?

"Kişi olarak değil, benim şirketim, sözünü ettiğiniz şirketlerin üzerindeki kalkandır."

Çok şaşırdım. Yani Colorado Nehri sizin denetiminizde mi?

Daha doğrusu salt bu amaçla kurulmuş tüzel bir şirketin denetiminde.

Saçmalık! Bunları bana söylediğinize inanamıyorum.

Yapılan hiçbir işlem yasadışı değildir.

"Los Angeles'de kent su departmanı Owens Vadisi Nehri'ni çaldığı zaman da böyle demişlerdi."

"Beni destekliyorsunuz. Bu konu yeni değil. Los Angeles suyun denetimini komşularından almak için uzmanlar, avukatlar ve arazi yatırımcılarından oluşan bir ordu gönderip çölün ortasındaki en büyük, en zengin ve en güçlü kent olmayı basardı."

Profesör Dearborn söze karıştı. "Özür dilerim ama ben de kongre üyesiyle aynı fikirdeyim. Los Angeles olayı su emperyalizminin klasik bir örneğidir. Eğer söyledikleriniz gerçekse, suyu tekelinize almak için altyapı oluşturunuz demektir."

"Bir senaryo anlatayım Dr. Dearborn. Diyelim ki kuraklık sürüyor. Colorado Nehri talepleri

karşılayamıyor. Kentler susuzluktan ölüyor. Artık su hakkını tartışan avukatların yerine eski günlerde olduğu gibi kuyuların başında silahlar konuşacaktır. Bunu düşünün. Susuzluktan kıvranan insan toplulukları sokaklarda yetkililere saldıracaktır. Düzen tümüyle yıkılacaktır. Bir kıyaslama yapılırsa Watts Ayaklanması okul çocuklarının bir kavgası gibi görünecektir."

Dearborn kendinden geçmiş gibi başını salladı. "Haklısınız," derken huzursuzluğu belli oluyordu. "Ama eğer beni bağışlarsanız... bunlar doğru gibi görünmüyor."

Brynhild hemen yanıtladı. "Bu bir yaşam savaşı profesör. Kendi irademizle ya yasayacağız ya da öleceğiz."

Kinkaid profesörü savunmaya kalkıştı. "Yapay senaryolarla aklınızı karıştırmasına izin vermeyin Profesör Dearborn."

Anlaşılan sizin fikrinizi değiştirmenizi sağlayamadım.

Kinkaid ayağa kalktı. "Hayır. Ama ne yaptığınızı söyleyeyim. Bu konuyu komitenin önüne bir kez daha getirmem için bana gerekli fitili verdiniz. Tekelleşmeye karşı harekete geçilmesi beni şaşırtmaz. Colorado Nehri yasasına olumlu oy veren meslektaşlarımdan tüm sistemin bir tek şirket tarafından yönetileceğini öğrendikleri zaman fikirlerini değiştireceklerine bahse bile girerim."

Bunu duyduğuma üzüldüm, dedi Brynhild.

"Sizinle işim bittiği zaman çok daha fazla üzüleceksiniz. Şimdi bu lunaparkınızdan ayrılmak istiyorum."

Gene kadın üzgün gözlerle ona baktı. Kendisine karşı kullanıldığı zaman bile güce hayranlık duyuyordu.

Pekala, diyerek kemerine takılı telsize bir şeyler söyledi. "Valizinizi indirip helikopteri hazırlamaları birkaç dakika sürecek."

Salonun kapısı açıldı ve daha önce Kinkaid'e eslik etmiş olan adam görüldü.

Onlar dışarı çıkınca Brynhild diğer konuklarına döndü. "Belki bazılarınız bu kuraklığı bir felaket olarak görüyor ama aynı zamanda bizlere bir altın fırsat sunuyor. Colorado Nehri planımızın yalnızca bir parçası. Ülkenin çok çeşitli bölgelerindeki su sistemlerinin denetimini ele geçirmekteyiz. Hepiniz kendi toplumlarınızda bizim amaçlarımızın başarıya ulaşması için etkili olabileceğiniz konumlardasınız. Bu odada bulunan herkes, belki de hayal edemeyeceği kadar büyük ödüllere sahip olacaktır. Aynı zamanda herkesin iyiliği için de çalışmış olacaksınız." Gözleriyle masanın çevresinde oturanları taradı. "Gitmek isteyen varsa, şimdi gidebilir. Yalnızca bu toplantı hakkında sessiz kalmanızı rica edeceğim."

Konuklar bakiştılar. Huzursuzca kıpırdandılar ama hiçbiri gitme fırsatından yararlanmaya kalkmadı. Hatta Dearborn bile.

Birdenbire garsonlar içeri girdi ve masaya birkaç sürahi su ile herkesin önüne birer bardak bıraktı.

Brynhild konuklarına bakarak söze başladı. "Los Angeles'a suyu getiren kişi William Mulholland idi. Owens Vadisi'ni işaret etti ve, 'İşte orada, gidin alın,'" dedi.

Garsonlar işaret almış gibi bardaklara su doldurup dışarı çıktılar.

Brynhild bardağını kaldırdı. "İşte orada. Alın."

Dudaklarını bardağa götürüp büyük bir yudum içti. Konuklar garip bir ayın geleneğini yerine getiriyormuş gibi onun izinden gittiler.

Pekala, dedi kadın. "Şimdi bundan sonraki adıma gelelim. Evlerinize gidip haber bekleyeceksiniz. Sizden bir şey istendiği zaman, sorgusuz sualsiz yerine getireceksiniz. Bu toplantıda olup bitenler hiç kimseye aktarılmayacak. Hatta buraya geldiğinizi bile anlatmayacaksınız."

Teker teker yüzlerini inceledi. "Eğer başka bir soru yoksa," derken ses tonu tartışmanın sona erdiğini belirtiyordu. "Lütfen keyfinize bakın. On dakika sonra yemek salonunda yemek servisi yapılacak. Beş yıldızlı bir aşçıbaşı getirttiğim için memnun kalacağınızı umuyorum. Yemekten sonra Las Vegas'dan gelen bir grup gösteri yapacak ve odalarınıza götürüleceksiniz. Yarın sabah kahvaltıdan sonra buraya geliş sıranıza göre ayrılacaksınız. Sizlerle tam bir ay sonraki toplantıda görüşeceğiz."

Sözünü bitirince masadan kalktı, salonu geçip çift kanatlı kapıdan dışarı çıktı.

Uzun bir koridorun sonundaki odaya girdi. İki erkek ellerini arkalarında bağlamış, bacakları ayırık, kıpırdamadan durmuş, kara gözleriyle bir duvar boyunca uzanan ekranlara bakıyorlardı. Bir örnek siyah deri ceket giymiş olan tek yumurta ikizleriydiler. Aynı tıknaz gövdelere, çıkık elmacık kemiklerine, ıslak saman rengi saçlara ve koyu renk çatik kaşlara sahiptiler.

Konuklarımız hakkında ne düşünüyorsunuz? dedi Brynhild alaycı bir sesle. "Bu solucanlar görevlerini yapıp toprağı gevşetecekler mi?"

Akıllarında yalnızca bir tek konu olan ikiz kardeşler bu benzetmeden hiçbir şey anlamadılar.

Sağdaki ikiz Doğu Avrupa aksanıyla söze başladı. "Hangisini ortadan..."

"...kaldırmamızı istiyorsunuz?" diye bitirdi cümleyi soldaki ikiz.

Tekdüze sesleri de birbirinin eşiydi. Brynhild memnurlukla gülümsedi. Melo ve Radko Kradzik kardeşleri, Lahey'deki mahkemeye insanlığa karşı suç işlemekle suçlayarak çıkarmaya çabalayan NATO güçlerinin elinden kurtarıırken yerinde bir karar verdiğine bir kez daha inandı. İki kardeş klasik anlamda psikopattı ve Bosna savaşı olmasaydı bile insanlığa karşı suç işleyeceklerdi. Paramiliter olmaları, milliyetçilik adına isledikleri cinayet, tecavüz ve işkence suçlarına biraz olsun yasallık getiriyordu. Bu canavarların ana rahminden doğmuş olmalarına inanmak bile zordu ama nasıl başarmışlarsa, birbirlerinin düşüncelerini okuma yeteneklerini geliştirmişlerdi. Aynı bedenlerde yaşayan aynı insan gibiydiler.

Aralarında sözlü bir iletişim kurmaya gerek duymadıklarından daha da tehlikeli oluyorlardı. Brynhild onları birbirinden ayırt etme girişimlerinden vazgeçmişti.

Sizce kimlerin ortadan kaldırılması gerekir?

İki kardeşten biri adeta işkence etmek için yaratılmış gibi görünen, pençeyi andıran parmaklarını uzatıp videonun düğmesine bastı. Ötekisi mavi giysili bir erkeği işaret etti.

Sunun, dedi ikisi bir ağızdan.

Kongre Üyesi Kinkaid mi?

"Evet bu adam..."

... sizin anlattıklarınızdan hoşlanmadı.

Başkaları da var mı?

Video biraz daha geri alındı ve tekrar işaret ettiler.

"Profesör Dearborn mu? Çok yazık olacak ama sanırım sizin içgüdüleriniz çok güçlü. Vicdaniya hesaplaşmak isteyen birilerini aramızda bulunduramayız.

Pekala, onun hesabını da görün. Elinizden geldiğince dikkat çekmeyin. Uzun vadeli planlarımızı görüşmek üzere çok yakında bir yönetim kurulu toplantısı yapacağım. 0 tarihe kadar her şeyin hallolmasını istiyorum. Şu sersemelerin on yıl önce Brezilya'daki işi yüzlerine gözlerine bulaştırmalarına benzeyen bir tek hata bile kabul etmem."

Odadan çıkıp ikizleri yalnız bıraktı. Adamlar akşam yemeği için aç gözlerle akvaryumun içindeki en şişman balığı seçmeye çalışan bir kedinin ifadesiyle kıpırdamadan ekrana bakıyorlardı.

Bölüm 8

Dr. Ramirez iskeleden el sallayıp, iyi yolculuklar dilediğinden bu yana nehrin manzarası pek az değişmişti. Hava teknesi kıvrım kıvrım giden, koyu yeşil suların üzerinde kayarcasma ilerliyordu. Nehrin iki kıyısındaki sık ağaçlar, ormanın bitmek bilmeyen gece karanlığı ile arasında bir duvar oluşturur gibiydi, bir noktada birikintiler yolu tıkadığından durmak zorunda kaldılar. Uçak motorunun beyni karıncalandıran homurtusunun kesilmesi ikisine de iyi geldi.

Birbirine girmiş kütüklere ve dallara ipler bağlayıp sıkışıklığı çözdüler.

Yaptıkları iş epey zaman aldığından, ağaçtan duvar seyrelip kıyıdaki açıklıklar ve ekili tarlalar görünmeye başladığında akşamüstü olmuştu. Sonra birdenbire orman bitti ve saz kulübelere göründü.

Paul motorun hızını kesti ve teknenin düz burnunu çamurlu kıyıya sıralanmış ağaç gövdesinden oyulma kanoların arasına soktu, istediği noktaya yerleşince moturu durdurdu. Başındaki NUMA yazılı beysbol kepini çıkarıp yelpazelendi. "İnsanlar nerede?"

Dr. Ramirez'in bulunduğu yerde gürültüyle günlük işlerini yapan yerlilerle kıyaslayınca, buranın sessizliği garip gelmişti. Terk edilmiş gibi görünüyordu.

Yalnızca baca deliklerinden çıkan gri duman kısa bir süre öncesine kadar kulübelere birilerinin bulunduğunu gösteriyordu.

Çok garip, dedi Gamay. "Sanki veba salgını var."

Paul malzeme kutusunu açıp, sırt çantasını çıkardı. Dr. Ramirez uzun namlulu Colt tabancayı almaları için ısrar etmişti. Ağır hareketlerle çantayı ayaklarının arasına yerleştirdi, elini sokup kılıfı açtı ve kabzanın güven verici sertliğini avucunda hissetti.

Beni veba endişelendirmiyor, dedi alçak sesle, sessiz kulübelere bakarak.

Kanonun içindeki ölü Kızılderiliyi düşünüyorum.

Paul'un çantada ne aradığını fark eden Gamay de aynı kaygıya kapılmıştı.

Tekneden indikten sonra geri dönmemiz belki de zor olur, dedi usulca. "Birkaç dakika daha bekleyelim ve bakalım neler olacak."

Paul onayladı. "Belki siesta yapıyorlardır. Hadi onları uyandıralım." Ellerini ağzına götürüp olanca sesiyle, "Merhaba!" diye bağırdı. Tek yanıt sesinin yankısı oldu. Bir kez daha denedi. Hiçbir şey kıpırdamadı.

Gamay gülmeye başladı. "Böyle bir sesi duymadıklarına göre uykuları çok derin olmalı."

Ürkütücü, diyerek başını salladı Paul. "Burada oturmak çok sıkıcı. Ben gidip bir bakacağım. Beni korur musun?"

"Bir elim tabancada diğeri kontak anahtarında olacak. Kahramanlık yapmaya kalkma."

Beni tanırsın. Bir sorunla karşılaşsam, koşup gelirim.

Paul Trout yerinden kalktı ve güverteye çıktı. Karısının kendisini koruyacağından emindi. Racine kasabasında büyürken babası Gamay'e ateş etmesini öğretmişti ve her cins silahı ustalıkla kullanabiliyordu. Paul onun bir kum piresini, sıçrayışının ortasında dayken gözünden vurabileceğinden

emindi.

Kulübeleri tekrar gözden geçirip kıyıya atladı ve olduğu yerde kaldı. En büyük kulübenin karanlık girişinde bir hareket görür gibi olmuştu. Sanki biri kapının kenarından bakmış ve gözden kaybolmuştu. Bir kez daha aynı görüntüyü yakaladı.

Birkaç saniye sonra bir adam ortaya çıkıp el salladı. Selamlamak için seslendi ve nehre doğru yürümeye başladı.

Kıyıya gelince durup terden sıırıslıklam olmuş ipek bir mendille ıslak yüzünü kuruladı. İri yapılı bir adamdı ve geniş kenarlı hasır şapkasının yüksek tepesi boyunu daha da uzun gösteriyordu. Bol kesimli beyaz pamuklu pantolonunun beline naylon bir ip geçirilmişti. Uzun kollu beyaz gömleği ise boynuna kadar ilikliydi. Güneş ışığı sol gö. zündeki tek gözlüğün camında parlıyordu.

Merhaba, dedi hafif bir aksanlı sesle. "Yağmur ormanının paris'ine hos geldiniz."

Paul adamın arkasındaki harap kulübelere baktı. "Eyfel Kulesi nerede?"

"Ha ha ha. Eyfel kulesi ha. Harika! iste surada Zafer Anıtı'ndan pek uzakta değil."

Nemli sıcakta uzun bir nehir yolculuğu yaptıktan sonra Paul'ün uzun süre laf yarıştırmaya kalkışacak hali yoktu. "Hollandalı diye bilinen birini arıyoruz."

Adam şapkasını çıkarınca tam tepesi tıraş edilmiş karmakarışık beyaz saçları ortaya çıktı. "Emrenizdeyim. Ama ben Hollandalı değilim," diyerek güldü. "Yedi yıl önce buraya geldiğim zaman 'Deutsch' olduğumu söylemişim ama herkes 'Dutch'anladı. Ben Almanım. Adım Dieter von Hoffman."

Ben de Paul Trout ve bu da, karım Gamay.

Hoffman tek gözlüğünü ayarlayıp genç kadına baktı. "Güzel bir hanım için güzel bir isim," dedi kibarca. "Güzel olsun olmasın, buraya beyaz kadınlar pek sık gelmez."

Paul köyün niçin bu kadar sessiz olduğunu sorunca Dieter'in etli dudakları sarktı. "Köylülere saklanmalarını ben önerdim. Yabancılar karşı tedbirli davranmak iyidir. Sizin dost olduğunuzu görünce ortaya çıkacaklardır." Yine anlamsız gülümsemesi yüzüne yerleşti. "Yoksul köyümüze geliş nedeninizi sorabilir miyim?"

"Dr. Ramirez gelmemizi istedi. Biz NUMA yani Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu'nda çalışıyoruz, dedi Gamay. "Nehir yunusları üzerinde çalışma yapıyorduk ve Dr. Ramirez'in yanında kalıyorduk. O da sizi ziyaret etmemizi istedi."

"Ormanın telegraf sisteminden Amerikalı bir bilim adamı çiftin buralarda olduğunu duymuştum. Ama bizleri ziyaret ederek onurlandıracağınız hiç aklıma gelmemişti. Dostumuz Dr. Ramirez son günlerde nasıl?"

Kendisi gelmek istiyordu ama bileğini burktuğu için yola çıkamadı.

"Çok kötü. Onu görmek hoş olurdu. Çok uzun zamandır bir tek konuğum bile olmadı ama bu kötü bir ev sahibi olduğum anlamına gelmez. Herhalde terlemiş ve susamışsınızdır."

Paul ile Gamay, pekâlâ ama dikkatli ol, diyen bakışlarla birbirlerine baktılar ve tekneden ayrıldılar. İçinde tabancanın durduğu çantayı Gamay omzuna astı. Ve yarım daire biçiminde dizilmiş kulübelere doğru yürüdüler. Dieter anlamadıkları bir dilde seslenince kulübelere Kızılderili erkekler, kadınlar ve çocuklar çıktı. Ürkek bir tavırla adeta hazır ol vaziyetinde durdular. Dieter bir

emir daha verince islerinin basına gittiler. Paul ile Gamay bir kez daha bakıştılar.

Dieter bu köyde insanlarla konuşmuyor, emrediyordu.

En büyük kulübeden yirmili yaşlarında başı öne eğik bir kadın çıktı. Üstlerinde yalnız küçük birer peştemal olan diğer kadınlardan farklı olarak biçimli bedeni makine dokuması bir kumaşla baştan aşağıya örtülmüştü. Dieter homurtulu bir sesle emredince, kulübeye girip gözden kayboldu.

Büyük kulübenin önünde dört direğin taşıdığı saz kaplı sundurma, kütüklerden yapılmış bir masayla tabureleri güneşten koruyordu. Dieter konuklarına işaret etti ve taburelerden birine oturup hasır şapkasını çıkardı. Ter içindeki başını mendiliyle kuruladı ve kulübenin açık kapısına doğru seslendi.

Kadın elindeki tepside dallardan oyulmuş üç fincanla yanlarına geldi. Fincanları masaya bırakıp birkaç adım geride saygıyla başı öne eğik bekledi.

Dieter fincanını havaya kaldırdı. "Yeni dostlarla tanışmanın şerefine." Fincanın içinden bir tıkırdı duyuldu. "Haklısınız," dedi Dieter. "Buzların harika sesini duyuyorsunuz. Benzinle çalışan bir buz makinesine sahip olmamı sağlayan çağdaş bilim harikalarına teşekkür edebilirsiniz. Bu kara derili Ademler ve Havvalar gibi yaşamaya hiç gerek yok." Bardağın yarısını bir dikişte içti.

Paul ile Gamay ufak yudumlarla tadına baktılar ve hem soğuk, hem de alkol derecesi yüksek serinletici bir içecek olduğuna karar verdiler. Gamay çevresine bakındı. "Dr. Ramirez sizin ticaret yaptığınızı söyledi. Ne gibi mallar satıyorsunuz?"

"Yabancılar için burası çok yoksul bir yerleşim yerine benzer ama bu ilkel insanlar son derece gelişmiş sanat eserleri üretebiliyorlar Ürünlerini hediyelik eşya dükkanları gibi yerlere göndermelerinde aracılık yapıyorum."

Köyün yoksulluğuna bakılırsa aracının aslan payını kaptığı belli diye düşündü Gamay. Çevresine dikkatle bakınır gibi davrandı ve sordu. "Ayrıca sizin evli olduğunuzu da duyduk. Karınız burada değil mi?"

Paul gülüşünü elindeki fincanla gizlemeye çalıştı. Gamay yerli kadının Dieter'in karısı olduğunu pekala anlamış ve adamın ona davranışlarından hoşlanmamıştı.

Dieter'in yanakları kızardı ve kadını çağırdı. "Bu Tessa."

Gamay ayağa kalkıp elini uzattı. Kadın bir an şaşkınlıkla yüzüne baktı, kararsız kaldı ve uzatılan eli sıktı.

Seninle tanıştığıma sevindim. Benim adım Gamay ve bu da kocam Paul.

Tessa'nın esmer yüzünde bir gülüşün gölgesi dolaştı. Dieter'in daha sonra acısını karısından çıkaracağını hisseden Gamay işi fazla uzatmadan başını sallayıp yerine oturdu. Yerli kadın biraz önce durduğu yere geriledi.

Dieter huzursuzluğunu yapay bir gülüşle örttü. "Ben sizin sorularınızı yanıtladığıma göre... artık bu zorlu yolculuğu niçin yaptığınızı anlatır mısınız?"

Paul masaya doğru eğildi ve var olmayan gözlüklerinin üzerinden adamın yüzüne baktı. "Nehirden, kütükten oyulmuş bir kanonun içinde bir Kızılderili cesedi geldi."

Dieter ellerini açtı. "Yağmur ormanları tehlikeli bir yerdir ve burada yaşayanlar vahşilikten ancak

bir kuşak sonradır. Üzülerek söylüyorum ama ölü Kızılderililere oldukça sık rastlanır."

Ama bu farklıydı, diye yanıtladı Paul. "Tabancayla vurulmuştu."

"Vurulmuş mu?"

"Dahası da var. Chulo Kabilesi'ne mensuptu."

"Bu iş çok ciddi," dedi Dieter gerdanını oynatarak. "Hayalet ruhlarla bağlantılı her şey sorun demektir."

"Dr. Ramirez bu kabilenin başında bir kadın olduğunu söylemişti," dedi Gamay.

"Yaa, demek efsaneleri duydunuz. Çok renkli dimi? Ben de bir efsanevi tanrıça şefin varlığını duydum ama onunla tanışma onuruna ulaşamadım."

Bu kabilenin üyeleriyle hic karşılaştınız mı? diye sordu Gamay.

Hiç karşılaşmadım ama bazı öyküler var tabii...

Nasıl öyküler bunlar Bay von Hoffman?

"Söylentilere göre Chulo Kabilesi Tanrı'nın Eli'nin öte yanında yaşıyormuş. Yani biraz ötedeki Büyük Şelale'ye yerliler bu adı takmış. Yan yana akan bes şelale dev parmakları andırıyormuş. Şelaleye çok fazla yaklaşan yerliler ortalıktan kaybolmuş."

Ormanın tehlikeli olduğunu söylemişsiniz.

"Evet aslında bir hayvanın saldırısına uğramış ya da zehirli bir yılan tarafından ısırılmış olabilirler. Ya da belki yollarını kaybetmişlerdir."

"Ya yerli olmayanlar?"

"Ara sıra servet kazanmak amacıyla buraya gelenler olur. Onlara konukseverliğimi gösteririm, yaşadığımız çevre konusunda bildiklerimi anlatırım ve Chulo topraklarından uzak durmaları için uyarırım. Ellerini yıkar gibi ovuşturarak devam etti. "Üç ayrı grup benim uyarılarıma kulak asmadı ve hepsi de tek bir iz bırakmadan kayboldu. Yetkililere haber verdim ama herkes ağaçların yuttuğu insanları bulmanın olanaksızlığını bilir."

"Bu grupların arasında ilaç sanayiinde kullanılacak bitkileri arayanlar da var mıydı? diye sordu Paul."

"Bildiğim kadarıyla ilaçlar, kauçuk, kereste, hazineler, yitik kentler gibi her şeyi aramak için gelirler. İçlerinden çok azı bana sırlarını açar ve ben de fazla soru sormam."

Dieter anlatırken Tessa sessizce elini kaldırıp gökyüzünü işaret etti. Adam sonunda bu hareketi ve Trout'larm meraklı bakışlarını fark etti. Bir an yüzü sertleşti ve kaypak gülüşü tekrar ortaya çıktı.

"Gördüğünüz gibi Tessa en çok, kısa bir süre önce bitki örnekleri almak için buraya gelen bir grubun etkisi altında kaldı. Gelenler ağaç tepelerinden kolayca aşmak için küçük bir zeplin kullanıyorlardı. İtiraf ederim ki yerliler gibi ben de araca hayran kaldım."

Kimdi bunlar? diye sordu Gamay.

"Yalnızca bir Fransız firmasını temsil ettiklerini biliyorum. Fransızların ne kadar ketum olduklarını bilirsiniz."

“Onlara ne oldu?”

"Hiçbir fikrim yok. İcerlere doğru gittiklerini duydum. Belki de Chulo Kabilesi onları ele geçirdi ve yedi. Ortaya attığı bu fikre kahkahalarla güldü. “Buraya geliş nedeninize dönersek, beni uyardığınız için çok teşekkür ederim, ama artık ormanın ne kadar tehlikeli olduğunu gördüğünüze göre Dr. Ramirez'e teşekkürlerimle birlikte geri döneceğinizi sanıyorum.”

Gamay gitgide alçalan öğleden sonra güneşine baktı. Tropik kuşakta güneşin adeta bir giyotin hızıyla indiğini biliyorlardı.

“Geri dönüş yolu için oldukça geç,” dedi Gamay. "Sen ne dersin Paul?"

“Gece karanlığında nehri geçmek çok tehlikeli olabilir.”

Dieter önce kaşlarını çattı ve sonuç alamayacağını anlayınca tekrar gülümsedi.

"Öyleyse bu gece konuğum olursunuz. İyi bir uyku çektikten sonra yarın sabah erkenden yola çıkarsınız."

Gamay söylenenleri yarım kulak duydu. Tessa'nın başı artık öne eğik değildi.

İrileşmiş gözleriyle dimdik Gamay'in yüzüne bakarak belli belirsiz başını salladı. Paul de bu hareketi fark etti.

İkram ettiği içki ve gece kalacak bir yer sağladığı için Dieter'e teşekkür edip, tekneden bazı eşyalarını alacaklarını söylediler. Nehre doğru yürürlerken sanki çevrelerinde görünmeyen bir güç alanı varmış gibi yerliler geriye çekiliyordu.

Gamay motorun yağını kontrol ediyormuş gibi davrandı.

Tessa'yı gördün mü? diye sordu. "Bizi uyarıyordu."

Gözlerindeki korkuyu okumamak olanaksız, dedi Paul yağ çubuğunu inceleyerek.

Sence ne yapmamız gerekir?

"Fazla seçeneğimiz yok. Geceyi bu Mutlu Kamp'ta geçirmek için can atmıyorum ama biraz önce şaka yapmıyordum. Bu nehri karanlıkta geçmeye çalışmak çılgınlık olur. Bir önerin var mı?"

Evet, var, dedi Gamay, gitgide kararan ışıktaki, nehrin üstünde uçan kartal büyüklüğündeki yarasaya bakarak. "Aynı zamanda uyumamamızı öneriyorum."

Bölüm 9

Austin Baja'nın mavi-yeşil sularında minik denizaltıyla dolarken, balinaların göçünü filme alan bir National Geographic kamerasının, bir anda karşısında dev bir çizmeyi andıran aracın üzerindeki adamı görünce nasıl bir tepki vereceğini düşündü. Eski bir spor arabanın arka koltuğunda oturan bir yolcu gibi minik teknenin dışında otururken, su geçirmeyen kokpitin içindeki Joe'nun basını ve omuzlarını bilgisayar ekranının mavi ışığında görebiliyordu.

Zavala'nın metalik sesi Austin'in kulaklığında duyuldu. "Orada havalar nasıl?"

Austin kokpitin pleksiglas tavanına vurdu ve eliyle gayet iyi olduğunu bildiren işaret yaptı.

"Harika. Kas gücüyle hareket etmekten çok daha kolay."

Zavala güldü. "Contos bunu duyunca çok sevinecek."

Sea Robin'in kaptanı, onlara mini denizaltıyı gösterirken yüzü gururla ısıldamıştı. Deneme amaçlı inşa edilen mini denizaltı harika bir araçtı.

Kullanan kişi kuru ve basıncı ayarlanmış iki buçuk metre uzunluğundaki kabinde bir otomobil sürücüsü gibi ayaklarını uzatıp oturabiliyordu. Minyatür kabinin kenarlarında iki duba ve arkasında hava tenkleriyle dört itici roket vardı.

Austin parmaklarını kabinin kubbe biçimli saydam tavanında dolaştırırken, "Çok şaşırdım, bu nesne gerçekten eski bir çizmeye benziyor," demişti.

Sizin için Kızıl Ekim'i ayarlamaya çalıştım, dedi Contos. "Ama şimdilik Sean Connery kullanıyormuş."

NUMA çalışanlarının yüksek teknoloji içeren araçlarla aralarında kişisel bağlar oluşturduğunu bilen Austin akıllıca davranıp susmuştu. Bir araç ne kadar çirkin olursa, aradaki bağ o kadar güçlü oluyordu. Mini denizaltının ana parçalarının birleştirildiği Kaliforniya açıklarında deney dalışları yapıldığını bildiğini açıklayarak Contos'u utandırmak istemedi. Özel Görev Ekibi için böyle bir araç tasarlamış ve Zavala da dizayn etmişti. NUMA'nın elinde daha hızlı hareket eden ve daha derine dalabilen araçlar vardı ama Austin bir tekne ya da helikopterle kolayca taşınabilecek sağlam, küçük bir araç istemişti. Dikkati çekmemek için de olabildiğince basit bir biçime getirilmesi için ısrar etmişti. Gerçi taslakları kağıt üzerinde görmüştü ama son halini ilk kez görüyordu.

Yetenekli bir gemi mühendisi olan Zavala insanlı ve insansız çalışan birçok denizaltı aracının inşasında çalışmıştı. Bu araç için, macera gezileri düzenleyen Zegrahm DeepSea Voyages adlı şirkete Phil Nuytten tarafından dizayn edilen mini denizaltıdan esinlenmiş ama gücünü ve erişimini arttırdığı gibi çok gelişmiş deney gereçleriyle donatmıştı. Kabindeki aletleri kullanarak okyanustaki her damla suyun hangi nehirde ya da buzuldan geldiğini saptayabileceğini iddia ediyordu.

Araştırma aracı olarak kullanılacak mini denizaltıya önceleri DeepSee adı verilmişti ama Amiral Sandecker bunu duyunca yapılan sözcük oyununu beğenmemişti. Maketi gördüğü zaman, "Çocukluğumda giydiğim, brogan dediğimiz kaba çizmeleri andırıyor," diye sırtmış ve yeni adı olan Brogan kullanılmaya başlanmıştı.

NUMA gemisi San Diego'dan Meksika sularına kadar sahilden uzak kalmaya özen göstererek gelmişti. Ensenada'ya varınca da sahili izlemeye başlamıştı. Birkaç balıkçı teknesinin ve gezinti

gemisinin yanından geçip Austin ile Zavala'nın daha önce karadan inceledikleri kapalı koya yarım mil yaklaşınca Austin güçlü dürbünüyle tortilla fabrikasını izlemeye başlamıştı. Sıradışı bir şey görünmüyordu. Koyun girişindeki büyük tabelalar tehlikeli kayaları haber veriyordu. Bu uyarıları desteklemek için koyun ağzına şamandıralar sıralanmıştı.

Sea Robin koyu geçip bir girintiye gizlendi ve demir atılırken Zavala mini denizaltıya binip son kontrollerini yaptı. Kubbe tavanı kapanınca kesinlikle su geçirmez hale geliyordu ve kendi hava kaynağı çalışmaya başlıyordu. Zavala'nın üzerinde şort ve yeni mor renkli Hussong's tişörtü vardı.

Suyun içinde yolculuk yapacak olan Austin ise dalgıç giysisini üzerine geçirip yedek hava tankını takmıştı. Brogan'ın üstüne tırmanıp paletlerini dubalara dayadı ve araca bağlı emniyet kemerini taktı. Kubbe tavan sıkıca kapatıldı.

İşaret verince bir vinç mini denizaltıyı havaya kaldırıp suya indirdi. Austin vince takılı bağları çözdü ve dalması için Zavala'ya işaret etti. Birkaç saniye içinde hava kabarcıkları saçarak denizin içine daldılar.

Aküyle çalışan itici roketler tiz bir homurtuyla çalışmaya başlayınca Zavala açık denize doğru dümen kırdı. Mini denizaltı keskin kenarlı ıslak kayaların çevresinden dolanıp kapalı koyun daracık ağzına yaklaştı. On iki metre derinlikte, beş deniz mili hızla gidiyorlar, rotalarını çizmek için Austin'in gözlemleriyle birlikte denizaltının kontrol gereçlerinden yararlanıyorlardı.

Suyun direncini azaltmak için Austin başını eğmişti. Bu yolculuğun en fazla hoşuna giden yanı rüzgârla savrulan konfetiler gibi çevrelerinde dönüp duran parlak renkli balık sürüleriydi.

Üstelik balıkların varlığı suyun hala canlıların yaşamasına uygun olduğunu gösteriyordu. Ancak ufak tefek bir insana oranla çok daha iri ve sağlam yaradılışlı olan balina sürüsünün ölümüne yol açan bilinmeyen gücün varlığını unutmamıştı. Gerçi mini denizaltının üzerindeki alıcılar otomatik olarak çevresindeki sudan örnekler alıp test ediyordu ama koşulların sağlığa zararlı olduğu saptandığı zaman Çok gec olacağının da farkındaydı.

Koyun ağzına yaklaşıyoruz. Tam ortasından gireceğiz, dedi Zavala. "İki tarafta geniş boşluklar kalacak. Sancak tarafında bir uyarı şamandırasının ipi var."

Austin sağa bakınca yüzeyden dibe doğru inen ipi gördü. "Gördüm. Garip bir şey fark ettin mi?"

Evet, dedi Zavala ipin yanından geçerken. "Şamandıranın altında kaya filan yok."

Bir sise Cuervo birasına bahse girerim ki uyarıların tümü sahte.

"Bira tamam ama bahsi kabul etmem. Birileri insanları buradan uzak tutmaya çalışıyor."

Açıkça belli oluyor. Bu nesne nasıl gidiyor?

"Koydan denize akan sudan biraz etkileniyor ama yine de Beltway'de araba sürmekten daha kolay, dedi Zavala, Washington ile ülkenin geri kalanını coğrafi ve siyasi olarak ayıran karayolundan söz ederek. "Tıpkı bir... ooo."

"Ne oldu?"

"Sonarda bazı yansımalar görünüyor. Birçok nokta var. Yaklaşık elli metre ilerde."

Yolculuğun dinginliğiyle Austin biraz gevşemeye başlamıştı. Bir an için pusu kurmuş bekleyen sualtı nöbetçileri canlandı gözlerinin önünde.

"Dalgıçlar olabilir mi?"

Sonar işaretleri çok küçük. Çok az kısırtı var.

Maviliğin ötesini görebilmek için Austin gözlerini zorladı.

İleriyi düşünerek sordu. "Buradan aceleyle çıkmamız gerekirse Brogan'ın azami hızı ne kadar?"

"Pedalı kökleyince yedi deniz miline çıkabilir. Üstelik yatay değil dikey yolculuklar için tasarlandı. Ayrıca epey ekstra yükümüz var."

Geri dönünce zayıflama kulübüne katılırım, dedi Austin. "Çok ağır git ama her an geri dönmeye hazır ol."

Hızı yarıya düşürdüler ve birkaç dakika sonra dipten yüzeye ve her iki yana duvar gibi uzanan koyu renk cisimler belirdi.

"Balıklar."

"Galiba bir ağ var," dedi Austin. "Takılmadan önce duralım."

Brogan yavaşlayıp durdu ve olduğu yerde kaldı.

Başının üstünden kara bir cisim geçerken Austin içgüdüsel olarak eğildi. Gerçi köpekbalığı orada ancak birkaç saniye kaldı ama beyaz gözünü görüp, uzunluğunun iki metre olduğunu tahmin etmesine yetti. Aç avcının ağzı açıldı ve kuyruk yüzgecinin güçlü bir darbesiyle uzaklaşmadan önce bir balığın yarısını tek lokmada yutuverdi.

Olanları Zavala da görmüştü. "Kurt iyi misin?" diye bağırdı.

Austin güldü. "Evet iyiyim. Endişelenme. Karşısındaki açık büfede bir sürü taze balık varken, sert bir insan eti çiğnemekle uğrasmayacaktır."

"Bunu dediğine sevindim çünkü bazı dostlarını da aksam yemeğine davet etmiş gibi görünüyor."

Birkaç köpekbalığı daha yaklaştı, ağa takılı balıkları kopardı ve mini denizaltıdan çekinerek uzaklaştı. Mönüdeki en iştah açıcı yemekleri seçmek yerine karınlarını doyumak için çılgıncasına atılım yapar gibiydiler. İnce delikli ağa, çeşitli boyutlarda, biçimlerde, türlerde yüzlerce balık yakalanmıştı. Bir kısmı hala yaşıyor ve kurtulmak için umarsızca çırpınarak köpekbalıklarının dikkatini çekiyordu. Bazılarının ise yalnızca kafaları kalmıştı geriye. Kılçıklar ise daha başka balıkların bir zamanlar burada bulunduğunu gösteriyordu.

"Ağı denetleyen kimse yok," dedi Austin.

"Belki bizim gibi meraklıları uzak tutmak için germişlerdir."

"Sanmıyorum," dedi Austin. "Ağ tek kat iplikten yapılmış. Bir tırnak makasıyla bile kesebilirsin. Arasında elektrik kablosu yok. Yani alarm sistemi filan görünmüyor."

Anlamadım doğrusu.

"Biraz düşünelim. Bu koyun içinde her ne varsa, bir balina sürüsünü öldürdü."

Eğer yörede yaşayanlar yüzlerce ölü balık görürlerse soru sormaya başlayabilirler. Baja Tortilla üreticileri dikkati çekmek istemiyorlar. Yani canlı balıkları dışarda, ölüleri içerde tutmak için bu ağı germiş olabilirler."

Mantıklı, dedi Zavala. "Şimdi ne yapıyoruz?"

İlerleyelim.

Zavala'nin parmakları mini denizaltının hareketlerini denetleyen bilgisayar ekranında dolaştı. Brogan'ın önündeki iki mekanik kol açıldı ve uzanıp ağa yaklaştı. Ucundaki pençeler ağı yakalayıp, sahnenin perdesini iki yana açan bir aktör gibi parçaladı. Çürümenin çeşitli aşamalarında bulunan bir yığın balık dörtbir yana dağıldı.

İş bitince Zavala mekanik kolları kapattı ve motora hız verdi. Açılan delikten koya girdiler. On metrelik görüş mesafesi, koya girip kayaların keskin kenarlarında parçalanıp dağılan yosunlardan dolayı görüş mesafesi yarıya inmişti. Aracı adeta yürüme hızına indiren Zavala kendini bastonlu bir köre benzetiyordu. Karşılarındaki kocaman nesneyi neredeyse üstüne çıkana dek görmediler. Mini denizaltı yine durdular. "Bu nedir?" diye sordu Zavala. Yüzeyden sızan ısı büyük boyutlarda bir yapıyı aydınlatıyordu. Austin'in hesabına göre yüz metre uzunluğunda, on metre eninde, iki ucu sivriltilmiş metal nesne dört kalın ayak üzerine oturuyor. Denizin dibine uzanan ayaklar kutuya benzer bir şeylerin arasına gizlenmiş gibiydi.

"Ya büyük metal bir örümcek ya da suya batmış bir UFO," dedi Austin hayretle.

"Her neyse, biraz daha yakından bakalım." Austin'in talimatıyla Zavala aracın yönünü değiştirdi ve ne olduğunu anlayamadıkları nesnenin çevresinde gidebildikleri kadar dolaştılar. Denizin dibindeki kaya çıkıntılarına dayandığı noktalar dışında kusursuz bir yuvarlaklığı vardı.

Hayret edilecek bir şey! Yüksek ısı algılamaları okuyorum. "Sıcaklığı ben dalgıç giysilerinin içinde bile hissediyorum. Biri termostatu yükseltti galiba."

"Aletler ısının derinlerden geldiğini gösteriyor. Belki de destek ayaklarının içinden cereyan geçiyordur. Tehlikeli bir durum yok. Şimdilik."

"Sen şunu park et, ben gidip yakından bakayım." Mini denizaltı usulca dibe yaklaştı ve dubaların üstünde durdu Austin emniyet kemerini çözerken on beş dakika sonra yanıp söne" ışığı yakmasını söyledi.

Yüzerek yaklaştığı garip yapı, tepesindeki yuvarlak pencere dışında tümüyle metalden oluşturulmuş ve mat yeşile boyanmıştı yanına gelmeden görülebilmesi oldukça zordu.

Yapının üzerine çıkıp pencereden içeri baktı.

İçerde makineler ve borulardan oluşan bir ağ vardı. Beyaz tulumlu erkekler gayet iyi aydınlatılmış mağaramsı boşlukta dolaşıyorlardı. Austin makinelerin görevini tahmin etmeye çalışırken daha incelediği sıcak su kaynaklarını düşündü ama bir sonuca varamadı. Kemerine bağlı su geçirmez kamerayı çıkarıp aşağıdaki sahnenin tümünü kaydetmeye karar vererek cismin üzerinden dolaştı, gördüklerinden memnun kamerayı tekrar çalıştırırken gözucuyla bir hareket sezdi. Yükselerek yapının üstünde donup kaldı. Zavala'nın anlattığı yumurta biçimli asansör yüzeyden aşağıya iniyordu. Rayların üzerinde kayıp, yapının kayalara en yakın noktasındaki yuvarlak bir delikten içeri girdi. Tekrar kamerayı çalıştırırken Zavala'nın sesi duyuldu."Çok acele buraya gel! Suyun ıssısı nerdeyse tavana vuracak." Zavala'nın sesindeki ısrarı algılamaması olanaksızdı. "Geliyorum!" Austin güçlü bacak darbeleriyle aradaki mesafeyi yutarcasına aştı. zavala ısı yükselmesinden söz ederken şaka yapmıyordu. Dalgıç giysisi içinde terden sıırılsıklam olmuştu. Bir daha ıstakoz haşlamaya tövbe etti.

Çabuk ol," dedi Zavala. "Isıölçer çıldırmış gibi !"

Brogan'ın gümüş renkli ışığı karanlığın içinde parladı. Austin uzanıp dengeleyici mekanizmanın üzerindeki küçük feneri yaktı. Brogan ona yaklaştı. Sıcaklık biraz daha artmıştı. Austtin hareket halindeki mini denizaltının kubbesine tutundu ve emniyet kemerini taktı. Son hızla kapalı koyun ağzına doğru harekete geçtiler..

Bir terslik var Kurt! Bu nesnenin içinden alarm sesleri geliyor, diye haykırdı Zavala. Birkaç dakika sonra Austin yüksek ve boğuk bir gürültü duydu.

Omzunun üstünden bakınca metal yapının bir alev topuna dönüştüğünü gördü.

Cehennem ateşi yakın çevresindeki tüm canlıları bir anda kül etti. Yüksek ısıllı gaz borulardan tortilla fabrikasına doğru yükseldi. Pazar günü fabrikanın boş olması iyi bir rastlantıydı. Ama Brogan bu kadar şanslı değildi. Bir şok dalgasına yakalandı ve üzerinde duran Austin'le birlikte takla attı.

Austin emniyet kemerinin görünmeyen bir katır tarafından çiftelendiğini sandı. Emniyet kemeri neredeyse aynı anda açıldı ve bacaklarını kollarını sallayarak öne doğru fırladı, perende attı ve eğer koyun ağzını kapatan ince ağa takılmasa Pasifik Okyanusu'nun ortasına dek gidebilirdi. Ağa ayaklarıyla çarpması şanslı olduğunu gösteriyordu. Başıyla vursa Austin'in boynu kırılabilirdi. Ağ gerildi ve tekrar eski haline döndü. Austin sapanla atılan bir taş gibi yerinden fırladı.

Üzerine doğru gelen mini denizaltının tam karşısına çıktı.

Denizaltının kubbesi patlamıştı ve Zavala içinde değildi. Austin dizlerini çenesine kadar çekip kollarıyla sardı. Bir arabanın ön camına çarpan böcek gibi ezileceğini düşünürken denizaltı olduğu yerde döndü ve tam başının üzerinden geçti. Dubalardan biri omzuna sürtünce, acı veren darbeyi hissetti. Art arda gelen şok dalgalarıyla hızı kesildi ve mini denizaltının ardı sıra atıldı.

Brogan ağı parçalayıp geçmiş ve artık Austin'i durduracak bir engel kalmamıştı.

İçgüdüsel bir hareketle kolunu uzatıp hava borusunu yakaladı ve ağızlığını dişlerinin arasına kıştırıp derin bir soluk aldı. Hava tankı hala çalışıyordu.

Parçalanmış hortumlardan birinin çarptığı maskesinin camı çatlayarak örümcek ağına dönmüştü. Maskenin parçalanması yüzünün parçalanmasından elbette daha iyiydi! İşe yaramayan maskeyi çıkardı, suyun içinde dikildi ve döndü.

Bir an önce yüzeye çıkması gerekiyordu ama Zavala olmadan gidemezdi. Bir kez daha deneyecekti. Ağır ağır olduğu yerde döndü. Maske olmayınca görüşü bulanıklaşmıştı ama mor bir leke gözüne çarptı. Zavala denizin dibinden bir iki metre yukarda duruyor, ağzından hava kabarcıkları çıkıyordu.

Austin hava hortumunun ağızlığını Zavala'nın dudaklarının arasına sokarken doğru noktayı bulup bulmadığından emin değildi. Şimdiye dek kullandığı irade gücü beynine çarpan öfkeli dalgaların etkisiyle eriyor gibiydi. Uzanıp ağırlık kemerini çözdü ve yükseklik dengeleme aygıtını çalıştıran vanayı açtı. Yeni bir patlama sesi duyduğunu sandı ve bayıldı.

Bölüm 10

Paul Trout kulübenin kapısında bir totem kadar hareketsiz durmuş çevreyi gözlüyor ve dinliyordu. Saatlerdir gözlerini karanlığa dikmiş, gecenin ritminde oluşabilecek en küçük değişikliği algılamaya çalışıyordu. Güneşin batmasıyla birlikte rüzgârın dinmesini ve gölgelerin, yakılan ateşlerin yarattığı sahte günbatımlarına karışmasını izlemiştir. Ortalıkta dolaşan son birkaç yerli de asık suratlı hayaletler gibi kulübelere çekilince, ara sıra duyulan boğuk bir bebek ağlamasından başka ses kalmamıştı. Köyün ne denli sağlıksız bir yer olduğunu düşünüyordu. Sanki Gamay ile birlikte veba kurbanlarının koğuşuna düşmüşlerdi.

Hollandalı kendi kulübesinin en yakınındaki kulübede yaşayan aileyi dışarı atmış ve Ritz Oteli'nin kapıcısını anımsatan bir hareketle Trout'ları içeri davet etmişti. Loş kulübeye saz duvarlardan ışık sızıyordu. Soluk alınabilecek temiz havanın girdiği söylenemezdi. Zemin topraktı ve direklere asılı birkaç hamağın dışında eşya olarak iki ilkel tabure ve bir ağacın Kökünden elde edilmiş ekmek kesme tahtası vardı. Boğucu sıcak ve ilkel eşyalar Trout'ı telaşlandırmamıştı.

Daha çok Gamay ile birlikte bir kapana kısıldıkları duygusundan rahatsız oluyordu.

Cape Cod'lu bir balıkçı olan babasından kalma bir alışkanlıkla burnunu kıvırdı.

Babasını şafak öncesi karanlıkta iskelenin ucuna doğru yürüyüp ihtiyar bir av köpeği gibi havayı koklarken hayal ediyordu. Çoğu zaman, "Fevkalade, hadi balığa çıkalım," dedi. Ama bazı sabahlar havayı koklar ve bir tek laf bile etmeden kahveye giderdi. Yaşlı Trout'un koku alma duygusunun gücü konusundaki tüm kuşku güzel bir sabah kendisi kahveye gidip, denize acılan altı balıkçı hiç beklenmedik bir fırtınada kaybolunca ortadan kalkmıştı. Babası daha sonraları o sabah kötü bir koku aldığını açıklayacaktı.

Denizden Çok uzakta, Venezüella'nın yağmur ormanlarının ortasında olmasına karşın Paul de aynı duyguya kapılmıştı. Etraf çok fazla sessizdi. İnsanların burada yaşadığını gösteren ne bir konuşma ne de öksürük sesi vardı. Hava kararmadan önce yerleşim yerinin tüm ayrıntılarını belleğine adeta fotoğraf gibi kazımişti. Köy halkının gece olunca ortadan kaybolduğuna inanacaktı neredeyse.

İçeri girip bir hamakta yatan karısına eğildi. Gamay parmaklarının ucuyla usul usul yüzüne dokundu.

"Uyumuyordum, düşünüyordum."

"Ne hakkında?"

Gamay doğrulup bacaklarını aşağıya sarkıttı. "Dostumuz Uçan Hollandalıya hiç güvenmiyorum. Ona dokunmayı hiç istemem ama uzaklara savurmak geliyor içimden."

Aynı duyguları paylaşıyorum. Galiba biri bizi gözetliyor, diyerek kapıya doğru baktı. "Bu kulübe bana ıstakoz sepetlerini anımsatıyor. İçeri girince çıkış yolu ancak tencereye doğrudur. Geceyi teknede geçirmemizi öneriyorum."

"Beş yıldızlı odamızdan ayrılmak istemesem de, her an gitmeye hazırım. Bir sorum var. Biri bizi gözetlerken, nasıl gidebileceğiz?"

Çok basit. Arka kapıdan çıkarız.

Son baktığımda arka kapı yoktu.

Sanırım Yankee'lerin yaratıcılığını hiç duymadın, dedi Paul kendini beğenmiş bir sesle. "Eğer beklersen, zekamı işe koşabilirim." Bir av bıçağını kılıfından çıkardı ve kulübenin arka tarafına yaklaştı. Yere çömelip yirmi santimlik bıçağı sazların arasına sokup kesmeye başladı. Sazların hışırtısı çok zor duyuluyordu ama kendini emniyete almak için, bıçağı, hiç tanımadığı bir orman yaratığının çılgılığı duyuldukça kullanmaya özen gösterdi. Birkaç dakika içinde arka duvarda doksan santimlik bir açıklık oluşturmayı basardı. Kulübenin kapısına gidip Gamay'i kolundan tuttu. Genç kadın açılan delikten önce basını çıkarıp çevreye bir göz attı ve bir anda dışarı çıktı. Paul'ün basketçiyi andıran gövdesi bir saniye sonra onu izledi.

Kulübenin arkasında durup böceklerin ve kuşların seslerini dinlediler. Gamay daha önceden kulübelerin arkasından nehre doğru inen bir patikayı fark etmişti.

Sert toprakta açılan yolu zor da olsa gördüler. Gamay öne geçti ve kısa sürede kulübelere uzaklaştılar. Nehrin kıyısından yükselen çürük bitkilerin ıslak kokusu burunlarına doldu. Çamurlu sahilde yürürken hava teknesinin pervanesini fark ettiler. Dieter'in tekneye bir nöbetçi dikmiş olabileceğini düşünerek durdular ve Paul suya bir çakıtaşı attı. Suyun sesi gölgelerin arasında bekleyen birinin ortaya çıkmasına yol açmadı.

Tekneye binip sabahın ilk ışıklarında yola çıkmak için hazırlık yaptılar. Paul bir can yeleşini başının altına yerleştirip güverteye uzandı. Gamay dümenin önündeki koltuğa oturup gözetleme görevini üstlendi. Paul gözlerini kapadı ama sıcak hava ve dolaşan böcekler rahatça uyumasını engelledi. Sonunda yorgunluktan bitkin düştü ve derin bir uykuya daldı. Uykusunun arasında Gamay'in çok uzaklardan kendisine seslendiğini duydu. Göz kapaklarına ışık vuruyordu.

Gözlerini kırptırdı ve karısını titrek sarı ışıkta yerinde otururken gördü.

Hava teknesinin yanına yanaşan üç kütükten oyma kanoda jilet keskinliğinde mızraklar ve palalarla donanmış korkutucu görünüşlü Kızılderililer vardı.

Ellerindeki meşalelerin alevleri bronz rengi bedenlerindeki ve suratlardaki kırmızı boya aydınlatıyordu. Siyah kakülleri tıraş edilmiş kaşlarına kadar iniyordu. Kızılderililerin üstlerinde yalnızca küçük peştemallar vardı ama içlerinden biri üstünde New York Yankees takımının logosu bulunan bir kep giymişti. Paul adamın elindeki tüfeğe baktı. Yankee'lerden nefret etmek için başka bir neden daha diye geçirdi içinden.

Paul Trout sırtarak, "Meraba," dedi. Yüzlerindeki katı ifade hiç değişmedi.

Tüfekli adam onlara tekneden çıkmalarını işaret etti. Kıyıya çıkınca yerliler çevrelerini sardı. Yankees takımı taraftarı, tüfeğiyle köyü işaret etti ve meşaleli grupla birlikte yamaçtan yukarı tırmandılar.

"Üzgünüm Paul," diye fısıldadı Gamay. "Bir anda ortaya çıkıverdiler. "

"Senin hatan değildi. Ben tehlikenin karadan geleceğini düşünmüştüm."

"Ben de. Onlara niçin gülümsedin?"

"Yapacak başka bir şey aklıma gelmedi."

"Galiba Dieter sandığımızdan daha akıllı," dedi Gamay kıskançlık dolu bir sesle.

"Sanmıyorum. Bak."

Kulübelerin önündeki açıklığa yaklaşırken meşalelerin ışığında korkudan yüzü solmuş Dieter'i gördüler. Çevresini saran Kızılderililerin mızraklarının ucu göbeğinden ancak birkaç santim uzaktaydı. Yüzünden ter damlıyordu ama elleri havada olduğundan kurulaması olanaksızdı. Yeterince derdi yokmuş gibi iki beyaz adam da ellerindeki tabancaları onun kalbine doğrultmuşlardı. Üstlerinde bir örnek bol pantolonlar, uzun kollu tişörtler ve yüksek konclu çizmeler vardı.

Elektrik tamircilerinin kullandığı geniş kemerlerinden metal tutturgaçlar sallanıyordu. Bir tanesi iriyarı, bakımsız, sakal tıraşı olması gerekir gibi görünüyordu. Öteki ise kısa boylu, ince yapılı, kobra yılanını andıran bakışlıydı. Kızılderililerin şefi gibi görünen adam Colt tabancayı ona uzattı.

Kötü bakışlı gözleriyle bir an Trout'ları inceledi ve Hollandalıya döndü.

İşte kuryelerin burada Dieter, dedi İngilizceyi Fransız aksanıyla konuşarak.

Beni aldatmaya kalkıştığını hala inkar edecek misin?

Dieter biraz daha terledi ve damlacıklar yüzünden bir şelale gibi akmaya başladı. "Tanrı adına yemin ederim ki onları ilk kez bu sabah gördüm Victor.

Buraya gelip, bir Kızılderilin öldüğünü ve ciddi sorunların çıkabileceği konusunda beni uyarmak için Ramirez'in kendilerini gönderdiğini söylediler."

Sarı renkli gözlerine kurnaz bir ifade yerleşti. "Onlara inanmadım ve gözetleyebileceğim bir kulübeye yerleştirdim."

Evet aldığın olağanüstü önlemler dikkatimi çekti, dedi Victor tiksindiğini gizlemeye gerek duymadan. Sonra Trout'lara döndü. "Kimsiniz siz?"

"Benim adım Paul Trout. Bu da karım Gamay. Dr. Ramirez ile birlikte nehir yunusları projesi üzerinde araştırma yapıyorduk."

Buraya niçin geldiniz? Nehrin bu kesiminde yunus filan yok.

Doğru, dedi Paul. "Bir kanonun içinde ölü bir Kızılderili bulduk, pr. Ramirez bazı sorunların çıkabileceğini düşünüp bu köyü uyarmamızı istedi."

Niçin kendisi gelmedi?

Bileğini burktuğu için yürüyemiyordu. Ayrıca yağmur ormanını görmek istedik.

Çok iyi, diyerek Colt tabancayı gösterdi Fransız. "Bu da bilimsel araştırmalarınızın bir parçası mı?"

"Hayır, Dr. Ramirez'in silahı. Herhangi bir tehlikeye karşı yanımıza almamız için ısrar etti. Bu duruma bakınca haklı olduğunu anlıyorum."

Victor güldü. "Öykünüz o kadar aptalca ki, gerçek olabilir." Gamay'i baştan aşağıya süzdü. "Gamay kökü Fransızca olan, pek sık rastlanmayan bir isim."

Victor'ın cazibeyi fark ettiği yerde Gamay de zamparalığı algılamıştı, ama dengeyi korumak için dişiliğini kullanmaktan kaçınacak değildi. "Geçmişte tanıştığım Fransız erkekleri şimdiye dek kendilerini tanıtmış olurlardı."

"Ah, kabalığımı hoşgörün. Herhalde buradaki domuzlarla ilişki kurmanın sonucu olmalı. Tabancanın namlusu burnunun altında dolaşırken Dieter irkildi. "Adım Victor Arnaud. Bu da

yardımcım Carlo," diyerek sesi çıkmayan arkadaşımı işaret etti. "Yağmur ormanlarındaki çok seyrek bulunan biyolojik değeri olan bitkileri toplamak için bir Avrupa karteli adına çalışıyoruz."

Yani Dr. Ramirez gibi sizler de botanikçi misiniz?

Hayır, diyerek başımı salladı. "Bu noktada bu iş botanikçiler için Çok yorucu. Biyolojiden anlarınız ama biz bilim adamlarının incelemesi için örnekler toplayan öncü grup sayılırız. Bizler yolu açtıktan sonra onlar da gelecek."

Yani ilaç sanayiinde kullanılacak bitkileri arıyorsunuz? dedi Paul.

Belki öyle de denebilir, dedi Arnaud. "Kanser için geliştirilecek yeni bir tedavi biçiminin başımızın üzerindeki bu inanılmaz hazinenin içinde bulunabileceği gizli bir sır değil." Parmağıyla uzun burnuna ve dudaklarına dokundu. "Biz öncelikle parfüm endüstrisi için kokular ve gıda sektöründe kullanılmak için tat arttırıcılar arıyoruz. İlaç yapılabilecek bitkilere rastlamamız da iyi olur tabii. Venezüella hükümetinden izin aldık ve araştırmamız tümüyle yasalara uygundur."

Paul'ün bakışları yüzleri boyalı, korkunç görünümlü Kızılderililerin silahların ve korkudan ödü patlamış gibi görünen Dieter'in üstünde dolaştı. Bu orman haydutlarının yasal bir şey yaptığına bir an için bile inanmamıştı. Çok soru sorarak Arnaud'u kızdırmak istemiyordu ama merakını hic göstermezse garipseneceğinin de farkındaydı.

"Eğer bilimsel bir araştırma ekibi için çok fazla silahlı olduğunuzu söylersem, herhalde şaşırmanız."

Elbette, dedi Arnaud aldırılmaz gibi davranarak. "Ramirez'in korkusu boş değildi. Bu ormanın ne kadar tehlikeli olduğunu görüyorsunuz. Ölü bir adamı kendi gözlerinizle gördünüz." Dudakları ironik bir gülüşle kıvrıldı. "Herhalde bu zavallı yaratıkla aramızdaki ilişkiyi merak ediyorsunuz," dedi Dieter'i kastederek. "Biyolojik örnekler toplamamıza yardımcı olmaları için köydeki adamlarını bize ödünç verdi. Ormanı herkesden daha iyi tanıyorlar. Tabii ona iyi bir ücret ödüyoruz."

Paul sırtıttı. "Galiba Bay von Hoffman'ı işten atmayı düşünüyorsunuz."

"İyi bir nedeni var. Sizin kurye olmadığınız konusunda söyledikleriniz doğru olsa bile, Dieter'in bize ait bazı şeyleri çaldığı gerçeğini değiştirmez. İlaç, gıda ve parfüm endüstrisi için değeri milyonlar hatta milyarlar eden son derece pahalı bir bitkiyi arıyorduk. İncelenmesi için bulduğumuz örnekleri Avrupa'ya götürecektik. Yerliler bu bitkiyi onlarca yıldır kullanıyor ama parfüm yapmıyorlar."

Galiba sorununuzu çözdünüz, diye söze karıştı Gamay. "Hem örnekler, hem de Dieter elinizde."

Keşke bu kadar basit olsaydı, dedi Arnaud sinirli bir sesle. "Evet, bu domuz elimizde ama çok değerli örnekler kayboldu."

"Anlayamadım."

"Bu bitkinin varlığını yerlilerden öğrendik ama hiçbiri yerini bulmayı başaramadı. Ormanın ayak basılmamış yerlerine kadar gittik ve sizin daha sonra ölü olarak bulduğunuz Kızılderiliyle karşılaştık. Elinde bu bitkiden vardı. Bitkiyi bulduğu yeri bize göstermesi için para vermeyi önerdik ama reddetti. Fikrini değiştireceğini umarak bir süre konuk olarak yanımızda tuttuk."

Paul Kızılderilinin bedenindeki kırbaç izlerini anımsadı. Ve konuşmayınca da onu vurdunuz."

"Yoo, hic de o kadar basit değil. Daha doğrusu onu canlı tutabilmek için elimizden geleni yaptık. Dieter'in görevi onu konuk olarak ağırlamak ve örnekleri koruma altına almaktı. Ama bir gece sarhoş olup adamın kaçmasına göz yumdu. Zavallı adam bir kano çalarken vuruldu. Örnekleri de beraberinde götürdüğünü düşünuyoruz. Eğer götürdüyse, cesedi bulunca onları da bulmanız gerekirdi."

"Bu bitki neye benziyordu?" diye sordu Paul.

"Aslında hic de gösterişli değildi. Sivri uçlu, küçük yapraklarının kırmızı damarları var. Bu nedenle ona kan yaprağı diyorlar."

"Kızılderilinin çantasını inceledik," dedi Paul. "Küçük bir torbanın içinde ilaç olarak kullanılan bazı bitkiler vardı ama tarif ettiğimize benzeyen bir yaprak görmedik."

"Yani," dedi Arnaud ve Dieter'e döndü. "Sen Kızılderilinin bitkiyle birlikte gittiğini söyledin. Simdi kim doğruyu söylüyor?"

"Neden söz ettiklerini bilmiyorum," diye kendini savundu Dieter. "Kızılderili çantasının içindekilerle birlikte gitti."

"Hiç sanmıyorum," dedi Arnaud alçak sesle. "Eğer bu adamlar bitki örnekleri bulmuş olsalardı buraya gelip böylesine salakça davranmazlardı. Sanırım bizim aradığımız örnekler sende." Elindeki silahın emniyetini açtı. "Eğer nerede olduğunu söylemezsen, seni öldüreceğim."

"Bu takdirde aradığını asla bulamazsın Arnaud," dedi Dieter biraz karşı koymaya çabalayarak. Zamanlaması çok kötüydü. Arnaud'un oyun oynayacak durumda olmadığı belliydi.

"Doğru ama seni öldürmeden önce buradaki suratları boyalı dostlarımin eline bırakırım. Senin derini tıpkı bir maymun derisi gibi yüzmekten hiç kaçınmazlar."

Dieter'in kızarmış yüzü bir anda soluverdi. "Sana söylemeyeceğim demek istemedim. Yalnızca pazarlık etmek istediğimi anlatmaya çalıştım."

"Ne yazık ki pazarlık etme fırsatını artık kaçırdın. Ben bu olaydan sıkıldım. Senden de bıktım. Namluyu Dieter'in dudaklarına dayadı. "Yalan söyleyen dilinden bıktım."

İnanılmaz bir gürültü koptu ve Dieter'in yüzünün alt kısmı patlamayla birlikte yok oluverdi. Gözündeki tek gözlük yerinden fırladı elektrikli testereyle kesilen bir ağacın düşüşü gibi sırtüstü yere yuvarlandı.

Fransız namlusundan dumanlar çıkan tabancayı Paul'e çevirdi. "Size gelince, doğru söyleyip söylemediğinizi bilmiyorum, içgüdülerim gerçeği söylediğimize işaret ediyor. Bu domuzu ziyarete gelmiş olmanız kötü bir şans. Kişisel bir şey değil ama burada olup bitenlerin haberini başkalarına yaymanıza izin veremem."

Üzüntüyle başını salladı. "Emin olun güzel karınız hiç acı çekmeyecek."

Paul, Fransızdan ışık yılları kadar ilerdeydi. Dieter'in öldürülmesine şaşırmişti ama Arnaud'un bu davranışının Gamay ile kendisi için ne anlam taşıdığını hemen algılamıştı. Tanık bırakılmayacaktı. Uzun bedeni ve ağır hareketleri aldaticıydı. Gerektiği zaman çok hızlı hareket edebilirdi. Kol kaslarını gerip Arnaud'un bileğini bükmeye hazırlandı. En iyi olasılıkla belki kendisi kurşunu yiyecekti ama karmaşadan yararlanan Gamay kaçabilecekti. En kötüsü ise birlikte ölmeleri olacaktı.

Arnaud'un parmağı tetiğin üzerinde gerilirken Paul atılmaya hazırlandı. Tam bu sırada Yankees

logolu kep giyen Kızılderili yarı inler gibi bir ses çıkardı, elindeki tüfek yere düştü, gözleri göğsünden çıkan en az otuz santim uzunluğundaki kahverengi okun sapına takıldı. Dikenli ucu kıpkırmızıydı. Oku tutmaya çabaladı ama kanlar içinde kalıp Dieter'in cesedinin yanına yığıldı.

Başka bir Kızılderili, "Chulo! diye haykırdı. Ses ağzından çıktığı anda bir ok bedenine saplandı.

Arkadaşları ürkütücü bir şekilde bağırmaya başladılar.

Chulo! Chulo!

Ulumayı andıran bir ses yükseldi ve çalılarının arasından mavi-beyaz boyalı bir surat görüldü. Ardından bir tane daha. Birkaç saniye içinde maskeyi andıran yüzler çevrelerinde beliriverdi. Oklar havada uçtu. Birkaç Kızılderili daha yere yuvarlandı. Meşaleler korkuyla oraya buraya fırlatıldı.

Karanlık ve karmaşanın arasında Paul kolunu uzatıp Gamay'ın bileğini yakaladı ve girdiği şoktan uyandırdı. Başlarını eğerek aynı düşünceyle nehre doğru koşmaya başladılar. Tekneye bin. Aceleyle koşarken gölgelerin arasından önlerine çıkan ince yapılı birine çarptılar.

"Durun!" dedi kadın kesin bir sesle.

Dieter'in karısı Tessa'ydı konuşan.

"Tekneye gidiyoruz," dedi Gamay. "Bizimle gel."

"Hayır," diyerek nehri işaret etti. "Bakın!"

Taşıdıkları meşalelerin ışığında düzinelerce mavi yüzlü adamın büyük kanolarla sahile yaklaştıklarını gördüler.

Kadın Gamay'in kolundan çekti. "Bu yol daha güvenli."

Trout'lan kulübelerin arasından geçirdi ve karanlık ormana daldılar. Çalılar, dikenler bacaklarını ve yüzlerini çizdi. Uluma sesi gitgide hafifledi. Belki de dünyanın merkezine ulaşmışlardı. En az o kadar sıcak ve karanlıktı.

"Bizi nereye götürüyorsun?" diye sordu Gamay soluk almak için duraklayarak.

"Simdi duramayız. Chulo'lar geliyor."

Gerçekten de garip savaş naraları güçlenmeye başladı. Dieter'in karısının ardından bir süre yürüdükten sonra durdular. Çevrelerindeki ağaçların boyları en az otuz metreydi. Ağaçların arasından süzülen ay ışığında Tessa'nın yüzü zorlukla seçiliyordu. Eliyle yukarıyı işaret edince Trout'lar gözlerini ağaçların tepesine kaldırdı. Karanlığın arasından gümüşgrisi gökyüzü görülüyordu.

Kadın onların şaşkınlığını anladı ve sanki kör çocuklara bir şey öğretiyormuş gibi avuçlarını açıp ölü yılanları çağrıştıran bir şey yerleştirdi. Kalın naylon ipler. Paul hemen Arnaud ile arkadaşının taktığı geniş kemerleri ve Dieter'in zeplin hakkında söylediklerini anımsadı. Aceleyle ipi Gamay'in ince beline bağladı. Gene kadın öteki ipe tutunup yükselmeye başladı. Paul çevresine bakındı. Dieter'in karısı ortadan kaybolmuştu. Kendi başlarına kalmışlardı.

Devam et, diye seslendi. "Hemen arkandan geliyorum." Başka bir ipi beline bağladı ve güçlü kollarıyla tırmanmaya başladı. Soluklarının sesinden Gamay'in biraz ilerde olduğunu duyabiliyordu.

Aşağıdan garip bağırtılar geldi. Chulo'ların meşaleleri görüldü. Havaya attıkları meşaleler daireler çizerek ışığı sönen kuyruklu yıldızlar gibi yere düştü. Gamay ile Paul Kızılderililerin

kullandıkları alışılmış, tan uzun oklara kolayca hedef olabileceklerini düşündükleri halde tırmanmayı sürdürdüler.

Okların erişebileceği mesafeyi aştıklarını varsayarak aşağıya bakınca iki Kızılderilinin yukarıya tırmandığını gördüler. Elbette, diye geçirdi içinden Paul. Tırmanma iplerinin sayısı herhalde ikiden fazlaydı.

“Ben tepeye ulaştım,” diye seslendi Gamay.

Paul tırmanmayı sürdürdü ve karısının yardımıyla bir insan bileğinden daha kalın olan dala çıkmayı başardı. Bir üstteki dala uzanınca eli düzgün kauçuğu andıran bir yüzeye dokundu. Yarım ayın soluk ışığı ağaç tepelerindeki sis nedeniyle boğuklaşmıştı ama ağaçların üzerinde duran büyük bir örümcek ağını andıran halatları ve platformu seçebildi. Mükemmel bir platform olması gerekiyordu ama hayranlık duymayı daha sonraya bırakmaya karar verdi. Aşağıdan kesik soluk sesleri yaklaşıyordu. Paul belindeki av bıçağını aradı ama Colt tabancayı alan Kızılderilinin onu da aldığını anımsadı.

Gamay haykırarak başlarının üzerinde sallanan küçük zeplini işaret etti.

Ayaklarının dibindeki dallar çatırdadı. Chulo'lar ile aralarında ancak birkaç saniye kalmıştı. Paul kendini tırmanma ipinden uzaklaştırdı ve zeplini bağlayan halata ulaşana dek zorlukla yumuşak ağın üzerinde yürüdü. Halatı çekip Gamay'ın yolcuların oturacağı sepete tırmanabileceği kadar zeplini aşağıya indirdi.

Karısının ağırlığıyla sepet alçalınca da kendisi binecekti.

Bu nesnelere kullanmasını biliyor musun? diye sordu Gamay.

"Pek zor olmamalı. Bir tekne gibi düşün, ilk yapacağın iş palamarı çözmek olmalı."

Gamay çocukluğunda Büyük Göller'de yelkenli tekneler kullandığından, inanmasa bile bu benzetme güven verici gibi geldi. Birlikte çalışarak öteki halatları da çözdüler. Zeplin bir an durakladı ve ağır ağır ağaçların üstünde yükseldi.

Aşağıya bakınca gölgelerin iplere doğru atıldığını gördüler ama zepline ulaşmaları artık olanaksızdı.

Dörtbiryana uzanan sisli vadilerin üzerinde yükselirken, kendilerini rüzgâra kapılmış bir çiçek tohumu gibi hissettiler ve bir tehlikeyi geride bırakıp bir başkasına doğru gitmekte olup olmadıklarını düşündüler.

Bölüm 11

"Sinyor? Sinyor !"

Austin gözlerini kırpıştırarak açınca, meşinleşmiş yanaklarında beyaz sakalları ve dişleri dökülmüş, balkabağına oyulmuş bir surat gibi ağzı kulaklarında gülümseyen birini gördü. Bir gün önce Zavala ile birlikte yamacın üstünde karşılaştıkları balıkçıydı. Austin ahşap bir teknede, başının altında bir halat yumağıyla sırtüstü yatıyordu. Hala üzerinde dalgıç giysisi vardı ama dalma gereçleri çıkarılmıştı. Eklem yerleri ağrıdığı ve kaygan balıkların üzerine uzandığı için zorlukla dirseklerine dayanarak doğruldu.

Birinci balıkçıya dişlerindeki boşluklara kadar tıpatıp benzeyen başka bir adam teknenin öteki ucunda Zavala'nın yanında duruyordu. Her zaman özenle taranmış olan saçları dağılmıştı, giysilerinden sular damlıyordu. Şaşkın bir hali vardı ama uyanıktı.

"İyi misin?" diye seslendi Austin.

Bir balık Zavala'nın kucağına sıçradı. Dikkatle kuyruğundan yakalayıp diğerlerinin yanına attı. "Kırık kemiğim filan yok. Ama bir topun ağzından fırlatılmanın ne olduğunu bilmiyordum. Sen nasılsın?"

Biraz ağrım, sızım var, diyerek Austin önce omuzlarındaki kasları sonra bacaklarını ovuşturdu. "Sanki otomatik araba yıkama makinesinden geçmiş gibiyim ve kulağımda sürekli çalan bir telefon sesi var."

"Sesin su altında kullandığımız telsizden gelir gibi. Neler olduğunu biliyor musun? Seni Brogan'a almak için yaklaşırken kıyamet koptu."

"Su altında bir patlama oldu," diyerek ayna gibi dümdüz duran denize baktı.

Tekne kapalı koyun ağzında duruyordu. Sea Robin görünürde yoktu. Austin nedenini anlamadı. Contos ve tayfalarının patlamayı duymuş olmaları gerekiyordu. Niçin araştırmak için gelmemişlerdi?

Tekrar başlarına geleni düşünmeye başladı. "Buraya nasıl geldiğimizi dostlarımıza sorar mısınız?"

Zavala balıkçılarla İspanyolca konuştu. Bir tanesi inanılmaz bir hızla konuşurken kardeşi başını sallayarak onaylıyordu. Zavala teşekkür edip anlattıklarını İngilizceye çevirdi.

"Bu adamın adı Juan. Dün bizi yamaçta gördüğünü anımsıyor. Öteki de kardeşi Pedro. Balık tutarlarken boğuk bir patlama sesi duymuşlar ve koyun içindeki suyun köpürdüğünü görmüşler."

"Si, si la bufadora," diye atıldı Juan. Sesin yükselmesini işaret eden bir orkestra şefi gibi kollarını havaya kaldırdı.

"Ne anlatmaya çalışıyor?" dedi Austin.

"Duyduğu sesin Ensenada açıklarında fırtına koptuğu zaman suların kayalara çarpıp çıkardığı patlama sesine benzediğini söylüyor. Ama bu kez çok daha yüksekmiş. Tortilla fabrikasının altındaki kayalar darmadağın olmuş. Büyük dalgalar nedeniyle tekne neredeyse alabora oluyormuş. Sonra biz sudan çıkmışız.

Fazla büyümüş iki sardalye balığı gibi bizi tekneye çekmişler. Ve işte buradayız."

Austin bakışlarını denizde dolaştırdı. "Sea Robin'i görmüşler mi?"

"Daha önce bir gemi görmüşler. Anlattıklarına göre Sea Robin olmalı. Koyun öteki tarafına geçmiş ve bir daha görmemişler."

Austin, Kaptan Contos ve tayfalar için endişelenmeye başladı. "Bize yaptıkları iyilikler için dostlarımıza teşekkür et ve koyun öteki tarafına götürüp götüremeyeceklerini sor."

Zavala bu isteği aktarınca balıkçı eski Mercury distan takma motoru mavi bir duman salarak çalıştırdı. Astımlı bir mısır patlatma makinesi gibi öksüren motor tekneyi kolayca dümdüz denizde hareket ettirdi. Burnu geçince Sea Robin'in niçin yerinden ayrılamadığını anladılar. NUMA teknesinin uzun bir süre hiçbir yere gidecek durumu yoktu.

Güvertede kaya parçalarından ve çerçöpten ufak bir tepe oluşmuş, tekne sancak tarafına doğru yatmıştı. Kıç güvertesindeki vinçler eğrilip bükülmüştü. Geminin öte yanındaki kayaların yüzünde heyelan sonrası sarı katmanlar ortaya çıkmıştı. Tayfalar ellerinde kürekler ve koldemirleriyle taşları kenardan denize yuvarlıyor, daha büyük parçaları bir forklitle kaldırmaya çabalıyorlardı. Juan balıkçı teknesini NUMA gemisinin yanına yanaştırdı. Contos korkuluktan aşağıya baktı. Sanki bir kömür madeninden çıkmış gibi elleri ve yüzü kirden kararmıştı.

Austin ellerini ağzına götürüp seslendi. "Yaralı filan var mı?"

Birkaç sıyrık ve kesik var, diye bağırdı Contos. "Tanrıya şükür kıç güvertesi boştu. Koydan gelen bir patlama sesi duyduk ve araştırma için girmeye karar verdik. Daha demir almadan önce yamaçtan aşağıya kayalar tepemize indi. Siz ikiniz hangi cehennemdeydiniz?"

"Makyajını beğendim," dedi Austin.

"Yoksa Estee Lauder marka mı?" diye atıldı Joe.

Contos burnundaki lekeyi silmeye çalışırken biraz daha bulaştırdı. "Şakalarınıza bakılırsa sağlığınız yerinde. Eğlenceniz bitince neler olup bittiğini bana da anlatır mısınız?"

"Duyduğunuz gürültü su altındaki bir patlamadan kaynaklandı," dedi Joe.

Contos hayretle başını salladı. "Burada bir volkanik patlama olacağını hiç duymamıştım. Patlamanın kaynağı neydi?"

"Şimdilik, yalnızca merkezinin suyun altındaki bir yapı olduğunu söyleyebiliriz, dedi Austin. Kaptan boş gözlerle ona baktı.

"Daha sonra açıklarız," dedi Austin sarı katmanları görünen kayalara bakarak.

"Patlama nedeniyle kayalar düştü."

Contos kaşlarını çattı ve aklına yeni gelen bir fikirle sordu. "Hey, Brogan'ı ne yaptınız?"

Austin ile Zavala kurabiye kavanozunu kırmış iki yaramaz çocuk gibi birbirine baktı. Denizcilerin felaketleri üzerine çekenlere verdikleri isim gibi kendilerinin de birer Jonah olup olmadıklarını merak ettiler. İki gün içinde iki araç yitirmişti.

"Yitirdik," dedi Austin. "Üzgünüm. Yapacak bir şey yoktu. Juan ile Pedro bizi sudan çıkardılar."

"Tanıştığımızı sevindim," dedi Contos gülümseyerek bakan balıkçılara. "Şu arada bir şey yapamayız herhalde. NUMA'nın bana yeni bir araç inşa etmesi gerekecek."

Austin gözlerini Sea Robin'in eğik gövdesinde dolaştırdı. "Gemi epey yana yatmış gibi. Batma

tehlikesi var mı?"

"Sanırım yok. Şimdilik su almıyor. Yola çıkınca neler olup bittiğini daha iyi anlayacağız. En çok güverte ve üst yapı hasar gördü. Vinçler artık işe yaramaz.

"Forkliftle büyük parçaları kaldırabiliriz. Meksika sularında ne aradığımızı açıklamak istemediğimiz için yardım çağırmadık."

"Koyu araştıracak zamanımız var mı?"

Contos omzunun üstünden atılması gereken kayalara baktı. "Elbette. İsimiz bitince yola çıkacağız."

Zavala balıkçılara kendilerini koya geri götürmelerini söyledi. Bu istek iki kardeşin arasında sıcak bir tartışma başlattı. Pedro garip patlamaların yaşandığı, daha garip adamların sudan çıktığı lanetli yere geri dönmek istemiyordu. Eve gitmek istediğini acıkca söylüyordu ama kardeşi ısrar ediyordu.

Tekne burnu dönüp koya yaklaşınca tortilla fabrikasından dumanların yükseldiğini gördüler. Tıpkı Sea Robin'in tepesindeki yamaç gibi fabrikanın arkasındaki kaya yüzeyi de patlamayla parçalanmıştı. Yuvarlanan kayalar ray üzerinde hareket eden asansörü de alıp götürmüştü.

Balıkçı teknesi suyun yüzeyindeki süprüntülerin ve ölü balıkların arasından kendine bir yol açtı. Austin'le Zavala bir kovayla sudaki erimiş plastik ve yanmış kâğıt parçalarını topladılar. Küçük bir metal parçasının TWA Havayolları'na ait uçağın Lockerbie, İskoçya'da düşmesine neden olan patlamanın gizemini çözmeye yaradığını düşünerek en minik parçacıkları bile toplamaya özen gösteriyorlardı.

Yaptıkları iş sıkıcı ve yorucuydu ama kısa zamanda ödülünü aldılar. Zavala suyun içinde yarım metre uzunluğunda, on beş santim çapında metal bir silindir buldu.

Austin metala kazınmış seri numarasını ve üreticinin adını okumayı başardı.

Joe tepenin üzerindeki hareketliliğe dikkatini çekti. Kayaların üzerinde insanlar dolaşıyordu. Austin yerel yetkililerin sorularını yanıtlamak istemediği gibi balıkçılar da geminin yanına dönmeye can atıyorlardı. Sea Robin'e yaklaşırken güvertenin neredeyse temizlenmiş olduğunu gördüler. Gemi normal duruşunu almış gibiydi. Austin kaptandan borç alıp balıkçılara yardımlarının karşılığını ödemeye çalıştı fakat iki kardeş para kabul etmedi. Juan onlara tellerin arasındaki deliği göstermenin karşılığında para alabileceğini ama insanları denizden kurtarmanın bir vicdan borcu olduğunu anlattı. Austin bir an düşünüp bir armağan vermeye karar verdi.

Contos'la görüşüp bir süre sonra hizmet dışı kalacak ama kusursuz çalışan bir dıştan takma tekne motorunu iki kardeşe armağan ettiler.

Geminin motorları çalıştırıldı ve ağır ağır acık denize çıktılar. Contos rotayı kuzeye çevirdi. Tam zamanında yola çıkmışlardı. Onlar yol alırken koyu yeşil renkli bir helikopter çıkageldi ve kapalı koyun üstünde birkaç kez dönerek geldiği gibi kuzeye yönelip gözden kayboldu. Ensenada açıklarından güneye doğru son hızla giden bir Meksika sahil güvenlik teknesine rastladıklarında diğer teknelerin arasına karışmışlardı. Sea Robin güvenli bir biçimde yoluna devam ederken, Austin ile Zavala duş yapıp kuru giysilere büründüler ve kaptan köşkünde Contos ile buluştular. Taze kahve onları bekliyordu.

"Pekala, beyler," dedi Contos kahveleri doldururken. "Görünüşe göre bir komando operasyonu için yola çıkardığınız bu geminin kaptanı olarak, neler olup bittiğini bana anlatmalısınız . "

Austin koyu kahveden bir yudum alınca hiç bu kadar lezzetli bir şey içmediğini düşündü.

"Bu patlama bizim için de bir sürpriz oldu. Temel görevimiz çok basitti. Şu balinaları öldüren ısının kaynağını araştırmak istiyorduk ve galiba da bulduk."

Suyun altındaki garip yapıyı, koyun ağzındaki sahte uyarı şamandıralarını, balık ağını ve suyun yüksek ısını anlattı. Sonra sözü Joe'ya bıraktı.

Patlama öncesindeki son dakikaları anlatırken Zavala sanki görünmeyen bir direksiyon tutarmış gibi parmaklarını kıvırdı.

"Her şey yolunda giderken, yüksek ısının suyun altındaki garip cisimden kaynaklandığını fark ettik. Austin daha yakından bakmak için ayrılınca ben de Brogan'ı dibe oturttum. Isı göstergeleri çıldırmaya başlayınca, geri dönmesini söyledim."

Austin de belleğini zorladı. "Seslendiğin zaman o yapının üzerindeki pencereden içeri bakıyordum. İçinde insanlar ve makineler vardı. Hemen sana doğru geldim ve patlama oldu."

Yapının içinin borularla dolu olduğunu söyledin, dedi Zavala "Herhalde bir kısmı yüksek basınçlı taşıyıcılardı ve potansiyel bir patlama nedeni olabilirlerdi."

"Bilmiyorum. Belki boruların yapısında bir hata vardı ama son derece gelişmiş bir işe benziyordu. Basınç birikimini önlemek için güvenlik vanaları ve kapaticılar yerleştirmiş olmaları gerekir. Gördüğüm kadarıyla olağandışı bir şey yoktu. Hic kimse panik içinde gibi davranmıyordu. Bir terslik belirtisi yoktu."

Su ısısının yükselmesini nasıl açıklıyorsun?

"İyi bir soru. Uydu fotoğrafları koyun içindeki sulara ısının ilk kez yükselmediğini gösterdiğine göre, belki de patlamayla doğrudan doğruya bir bağlantısı yok. Austin elindeki plastik torbayı açıp metal silindiri çıkardı."

"Bunu suyun üstünde yüzerken bulduk. Ne olduğu konusunda bir fikrin var mı?"

Contos cismi inceledi ve başını salladı. "Washington'a dönünce, üreticiyi bulmaya çalışırım."

"Sanırım içgüdülerin doğru söylemiş Kurt. Hatırlıyor musun, Hussong'dayken, kötü bir şeyin bizi gözetlediğini hissettiğini söylemiştin."

Austin'in mercan rengi gözleri sertleşti. "Eğer doğru hatırlarsan başka bir gözlemimi daha belirtmiştim."

"Neydi o?"

"Karanlıklarda bizi gözetleyen şey her neyse, çok aç olduğunu da söylemiştim."

Siz ikiniz adamı korkutuyorsunuz, dedi Contos. "Sanki Godzilla'dan söz eder gibisiniz."

Austin yanıtlamadı. Beyninde dönüp duran soruların yanıtlarını denizin mavi-yeşil sularında bulabilecekmiş gibi gözlerini dalgaları yaran teknenin burnuna dikti.

Bölüm 12

Tanrı'nın Eli Zeplin yağmur ormanlarının üzerinden ucu sivri bir Japon feneri gibi süzülürken, sosisi andıran bölmeden çıkan ikiz alevlerin mavi-turuncu ışıkları yanıp sönüyordu. Ara sıra duyulan bir ısıtıcı homurtusu dışında, hava taşıtının varlığı yalnızca ayın ve yıldızların önünden geçen gölgesinden belli oluyordu.

Gerçi Paul ile Gamay bunu sıcak havayla uçan bir zeplin olarak düşünmüşlerdi ama temelinde rüzgârla hareket eden bir sıcak hava balonuyla, motorlu bir hava taşıtı karışımı akıllı bir araçtı. Sıcak hava vericileri aracı yükseltiyordu ama rüzgârın estiği yönde gitmek zorunda kalan balonlardan farklı olarak, bir motoru vardı ve istenilen rotada yol alabiliyordu. Bir zeplinin daha aerodinamik çizgileri eski günlerde zarf diye bilinen geleneksel armut biçimli hava yastığının yerini almıştı. Zarf ise sert bir balon iskeleti yerine, içindeki havanın basıncıyla biçimini koruyordu.

Trout'lar alüminyum iskeletli gondolün önündeki rahat koltuklarda emniyet kemerlerini takmış yan yana oturuyorlardı. Tam altından bakınca, zeplin Çok büyük görünüyordu. Polyester kumaştan yapılmış balonun uzunluğu otuz metre, yüksekliği ise bunun yarısı kadardı. Yönlendirmek için arkasında bir dümeni ve dengeyi sağlamak için büyük kaim kanatçıkları vardı. Yolcu koltuklarının arkasındaki çift vuruşlu Rotex elektrikli motoru çalıştıran yakıt tankları ve yatay ilerlemeyi sağlayan üç kollu pervane bulunuyordu.

Paul ile Gamay sırayla hava taşıtının göstergelerine alışmaya çalıştılar. Daha önceleri de balonla uçtuklarından sıcak havayla çalışan taşıtlara alışıktilar ve bu aracın kullanımı oldukça kolaydı. Bir ayak pedalı, balona giden sıcak havayı sağlayan paslanmaz çelik ocakları denetliyordu. Önlerindeki konsolda ancak yarım düzine kadar gösterge vardı. Zeplini güvenli bir yükseklik olan yedi yüz metrede sürekli olarak tutabilmek için gözlerini altimetreden ayırmıyorlardı.

Şimdiye dek uçmak için yakıt tanklarından birini harcamışlar ve artık yedek yakıtla yol alıyorlardı. Elektrik motorunu kullanmak için gün ışığını beklediklerinden, pervaneyle uçmalarını sağlayacak bolca yakıtları vardı. Doğuda inci grisi bir parlaklık gün doğumunun yaklaştığını müjdeledi. Biraz sonra gökyüzü gülkurusu rengine büründü. Güneş yükselince bile görüş mesafesi sisin etkisiyle pek fazlalaşmadı. Ağaçların tepesinden yükselen buhar göğün rengini alınca, ufka kadar kızılımsı bir sis bulutu uzandı. Paul zeplini kullanırken Gamay koltukların arasındaki kutuyu karıştırdı. "Kahvaltı zamanı," dedi neşeli bir sesle.

"Benim yumurtam az pişsin," diye yanıtladı Paul. "Jambon iyi kızarmış ve ekmeklerin kenarları biraz yanık olsun."

Gamay kahvaltı bisküvilerini uzattı. "Yaban mersini ile ahududu arasında seçim yapabilirsin."

Öyleyse oda servisini çağırayım, diyerek Paul telsizi açtı ama parazitten başka bir ses duyulmadı. "Neyse, yabanmersini tadında olanını alayım."

Gamay bisküvi paketiyle bir sise ılık soda uzattı. "Evet, olağandışı bir gece geçirdik."

"Haklısın. Acımasız biyoloji korsanlarıyla çatışmak, soğukkanlılıkla islenen bir cinayete tanık olmak, vahşi Kızılderililerden kaçmak gerçekten olağandışı sayılır."

"Yaşamımızı Tessa'ya borçluyuz. Niçin Dieter'le birlikte olduğunu merak ediyorum."

"Erkekler konusunda hatalı karar veren ilk kadın değil. Eğer sen de bir balıkçının oğlu yerine bir

avukat ya da bir doktorla evlenseydin, şimdi burada olacağına, evinin bahçesindeki havuzda yüzebilirdin."

Ne kadar sıkıcı, dedi Gamay bisküvisini yerken. "Bay Balıkçının Oğlu, nerede olduğumuz hakkında fikriniz var mı?"

Paul basını salladı. "Keşke babam burada olsaydı. Biz elektronik aygıtlarla iş yapmaya başlamadan önce, eski usulleri kullanarak yönünü bulmayı öğrenmişti."

"Pusuladan ne haber?"

"Eğer bazı işaretler yoksa, hic yararı olmaz. Bu taraf doğu olmalı," diyerek güneşi işaret etti.

Hollandalının yeri Ramirez'in köyünün güneybatısında, dedi Gamay. "Ya biz bu nesneyi kuzeydoğuya götürüyorsak?"

Paul kafasını kaşdı. "Bu araca bindiğimiz zaman nerede bulunduğumuzdan emin olsaydık, bu iş kolay olurdu. Dün gece hafif bir esinti vardı. Bizi ne kadar itmiş olacağını bilmiyorum. Çok büyük bir fark yaratabilir ve sıcak hava üfleyicileri için kısıtlı yakıtımız kaldı. Doğru kararı vermek zorundayız."

"Motorun depoları dolu ama irtifa kaybedersek, ileri doğru gitmemizin bir anlamı kalmaz."

Gamay yeşil bir denizi andıran ormana baktı. "Gerçekten çok güzel."

"Az pişmiş üç yumurta ve yanında jambon kadar güzel değil."

Kocasına bir bisküvi daha uzattı. "Biraz hayal gücünü kullan."

"Kullanıyorum. Bu aracı ormanın içine nasıl soktuklarını düşünüyorum. Uçarak gelmiş olabilirler ama emin değilim, çünkü tüm malzemelerini ve yedek yakıtı taşıyacak kadar büyük değil. Bana kalırsa bulduğumuz yerin yakınından havalandırdılar."

Gamay kendince bir mantık yürüterek, "Karada yol olmadığına göre, herhalde nehir yoluyla geldiler," dedi. "Eğer nehri ya da ona karışan bir ayağı bulursak, Dr.Ramirez'in kampına kadar yolumuzu bulabiliriz. Belki biraz daha yükselirsek, ormanın daha geniş bir kısmını görebiliriz."

"Harika," dedi Paul ve balona hava veren pedala bastı.

Isıtıcılar boğuk bir ses çıkardı ve kısa bir duraklamadan sonra zeplin yükselmeye başladı. Bu arada güneşin sıcaklığı sisi dağıtmaya başlamıştı. Yeşil ağaç denizi, farklı ağaç grupları gibi seçilmeye başladı. Bazılarının tepelerinde açan kızılımsı çiçekler mercan adalarını andırıyordu.

Bin metreye çıkınca Gamay gözlerini kısarak güneşe doğru baktı "Orada bir şey görüyorum."

Paul motoru çalıştırdı ve kabloları yöneten direksiyonu çevirip zeplinin yönünü değiştirdi. Su soğutmalı motor sessizce mırıldanırken zeplin hareketlendi ve saatte on mil hızla ilerlemeye başladı. Gamay bulduğu dürbünü gözüne yaklaştırmış nereye gittiklerini kestirmeye çalışıyordu.

"İnanılır gibi değil," dedi sis açılırken.

"Ne görüyorsun?"

Bir an sessiz kaldı ve hayranlık dolu bir sesle yanıtladı. "Tanrı'nın Eli."

Paul durakladı. Geceleyin pek uyumadığından çok çabuk algılayamıyordu. "Su Hollandalının

sözünü ettiği Büyük Şelale mi?"

Gamay başını salladı. "Bu mesafeden bile harika görünüyor."

Paul hızı artırırken göstergelerde bir gariplik hissetti. Zeplin komutlarına yanıt vermiyor gibiydi. Aşağıya doğru bakınca gondola bağlı iplerden sarkan kırmızı üçgen bir cisim gördü.

Hey, bir konuğumuz var.

Gamay dürbünü indirip Paul'ün bakışını izledi. "Cankurtaran salına benziyor.

Kauçuk borularla çevrelenmiş ve ortasında ağ var. Herhalde ağaç tepelerinin üzerinden insanları ve malzemeleri yere indirmek için kullanıyorlardı."

"Mantıklı bir açıklama gibi geliyor. Ağaçlara takılmaması için dikkat etmeliyiz, Nereye gittiklerini görmek için başını kaldırınca omuriliğinde buz gibi bir şeyin dolaştığını hissetti.

Ormanın içinden büyük bir basamak gibi yükselen tepeye yaklaşıyorlardı. Ormandan çıkan bir dere, tam karşılarında kayaların arasından akan beş şelalenin oluşturduğu vadiye doğru akıyordu. Beyaz sulara parlayan güneş, zerrecikleri bir kuyumcunun parmakları arasından dökülen pırlantalara dönüştürmüştü. Çok yüksekte akan suyun insanı aldatan ağır çekimli bir inişi vardı. Dik kayaların dibindeki gölden dökülen binlerce litrelik suyun gücünden oluşan sis benzeri kalın bir bulut yükseliyordu.

"Bu şelale ile kıyaslayınca Niagara, uysal bir ırmağa benziyor," dedi Paul.

"Bunca suyun akıp gittiği bir yer olmalı," dedi Gamay gölün çevresini inceleyerek. "Paul, işte orada ! Nehri görüyorum. Gölden dışarı akıyor. Bütün yapacağımız onu izlemek."

"Eğer bir benzin istasyonu bulabilirsek elbette," dedi Paul yakıt göstergesine bakarak. "Biraz sonra yere doğru süzüleceğiz."

"Yine de ileri doğru gidebiliriz. Olabildiğince nehre yaklaş. Bu nesneyi bırakıp salı alırız."

Paul suyun içine inip inemeyeceklerini hesaplamaya çalıştı. Balonun içinde kalan hava belki hemen batmalarını önleyebilirdi ama yüzlerce metre kare kumasın katlanması büyük bir tehlike oluştururdu. Zeplin suya değmeden terk etmeleri ve salı tek parça halinde indirmeye çalışmaları gerekiyordu. Ancak böylece ormandan çıkabilirlerdi.

Tahminlerini ve planını karısına aktardı. "Bence yere değmeden önce salı ayırmalıyız yoksa onu yitirebiliriz."

Gamay aşağıya baktı. Üç köşesinden kalın naylon iplerle tutturulmuştu.

"Malzeme kutusunda bir isviçre ordu çakısı var."

Paul çakının keskinliğini parmağıyla denedi ve şortunun cebine attı.

"Sen kullan ve olabildiğince suya yaklaşmaya çalış. Ben salın iplerini keseceğim. Sonra bu nesneyi durdururum ve tekneyi terk edip yüzmeye baslarız," dedi Gamay.

"Bir iki üç demek kadar kolay," dedi Paul sırtarak.

Gamay direksiyonu eline aldı ve zeplini ağır ağır şelaleden uzaklaştırdı. Gölden yükselen sisin içinde güneş ışıkları yüzlerce gökkuşağı yaratmıştı. Bunun iyi bir işaret olduğunu umuyordu.

Paul kenarından dışarıya çıkınca ağırlığından gondolun dengesi bozuldu. On metre kadar aşağıda sarkan kırmızı üçgene bakıp gondolün arka tarafına geçti ve salın sol arka ucuna bağlı üç ipi kesti. Sonra diğer tarafa geçip sağ arkadaki üç ipi de kesip ayırdı. Gondola yalnızca sivri ucundaki iplerle bağlı kalan sal rüzgârda sallanmaya başladı.

Gamay ısıtıcı pedalına hafifçe basarak, nehre yakın bir noktayı hedefledi ve zeplini ağır ağır aşağıya doğru indirdi. Bu çılgın planının ise yarayacağını düşünmeye başlamıştı. Isıtıcı tankı boşalınca iyimserliği bir anda yok oldu. Üç yüz metre yükseklikte yakıt bitmişti.

Zeplinin davranışlarında ani bir değişiklik olmadı. Sıcak hava balonun biçimini korurken, pervane dar bir acıyla ilerlemesine yardımcı oluyordu. Yüz elli metreye inince durum değişiverdi. Balonun içindeki hava soğurken, iniş acısı dikleşti. Balon basıncı düşünce, şekli bozuldu ve burun kısmında bir çöküntü oldu. Zeplin çürümüş bir domates biçimini alarak sola yattı.

Paul, Gamay'ın biraz önünde aşağıda çalışıyordu. İki ipi kesmiş sonuncusunu kesmeye başlamıştı. Kendine fazla güvendiğinden, gondolün çerçevesini tutmaktan vazgeçtiği anda zeplin yön değiştirdi. Ani hareketi beklemeyen Paul dengesini yitirip yuvarlandı. Gamay umarsızca bir çığlık attı.

Gondol sarsıldı ve burnu aşağıya indi. Gamay kenardan aşağıya doğru bakınca Paul'ün salın ipine tutunmaya çalıştığını gördü. Rüzgârda sallanan ip, bir salıncak gibi gidip geliyordu. Zeplinin öne doğru kayısı neredeyse durmuştu.

Gamay önce seklini yitiren balona ve tekrar gondolün altına baktı. Paul tutunuyordu. Zeplin suya düştüğü zaman altında kalmak istemediğinden ipi kesip yaklaşık yirmi metreden suya atladı. Yüzeye çıktığı anda cankurtaran salı da suları havalandırarak gölün üzerine indi.

Gamay artık bedeninde dolaşan adrenalin ile hareket ediyordu. Emniyet kemerini çözdü, gondolün kenarına tırmandı ve derin bir soluk alıp kendini aşağıya bıraktı. Bulunduğu yer sarsılmasına ve hızla suya doğru alçalmasına karşın kusursuz bir atlayışla göle doğru süzüldü. Bu atlayışla Olimpiyat'larda en yüksek puanı alırdı. Öne uzattığı kollarıyla suya çarptı, derine doğru indi ve güçlü kulaçlarla pırıl pırıl parlayan yüzeye çıktı. Aynı anda zeplinin cankurtaran salının üzerine düştüğünü gördü.

Sal, metrelerce kumaşın ağırlığıyla suya gömülürken, eve dönüş yolunda kullanma umutlarını da beraberinde götürdü. Gamay öncelikle Paul için endişelendi ve göremediği halde sesini duyunca inanılmaz bir rahatlama duydu.

Gondolun ağırlığıyla suya gömülen balon salı da dibe doğru çekti. Batan zeplinin öteki tarafında Paul'ün kafasını gördü. Birbirlerine doğru yüzüp orta noktada buluştular. Birkaç dakika hayranlıkla şelaleye baktılar ve suyun itme gücünden yararlanıp uzaktaki kıyıya doğru yüzmeye başladılar.

Bölüm 13

FBI Özel Ajanı Miguel Gomez, bir güreşçiyi andıran iri bedeniyle arkasına yaslanıp ellerini başının ardında kenetledi ve masanın öteki tarafında oturan iki erkeğe şaşkınlıkla baktı.

"Enrico Pedralez'i görmek istediğinize göre, herhalde tortillayı çok seviyorsunuz."

"Tortillaları boş verelim," dedi Austin. "Yalnızca Pedralez'e birkaç soru sormak istiyoruz."

"Olanaksız," dedi ajan donuk bir sesle. Sözlerinin etkisini arttırmak için bir yandan başını sallıyordu. Kuşüzümü gibi kapkara gözleri, üzgün ve bitkin bir ifadeye bürünmüştü.

Anlamıyorum, dedi Austin sabırsızlığını belirten bir sesle. "Sekreterinden randevu alırsınız, gidip konuşursunuz. Herhangi bir işadamı gibi."

"Bu çiftçi herhangi bir işadamı değildir."

"Çiftçi mi? Tarımla uğraştığını bilmiyordum."

Gomez iri dişlerini gösteren gülüşüne engel olamadı. "Tarımla uğraşmak da denebilir. Sınırın öte yanında birkaç çiftlikte gömülmüş cesetlerin arandığını duydunuz mu?"

Elbette, dedi Austin. "Bütün gazetelere yansımıştı. Bulunan düzinelerle cesedin, uyuşturucu işi yapanlar tarafından öldürüldüğü ileri sürülüyordu."

"Bu operasyon için Meksikalıların ülkeye girmesine izin verdikleri birkaç FBI ajanından biriydim. Bu çiftliklerin sahibi Enrico ya da onun adına çalışanlardı."

Öteki iskemlede oturan Zavala söze karıştı. "Yani tortilla kralının uyuşturucu kaçakçısı mı olduğunu söylüyorsunuz?"

Gomez masaya doğru eğilip parmaklarıyla saydı. "Uyuşturucu, kadın satıcılığı, gasp, şantaj, adam kaçırmaya sosyal sigorta sahtekârlığı, hırsızlık, kamuoyunu huzursuz etmek, istediğinizi sayabilirsiniz. Onun organizasyonu, elindeki bütün yumurtaları aynı sepete koymayan diğer holdinglere benziyor. Kötü çocuklar ipuçlarını Wall Street'ten alıyorlar. Bugünlerde çeşitlilik yaratmak Meksika Mafyası için en gözde tanım."

Mafya, diye yineledi Austin. "Küçük bir sorun yaratabilir."

Hic de küçük sayılmaz, dedi Gomez. "Meksika Mafyası'nın yanında Sicilyalılar kilise korosu gibi kalıyor. Eski Cosa Nostra adamı vurur ama ailesine el sürmez."

Rus mafyası yoldan çıkan birinin karısını ve çocuklarını da temizler ama bunu iş gereği yapar. Meksikalılar içinse konu kişiselleşir. Yollarına çıkan herkes onların machismo'sunu tehdit eder. Enrico düşmanlarını yalnızca öldürmekle kalmayıp, akrabaları ve dostlarıyla birlikte toz zerreceğine çevirir."

Uyarınız için teşekkürler, dedi Austin anlatılanlardan korkmayarak. "Şimdi de bize onunla nasıl görüşebileceğimizi söyleyin."

Gomez gevrek bir kahkaha attı. NUMA kimliklerini göstererek bürosuna girdiklerinden bu yana merakla iki erkeği inceliyordu. Bu kuruluşun NASA'nın sualtında çalışan biçimi olduğunu duymuştu. Ne var ki Austin ile Zavala okyanus bilimcilerin herkesçe bilinen tanımına hiç uymuyordu. Bronz tenli, maviyeşil gözlü, bembeyaz saçlı adam geniş omuzlarıyla duvarları yıkabilecek gibi

görünüyordu. Arkadaşı ise güleç yüzlüydü, alçak sesle konuşuyordu ama yüzüne bir maske takıp eline bir kılıç verdiğiniz anda artist seçimi yapan her yönetmen onu Zorro rolünde oynatmak için can atardı.

Pekala, beyler, dedi Gomez yenilgiyi kabul ederek. "İntihar edene yardımcı olmak, yasalara aykırı olduğundan, neler olup bittiğini bana anlatırsanız, kendimi daha iyi hissedeceğim. Meksikalı bir haydutun sahip olduğu bir tortilla fabrikasıyla NUMA niçin ilgileniyor."

"Pedralez'in Baja Kaliforniya'daki fabrikasının arkasındaki koyda, suyun altında bir patlama oldu. Bu konuda bir şey bilip bilmediğini sormak istiyoruz. Biz FBI değiliz. Bazı yanıtlar arayan bilimsel bir kuruluştuz."

"Önemli değil. Ona göre tüm kamu çalışanları düşmandır. Onun işiyle ilgili sorular sormak saldırganca bir yaklaşım olarak görülür. Daha önemsiz nedenlerle adam öldürdüğü olmuştur."

Bakın Ajan Gomez, biz çılgınlık yapmak için kendimizi ortaya atmıyoruz, dedi Austin. "Önce başka yolları denedik. Meksika polis, patlamanın buhar borularından kaynaklandığını söylüyor. Dosya kapanmış. Fabrika sahibinin bize anlatacak bir şeyleri olabileceğini düşünerek Ticaret Bakanlığı'nı aradık. Kem küm ettiler ve fabrikanın Enrico'ya ait olduğunu, San Diego'daki büroda çalışan Gomez adında biriyle görüşmemizi söylediler. Yani sizinle. Şimdi bundan sonraki adımı atmamak istiyoruz. Enrico'nun Amerika'da bir bürosu var mı?"

"Asla sınırı geçmez. Derhal kendisini enseleyeceğimizi bilir."

"Öyleyse biz ona gideriz."

"Kolay değil. Pedralez eskiden Meksika federal polisinde çalışıyordu ve polis memurlarının yarısına maaş ödüyor. Onu korurlar ve tüm muhbirleri, rakipleri ya da başını derde sokabilecek herkesi onun avucuna teslim ederler."

Gomez masanın kilitli çekmecesinden iki kaim dosya çıkardı. "Bir tanesi Enrico'nun kirli işleriyle, diğeri ise yasal işleriyle ilgili. Kara parayı bir yerlerde aklamak zorunda olduğundan Meksika-Amerika sınırının iki yanında yasal şirketler kurmuş ya da satın almış. Tortilla işi en önemlisi. Amerika pazarı açılıp sınırın bu tarafındaki insanlar tortilla yemeye başladığından bu yana geliri milyonlarca dolar değerine ulaştı. Bu işi birkaç şirket elinde tutuyor.

"Eğer bana inanmıyorsanız, gittiğiniz marketin raflarına bakın. Enrico işe karışabilmek için hükümetiyle olan ilişkilerini kullandı ve çevresine rüşvet dağıttı." Dosyaları konuklarına doğru itti. "Bunları bürodan çıkaramazsınız ama isterseniz okuyabilirsiniz."

Austin ona teşekkür edip dosyalarla birlikte küçük toplantı salonuna geçti.

Zavala'yla karşılıklı masaya yerleşince ona yasal işlerle ilgili dosyayı uzatıp, ilginç bir şey gözüne çarpınca haber vermesini söyledi ve kendisi de öteki dosyayı incelemeye başladı. Görüşeceği adamı biraz olsun tanımaya çalışıyordu.

Okudukça adamdan daha az Hoşlandığını hissetti. Bu kadar çok kötülüğün bir tek bedende toplanabileceği hiç aklına gelmemişti. Enrico yüzlerce cinayetten sorumluydu ve bunların hepsi korkunç bir biçimde işlenmişti. Zavala'nin sesli duyunca okumaya ara verdiği için sevindi.

"Buldum," dedi Zavala ve birkaç kağıdı karıştırdı. "Tortilla fabrikası hakkında inceleme raporları var. Birkaç yıl önce fabrikayı satın almış. FBI buraya bir göz atmış ama kuşkulu bir şey bulunamamış.

Bizim yaptığımız gibi bir tur atmışlar ama benim küçük gezintimi yapmamışlar. Rapora göre yasadışı bir şey bulunmuyormuş."

"Sualtındaki yapıdan söz edilmiyor mu?"

Zavala kaşlarını çattı. "Yoo, bir tek kelime bile yok."

"Hiç şaşırmadım. O nesneyi gece karanlığında denizden getirmiş olabilirler."

"Doğru gibi. Sendeki dosyadan ne haber? Bir şeyler öğrenebildin mi ? "

"Evet, berbat bir herif. Ama yine de onunla konuşmak zorundayız."

"Gomez olanaksız olduğunu söyledi. Bir fikrin var mı?"

"Olabilir," diyerek dosyadan çıkardığı bir sayfayı Zavala'ya uzattı.

"Hobilerinin listesi var. Şarap, kadın, yarış atları, kumar gibi sıradan konular. Ama bir şey dikkatimi çekti."

Zavala hemen fark etti. "Antika silah koleksiyonu yapıyor. Tanıdığım birini anımsattı bana."

Austin gülümsedi. Düello tabancaları koleksiyonu yapıyordu. Potomac Nehri üzerindeki tekne evinin duvarları ölüm makinelerinin en güzel örnekleriyle süslüydü. Çok değerli olanları ise bir kasada saklıyordu. Ülkenin en iyi koleksiyonlarından birine sahipti.

"Yarıştan bir gün önce aldığım silahları anımsıyor musun? Çok iyi bir çift tabanca ama bendekilerin eşi. Başka bir koleksiyoncu ile takas etmeyi planlamıştım."

"Ne demek istediğini anlar gibiyim. Bunların satılık olduğunu Enrico'ya nasıl duyuracaksın?"

"Her satıcının mallarla koleksiyoncuları gecikmeden buluşturabilmek için bir müşteri listesi vardır. Sıradışı bir parçanın ne zaman ortaya çıkacağını ya da satıcının bunu ne kadar zaman senin için elinde tutacağını bilemezsin. Birkaç satıcıyı arayıp tabancaları çok acele elden çıkarmak istediğimi söylerim. Çok zor durumda kalmış numarası yaparım. Bir dalavereci zor durumda olan birini aldatmak fırsatını hiç kaçırmaz."

"Ya Enrico'da da aynı silahlardan varsa?"

"Oldukça seyrek ortaya çıkıyor. Ama eğer eşi varsa belki benim gibi takas etmek için isteyebilir. Önemli olan onunla konuşmak için bir fırsat yaratmak. Her seye karşın onları görmek, ellemek isteyecektir. Tüm koleksiyoncular böyle davranır."

"Bir satıcıya birden fazla isim vermeyen müşterinin başvurduğunu varsayalım. Hangisinin Enrico olduğunu nereden anlayacağız?"

"Sınırın kuzeyine geçmediğini biliyoruz. Anlaşma yapmak için beni Meksika'ya çağırdığı zaman kim olduğunu anlarız."

Dosyaları Gomez'e iade edip yaptıkları planı anlattılar.

"Belki işe yarar belki yaramaz. Ama Çok tehlikeli. Onunla karşılaşırsanız bile, konuşacağının garantisi yok."

"Bu olasılığı da düşündük."

Gomez basıyla onayladı. "Bakın sizin gibi iyi insanların başına bir şey gelmesinden nefret ederim."

Sizi acıkça koruyamam çünkü Meksikalılar kendi topraklarında dolanan gringo polislerden hiç hoşlanmazlar. Eğer sizi öldürürse, yaşamının birkaç peso'dan fazla etmeyeceğini ona kesinlikle hatırlatırım."

"Teşekkürler Ajan Gomez. Mirasçılarım buna sevinecektir."

"Elimden gelenin en iyisi bu. Bir şeyler düşünürüm. Ne zaman buluşacağınızı bana bildirin."

Tokalaştılar ve NUMA görevlileri otele döndü. Austin sırt çantasından koyu kahverengi ahşap kutuyu çıkarıp silahlardan birini eline aldı.

"Benim koleksiyonumdaki parçaların neredeyse aynısı. Napolyon'un Mısır seferi sırasında Boutet adlı bir silah yapımcısı tarafından üretilmişti. Sfenks ile piramidleri namluya işlemiş. Herhalde bir İngiliz beyefendi için imal etti."

Işığın altına tutup inceledi. "Kabzanın ucu Avrupa Kıtası'nda moda olan sivri köşe yerine yuvarlatılmış. Ama yivleri tipik Fransız stili olarak çok oluklu."

Silahı yeşil çuha kaplı kutuya yerleştirdi. "Herhangi bir koleksiyoncu için karşı konulmaz bir yem olacaktır."

Austin tanıdığı satıcıların listesini taradı ve birkaç tanesini aradı, grtesi gün San Diego'dan ayrılmak zorunda olduğundan belki de zararına bile satabileceği izlenimini vermeye özen gösterdi. En iyi bahanelerin gerçeğe yakın olanlar olduğunu biliyordu. Teknesinin battığını ve faturalarını ödemek için nakit paraya gereksinimi olduğunu anlattı. Sonra Zavala'yla oturup çeşitli olasılıklara nasıl tepki göstermeleri gerektiğini gözden geçirdiler.

Silahları satmak istediğini haber vermesinin üzerinden bir saat geçmeden Latham adında, karanlık bir şöhreti olan, tilki kadar kurnaz bir satıcıdan telefon geldi.

Silahlarınız için hevesli bir müşterim var, dedi Latham heyecanlı bir sesle.

"Yakından ilgileniyor ve mümkün olduğunca çabuk görmek istiyor. Bugün kendisiyle Tijuana'da buluşabilir misiniz? Pek uzak sayılmaz."

Austin başparmağıyla işaret parmağını birleştirip Zavala'ya doğru kaldırdı.

Bingo. "Sorun yok. Nerede buluşmamızı istiyor?"

Satıcı ona sınırın Amerika tarafında park etmesini ve yaya köprüsünden karşıya geçmesini söyledi. Elindeki silah kutusu kimliğini tanıtmak için yeterli olacaktı. Austin iki saat sonra orada olacağını söyleyip telefonu kapattı ve konuştuklarını Zavala'ya aktardı.

"Ya seni bizim yardım edemeyeceğimiz bir yere götürürse? Hani şu insanları gömdüğü çiftliklerden birine giderseniz? diye sordu Zavala."

"O zaman yalnızca silahlardan söz ederim ve eğer ilgileniyorsa satarım. En azından onu yakından görmüş olurum."

Gomez'i arayınca ajanın bir ekip oluşturduğu ortaya çıktı. Adamlar Austin'i uzaktan izleyecekti ama yakınlaşmaları olanaksızdı çünkü Pedralez onun izlenmediğinden emin olmak isteyecekti. Birkaç dakika sonra iki arkadaş ödünç aldıkları kamyonetle bir kez daha güneye doğru yola çıktılar. Zavala, Austin'i Amerika tarafında indirip Meksika'ya geçti. Yirmi dakika sonra Austin koltuğunun altında silah kutusuyla yaya köprüsündeydi. Köprünün sonuna gelirken şişmanca, orta yaşlı, ucuz bir takım

elbise giymiş bir adam yanına yaklaştı.

“Bay Austeen mi?”

“Evet benim.”

Adam federal polis rozetini gösterdi. "Taşdığımız değerli mallar için size eşlik edeceğiz," dedi sırıtarak. "Şefin emri. Tijuana'da bir sürü kötü insan var. "

Koyu mavi arabaya doğru yol gösterdi ve arka kapıyı açtı. Austin binerken gözleriyle park yerini taradı ama Zavala görünürde yoktu. Gerçi arkadaşı göze çarparsa hayal kırıklığına uğradı ama yine de kendisini koruduğunu bildiği takdirde daha iyi hissedecekti.

Araba Tijuana trafiğine daldı ve birbirine bitişik gecekonduların arasından geçtiler. Sürücü yoldan gecen bir kadına laf atarken Austin arkayı kontrol etti. Arkalarındaki tek araç eski bir sarı taksiydi.

Polis arabası penceresiz bir binanın önünde durdu. Yeşil cephe boyası bir makineli tüfekle taranmış gibi delik deşikti. Eski taksi yanlarından geçip gitti. Austin arabadan inip paslanmış bir Corona bira tabelasının yanında durdu ve içeri girmesinin iyi bir fikir olup olmadığını düşündü. Kurşuni gri bir Mercedes köşeyi döndü ve kaldırımın kenarına yanaştı. Kafasında bir şoför şapkası olan sert görümlü bir genç arabadan inip sessizce kapıyı açtı. Austin bindi ve yola çıktılar.

Araba varoşları ardında bırakıp orta sınıf mahalleye girdi ve bahçeli bir kafenin önünde durdu. Genç bir Meksikalı kapıyı açıp Austin'i bir masada tek başına oturan adamın yanına götürdü.

Adam elini uzatıp gülümsedi. "Lütfen oturun Bay Austin. Benim adım Enrico Pedralez."

Austin kötülüğün simgesi hatta bir canavar denilebilecek birinin bu kadar sıradan görünmesine şaşırmişti. Ellili yaşlarındaki Enrico taba rengi ince pantolon ve kısa kollu beyaz gömlek giymişti. Turistik mağazalarda sombrero ya da battaniye satan birine benziyordu. Saçları siyahtı ve bıyığı da siyaha boyanmış gibi duruyordu. Yüzükler, bilezikler ve boynundaki zincirle epey altın taşır gibiydi.

Bir garson iki uzun bardakla soğuk meyve suyu servisi yaptı. Austin bir yudum içip çevresine bakındı. İki masada birbiriyle sohbet etmeyen iriyarı sekiz adam oturuyordu. Austin'e bakmıyormuş gibi davranıyorlardı ama gözucuyla bakınca hepsinin gözünün üstünde olduğunu fark etti. Bay Pedralez halkın arasında belki biraz kendini beğenmiş gibi görünüyordu ama işini sansa bırakmadığı belliydi.

"Bu kadar kısa sürede beni görmeye geldiğiniz için çok teşekkür ederim Bay Austin. Umarım sorun olmamıştır. İngilizceyi belirsiz bir aksanla konuşuyordu."

"Hiç sorun olmadı. Potansiyel bir müşteriyle bu kadar çabuk karşılaşmak hoşuma gitti. Yarın San Diego'dan ayrılıyorum."

“Sinyor Latham sizin tekne yarısına katılmış olduğunuzu söyledi.”

“Ne yazık ki kaybedenlerden biriyim. Teknem battı.”

“Çok yazık,” dedi Pedralez ve güneş gözlüğünü çıkarırken, aç gözleri silah kutusuna kaydı. Hevesle avuçlarını birbirine sürttü. "Görebilir miyim?"

“Elbette.” Austin kutunun kilidini açıp kapağını kaldırdı.

“Gerçekten harika,” dedi Pedralez gerçek bir uzman heyecanıyla. Tabancalardan birini eline alıp

masada oturan bir adama doğrulttu. Adam irkilerek gülümsedi.

Sonra uyuşturucu kralı parmağını yağlanmış namlu üzerinde gezdirdi. "Boutet imzalı. Hiç kuşkusuz zengin bir lord için İngiliz stilinde üretilmiş."

"Ben de böyle düşündüm."

"Tahmin ettiğim gibi işçiliği kusursuz." Dikkatle yerine yerleştirdi ve abartılı bir biçimde içini çekti. "Ne yazık ki bende de benzer bir çift var."

Öyle mi, sey. Austin uğradığı hayal kırıklığını gizlemeye çalışır gibi davrandı. Kutuyu kapatırken, Pedralez elini tuttu.

"Belki yine de sizinle iş yapabiliriz. Bunları yakın bir dostuma armağan etmek isterim. Fiyat düşündünüz m?"

"Evet," dedi Austin umursamaz bir sesle. Gomez'in kendisini korumak konusunda söylediklerinin gerçek olduğunu umarak çevresine bakındı ve devam etti. "Biraz bilgi istiyorum."

Meksikalının gözleri kısıldı. "Anlayamadım," dedi dikkatli bir sesle.

"Buralarda toprak ya da bina almak istiyorum. Baja'da bir tortilla fabrikası var. Duyduğuma göre çok ucuza satılmış."

"Yanılıyorsunuz," dedi Pedralez soğuk bir sesle. Parmaklarını şıklatınca yakın masalarda oturan adamlar dikkat kesildi. "Kimsiniz siz?"

"Sizinkinden çok daha büyük bir organizasyonu temsil ediyorum."

"Polis misiniz? FBI mı?"

"Hayır. Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu'ndan bir okyanus bilimcişiyim.

"Fabrikanızın yakınındaki bir patlamayı araştırıyorum. Bana vereceğiniz bilgi karşılığında bu tabancaları armağan edebilirim."

Yüzündeki gülümseyiş kaybolurken Enrico'nun dudakları ürkütücü bir sırıtışla kıvrılmıştı. "Beni aptal mı sanıyorsunuz? Bu adamlar, garsonlar, ahçı, hepsi benim yanımda alışıyor. Hiç iz bırakmadan ortadan kaybolabilirsiniz. Sizin buraya adım atmadığınıza hepsi yemin eder. Sizin pistolas benim umurumda mı sanki?" dedi aşağılayıcı bir tavırla. "Dzinelerle var bende."

Austin bakışlarını yüzünden ayırmadı. "Bay Pedralez bir koleksiyoncu olarak bu eski silahlara niçin ilgi duyduğunuzu bana anlatır mısınız?"

Meksikalı bunu duyunca neşelenmiş gibiydi. Gözlerindeki kötü pırılıtı biraz azaldı ama ısının düştüğü söylenemezdi.

"Bunlar gücü ve güç elde edilen araçları simgeler. Aynı zamanda da bir kadın bedeni kadar güzeldirler."

"İyi bir tanım."

"Ya sizin için anlamı nedir?"

"Kusursuz işçiliklerine olan hayranlığımın yanı sıra bana yaşamın ve kaderin rastlantılarla değişebileceğini anımsatır. Zamanından önce çekilen bir tetik. Fazla aceleyle nişan alınan bir

tabanca. Yasamsal önem taşıyan bir organın birkaç santim yakınından geçen bir kurşun. En ölümcül biçimde silah çekmenin şanslı yönünü temsil eder."

Bu yanıt Meksikalının ilgisini çekmişti. "Kendinizi benim ellerime bırakırken herhalde çok şanslı olduğunuzu düşünüyordunuz Bay Austin."

"Hiç de değil. Sohbet edebileceğinizi varsayarak geldim."

"Bir kumar oynadınız. Cesaretinizi alkışlıyorum. Ama ne yazık ki şanslı gününüzde değilsiniz. Kaybettiniz," dedi soğuk bir sesle. "Kim olduğunuz ya da neyi temsil ettiğiniz umurumda değil. Ölüm kartını desteden siz çektiniz."

Parmaklarını şıklatınca masalarda oturanlar yerlerinden kalkıp yaklaşılmaya başladılar. Austin, kendinden daha kurnaz avcılarının arasında kalmış bir tilki olduğu duygusuna kapılmıştı.

Susturucusuz egzoz borusunun kulakları yırtan homurtusuyla eski püskü sarı taksi lokantanın önünde fren yaptı. Sürücü aşağıya indiğinde eski damalı taksi hala aşınmış amortisörlerinin üzerinde yaylanıyordu. Hussong's tişörtünün üzerine giydiği kirli ceketinin dışında, aynalı cam gözlüklerin ardından bakan sürücü inanılmaz derecede Joe Zavala'ya benziyordu.

Kaldırımında durup belirgin aksanlı bir İngilizceyle seslendi. "Taksi çağırın oldu mu?"

Enrico'nun adamlarından biri yanına yaklaşmış ispanyolca homurdandı.

Zavala avaz avaz bağırırken haydutun omzunun üzerinden içeriye bakarak, "Bir Amerikalıyı arıyorum," dedi. "Çavuş Alvin York adında biri."

Adam sözlerinin etkisini artırmak için avucunu Zavala'nın göğsüne dayadı.

"Pekala, pekala! Lanet olası gringolar." Arabasına atlayıp ardında morumsu bir egzoz dumanı bırakarak gözden kayboldu.

Haydut dönüp arkadaşlarına güldü.

Austin rahat bir soluk alıp gözlerini alçak çatılarda gezdirdi ve gülümsedi.

Zavala pekiyi gizlemese de etkileyici bir mesaj vermişti. Çavuş York, Birinci Dünya Savaşı'nda esir aldığı Alman askerleriyle ün kazanıp, Onur Madalyası sahibi olan keskin bir nişancıydı.

"Eğlenceli bir adam di mi Bay Austin?"

"Çok eğlendirici."

"İyi. Ben şimdi gitmeliyim. Adios Bay Austin. Ne yazık ki bir daha karşılaşamayacağız."

"Durun."

Meksikalı sanki gömleğindeki bir toz taneciğiymiş gibi Austin'e aşağılayıcı bir ifadeyle baktı.

"Yerinizde olsaydım, kımıldamazdım. Bir keskin nişancının hedefindesiniz. Yanlış bir hareket yaparsanız, kafanız olgun bir kavun gibi patlar. Bana inanmıyorsanız şu çatıya bakın, bir de ötekine."

Pedralez bir peygamber devesi gibi kafasını çevirip çatılara baktı Üç farklı yerde konuşlanmış keskin nişancılar gizlenmek için gayret etmiyordu. Tekrar yerine oturdu.

"Bana kalırsa, siz kaderin gücüne fazla güvenmiyorsunuz. Ne istiyorsunuz?"

“Yalnızca Baja tortilla fabrikasının kime ait olduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Fabrikanın sahibi benim. Çok kazançlı bir iş.”

“Ya koydaki sualtındaki nesne nedir? Bu konuda ne biliyorsunuz?”

"Ben çok meşgul bir adamım Bay Austin. Size öyküyü anlatacağım ve ayrılacağız. İki yıl önce San Diego'dan bir avukat bana geldi. Bir önerisi vardı. Birileri bir fabrika inşa etmek istiyordu. Binayı onlar yapacak, işin kazancı benim olacaktı. Bazı koşulları vardı. Gözlerden uzak olacaktı ve suyun kenarında bulunacaktı."

“Ben suyun içindeki yapıyı öğrenmek istiyorum.”

"Bilmiyorum. Büyük bir gemi geldi. Nöbetçiler vardı. Koyun içine bir şey getirip bilinçli olarak hatırdılar. Fabrikaya bazı bağlantılar yapıldı. İnsanlar gelip gitti. Hic soru sormadım."

“Patlama hakkında ne biliyorsunuz?”

Omzunu silkti. "Daha sonra biri arayıp endişelenmememi söyledi. Zararımı karşılayacaklardı. Bütün bildiğim bu kadar. Polis de aldırış etmiyor."

“Bu anlaşmayı yapan avukatın adı ne?”

“Francis Xavier Hanley. Artık gitmeliyim. Bütün bildiklerimi anlattım.”

“Evet biliyorum, çok meşgul bir adamsınız.”

Pedralez elini sallayınca adamlar kaldırıma kadar yürümesi için bir koridor oluşturular. Mercedes birdenbire ortaya çıktı ve kapısı açıldı. Adamlar Mercedes'in önündeki ve arkasındaki iki Jeep Cherokee'ye dağıldılar.

Bay Pedralez, diye seslendi Austin. "Anlaşma anlaşmadır. Silahları unuttunuz."

Enrico neşesiz bir gülüşle yanıtladı. "Sizde kalsın," dedi ve birkaç kelime daha ekledi. Arka koltuğa yerleşip kapıyı çeki ve araba son hızla ilerledi.

Austin'in terlemesinin tek nedeni havanın sıcaklığı değildi. Eski püskü taksi kaldırıma yanaştı ve korna çaldı.

Austin sağ koltuğa oturup hayretle çevresine bakındı. "Bu döküntüyü nereden buldun?"

"Ajan Gomez benim için ayarlayacak kadar kibarlık gösterdi. Motoru harika ve dostlarımıza senin nerede olduğunu bildirebileceğim her türlü telsiz donanımı var. Vazgeçmek istemiyor gibiyim. Bay Pedralez bir şeyler söyledi mi?"

Austin silah kutusunu gösterdi. "Tijuana'ya ikinci kez geldiğimde bu silahları doldurmayı ihmal etmememi söyledi."

Bölüm 14

Manzaranın güzelliği öylesine soluk kesiciydi ki, Paul Trout bir an için, başlarının dertte olduğunu unuttu. Gölden yedi metre kadar yukarda bir kayanın çıkıntısına oturup, uzun bacaklarını sallandırmış, her tarafı birden görebilmek için basını çevirip duruyordu. Şelalelerin tepesini görmek için başını iyice geriye atmak zorundaydı. Yüzlerce metre yükselen buharın içindeki su taneciklerine güneş ışıkları vurdukça, şelalelerin tepesinde bir dizi gökkuşağı oluşmaktaydı. Gürültüsü tam gaz çalışan yüz lokomotifin sesini andırıyordu.

Gerçi dindar bir adam değildi, ama eğer Tanrı'nın Eli diye bir şey varsa, işte karşısında duruyordu.

Bir inleme sesiyle kendine geldi. "Ne yapıyorsun?" diye sordu Gamay esneyerek.

Bir ağacın gölgesine uzanmıştı.

"Bir otel inşa etmek için burasının ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum."

Off, diyerek yüzünü buruşturdu. Doğrulup yüzündeki ter damlacıklarını kuruladı. "Havalandırma sistemi koymayı sakın unutma."

Bir saat önce kısa süreli yağmur yağmış ve güneş intikam alırcasına tekrar parlamıştı. Buldukları yer ağaçların, çalılarının gölgesindeydi ama boğucu nemden kaçmanın bir yolu yoktu. Bir süre uyuduktan sonra ilk uyanan Paul olmuştu.

"Sana biraz su getireyim," dedi Paul ve bir palmiye yaprağını bardak gibi kıvrıp göle indi. Saçlarına takılan çalıları ayıklayan Gamay'e uzattığı zaman yarısı dökülmüştü. Genç kadın birazını içip, mutlulukla gözlerini yumdu ve kalanını kocasına uzattı.

"Teşekkürler, bayağı serinledim. Su kaynağımıza bir dalıp çıkmamın sence bir sakıncası yoktur umarım." Göle dalarak güçlü kulaçlarla ilerledi.

Paul de yanına gitmeye hazırlanırken, ırmağın çıkış noktasındaki bir hareket dikkatini çekti. Uyarmak için seslendi ama şelalenin gürültüsünden Gamay'in duyması olanaksızdı. Yarı yürüyüp, yarı düşerek göle inip suya atladı ve sırtüstü yatan Gamay'e yaklaşım tişörtünden çekti.

Önce irkilen genç kadın gülmeye başladı. "Hey, oyun zamanı değil."

"Sus," dedi Paul. "Kıyıya dön. Acele et."

Sesindeki ısrarı anlamamak olanaksızdı. Gamay tek kelime etmeden kıyıya yüzerken Paul de ardından geliyordu. Kayanın üstüne tırmanmaya kalkışınca kolundan tutup çalılarının arasına çekti. Parmağını dudağına götürüp gölü işaret etti.

Gamay gözlerini kısıp yaprakların arasından ıslak küreklerden yansıyan güneş ışığını fark etti. Chulo Kabilesi. Paul dört kanonun göle girdiğini görmüştü.

Tek sıra halinde biraz önce Gamay'in yüzdüğü noktaya doğru gidiyorlardı. Her birinde üç Kızılderili vardı. İki kürek çekerken üçüncüsü yayını kucağına yerleştirmiş elinde de tüfeğini tutuyordu. Belirli bir hedefe doğru ilerliyorlardı ve gözetlendiklerinin farkında değildiler.

Saklandıkları yere öylesine yakın geçtiler ki kaşlarının üzerindeki ter damlacıkları bile açıkça görüldü. Gölü sessizce astılar ve bir süre sonra sisin içinde kayboldular.

“İyi bir kaybolma gösterisi,” dedi Paul yanaklarını şişirerek.

“Niçin onlara Sisın İnsanları dendiğini şimdi anladık.”

İki metreye yaklaşan boyunun yarattığı avantajı kullanarak Paul, arkadan gelen başka kano olup olmadığını kontrol etti. "Kimseler yok. Buradan gitmenin yolunu bulmalıyız. İsviçre ordu çakısı hala yanımda. Belki kütüklerden bir sal yapıp sarmaşıklarla bağlayabiliriz."

Gamay gözlerini sis dalgalarına dikmişti. "Daha iyi bir fikrim var," dedi ve durakladı. "Ama biraz tehlikeli olabilir."

Biraz tehlikeli mi? diye güldü Paul. "Beyninin nasıl çalıştığını çok iyi bildiğimi sakın unutma. Herhalde bu adamları izleyip bir kano çalmamızı önereceksin."

"Niçin olmasın. Bak, burası onların evi yani böyle bir şey beklemezler. Çakıyı ne kadar büyük bir beceriyle kullandığını biliyorum ama yine de ikimizi birlikte nehir boyunca, batmadan ve bu tiplerle bir daha karşılaşmadan kimbilir kaç kilometre taşınması gereken bir sal inşa edebileceğimizi düşünmüyorum. Bir hava teknesiyle gelmek bile çok zordu. Bu kanolarla günboyu kürek çekiyor olamazlar. Kıyıda bir yere çekmeleri gerekir. Onları buluruz, hava kararana dek bekleriz ve tüyüp gideriz. Bahse girerim bir kanonun kaybolduğunu bile fark etmezler."

Paul'un iri ela gözlerine neşeli bir ifade yerleşti. "Bu önerinin gerisinde bilimsel merakın izlerini görüyor muyum yoksa?"

"Pekâlâ, itiraf ediyorum yalnızca kaçıp kurtulmanın ötesinde de bir şeyler düşünüyorum. Yüksek teknoloji kullanan bu kabileyi ve beyaz tanrıçayı merak etmediğini sakın söyleme bana."

"Acaba yiyecek bir şeyleri var mıdır diye düşünüyordum," dedi Paul midesini ovuşturarak. Bir ot parçasını kemirmeye başlamıştı. "Doğrusunu istersen, başımız ciddi olarak dertte ve fazla seçeneğimiz yok. Nerede olduğumuzu bilmediğimiz gibi buradan nasıl kurtulacağımızı da bilmiyoruz. Hiç malzememiz yok. Senin de söylediğin gibi burası onların toprağı. Yabancı bir yerde dolasan ziyaretçileriz. Biraz keşif yapmamızı öneriyorum. Ağır ağır ilerleriz ve eğer durum çok tehlikeli gibi görünürse, kaçarız."

"Kabul edildi," dedi Gamay. "Yiyecek konusuna gelince, kuşların şuradaki çalının meyvelerini yediklerini gördüm. Etrafta ölü kuşlar olmadığına göre, herhalde zehirli değildir."

Öyleyse biz de bu meyveleri yeriz, dedi Paul. "Pek de kötü olamazlar."

Ama yanıyordu. Meyveler öylesine acıydı ki, ağzını yüzünü buruşturmadan bir tekini bile yemek olanaksızdı. Trout'lar boş midelerle gölün kıyısında yürümeye başladılar. Bir yerde çamur bataklığa dönüşünce, yukarıya tırmandılar ve bir patikaya rastgeldiler. Kenarındaki çalıların büyümüş olması uzun süredir kullanılmadığını gösteriyordu.

Yine de dikkatle ilerlerken, karşılıklarına biri çıktığı takdirde çalıların arağına gizlenmeye hazırlıklı oldular.

Bir kilometre kadar yürüdükten sonra, gölden yükselen sisin, organa bir sis makinesinden saçılan buhar gibi yayıldığı noktaya ulaştılar. Yapraklar yağmurla ıslanmış gibiydi ve şelalenin gürültüsü yüzlerce davulun sesini andırıyordu.

Kendi gürültülerinin bu sesin arasında kaybolacağı gibi yaklaşan bir ordunun da duyulmayacağını farkındaydılar. Hava serinlerken öylesine nemli bir hal almıştı ki, öğürmemek için elleriyle

burunlarını kapattılar. Görüş mesafesi ancak bir iki metre olduğundan, patikayı kaybetmemek için başlarını iyice öne eğdiler.

Birdenbire kendilerini ormanın dışında buldular. Eğer hayaller ülkesinde dolaşan yolcular gibi inanılmaz güzellikte bir vadiye rastlayacaklarını düşündülse, hayal kırıklığına uğradılar. Sis in öte yanındaki orman hiç de farklı değildi.

Patika artık gölü izlemiyor, herhalde kanoların geldiği derenin yanı sıra ilerliyordu.

Birkaç dakika sonra Gamay durup basını salladı. "Bu küçük derenin sence bir garipliği var mı?"

Paul derenin kıyısına yaklaştı. "Doğal olamayacak kadar düzgün. Sanki biri daha önceden var olan bir derenin ve bataklığın yerini kazma kürek kullanarak değiştirmiş."

Ben de öyle düşünüyordum, dedi Gamay yürümeye başlarken. "Dediğim gibi Chulo Kabilesi gerçekten çok ilginç."

Saatlerce yürüdüler. Palmiye yapraklarından şapka yaptılar ve sık sık durup dereden su içtiler. Bir noktada sağnak yağmurun dinmesini beklediler. Patika genişleyip yumuşak toprakta çıplak ayak izlerine rastlayınca, biraz daha dikkatli davranmaya başladılar.

Kendi aralarında tartışıp bir süre daha dere boyunca gitmeye ve hava kararınca dek ormanda saklanmaya karar verdiler. Yorgunluktan baygın düşecek hale gelmişlerdi ve enerjilerini toplamaları gerekiyordu. Bir süre sonra sağ tarafta ormanın içinden gelen, taş döşenmiş bir patikayla karşılaştılar. Gamay'ın aklına Maya ya da İnka uygarlıklarının bıraktığı yollar geldi. Eski Romalıların ünlü Appia Yolu'ndan pek farklı değildi. Meraka kapılarak tas döşeli yolda beş dakika kadar yürüdüler. Ağaçların arasından görülen bir parıltı biraz daha ilerlemelerine neden oldu.

Taş döşeli patika genişleyip yaklaşık on beş metre çapında bir daireye ulaştı.

Burası da taş döşeliydi ve tam ortasında büyük bir cisim duruyordu.

İkisi birden, "İnanmıyorum," dedi.

Küçük jet uçağı iki parça halindeydi. Burnu hiç bozulmamıştı ama yolcu kabini neredeyse yok olmuştu. İyi durumda görünen kuyruk kısmı kokpitin hemen arkasına yaklaştırılınca, uçak kısa, tıknaz bir görüntü kazanmıştı. Gerçi boyası eskimis ve solmuştu ama beklenenin aksine sarmaşıklar ya da mantarlarla kaplanmamıştı.

Kokpitin çatlak pencerelerinden içeri bakarken iskeletler göreceklarını düşünüyorlardı ama koltuklar bostu. Kokpitin tam önündeki çukurda küller ve küçük hayvanların yanmış kemik parçaları göze çarpıyordu. İnsan boyutlarında oymalı totemler daire biçimindeki açıklığı çevrelemişti. Koyu renk ağaçtan yapılan her totemin süsleri birbirinden farklıydı ama hepsinin üzerinde ellerini göğsünde kavuşturmuş kanatlı bir kadın heykeli vardı. Ölü Kızılderilinin boynundaki madalyonun bir tarafında da aynı figürü görmüşlerdi.

Bir tapınağa benziyor, diye fısıldadı Gamay ve küllerin bulunduğu çukura yaklaştı. "Herhalde kurbanlarını burada yakıyorlar. Genellikle küçük hayvanların kemikleri var."

Biraz olsun güven veriyor, dedi Paul ve önce güneşe sonra saatine baktı.

"Uçağı bir güneş saati görevini yüklenecek biçimde yerleştirmişler. Stonehenge'deki göksel takvimi belirten iç içe geçmiş halkaları çağrıştırıyor."

Gamay elini uçağın burnuna dayadı. "Mavi-beyaz renkler sana da tanıdık geliyor mu?"

"Haklısın. Chulo Kabilesi'nin ulusal renkleri."

Sırtı ormana dönük duran Paul'ün arkasına doğru bakan Gamay'ın gözleri irileşti.

"Bu uçak, buradaki tek mavi-beyaz renkli nesne değil."

Paul geriye doğru bakınca, ağaçların arasından yüzleri ve bedenleri gökyüzünün ve kemiklerin rengine boyanmış yirmi kadar Kızılderilinin ortaya çıktığını gördü. Uçağı görünce tedbirli davranmayı unuttuğu için kendine küfretti. Hayalet oldukları konusundaki şöhretlerine uygun bir biçimde Kızılderililer çevrelerini sardı. Kaçacak bir yer yoktu. Paul ile Gamay kapana kısılmışlardı.

Kızılderililer mızraklarını havada tutarak yaklaştılar ve garip bir şekilde çemberde bir boşluk yarattılar. İçlerinden bir tanesi mızrağıyla aradan geçmelerini işaret etti. Trout'lar birbirlerine güven vermek için bakıştılar ve iki yana dizilen Kızılderililerin arasından, sanki şeref kıtasının önünden geçermiş gibi tapınaktan ayrılıp nehrin kenarındaki patikayı izlemeye başladılar.

Patika genişleyerek bir yol biçimini aldı ve kazıklarla çevrili bir hendeğe ulaştı. Arasından bir kamyon geçecek kadar geniş kapıya doğru yürüdüler. Uzaktan bakınca kapının iki yanındaki ahşap direklerin üzerinde yuvarlak nesnelere görülüyordu. Biraz daha yaklaşıncaya Gamay kocasının elini sıktı.

"Paul bak."

Paul karısının bakışlarını izledi, "Lanet olsun."

Direklerin tepesindeki yuvarlaklar insan kafalarıydı. Suratları güneşte pişmiş elma gibi kararmıştı, kuşlar ve böcekler tarafından didiklenmişti ama yine de Dieter'in yüz hatlarını seçmek olasıydı. Artık gülümsemiyordu. Arnaud ile sessiz yardımcısı Carlo da gülümsemiyordu. Dördüncü kafa bir Kızılderiliye aitti. Paul onu başındaki New York Yankees takımının logosunu taşıyan kependen tanıdı.

Kapıyı ve ürkütücü dekoru arkalarında bıraktılar. Tahta çitin ardında nehre doğru sıralanmış saz kulübeler vardı. Kadınlar ya da çocuklar görünmüyordu.

Muhafızlar mızraklarını indirmiş, yaylarının iplerini gevşetmişti ve bedenlerini kullanarak Trout'ların aptalca bir oyuna kalkışmalarını önüyorlardı.

Su çarkına bak, dedi Paul, "New England'da bizim de vardı."

Nehirden ayrılan su ahşap oluklardan geçerek bir tekerleği döndürüyordu. Daha yakından inceleme fırsatları olmadı. Muhafızlar onları köyün ortasındaki bir yapıya doğru götürdüler. Öteki kulübelere en az dört kat daha büyüktü ve duvarları saz yerine kilden yapılmıştı. Açık büyük bir ağıza benzeyen giriş kapısının önünde durdular. Kapının üzerinde bir jet motorunun pervanesi asılıydı. Kızılderililer mızraklarını bir kenara bırakıp yere yattılar ve burunlarını toprağa deydirdiler.

"Şimdi ne olacak?" dedi. Gamay korkunç görünümlü adamların birdenbire uysallaşması karşısında şaşırarak.

"Kaçmayı önermem. Üç metre bile gitmeden bizi vururlar. Sanırım içeri girmemizi istiyorlar. Önce siz buyrun hanımefendi."

"Birlikte gireriz."

El ele kapıdan geçip loş bir odaya girdiler. İki küçük odanın önünden geçip, büyük bir salona

ulaştılar. Kulübenin uzak köşesinde tavanda açılan bir delikten sızan ışığın altında oturan birinin bulunduğu görülüyordu. Oturan kişi kolunu kaldırıp yaklaşmalarını işaret etti. Salonun zemini daha önce gördükleri kulübelerden farklı olarak toprak değil ahşaptı.

Bir uçak koltuğundan yapıлма tahtın üzerinde oturan kişinin yanık tenli biçimli bacakları dışında kalan gövdesi, ancak bir karabasandan çıkacak kadar korkunç, mavi-beyaz oval bir maskenin ardında gizlenmişti. Maskenin iri gözleri ve sivri köpekbalığı dişlerini çağrıştıran ağızı vardı.

Trout'lar ne yapacaklarını bilmeden garip maskenin karşısında durdular. Sonra iki el ortaya çıktı ve maskeyi kenara çekti.

“Üff çok sıcak,” dedi çirkin maskenin arkasında oturan güzel kadın İngilizce olarak. Maskeyi bırakıp başını yana eğdi ve sırayla yüzlerine baktı.

“Bay ve Bayan Trout değil mi?”

Şaşkınlığını üzerinden ilk atan Gamay oldu. "İsimlerimizi nereden biliyorsunuz?"

“Biz Beyaz Tanrıçalar her şeyi görür ve biliriz.” Karşısındakilerin şaşkınlığının arttığını görünce kahkahalarla güldü. "Ne kadar kötü bir ev sahibiyim, konuklarımla dalga geçiyorum."

Gülümseyerek ellerini çırptı. Trout'ları bir sürpriz daha bekliyordu. Tahtın arkasındaki boncuk perde hışırdayarak aralandı ve Dieter'in karısı Tessa dışarı çıktı.

Bölüm 15

Francis Xavier Hanley'nin hukuk bürosu San Diego Limanı'na bakan mavi cam kulenin on ikinci katındaydı. Austin ile Zavala hole açılan asansörden inip genç ve güzel sekretere isimlerini söylediler. Genç kadın dahili konuşma aygıtının düğmesine bastı ve mırıltılı bir görüşmeden sonra parlak bir gülüşle içeri girmelerini söyledi.

Kırmızı yüzlü, iriyarı bedeni zamanla gevşemiş görünümlü bir adam onları kapıda karşıladı. Kendini Hanley olarak tanıtip oturmalarını işaret etti. Büyük maun çalışma masasının ardındaki döner koltuğa iri gövdesini yerleştirip, parmaklarını bitişirdi ve kazığa bağlanmış bir çift keçiyi inceleyen kurt gibi konuklarını süzdü.

Tijuana'dan geri dönünce Austin avukatın bürosunu arayıp randevu istemişti.

Arkadaşıyla birlikte piyasada 'birkaç milyon' kazandıkları ve bir yerlere yatırım yapmak istedikleri öyküsünü anlatmıştı. Avukat hemen randevu vermişti.

Adamın gözlerindeki yırtıcı bakışlar yemi yuttuğunu gösteriyordu. "Hemen konuya girmeyi yeğlerim," dedi Hanley. "Telefonda bana dış ülkelere yatırım yapmak istediğinizi söylemişsiniz."

"Öncelikle Meksika'yı düşünüyoruz," diye açıkladı Zavala.

Avukatın üzerinde çok pahalı koyu gri parlak bir takım elbise vardı. Tombul parmaklarındaki pırlantalarla altınların ağırlığı Titanic'i batırmaya yetecek gibi görünüyordu. Ne var ki dünyanın tüm terzileri bar fedaisi bedenini saklamaya yetmezdi. Takıları tüm sözleriyle hareketlerine işlemiş olan kabalığı gizleyemiyordu. NUMA görevlilerinin üzerinde kot pantolonlar, tişörtler ve rüzgârlıklar vardı. Spor giyim tarzı özenle seçilmisti. Kaliforniya'da milyoner gibi giyinenler aslında varlıklı olmayanlardı.

Hanley, Zavala'nın Latin Amerikalı görüntüsüne aldandı. "Doğru adrese geldiniz," dedi neşeyle. Cazibesini göstermek istercesine gülümsedi ama dolgun yüzündeki V biçimli ağzı şişko bir akbabaya benzemesine neden olmuştu. "Aklınızda belirli bir bölge var mı?"

"Tortillayı severiz," dedi Austin ciddi bir ifadeyle.

Avukatın kırmızı suratında bir inanmazlık ifadesi dolaştı. "Özür dilerim anlayamadım," dedi doğru duyduğundan emin olmayarak.

Tortillayı bilirsiniz, dedi Austin parmaklarıyla yuvarlak küçük ekmeklerin şeklini çizerek. "Duyduğumuza göre bu sektör hızla gelişiyormuş."

Hanley kendini toparlayıp yanıtladı. "Gerçekten öyle. Yiyecek endüstrisinin en hızlı gelişen sektörü."

Austin eğer avukata çamurdan kurabiye yapmak istediklerini söyleseler bile aynı yanıtı alacaklarından emindi. Zavala'yla birlikte Pedralez'in şiddetli bir tepki göstermesine neden olan doğrudan konuya girme yaklaşımını uygulamaya karar vermişlerdi.

Zavala gülümseyerek söze karıştı. "Baja Kaliforniya Yarımadası'nda, Ensenada yakınlarında ucuz fiyata satılık bir tortilla fabrikası olduğumu duyduk."

Hanley'nin gözleri gür kaşlarının altında iyice kısıldı. "Bunu nereden duydunuz?" diye homurdandı.

Oradan buradan duyduk. Zavala'nın dudakları gizemli bir gülümseyişle kıvrılmıştı.

“Üzgünüm beyler, Baja'daki bir tortilla fabrikasıyla hiç bağlantım yok.”

Zavala arkadaşına döndü. "O fabrikayla bağlantısı olmadığını söyledi."

Austin omzunu silkti. "Bu yanıtınıza çok şaşırdık. Enrico Pedralez fabrikayı çok yakından bildiğinizi söylemişti. Bize sizin adınızı verdi ve bu anlaşmayı sizin sağlamış olduğunuzu söyledi."

Meksikalı mafya babasının adından söz edilince, Hanley'nin savunma sistemi alarma geçti, iki yabancıya karşı nasıl bir yaklaşım sürdürmesi gerektiğinden emin olamadı. Karşılaşabileceği tehdit unsurlarını aceleyle aklından geçirdi: polis, gelir vergi dairesi, eyalet bürokratları... Bu adamlar bu sınıflandırmaların hiçbirine uymuyorlardı. Saldırıya geçmeye karar verdi.

“Sizlerden herhangi bir kimlik görebilir miyim?”

“Gereksiz,” dedi Austin.

"Bu takdirde eğer büromu iki saniye içinde terk etmezseniz, sizi ben dışarı atacağım."

Austin yerinden kalkmaya çalışmadı. "Deneyebilirsiniz," dedi buz gibi bir sesle.

“Ama hiç tavsiye etmem. Meksikalı dostlarınızı aramanızın da yararı olmaz.”

Korkutmaya çalışmanın yararlı olmadığını gören Hanley telefona uzandı. "Polis çağıracağım."

“Hazır telefonu açmışken niçin bağlı olduğunuz baroyu da aramıyorsunuz?” dedi Austin. "Baro üyelerinden birinin ünlü bir Meksikalı mafya babasıyla anlaşma yaptığını duymaktan memnun olacaksınız sanırım. Duvarda asılı duran avukatlık belgeniz ancak üzerinde yazılı olduğu kâğıt kadar değerli olacaktır."

Hanley elini geri çekip karşısında oturanlara dikkatle baktı. "Beyler, kimsiniz siz?"

“Baja'daki fabrika hakkında biraz bilgi almak isteyen iki kişiyiz.”

Avukat konuklarını tanımlamakta zorluk çekiyordu. Atletik yapıları, güneşten yanmış yüzleriyle sahil serserilerine benziyorlardı ama güler yüzlü tavırlarının ardında garip bir sertlik olduğunu da seziyordu.

Elinizde belirli yetkiler olsa bile, size yardım edemem, dedi sonunda. "Bu konudaki tüm görüşmeler müşteriavukat ilişkisinin gizliliği altındadır."

Haklısınız, dedi Austin. "Ama aynı zamanda bilinen bir suçluyla karanlık bir anlaşma yaptığınız için hapse girebileceğiniz gerçeğini de biliyorsunuz."

Hanley'nin dudakları sahte bir gülüşle aralandı. "Pekala siz kazandınız. Bildiklerimi anlatacağım. Ama bir uzlaşma yapalım. Bu araziyle neden ilgilendiğinizi bana söyleyin. Böylesi daha dürüstçe olur."

Doğru, dedi Austin. "Ama bu dünya bu kadar dürüst değildir." Mercan yeşili gözleri Hanley'nin yüzüne dikilmişti. "Sizi biraz rahatlatayım. Karanlık anlaşmalarınız bizi ilgilendirmiyor. Baja'daki işin anlasmasını kimin adına yaptığınızı söylerseniz, belki bizi bir daha görmezsiniz."

Hanley başını sallayarak masanın üzerindeki kutudan bir puro çıkardı ama konuklarına ikram etmedi. Puroyu yakıp dumanını onlara doğru savurdu. "İki yıl kadar önce Sacramento'dan bir komisyoncu beni aradı. Sınırın güneyindeki bağlantılarımı duymuştu ve riski olmadığı gibi kolayca

halledilecek bir iş için en ideal aracı olduğuma karar vermişti."

"Bu öneriyi reddedemezsiniz."

"Elbette. Ama dikkatli davrandım. Kaliforniya'da yaşayan herkesin bir köşe dönme planı vardır. Enrico'yla bağlantım olduğunu biliyordu. Adamın resmi bir görevli olmadığından emin olmak zorundaydım. Özel bir dedektif tuttum. Yasal bir iş yapıyordu."

Sahtekâr bir avukatın dürüstlük konusunda endişelenmesi karşısında Austin hafifçe gülümsedi. "Sizden ne yapmanızı istedi?"

"Temsil ettiği kişiler Baja'da arazi almak istiyordu. Issız bir noktada, kıyıya yakın bir yer arıyorlardı. Ayrıca benim tüm belgelerle ilgilenmemi ve Meksika'da iş kurmanın tüm bürokratik engellerini aşmamı istiyordu."

"Baja Tortillas."

"Evet. Bu fabrikanın gerçek sahibinin bir Meksikalı olmasını istiyordu. Böylece işlerin kolaylaşacağını düşünüyordu. Anahtar teslimi bir iş olacaktı. Fabrikanın planını çizip kendi işçilerini gönderdi. Müşterileri ancak inşaat bittikten sonra fabrikayla ilgileneceklerdi ama fabrikanın çalışma biçimine karışmayacaklardı. Enrico'nun karın yarısını alabileceğini ve beş yıl sonra tümüyle fabrikaya sahip olabileceğini söylediler."

"Böylesine pahalı bir yatırıma giren birinin bu kadar cömert davranması sizi kuşkulandırmadı mı?"

"Bu gibi sorular sormadığım için yüksek ücret alırım."

"Anlaşılan dostlarınız bir paravan işletme peşinde koşuyordu," dedi Zavala.

"Aynısını ben de düşündüm. Japonlar sahile yakın bir tuz fabrikası kurmak istedikleri zaman bir dizi sorunla karşılaşmışlardı. Balina avcıları Meksika hükümetini kışkırtmıştı. Japonların başına gelenleri bildikleri için, aynı sorunlarla karşılaşmamak için böyle davrandıklarını varsaydım."

"Bu komisyoncu kimdi?"

"Adı Jones idi. Evet gerçek adıydı," diye ekledi Hanley konuklarının kuşkulu ifadelerini görünce. "Şirket alım satımlarında uzmanlaşmış bir çöpçatandı."

"Kimi temsil ediyordu? "

"Bunu bana hiç söylemedi."

Austin masaya doğru eğildi, "Bizimle dalga geçmeyin Bay Hanley. Tedbirli bir insansınız. Tuttuğunuz özel dedektif bu adamı iyice araştırmış olmalı."

Hanley omzunu silkti. "Niçin inkâr edeyim? Müşterileri bir dizi şirket ağı altında kimliklerini gizlemeye çalışmışlardı."

"Çalışmışlardı dediniz. Kim bunlar?"

"Ancak Mulholland Group adına kadar ulaşabildim. Büyük ölçekli hidrolik projeler yürüten şirketlerle bağlantısı olan bir holding. "

"Başka ne biliyorsunuz?"

"Hepsi bu kadar." Hanley bileğindeki Cartier saate bir göz attı. "İzin verirsiniz, şimdi gerçek bir

müşteriyle randevum var."

"Bu komisyoncunun adresini ve telefon numarasını istiyoruz."

"Yararı olmaz. Birkaç hafta önce öldü. Arabası dağ yolunda uçuruma yuvarlandı."

Hanley'nin arkasındaki tavana kadar yükselen pencereye bakan Austin'in gözleri, limanın üzerinde dönüp duran helikoptere takılmıştı. Her seferinde biraz daha yaklaşıyordu. Sıradışı ölüm haberini alınca dikkatini tekrar avukata verdi.

"Bu adam hakkında bildiğiniz her şeyi öğrenmek istiyoruz. Dosyanızı da görmek isteriz tabii."

Hanley kaşlarını çatı. Sıkıntı veren bu adamlarla işinin bittiğini sanıyordu.

"Orijinal dosyayı veremem. Fotokopi çektiririm. Birkaç saat sürebilir."

"Sakıncası yok. İki saat sonra tekrar gelebiliriz." Hanley'nin alını biraz daha kırıştı sonra gülümsedi ve masadan kalkıp konuklarını kapıya kadar geçirdi.

Asansöre binince Austin, "Hiram Yaeger'i arayalım. Hanley herhalde bize vereceği belgeleri sansürden geçirecektir, onun için şu Mulholland Group'u kendi olanaklarımızla da araştıralım," dedi. Hiram Yaeger, NUMA'nin bilgisayar uzmanıydı. Max adını verdiği, onuncu katta kurulu bilgisayar sistemi dünyanın her tarafındaki kaynaklardan edindiği bilgilerle uçsuz bucaksız bir veri tabanına sahipti ve başka veri tabanlarına izinsizce girmesi sıradan bir olaydı.

Binanın girişinden Güney Kaliforniya güneşine çıktılar. Zavala bir taksi çevirmek için kaldırımın kenarına doğru yürürken, tam tepelerinden büyük bir uğultu geldi. Yeşil bir helikopter sokağın üstünde cam binadan yaklaşık otuz metre açıktaydı duruyordu. Öteki yayalar gibi merakla helikoptere baktılar ve birdenbire Austin anımsadı.

"Geri dönmeliyiz," diyerek Zavala'nın kolundan çekti.

Zavala bir kez daha helikoptere bakıp Austin'in ardından döner kapıya atıldı.

Kapısı açık asansöre binip avukatın bürosunun kat düğmesine bastılar. Yarı yolda boğuk bir gürültü duyuldu ve asansör silkelendi. Austin bir kat aşağıda asansörü durdurdu ve meraklı gözlerle bakanların arasından merdivene doğru koştu.

Merdiveni insanın genzini yakan kara bir duman sarmıştı. Austin üst kata açılan kapıya dokundu ve öteki tarafta şiddetli bir yangın olup olmadığını bilmediğinden yalnızca birkaç santim araladı. Duman biraz daha arttı. Kapıyı geçebilecekleri kadar açıp, elleri ve dizleri üzerinde giriş holüne kadar ilerlediler. Yangın söndürme sistemi harekete geçtiğinden sıırılsıklam oldular.

Sekreter masanın yanındaki halıya yığılmıştı.

"Hanley nasıl?" diye haykırdı Joe. Büronun kapısından duman sızıyordu.

"Boş ver. Gitmiştir."

Sekreter kızı merdivene kadar taşıyıp alt kata indirdiler. Birkaç dakikalık yapay solunumdan sonra kendine geldi. Biraz sonra itfaiyeciler geldi ve kızı sağlık ekiplerine teslim ettiler. Elektrik kesilirse kapalı kalacaklarını tahmin ettiklerinden asansöre binmek yerine merdivenden inmeyi yeğlediler. Bu arada gelen polisler binayı boşaltıyordu. Dışarda bekleyen kalabalığa karıştılar ama yapacakları başka bir şey olmadığını anlayıp birkaç blok yürüdüktan sonra bir taksi çevirdiler.

Kimlik kartındaki isminden Senegalli olduğu anlaşılan sürücü, isle kaplı yüzlerine baktı. "Orada mıydınız? Simdi radyodan duydum. Bir patlama olmuş."

Zavala taksinin arka camından binanın dışındaki kalabalığa've trafiği durdurup itfaiyenin çalışması için yol açmaya çabalayan polislere baktı.

Yüzündeki isi silip Austin'e sordu. "Böyle bir şey olacağını nereden bildin?"

"Bilmiyordum. Ama Hanley ile konuşurken limanın üzerinde dönüp duran helikopteri fark ettim."

"Ben de gördüm ama dikkat etmedim. Trafik helikopteri olduğunu varsaydım."

"Önce ben de böyle düşündüm. Ama daha yakından görünce, beynimde bir şimşek çaktı. Tortilla fabrikasındaki patlamadan sonra da bu ya da buna çok benzeyen bir helikopter oralarda dolaşmıştı."

"Anımsıyorum. Koyu yeşildi. Koyun üzerinde döndü ve çekip gitti." Zavala bilmece anlamını düşündü. "Şu helikopterin sahibi herhalde kesin olarak Hanley'den kurtulmak istiyordu."

"Hanley'nin oldukça kötü dostları vardı."

"Acaba Enrico mu yaptı?"

"Olabilir. Hanley ile konuşacağımızı biliyordu. Onu arayıp geleceğimizi söylemediğine çok şaşırdım doğrusu."

Ben de bu anlaşmaya önyak olan Bay Jones'u düşünüyordum, dedi Zavala düşünceli bir sesle. "Belki o da susturuldu."

Daha iyi bir ipucu olmadıkça Enrico kuramına uygun gibi görünüyor. Otele döndükleri zaman daha iyi bir ipucu ortaya çıktı. Austin duş yaparken Zavala televizyonu açtı. Kameralar sokakta itfaiye araçlarını ve camlardan yükselen dumanı gösteriyordu. İtfaiye sözcüsü birkaç kişinin duman zehirlenmesi nedeniyle tedavi edildiğini ama yalnızca bir tek ceset olduğunu açıkladı. Ölen kişinin yakınlarına haber verildikten sonra kimliği açıklanacaktı. Patlamanın nedeni henüz bilinmiyordu. Haber sona erdi ve Zavala tam televizyonu kapatacakken ekranda tanıdık bir yüz belirdi.

"Kurt bunu izlemelisin," diye seslendi.

Austin haberi izlemek için tam zamanında geldi.

"Bir son dakika haberi veriyoruz. Meksika mafyasının uyuşturucu işleriyle uğraştığı iddia edilen Enrico Pedrales bugün Tijuana'da arabasındaki bir patlama sonucu yaşamını yitirdi. Yakın korumaları oldukları varsayılan iki kişi daha aynı patlamada yaşamlarını yitirdi."

Sunucu Pedrales'in yasalara aykırı işlerinin listesini sayıp dökmeye başladı.

"Yeşil helikopterin sahipleri galiba hiçbir işi yarım bırakmak istemiyor," dedi Austin.

Çalan telefona Zavala yanıt verdi. Birkaç dakika dinledi ve, "Rica ederim," diyerek kapattı. "Arayan FBI Ajanı Miguel Gomez'di."

"Ne istiyormuş?"

Zavala'nın dudakları acı bir gülüşle kıvrıldı. "İsini kolaylaştırdığımız için teşekkür etmek istediğini söyledi."

Bölüm 16

Brynhild Sigurd, uçsuz bucaksız imparatorluğunu Valhalla adını verdiği Viking binasının kulesindeki bürosundan yönetiyordu. Penceresiz oda, kusursuzluğa en fazla yaklaşan geometrik şekil olan daire biçimindeydi. Bembeyaz boyalı duvarlarda bir tek süs ya da tablo yoktu. Dünyanın dörtbir yanına dağılan isleriyle bağlantı kurmak için beyaz plastik bir konsülün üzerindeki telefon ve düz bir ekran monitör yeterliydi. Yaz kış odanın sıcaklığı altı derecede tutuluyordu. Bu kartal yuvasına girmesine izin verilen birkaç kişi, kendini buzdolabına girmiş gibi hissediyordu ama ona çok rahat geliyordu.

Minnesota'da ıssız bir çiftlikte büyürken soğuk havayı sevmeyi, dondurucu soğukların saflığından zevk almayı öğrenmişti. Yanaklarını acıtan buz gibi havaya aldırış etmeden saatlerce yıldızların altında kayak yapmıştı. Boyu uzayıp bedeni güçlendikçe, kendisini garip biri olarak kabul eden, 'küçük adamlar' diye tanımladığı insanlardan uzaklaşmaya başlamıştı. Avrupa'da okurken, derslere pek sık girmediği halde doğuştan gelen zekâsıyla çok parlak bir öğrenci olmuştu.

Saklanamayıp, başkalarının meraklı bakışlarını çekmek zorunda kaldığı zamanlarsa öfkesinin körüklediği hırsı biraz daha artmış ve benliğindeki megalomanyanın tohumları yeşermeye başlamıştı.

Telefonun uzaktan konuşma aygıtına doğru sesleniyordu, "Colorado Nehri yasasının çıkmasını desteklediğiniz için teşekkür ederim Senatör Barnes. Kullandığımız oy nedeniyle, özellikle kardeşinizin şirketi planladığımız işlerin anlaşmalarını yaptıkça eyaletiniz çok kazançlı çıkacaktır. Önerilerimden yararlandığınızı umarım."

"Evet efendim. Yararlandım, çok teşekkür ederim. Çıkar çatışmasından kaçınmak zorundaydım elbette ve kardeşimle aramız çok iyidir. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz tabii."

"Anlıyorum Senatör. Başkan'la konuştunuz mu?"

"Başkan'ın yardımcısıyla hemen şimdi görüştüm. Beyaz Saray, bizim oyladığımız özelleştirme yasasına karşı çıkan tüm önerileri veto edecek. Başkan özel sektörün, ister hapishaneleri yönetmek, ister sosyal sigortayı denetlemek isterse suyu dağıtmak olsun, her şeyi kamu sektöründen daha iyi yapabileceğine inanıyor."

"Kinkaid'in önergesinin nasıl bir desteği vardı?"

"Birkaç bağımsız oyu vardı, ciddi bir şey yoktu. Kinkaid'in geçirdiği kaza çok kötüydü doğrusu. Her zaman ondan hoslanmışımdır. Ama herkesi harekete geçirmek için ortada olmayacağına göre, yasaya karşı çıkılması artık olanaksız."

"Harika. Öteki özelleştirme yasa önergelerinin durumu nasıl?"

"Onlar da geçer. Tüm ülkede kamunun elindeki su dağıtım şebekelerinin özelleştirildiğini kısa zamanda göreceksiniz."

"Yani bir sorun çıkmayacak?"

"Belki bir tane. En büyük sorunu benim eyaletimin başkentindeki günlük gazetenin editörü yaratıyor. Kıyametleri koparıyor ve korkarım bazı karışıklıklara neden olacak."

Brynhild editörün adını sordu ve senatörün yanıtını belleğine kaydetti. Çalışma masasının üzerinde kâğıt kalem yoktu. Her şeyi belleğinde biriktiriyordu.

"Bu arada Senatör Barnes, sizin yeniden seçilme kampanyanıza yapılan bağış yeterli miydi?"

"Evet, efendim, özellikle rakiplerim olmadığı düşünülürse, çok cömert bir bağıştı. İnsanın savaşa harcayacak parasının çokluğu, karşısındakileri caydırıyor."

"Telefon konsolunda kırmızı bir ışık yanıp sönmeye başladı."

"Tekrar görüşürüz, senatör, iyi günler."

Brynhild bir düğmeye bastı ve duvarda açılan kapıdan Kradzik kardeşler her zamanki siyah deri giysileriyle içeri girdiler.

"Eee?" dedi Brynhild.

İnce dudaklar birbirinin eşi metalik gülüşlerle genişledi.

"Meksikalı çiftçi ve..."

...avukatı emrettiğiniz gibi temizlendi."

"Sorun var mı?"

Başlarını salladılar.

Yetkililer çiftçinin ölümü konusunda pek fazla zaman harcamayacaklar, dedi kadın. "Avukatın düşmanları vardı. Şimdi başka konulara bakalım. Meksika'daki işyerimizdeki patlamayla bağlantılı bazı gelişmeler oldu."

Ekrana dokununca iki resim belirdi. Güvenlik kamerasının çektiği bir fotoğrafta Austin ile Zavala tortilla fabrikasının girişinde görülüyordu. Öteki resimde ise Ensenada yakınlarında duran Sea Robin adlı teknenin güvertesi görülüyorlardı.

Brynhild'in bakışları gümüşü beyaz saçlı, geniş omuzlu adamdan koyu renk saçlı yakısıklı adama döndü.

"Bunları tanıyor musunuz?"

Kardeşler omuzlarını silkti.

"Bu Kurt Austin. NUMA'nın Özel Görev Ekibi Şefi. Bu da ekip üyesi Joe Zavala."

"Onları ne zaman..."

"... ortadan kaldırabiliriz?"

Odanın ısısı sanki birkaç derece daha düştü.

"Eğer Baja'daki işletmenin yok edilmesinden sorumlu bulunurlarsa, bunun bedelini yasamlarıyla ödeyecekler. Ama şimdi değil. Çözülmesi gereken önemsiz bir sorun var. Onlara gazete editörünün adını verdi. "Hepsi bu kadar. Gidebilirsiniz."

Kardeşler yakalamaları gereken bir kemiğin peşinden koşan köpekler gibi aceleyle dışarı çıkınca Brynhild yine yalnız kaldı. Uzun bir süre Baja'daki işletmeyi düşündü. Tüm çalışmalar boşa gitmişti. Daha da kötüsü katalizör kaynağı patlamada yok olmuştu. Nefret dolu bakışlarını ekrandaki iki erkeğin yüzüne dikerek oturdu.

Küçük insanlar, diye homardandı.

Elini oynatınca ekrandaki resimler silindi.

Bölüm 17

Paul Trout duşu tekrar açıp çalışma biçimini bilimsel bir hayranlıkla izledi.

Ahşap borudan geçen su içi boşaltılmış bir sukabağına açılan deliklerden akıyor ve basit tahta vana akış hızını kontrol ediyordu. Akan su tahta döşeli zemindeki bir delikten kayboluyordu. Ahşap duş kabininden çıkıp pamuklu bir havluyla kurulandı ve bir başka havluya sarınıp, kil lambalarla aydınlatılan yandaki odaya geçti.

Gamay bir platformun üzerine yerleştirilmiş ot şilteye uzanmıştı. Havlusunu bedenine sarıp, koyu kıvıll saçlarını örmüş, eski Roma kadınlarını çağrıştıran bir görünümde ahşap kâsedeki meyvelerin tadına bakıyordu. Upuzun bedeninde komik bir manzara oluşturan havlusuyla karsısında duran Paul'e baktı. "Bunlar için ne diyorsun doğanın oğlu?"

"Uygar dünya denilen yerde bundan daha berbat su tesisatları görmüştüm."

"Su tesisatının gelişmişliğinin uygarlığın bir ölçüsü olduğunu biliyor muydun?"

"Yerlilerin kestikleri kafaları sivri direklerin tepesine asmak gibi uygarlık dışı alışkanlıklarına bir şey diyemem ama bu köy adeta bir mucize. Şu duvarların işçiliğine bir bak, diyerek elini beyaz boyalı duvarda dolaştırdı. "Soracak milyonlarca sorum var. Ev sahibimizden haber aldın mı?"

"Tessa'yı gönderip, biz biraz dinlendikten sonra görüşmek istediğini bildirdi. Şapkadan çıkan tavşan konusuna gelince. Chulo Kabilesi'nin Dieter'in karısını kaçırdığını düşünmüştüm."

Tanrıça hiçbir açıklama yapmamıştı. Konuklarını isimleriyle karşılayıp, Tessa'yı ortaya çıkardıktan sonra, "Lütfen sabırlı olun. Zamanı gelince her şeyi açıklayacağım," demişti.

Ellerini çırpınca perdenin arkasından çıkan çıplak göğüslü iki yerli kadın Trout'ları kendilerine ayrılan odaya götürmüş, duşun nasıl çalıştığını göstermiş ve bir kâse meyve bırakıp çıkmıştı.

"Bir beyaz tanrıçaya itaat etmemiz gerektiğini biliyorum," dedi Paul karısının yanına otururken. "Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Açıkça görülenlere bir bakalım, diyerek Gamay vardığı sonuçları parmaklarında saydı. "Bu yörede yetişmemiş, İngilizceyi hafif bir aksanla konuşuyor. Çok akıllı. Dost canlısı. Yöredeki meyveleri çok iyi tanıyor. Şu küçük sarı meyvelerin tadına bak. Üzerine tarçın serpilmiş portakal tadında."

Paul erik büyüklüğündeki meyveyi ağzına attı ve aynı fikirde olduğunu belirtti.

Yatağa uzanınca ayakları dışarda kaldı. Niyetleri biraz dinlenmekti ama güneşin altında yaptıkları uzun yolculuktan iyice yorulup, duşun etkisiyle gevşediklerinden uykuya daldılar.

Gözlerini açınca bir Kızılderili kadının yerde bağdaş kurup oturduğunu gördüler.

Konukların uyandığını fark eden kadın sessizce dışarı çıktı. Masanın üzerinde, duş yaparlarken ortadan kaybolan giysileri, yıkanıp ütülenmiş olarak duruyordu.

Paul saatine baktı. Üç saat uyumuşlardı. Yemek kokusunu alınca aceleyle giyindiler.

Tessa yanlarına gelip izlemelerini işaret etti. Bir koridordan geçip büyük odaya girdiler. Tam ortasında koyu renk ahşap bir masa ve kumaş kaplı üç tabure vardı. Bir Kızılderili kadın, buharı tavana yükselen borularla çekilen seramik bir ocağın üzerindeki kil tencereleri karıştırıyordu.

Çıplak ayaklı beyaz tanrıçanın gelişini bileklerdeki metal bilezikler ve halhaller haber verdi. Boynunda ölü Kızılderilinininkine benzeyen bir madalyon asılıydı. Üzerinde güneşten yanmış bedenini saran iki parçalı jaguar derisi bir giysi vardı. Gözleri Doğuluları andırıyordu ve elmacık kemikleri çıkmıştı.

Güneşten iyice açılmış sarı saçları geriye doğru taranmış ve ön tarafı yerli kadınlar gibi kakül kesilmişti.

Masadaki yerini aldı ve, "Dinlenmiş görünüyorsunuz," dedi.

"Düşün çok yararı oldu," dedi Gamay.

"Harika bir sistem," diye ekledi Paul. "New England'da yetişmiş biri olarak Yankee'lere özgü yaratıcılığınızdan Çok etkilendim."

"Gerçekleştirdiğim ilk projelerimden biriydi, teşekkür ederim. Basıncı koruyabilmek için su bir yeldeğirmeni tarafından depoya dolduruluyor. Ayrıca duvarların içinden geçip, en sıcak havada bile burasını serin tutan havalandırma sistemini çalıştırıyor. Elimdeki malzemelere göre, oluşturabileceğim en kusursuz havalandırma sistemiydi. Konuklarının meraklı bakışlarını fark ederek ekledi,"

"Önce yemek yiyelim, sonra konuşuruz."

Aşçı mavi-beyaz tabaklarda servis edilen yeşil salatayla, etli sebze güveci masaya getirdi. Gamay ile Paul yiyeceklere ve hafif alkollü içkilerine dalınca sorular unutuldu. Tatlı olarak sekerli kekler sunuldu. Tanrıça doymayacakmış gibi yiyen konuklarına eğlenerek bakıyordu.

Tabaklar kaldırılınca, "Artık yemeğin bedelini ödeme zamanınız geldi," diyerek gülümsedi. "Son on yılda dış dünyada neler olup bittiğini anlatın bana."

Böyle bir ziyafet için Çok küçük bir bedel, dedi Paul.

"Sorularım bitince belki böyle düşünmeyeceksiniz, isterseniz bilim konusuyla başlayalım. Son on yıl içinde büyük ya da küçük ne gibi gelişmeler oldu?"

Sırayla söz alarak bilgisayarlardaki gelişmeleri, internet kullanımının yaygınlaşmasını, kablosuz iletişimi, uzay yolculuklarındaki yenilikleri, Hubble teleskobunu, insansız uzay araçlarını, okyanus bilimi dalında NUMA'nın keşiflerini ve tıptaki gelişmeleri anlattılar. Tanrıça çenesini ellerine dayamış ilgiyle dinliyordu. Ara sıra sorduğu sorular bilimle bağlantısı olduğu izlenimini veriyordu ama genellikle afyon dumanlarını içine çeken bir uyuşturucu bağımlısının dalgın bakışlarıyla dinliyordu.

"Şimdi de biraz siyasetten söz edin."

Belleklerdeki tüm bilgileri aktırdılar: Amerika başkanının politik görüşü, Rusya ile ilişkiler, Körfez Savaşı, Balkanlar'daki çalkantılar, kuraklıklar, açlıklar, terörist eylemler, Avrupa Birliği. Tanrıça Brezilya'nın durumunu sordu ve demokrasiye döndüğünü öğrenince memnun oldu.

Filmlerden, tiyatrolardan, müzikten, sanattan ve tanınan bazı isimlerin ölümlerinden söz ettiler. Paul ile Gamay bile son on yılın ne kadar dolu geçtiğini algılayıp sasırdı. Konuşmaktan neredeyse çeneleri ağrımişti.

"Kanser konusundan ne haber? Bir tedavi bulundu mu?"

“Ne yazık ki hayır.”

“Ya temiz su? Bir Çok ülke için hala büyük bir sorun mu?”

“Her zamankinden daha kötü. Nüfus artarken kirlilik de artıyor.”

Üzüntüyle başını salladı. "Hem de nasıl," dedi dalgın bir sesle. "O kadar çok şeyi kaçırmışım ki. Annemle babamın hala sağ olup olmadıklarını bile bilmiyorum.

“Özellikle annemi çok özleyorum. " Gözpınarında beliren bir damla yaşlı peçetesiyle kuruladı. "Sizi sürekli konuşturduğum için özür dilerim ama dış dünyayla bağlantınız olmadan, ormanın içinden her şeyden uzak yaşamamanın ne demek olduğunu anlayamazsınız. Çok nazik ve sabırlı davrandınız. Şimdi ben öykümü anlatacağım." Çay servisi yapılmasını istedi ve yalnız kalabilmeleri için yemek yapan yerli kadını odadan gönderdi.

“Benim adım Francesca Cabrai,” diye söze başladı. Bir saat boyunca ailesinden başlayıp Brezilya ve Amerika'daki eğitimi ile uçak kazasına kadar geçen yaşamını ilgiyle dinlediler.

“Kazadan bir tek ben kurtuldum,” dedi Francesca. "Yardımcı pilot haydutun tekiydi ama ne yapması gerektiğini biliyordu. Uçak nehrin yakınındaki bataklığa kaydı. Çamur yüzey, inişi yavaşlattı ve yangın çıkmasını önledi. Gözlerimi Kızılderililerin beni taşımış oldukları bir kulübede açtım. Vücudum yara bere içindeydi, her tarafım ağrıyordu ve sağ bacağım kırılmıştı. Bildiğiniz gibi yağmur ormanlarının ilaç bitkileri çok güçlüdür. Bacağımdaki kırığı yerleştirdiler, çeşitli merhemlerle ağrımı azaltıp beni tedavi ettiler. Daha sonra uçağın kabile şefinin kulübesinin üzerine düşüp ölmesine neden olduğunu öğrendim. Bana karşı düşmanlık beslemediler. Tam tersine çok iyi davrandılar."

“Sizi Tanrıça yaptılar,” dedi Gamay.

"Nedeni anlayabilirsiniz. Chulo Kabilesi beyaz insanların katliamından kurtulmak için çok uzun süre önce ormanın içlerine çekilmiş. Tüm dünyayla ilişkileri kesilmiş. Sonra göklerden iniverdim. İnsanları denetim altında tutabilmek için tanrıların böyle davranmaları beklenir. Eski şefin tanrıları kızdırmış olduğuna karar verdiler. Onların dinlerinin odak noktası oldum."

“Bir kargo tarikatı mı?” dedi Gamay.

"İkinci Dünya Savaşı'nda, ilk kez havadaki uçakları gören yerliler tapınmak için kopyalarını yapmışlardı, dedi Paul."

“Evet,” diye atıldı Gamay. "Tanrılar Çıldırılmış Olmalı adlı filmi anımsıyor musunuz? Bir uçaktan atılan kola şişesi dinsel açıdan saygı görmeye başlamış ve bir dizi soruna yol açmıştı."

“Tam üstüne bastınız,” dedi Francesca. "Ellerine gerçek bir uçak geçen yerlilerin nasıl tepki vereceklerini bir düşünsenize."

Ortasında uçağın durduğu tapınağın anlamı böylece ortaya çıkıyor. Francesca başını salladı. "Uçağın parçalarını oraya kadar taşıyıp bir araya getirmek konusunda ellerinden geleni yaptılar. Bir tür 'Tanrıların Arabası' diyebiliriz. Tanrıların kabileyeye öfkelenmemesini sağlamak için ara sıra bir hayvan kurban ediyoruz."

“Uçak mavi-beyaz,” dedi Gamay. "Yerlilerde bedenlerini aynı renklerle boyuyorlar?"

“Düşmanlarına karşı onları koruyacağına inanıyorlar."

“Tessa'nın burada ne ismi var?"

"Tessa yarı Chulo sayılır. Annesi bir baskın sırasında başka bir kabile tarafından kaçırılmış ve bir Avrupalı erkeğe satılmış. O kişi de Tessa'nın babası olmuş. Kabile içinde bir çatışma sırasında adam öldürülünce Tessa da Dieter'in malı olmuş. Chulo Kabilesi'nin varlığını bilen ve Tessa ile küçük yaşta evlenen Dieter, hem kabile tarafından kabul edileceğini, hem de kaçakçılığını yaptığı ilaç bitkilere daha kolay ulaşacağını düşünmüş."

"Peki, niçin Dieter'le kalmış?"

"Başka seçeneği olmadığına inanmış. Dieter ona sürekli olarak melez olduğunu, safkan olmadığını, toplumdaki dışlandığını söylemiş."

"Ya cesedini bulduğumuz Kızılderili?"

"Tessa annesinin dünyaya getirdiği ilk çocuk değilmiş. Burada yaşayan bir üvey kardeşi vardı. Ailesini bulmaya karar verip, şelalenin öte yanında keşif gezilerine çıkıyordu. Annesinin öldüğünü ama Tessa adındaki kızkardeşinin hayatta olduğunu öğrendi. Onu geri getirmek için gitti."

Chulo Kabilesi aile onuruna çok değer verir. Dieter ile işbirliği yapan bitki korsanları onu yakalamış. Kan yaprağını bulduğu yeri göstermesini istemişler."

"Arnaud bu bitkiden söz etmişti."

"Uçak kazasından sonra beni tedavi eden mucize bitkilerden biri. Kabile onu kutsal olarak kabul ediyor. Nerede bulunduğunu söylemeye yanaşmayınca ona işkence yapmışlar ve kaçmaya kalkışınca öldürmüşler. Cesedini siz buldunuz. Dieter de bitki örneğini çalmış. Tessa'nın kardeşini aramaları için bir keşif kolu gönderdim. Tessa ile karşılaştıkları zaman, o da buraya gelmeye çalışıyormuş, her şeyi anlatmış. Olup bitenleri bize haber vermesini söyleyerek onu tekrar Dieter'in yanına gönderdim. Sonra hiç beklenmedik bir anda siz ortaya çıktınız."

"Tessa sizi uyarmaya çalıştı, işe yaramayınca kaçmanıza yardımcı oldu. Ya da yardımcı olabildiğini sandı. Birdenbire karşımıza çıktınız."

"En azından tek parça halindeyiz. Dieter ve dostları için bunu söyleyemeyeceğim."

Misafir odasının duvarlarında asılı olan köy yaşamını anlatan elışı dokumalara baktı. "Kesik kafalar bu dekora uymayacağından, köyün dışına yerleştirmelerini söyledim."

"Karşılama komitesinden de siz mi sorumlusunuz?"

"Ah tabii. Uçtuğunuz koskocaman turuncu-mavi balonun çok göze battığını itiraf etmelisiniz. Adamlar sizin neredeyse şelaleye uçtuğunuzu rapor ettiler. Sizi gördükleri zaman uzaktan gözetlemelerini ama zarar vermemelerini emrettim. Yere indiğiniz anda sizi izlemeye başladılar. Bu tarafa yönelmeniz beni çok şaşırttı. Yolunuzu kaybetmiş olamazdınız."

"Bir kanoyu ödünç alabileceğimizi düşünmüştük."

"Bu ne cüret! Böyle bir şansınız olamazdı. Bu insanların çok haklı bir şöhreti var. Sizi kilometrelerce izlediler. Bazen onların gerçekten hayalet olduklarını düşünüyorum. Öteki Kızılderililerin söylediği gibi ormanın içinde sis gibi yok oluyorlar."

Paul, Francesca'nın öyküsünü düşünüyordu. "Niçin biri uçağı ve sizi kaçırmak istemiş olabilir?"

"Bir fikrim var. Gelin göstereyim."

Francesca masadan kalktı ve meşalelerle aydınlatılmış bir koridordan geçerek onları büyük bir

yatak odasına götürdü. Bir dolaba uzanarak hayli hırpalanmış alüminyum bir kutu çıkarttı. Kutuyu yatağın üstüne koyarak açtı. İçi devreler ve kablolarla karmakarışıktı.

“Bu benim Kahire’ye götürdüğüm bir prototipti. Teknik detaylarına girmeyeceğim ama bu ucundan denizsuyu koyarsanız diğer ucundan tatlısu alırsınız.”

“Bir tuz giderme işlemi.”

“Evet ama daha önce geliştirilenlere göre devrimci bir model. Mükemmel hale getirmek iki yılımı aldı. Her zaman tuz giderme maliyeti problem olmuştur. Ancak bu sitemde yüzlerce litre su birkaç kuruşa dönüştürülecektir. Aynı zamanda ürettiği ısı enerjiye dönüştürülebilir.” Başını iki yana salladı. “Çöller yeşil bahçelere çevirilebilir ve insanlar güçten yararlandırılabilirlerdi.”

“Hala anlamıyorum, dedi Paul. “Neden birisi dünyayı bu nimetten mahrum etmek istesin?”

“Son on yıldır bu soruyu kendi kendime sorum ve hala tatmin edici bir cevap bulamadım.”

“Bu tek model mi?”

“Evet, ne yazık ki.” dedi üzüntüyle. “San Paulo’da her şeyimi yanıma almıştım. Tüm çalışmalarım uçak kazasında yandı. Burada hidrolik mühendisliği konusundaki becerilerimi ortaya koyma fırsatı buldum. Sadece oturup gün boyu övülmek bazen sıkıcı olabiliyor. Aslında bir tutsak değilim, yerliler beni arama ekiplerinden sakladılar. Geçekten yalnız kalabildiğim tek yer bu saray. Buraya sadece özel davetliler girebilir. Hizmetçilerim sadakat derecelerine göre özenle seçilirler. Saray dışında özel bir muhafız tarafından takip edilmekteyim.”

“Beyaz bir tanrıça olmak bunlara değer,” dedi Paul.

“Bu akşam dinlenin. Yarın köyde büyük bir gezinti yapacağız ve planımızı hazırlamaya başlayacağız.”

“Ne planı!” dedi Gamay.

“Üzgünüm anladığınızı düşünmüştüm. Tabii ki kaçış planı.”

Bölüm 18

Austin Fairfax, Virginia da Patomak parkının altındaki kayıkhaneden dönüştürdüğü evinde jambon ve omletle hızlı bir kahvaltı yaptı. Çevre yoludaki sabah trafiğini düşünerek ağır ağır akan nehire baktı, küçük sandalı ile yapılacak bir yolculuk daha rahat olacaktı. Son birkaç gündür yaşadığı olaylar zihnini kemiriyordu. İki kez ölümden kılpayı kurtulmuştu.

NUMA'nın turkuaz renkli Cherokee jeepini kullanarak Woodwork Wilson Memorial köprüsünden geçerek Maryland'e gitti.

Ziyaretçi Merkezinde bir görevli adını aldı ve kısa bir çağrı yaptı. Dakikalar sonra elinde klipsli bir bloknot taşıyan yakışıklı, orta yaşlı bir adam yanına geldi. Boya lekeli bir pantolon, kot bir iş gömleği ve Smithsonian Ulusal Hava ve Uzay Müzesi logolu bir beyzbol şapkası giyiyordu. Austin'in elini sıkarak kendini tanıttı.

"Ben Fred Miller. Biz telefonda konuşmuştuk," dedi.

"Bu kadar kısa zamanda beni kabul ettiğin için teşekkürler. "

"Sorun değil." Miller şakacı bir tavırla kaşını kaldırdı. "Guatemala Kristof Kolomb'un mezarını bulunan aynı Kurt Austin mi?"

"Evet o."

"Sıkı bir macera olmalı."

"Hiç sormayın."

"Haklısınız. Özür dilemem gerekir çünkü gazetelerde NUMA'nın deniz altındaki bazı araştırmaları ile ilgili okuduğum makaleler dışında, kuruluşunuz hakkında fazla bilgim yok."

"Belki ikimiz de karşılıklı olarak birbirimizin işini daha iyi öğrenebiliriz. Ben de Paul E. Garber Koruma, Onarma ve Depolama Kuruluşu hakkında pek bilgili sayılmam. Web siteniz sizin antika uçakları restore ettiğinizi açıklıyor."

"Bu dediğiniz buzdağının yalnızca tepesi," dedi Miller kapıyı işaret ederek.

"Gelin sizi gezdireyim."

Austin'i dışarı çıkardı ve alçak tavanlı, geniş sürgü kapılı bir dizi birbirinin eşi binanın önünden geçirirken anlatmayı sürdürdü. "Paul Garber'in bir uçak hastası olması bizler için iyi bir fırsattı. Çocukluğunda Orville Wright'in dünyanın ilk askeri uçağıyla uçuşunu izlemiş. Daha sonraları Smithsonian için çalışmaya başlamış ve Ulusal Havacılık Müzesi'nin kurulmasına önemli katkıları olmuş. Hava Kuvvetleri ve Donanma, İkinci Dünya Savaşı'nın kazanılmasında rol oynayan uçakları ve düşürdükleri bazı düşman uçaklarını toplamış. Bunlardan kurtulmak istedikleri zaman Garber bölgeyi havadan araştırmış ve burada devlete ait doksan bin metrekarelik araziye keşfetmiş. Merkezde otuz iki bina var."

Büyükçe binalardan birinin önünde durdular. "Burası On Numaralı Bina, uçakları onardığımız atelye."

"Yaptığınız işin örneklerini web sitenizde gördüm."

"Belki beni de gördünüz. Yıllarca Seattle'de Boeing firmasında proje yöneticisi olarak çalıştım,

ama aslen Virginia'lı olduğumdan, buraya gelme fırsatı karsıma çıkınca kaçırmadım. Her zaman birkaç projeyi birden yürütürüz. Şimdi bir Hawker Hurricane uçağının onarımını bitiriyoruz. Bazı yedek parça sorunlarından dolayı çalışma epey uzadı. Ayrıca Hiroşima'ya atom bombasını atan Enola Gay adlı B29'un gövdesini de onarıyoruz. Bir de kumaş gövdesini boyadığımız, Pitt'in özel 'Little Stinker' adında çift kanatlı bir uçağımız var. Yalnızca uçaklarla uğraşmıyoruz. Elimizden bir Rus malı yerden havaya atılan roket, çeşitli uçak motorları ve hatta Close Encounters adlı filmde kullanılan uzay gemisi modeli de geçti. Dönerken onlara da bir göz atabiliriz."

"Sevinirim. Derleme bir koleksiyona benziyor."

"Elbette. Bir sergi için dünyanın dörtbir yanından topladığımız uçaklar var. Üç bina yalnızca onarılmış uçakların sergilenmesine ayrıldı. Onarılması için bu nesnelerin iyi bir öyküsü olması gerekiyor. Ya tarihsel ya da teknolojik açıdan ilgi çekici bir yönleri ya da türlerinin en son örneği olmaları gerekiyor. Sizin ilgilendiğiniz örnek burada."

Depo gibi kullanılan binaya girdiler. Bir uçtan diğer bir uca uzanan metal rafların üzerinde çeşitli büyüklüklerde, karton kutular sıralanmıştı. "Onarma ve korumanın yanı sıra depolama da bizim üçüncü en önemli isimiz," diye açıkladı Miller. "Elimizin altında yüz elliden fazla uçak ve tonlarca malzeme var. Burada ise genellikle yedek parçalar bulunuyor."

Bir bilgisayar çıktısını okuyup ardında Austin ile birlikte raflardan birine doğru yürümeye başladı.

"Aradığınızı nasıl buluyorsunuz?" diye sordu Austin şaşkınlıkla.

Miller güldü, "Sandığınız kadar zor değil. Dünyadaki her uçağın tüm önemli parçalarının üzerinde bir işaret vardır. Seri numaralarının, kayıt numaralarının ya da harf şifrelerinin kayıtları var. İşte istediğiniz bu."

Cakısıyla karton kutunun yapışkan bantını açtı ve içinden yaklaşık elli santim uzunluğunda metal bir silindir çıkardı. Austin bunun Kaliforniya'dan gönderdiği cisim olduğunu düşündü ama yüzeyi parlaktı ve üzerinde çizikler yoktu.

"Bize gönderdiğiniz parçanın eşi," diyerek Austin'in gönderdiği silindiri de kutudan çıkardı. "Seri numaralarına bakarak bunları eşleştirdik. Birincisi yedeğe alınıp parçalara ayrılan bir uçağa ait. Bu nedenle Çok iyi durumda."

Silindiri Austin'e uzattı. Öteki gibi bu da alüminyumdan yapılmıştı ve birkaç kilo ağırlığındaydı.

"Ne için kullanılıyormuş?"

"Su ve hava geçirmeyen bir saklama kutusu. Bu uçak hiç hizmete alınmadığından kutu yepyeni kalmış. Sizin gönderdiğiniz silindirini içini inceledik ama delikten giren deniz suyu, içinde bulunan bilmediğimiz maddenin, kalıntılarını etkilemiş. Ama bu cisimlerin hangi uçaklara ait olduğunu söyleyebiliriz."

"Her şeyin yararı olur."

Miller başını salladı. "Northrop uçan kanatlarını hiç duydunuz mu?"

"Elbette resimlerini görmüştüm. Deltakanat biçimindeki uçakların ilk örnekleriydi."

"Jack Northrop da zamanının ilersinde olan bir adamdı. Casus bombardıman ve savaş uçaklarına bakarsanız, önemli adımlar attığını görürsünüz."

“Uçan kanatların bu silindirlerle bağlantısı nedir?”

"Her ikisi de bu tip uçaklardan geldi. Sakıncası yoksa bunu nerede bulduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

“Baja Kaliforniya açıklarında suyun içinde bulundu.”

“Hımmmm. Bizim şu hayalet uçağın gizemli öyküsünü biraz daha derinleştiriyor.”

“Hayalet mi?”

Miller silindirleri yan yana rafın üzerine koydu. "Bizim silindir, savaştan sonra hurdaya çıkarılan bir uçağa aitti. Üzerindeki numaralardan üretim sürecine kadar geriye gidebiliriz." Üstü çiziklerle dolu silindire dokundu. "Bunun üzerindeki numaralar ise kayıtlarımızdaki hiçbir uçağa uyum göstermiyor. Yani var olmayan bir uçaktan geliyor."

“Nasıl olabilir? Bir hata mı var?”

"Olabilir ama değil. Bir tahminde bulunursam, hükümetin bir uçak yapılması ama hiç kimsenin bunu bilmemesi için emir verdiğini söyleyebilirim."

“Uçağın tipi konusunda ayrıntı verebilir misiniz?”

Miller dikkatle silindirleri kutuya yerleştirip bantladı. "Gelin biraz yürüyelim."

20 Numaralı Bina, uçaklar, bombalar ve uçak parçalarıyla tıklım tıklım doluydu.

Tek kişilik, arkaya dönük geniş kanatlı, garip biçimli bir uçağın önünde durdular. İki pervanesi arkaya doğru bakıyordu.

"Bu NIM yani Jack Northrop'un ilk projesi. Uçan kanadın sürtünme yaratan motor yuvası ve kuyruk gibi parçaları olmadan da uçabileceğini kanıtlamak istemişti."

Austin uçağın çevresinde dolaştı. "Boyutları büyütülmüş bir boomerangı andırıyor."

"Northrop buna Jeep adını verdi. 1940 yılında deney için uçan bir model olarak inşa etti. Deneyler sırasında bir dizi sorun yaşandı ama Northrop'un Hava Kuvvetlerini B35 bombardıman uçağı inşa etmeye ikna edecek kadar başarılı bir performans sergiledi."

“Çok ilginç ama bu silindirle ne ilişkisi var?”

"Northrop bu modeli kullanarak General Hap Arnold'ı bombardıman uçağı boyutlarına ulaşana dek, daha büyük uçan kanatlar yapmak için ikna etti. Savaştan sonra itici pervanelerle çalışan B35 tipini jet motorlu model olan B49 serisine çevirdiler. Bu uçak kayıtlara geçmiş tüm hız ve mesafe rekorlarını kırdı. Sekiz jet motoru vardı ve kırk bin fitte, saatte dört yüz mil hızla uçuyordu. Uçaklardan birinin deney ucusu sırasında düşmesine karşın, Hava Kuvvetleri çeşitli gövde biçimlerinde otuz uçak siparişi verdi. Pilotlar bu uçağı sevmişlerdi. Bombardıman uçağından çok avcı uçağı kadar hareketli olduğunu söylüyorlardı. 1949 yılında, siparişini verdikten birkaç ay sonra Hava Kuvvetleri uçan kanat programını iptal etti ve daha düşük düzeyde bir model olan B36 tipine döndü. Altı motorlu bir uçan kanat hayatta kaldı ve daha sonra parçalara ayrıldı. Elimizdeki silindir işte bu uçaktan geldi. Sizin silindir ise başka bir bombardıman uçağına ait."

“Var olmayan uçağına ait yani.”

Miller başıyla onayladı. "Almanya teslim olduktan sonra bir sürü çılgınlık yasandı. Soğuk savaş

hız kazandı. İnsanlar yataklarının altında komünistler görmeye başladılar. Bir sürü gizli olaylar yaşandı. Ruslar bomba yaptıktan sonra bizim hükümet iyice kötüye gitti. Bana kalırsa sizin silindirin ait olduğu uçağı belirli bir görev için inşa ettiler ve kimseye bu konuda bir şey söylemediler."

"Nasıl bir görev?"

"Bilmiyorum ama bir tahminde bulunabilirim."

"Her tahmine açığım dostum."

Miller güldü. "Northrop bombardıman uçağı radara yakalanmayan ilk 'stealth' yani casus uçaktı. O yıllarda radarlar hala ilkeldi ve uçağın ince silueti çok zor fark edilebiliyordu. 1948'de bir uçan kanadı Pasifik Okyanusu'na götürdüler ve San Francisco Körfezi'nin güneyin, deki Half Moon Koyu'nda Sahil Güvenlik radarına doğru saatte beş yüz mille düz bir rotada uçurdular. Neredeyse tam tepesine gelene dek radar uçağı görmedi."

"Düşman topraklarına gizlice girip çıkmak istendiği zaman çok yararlı bir özellik olmalı."

"Ben de böyle tahmin ediyorum ama bunu destekleyecek kanıtlarım yok."

"Uçağın başına ne gelmiş olabilir?"

"Radara kolayca yakalanmasa bile, vurulup düşürülmüş olabilir. Ama bence ötekiler gibi hurdaya çıkarılmış ya da deney uçuşu sırasında düşmüş olabilir. O tarihte hala dizaynmdaki bir sorunu çözmeye çalışıyorlardı."

"Bu olasılıkların hiçbiri bu uçağın bir parçasının Meksika açıklarında denizde bulunmasını açıklamaya yetmiyor."

Miller omzunu silkti.

"Belki kayıtlarda bir şeyler bulabilirim," diye önerdi Austin.

"İyi şanslar. Savaştan sonra yaşanan çılgınlıklardan söz etmişim. Hava Kuvvetleri uçan kanatlar için verdiği son siparişi iptal ettikten sonra fabrikaya gidip üretilmekte olan tüm uçakları kesip parçaladı ve hurda metal olarak alıp götürdü. Smithsonian Enstitüsü'nün bir tanesini sergilemek için yaptığı tüm başvurular reddedildi. Ayrıca tüm parçaların ve boyaların imha edilmesi istendi. Uçan kanatların tüm resmi kayıtları, iddialara göre Truman'ın emriyle 'kayboldu'."

Herkesin işine böylesi geldi demek, diyerek Austin gözlerini uçan kanada dikti. Sanki bilmedenin yanıtları aerodinamik gövdede yatıyordu ama tıpkı karşısındaki uçak gibi kendi düşünceleri de yerden kalkmayı reddediyordu. "Neyse yardımınıza teşekkürler," dedi sonunda. "Çıkmaz sokağa geldik sayılır."

Keşke daha fazla yardım edebilseydim, dedi Miller. "Bir önerim var. Çok küçük bir olasılık. Deneysel pilotlarından birinin dul karısı yakınlarda oturuyor. Bir gün kocası hakkında bilgi istemek için buraya geldi. Pilot uçan kanatlardan birinin deney uçuşu sırasında ölmüş. Karısı da çocuklarına ve torunlarına bırakmak için bir anı defteri oluşturuyordu. Ona bazı resimler verince Çok sevindi. Belki kocası ona bir şeyler anlatmış olabilir. Belki bizim kayıp uçaktan haberi yoktur ama söylentiler her zaman vardır."

Austin saatine baktı. NUMA'daki bürosuna öğleden önce dönmeyi tasarlamamıştı.

"İpucuna teşekkürler. Bakalım kadını bulabilecek miyim?"

Konuk salonuna döndüler ve kadının adıyla adresini aradılar. Kocasının adına enstitüye büyük bir bağış yapmıştı. Miller'a teşekkür eden Austin, Washington'u çevreleyen banliyölerden güneye, manzaranın daha da kırsallaştığı yöne döndü.

Arka sokaklardan birinde iki katlı, büyük evi buldu. Önünde bir araba duruyordu.

Austin kapıyı çalınca, elli yaşlarında atletik yapılı bir erkek açtı.

“Ben Bayan Phyllis Martin'i arıyorum. Doğru adrese mi geldim.”

"Evet burası Martin ailesinin evi. Ama korkarım biraz geç kaldınız. Annem birkaç hafta önce öldü."

“Bunu duyduğuma çok üzüldüm,” dedi Austin. "Umarım sizi rahatsız etmedim."

"Yoo hayır. Ben oğluyum, Buzz Martin. Evin içindekilerle ilgileniyorum. Belki size yardımcı olabilirim."

"Belki. Ben NUMA yani Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu'nda çalışıyorum. Uçan kanat denilen antika uçaklar hakkında araştırma yapıyorum ve annenizin belki de babanız hakkında konuşabileceğini umuyordum."

"NUMA okyanus bilimleriyle ilgili değil mi?"

“Evet, doğru ama bu konunun da NUMA'nın çalışmalarıyla bağlantısı var.”

Buzz Martin uzun uzun yüzüne baktı, "Aslında rahatsız etmiyorsunuz. Sizinle konuşmak isterim. Verandadaki sallanan koltuğa oturun. Ben bodrumu temizliyordum, biraz temiz hava iyi gelecektir. Bir sürahi buzlu çay hazırlamıştım."

Eve girip içinde buzların fıkırdadığı iki uzun bardakla döndü. Karşılıklı koltuklara yerleşince Martin büyük bahçeyi gölgeleyen meşe ağaçlarına baktı.

"Burada doğup büyüdüm ama iş ve aile hayatının sorunları nedeniyle son zamanlarda pek sık gelemedim. Baltimore'da hava taksi servisi işletiyorum. İçkisinden bir yudum alıp sordu. “Benim hakkımda bu kadar bilgi yeter. Babamla ilgili ne anlatabilirim?”

"Kullandığı uçan kanatla ilgili gizemi çözmeye yarayacak anımsadığınız her şeyi anlatın."

Martin'in yüzü bir sokak lambası gibi ışıldadı. Ellerini çırpı. "Aha ! Bir gün gizlilik örtüsünün kalkacağını biliyordum."

“Gizlilik örtüsü mü?”

“Evet,” dedi acı bir sesle. "Babam ve sahte uçak kazasıyla ilgili."

Austin ne kadar az konuşursa o kadar çok şey öğreneceğini sezmişti.

“Bildiklerinizi anlatın.”

“Özür dilerim,” dedi Martin içini çekerek. "Bu konuyu yıllardır düşünüyorum."

Ayağa kalkıp veranda boyunca yürüdü. Yüzü acıyla buruşmuştu. Duygularına hakim olabilmek için derin soluklar aldı. Sonra kollarını göğsünde kavuşturup korkuluğa oturdu ve öyküsünü anlatmaya başladı.

"Babam 1949'da öldü. Annemin anlattığına göre, yeni uçan kanatlardan birini deniyormuş.

Dizaynında bazı hatalar varmış ve sürekli olarak değişiklikler yapılmıştı. Bir uçuş sırasında iddia edildiğine göre uçağa hakim olamamış. O kazada öldü. O zaman yedi yaşındaydım."

"Sizin için çok acı olmalı."

"Çok küçüktüm," dedi Martin omzunu silkerek. "Hava Kuvvetleri komutanlarının, Başkan'ın mesajlar göndermesi bana çok heyecan vermişti. Zaten babamı pek sık görmezdim. Savaş sırasında evden hep uzaktaydı." Bir an duraklayıp devam etti.

"Daha doğrusu onun gerçekten ölmediğini keşfedince çok sarsıldım."

"Yani babanızın o kazada ölmediğini mi söylüyorsunuz?"

"Arlington Mezarlığı'nda onu gördüğüm zaman son derece sağlıklı bir görünümü vardı."

"Yani tabutun içinde gördüğünüz zaman mı?"

"Hayır. Cenaze törenini uzaktan izliyordu."

Austin ne aradığını bilmeden Martin'in yüzünü inceledi.

Bunaklık belirtisi göremeyince sordu. "Bunu dinlemek isterim."

Martin neşeyle güldü. "Birin bu sözleri söylemesini kırk yıldır bekliyordum."

Aklından geçenler, görünmeyen bir ekranda oynayan bir sahneymiş gibi gözlerini boşluğa dikmişti. "En küçük ayrıntılarını bile anımsıyorum. Yaz mevsiminin ilk günlerindendi ve ardıç kuşları koşuşturuyordu. Güneş ışığının Hava Kuvvetleri subaylarının üniforma düğmelerinde nasıl yansıdığını, toprağın, yeni biçilmiş çimlerin nasıl koktuğunu anımsıyorum.

Tabutun yanında annemin elini tutmuş duruyordum. Hava sıcak ve gömleğimin yakası çok sıkı olduğundan sıkılmıştım. Rahip tekdüze sesiyle konuştuğu konuşuyordu. Herkesin gözü onun üzerindeydi." Anılarına dalarken derin bir soluk aldı. "Bir hareket belki de bir kuş dikkatimi çekti ve kalabalığın öte yanına baktım. Ağaçların arkasından bir adam çıktı. Koyu renk giysiliydi. Yüzünü göremeyeceğim kadar uzaktaydı, ama kesinlikle yanılmış olamazdım. Babamın tek ayak üzerinde hafif çarpık garip bir duruşu vardı. Futboldan kalma eski sakatlık izi vardı."

"Ne yapıyordu?"

"Hiçbir şey. Yalnızca orada duruyordu. Bana baktığını biliyordum. Sonra sağ elini sanki sallayacakmış gibi hafifçe kaldırdı. Yanına iki adam geldi. Konuştular. Münakaşa eder gibiydiler. Ve hep birlikte gittiler. Annemin dikkatini çekmeye çalıştım, ama beni susturdu."

"Üzgün bir çocuğun hüsnükuruntusu olmadığından emin misiniz?"

"Evet. Öylesine emindim ki cenaze töreninden sonra gördüklerimi anneme anlattım. Annem ağladı. O gözyaşlarını unutamadım ve bu konuyu bir daha açmadım. Annem çok genç olduğundan tekrar evlendi. Üvey babam iyi bir adamdı. Başarılı bir işadamıydı ve güzel bir yaşam sürdürdüler. Yıllarca mutlu oldular." Martin güldü.

"Ama ben babamın oğluydum. Annem beni vazgeçirmeye çalıştı ama pilot oldum. Bu konu beynimi hep kurcaladı. Bazı soruşturmalar yaptım ama sonuç alamadım. Gerçeğin asla ortaya çıkmayacağına inandım. Sonra siz karşıma çıktınız ve sorular sordunuz."

"Babanızın işi hakkında neler biliyorsunuz?"

"Deneyimli bir pilottu. Hava Kuvvetleri'nde görevliyken, Northrop'un uçan kanatlar inşa etmek üzere kurduğu Avion Şirketi tarafından işe alınmıştı. Birçok kaza atlattı. Uçan kanat harika bir kavramdı ama eldeki malzemeler ve o yılların bilgisiyle, ilk örnekleri uçurmak tehlikeli bir meslekti. Bu nedenle uçağı düşünce kimse hayret etmedi."

"Gerçi çok küçüktünüz ama onun söylediğı bazı şeyleri anımsıyor musunuz?"

"Pek değil. Annem bana onun bu nesnelere uçmayı çok sevdiğini ve bunların havacılık konusunda bir devrim yaratacağını söylediğini anlattı. Verilen görevlere heyecanla gidiyordu. Bir keresinde iki hafta görünmedi. İletişim kurulamıyordu, acil bir durum dışında ulaşmak olanaksızdı. Eve dönünce annem güneşten yanmış teni hakkında bir şeyler söylemiş. Babam da kar yanığından söz etmiş ama ne demek istediğini açıklamamış."

"Hiçbir belge, bir günlük filan bırakmadı mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Ölümünden sonra Hava Kuvvetleri'nden birilerinin evimize geldiğini anımsıyorum. Babamın yazdıklarını almış olabilirler. Anlattıklarımın size yararı oldu mu?"

Austin, Garber Kuruluşu'nda Fred Miller ile erken casus uçak teknolojisi konusundaki sohbetini düşündü. "Sanırım babanız kuzeyde gerçekleştirilecek gizli bir görev için eğitimden geçiyordu."

"Bunlar elli yıl önce yaşandı. Niçin hala gizli tutuluyor?"

"Sırların kendilerini gereklilik sınırlarının ötesinde haklı çıkarma yolları vardır."

Martin gölgeli bahçeye baktı. "En kötüsü de bunca yıldır babamın hayatta olabileceğini düşünmek," dönüp Austin'e baktı. "Belki hala yaşıyordur. Herhalde seksen yaşlarında olmalı."

"Olabilir. Yani öykünün gerçek yönünü bilen biri var demektir."

"Gerçeğin ortaya çıkmasını Çok istiyorum Bay Austin. Bana yardım eder misiniz?"

"Elimden geleni yaparım."

Biraz daha sohbet ettiler ve ayrılırken birbirlerine telefon numaralarını verdiler. Austin herhangi bir şey öğrendiği takdirde arayacağına yemin etti ve Washington'a doğru yola çıktı. İyi bir dedektif gibi kapıları çalmış, yolları arşınlamıştı ama bu bulmaca sıradan yöntemlerle çözülemeyecek kadar karmaşık ve eskiydi. Artık NUMA'nın bilgisayar dahisi Hiram Yaeger'i görme zamanı gelmişti.

Bölüm 19

Kızılderili köyü, kent planlamacılığının hayranlık uyandıran bir örneğiydi. Saz kulübeleri birbirine bağlayan sert toprak yollarda dolaşırken Trout'lar neredeyse yanlarında jaguar derisi bikini giymiş gizemli beyaz tanrıça ve bir özel jetin mavi-beyaz renklerine boyanmış silahlı altı koruma olduğunu unutacaklardı.

Francesca grubun başındaydı. İki yanında yer alan savaşçılar saygıyla bir mızrak boyu uzaktan yürüyorlardı. Köyün ortasındaki büyük kuyunun başında durdular.

Kızılderili kadınlar çömleklerine su doldururken, çıplak çocuklar annelerinin bacakları arasında neşeyle kovalamaca oynuyorlardı. Francesca gururla gülümsedi.

“Burada gördüğünüz tüm gelişmeler karmaşık bir projenin parçalarıdır,” dedi elleriyle işaret ederek. “Bu projeyi sanki Sao Paulo kentine yeni bir altyapı inşa eder gibi planladım. Toprak kazılmadan önce aylarca çalışıp, her şeyi yerli yerine oturttum, malzemelerin, işgücünün dağıtımını bile yaptım. Tahta borular, vanalar, tesisat parçaları üretmek için gerekli olan özel araç gereçleri yapabilmek için günlerce çalıştım. Aynı zamanda köyün av ve hasat işlerine sekte vurmaktan bu işlemleri yürütmek zorunda kaldım.”

“İnanılmaz,” dedi Gamay düzenli bir biçimde yayılmış kulübelere bakarak.

Dieter'in imparatorluğunun sefaleti ve Dr. Ramirez'in köyünün göreceli uygarlığı ile kıyaslamaktan da kendini alamamıştı. “Gerçekten inanılmaz,” diye yineledi.

“Teşekkür ederim ama ön hazırlıkları yaptıktan sonra, siteyi gerçekleştirmek görüldüğü kadar zor olmadı. En önemli konu akarsuyu sağlamaktı. Uygar dünya dediğimiz yerde olduğu kadar burada da su yaşam için çok önemlidir. Nehrin yatağını değiştirmek için kazı ekipleri oluşturdum. Tüm projelerde olduğu gibi burada da bazı sorunlar çıktı. Kürek malzemecileri kendilerinden çok acele iş istediğimizden ve bu nedenle kalitenin düştüğünden yakındılar. Gülerek devam etti. “Çok eğlenceliydi. Gölden su çekebilmek için bir kanal açtık. Akarsuyu sağladıktan sonra kuyulara dağıtmak kolay oldu. Buğday değirmeni zamanın sınavından geçmiş temel bir teknoloji ürünüydü.”

“Yaptığımız su değirmeni New England’ın eski sanayi kasabalarında gördüklerim kadar güzel, dedi Paul, tek arabalık garaj büyüklüğündeki kulübenin önünde durarak. “Ama beni en fazla etkileyen şu tuvaletlerin su tesisatı oldu. Benim büyüdüğüm yörede yirminci yüzyılda bile evlerin dışındaki tuvalet yerleri kullanılıyordu.”

“Ben de halka açık tuvaletlerle gurur duyuyorum,” dedi Francesca. “Suyu tuzdan arıtma projemin gün ışığını görmeyeceğini sonunda kendime itiraf edince, tüm çabalarımı bu vahşilerin yaşamını geliştirmeye yönlendirdim. Taş Devri düzeyinde yaşıyorlardı. Sağlık açısından acınacak durumdaydılar. Annelerin doğum yaparken ölmesi sıradanlaşmıştı. Bebek ölümlerinin oranı inanılmazdı. Yetişkinler ise yağmur ormanlarında yaşayan tüm parazitlerin hedefi olmuştu. Geleneksel ilaç bitkileri yeterli olmuyordu. Gerekli biçimde beslenmiyorlardı. Temiz su kaynağı yaratmak yalnızca insanları hastalıklardan korumaya değil aynı zamanda sağlıklı yaşamalarını sağlayacak ürünleri ekip biçmelerine de yardımcı oldu.”

Yeteneklerinizin tıp dalına da uzanıp uzanmadığını merak ediyorduk, dedi Gamay. “Tessa’nın kardeşinin bedeninde garip bir yara izi vardı.”

Francesca neşeli bir çocuk gibi ellerini çırpı. "Evet apandisit ameliyatı! Eğer ise el koymasaydım ölecekti. Aldığım eğitim ilkyardım ile sınırlıydı. Chulo Kabilesi'nin farmakoloji bilgisine teşekkür borçluyum. Uzun borularla attıkları okların uçlarını bir bitkinin özüne daldırıyorlar. Bununla avlayacakları hayvanları bayıltıyorlar ama küçük bir miktarı bile bir insan için yeterli oluyor. Bitkinin özünü bir palmiye yaprağına sürüp lokal anestezi gibi kullandım. Ameliyat yerini diktiğim iplik ise mikroplara karşı direnç gösteren başka bir bitkinin lifleriydi. Bıçağın ucunu oluşturan obsidiyen taşı herhangi bir bistüriden daha keskin. Yani yüksek teknoloji ürünü hiçbir şey kullanmadık."

Keşke aynı şeyi muhafızlarınızın taşıdığı silahlar için de söyleyebilseydim, dedi Paul savaşçıların kısa mızraklarının çelik uçlarına bakarak. Ayrıca hepsinin elinde bir yay ve uzun oklar vardı.

"Bu yaylar ve oklar uçaktan alınan alüminyumdan yapıldı. Kısa yaylar ormanda daha kolay taşınıyor ve biçiminden dolayı oklar daha uzağa kadar gidiyor."

"Eğer Arnaud ile adamları yaşıyor olsalardı, okların ne denli etkili olduğunu bize anlatırlardı, dedi Paul."

"Bu adamlar için gerçekten üzgünüm ama kendi kaderlerini kendileri çizdiler."

Chulo Kabilesi aslında kalabalık değildir ve her zaman dövüşmek yerine kaçmayı yeğlemişlerdir. Evet, düşmanlarının kafa derilerini yüzerler ya da etlerini yerler ama baskın yapıp birilerini ele geçirmelerine pek sık rastlanmaz. Rahatsız edilmemeyi yeğlerler. Beyazlar onları ormanın içlerine doğru sürmüşler. Büyük Şelale'nin öte yanına geçince güvenlikte olacaklarını düşünmüşler, ama beyaz soyguncular onlara baskı yapmayı sürdürmüş. Eğer savunma sistemlerini geliştirmelerine yardım etmeseydim, yok olabilirdi."

Köyün yerleşim biçimi ilgimi çekti, dedi Gamay. "Eski dönemlerin surlarla çevrili kentlerini anımsattı."

"Çok dikkatlisiniz. Tahta çitin bu yanına geçen biri kendini hic de rahat hissetmeyecektir. Köyün içi pusu kurmak için ideal yerler olan çıkmaz sokaklarla doludur."

"Ama eğer köye gelenlerin amacı sizi kurtarmaksa?" dedi Paul. "Bu hazırlıklar yenilgiye yol açmaz mı?"

"Kurtarılmaya umudumdan vazgeçeli çok oluyor. Babam herhalde arama ekiplerinin tüm ormanı gözden geçirdiklerinden emin oldu. Sanırım sonunda öldüğüme inandı ve bir bakıma onun açısından iyi oldu. Uçak kazasında üç kişi öldü ve benim yüzümden kabile şefi de yaşamını yitirdi. Daha fazla ölümlerden sorumlu olmak istemezdim."

Çok ironik, dedi Gamay. "Bu insanlar için ne kadar fazla şey yaparsanız, sizi serbest bırakmaları o kadar zor olacaktır."

"Doğru ama bir tanrıça gibi davranıp gündün güne şişmanlamaktan başka bir şey yapmasaydım, yine de beni esir gibi tutacaklardı. Burada bulunduğum sürece, onların yaşamını geliştirmek için yeteneklerimi kullanmamak bence günah olurdu. Sonunda beyaz insanlar gelince, Chulo'ların uygarlığın etkisine karşı koymak için savaşmak yerine bilgilerini kullanacaklarını umuyorum. Ne yazık ki bu arada kabilenin öldürme içgüdülerini pek fazla denetleyemiyorum. Arnaud ile arkadaşları düşmanca amaçlarını sergileyince, kaderlerine boyun eğmek zorunda kaldılar. Onları kurtarmak için yapacak bir şeyim yoktu. Sizin durumunuz farklıydı. Ormanda öylesine umarsız görünüyordunuz ki,

sizi şimdide dek bir tehdit unsuru olarak düşünmediler."

Gamay'in kulakları dikildi. "Tehdit unsuru mu?"

"Korkmuş gibi görünmemeye dikkat edin," dedi Francesca. Dudaklarında dolaşan neşeli gülüşe karşın gözleri çok ciddiye. "Ne konuştuğumuzu anlamıyorlar ama bazı şeyleri hissediyorlar." Yangın musluğu görevi yapan bir su borusunun önünde durup işlevini anlattıktan sonra tekrar yürümeye başladı. "Kaygılanıyorlar. Sizin kusurlu tanrılar olduğunuzu düşünüyorlar."

"Eğer bizi önemsemiyorlarsa, niçin kaygılanıyorlar?" diye sordu Gamay.

"Beni, geldiğim gibi gökyüzüne geri götürmek için burada bulunduğunuzu düşünüyorlar."

"Bunu mu söylediler size?"

"Söylemelerine gerek yok. Bu insanları Çok yakından tanıyorum. Ayrıca Tessa bazı fısıltılar duymuş. Sizleri yakmaktan söz ediyorlar. Bedenlerinizden çıkacak dumanın sizi tekrar gökyüzüne götüreceğine ve sorunun böylece çözümleneceğine inanıyorlar."

Paul yan gözle muhafızlara baktı ama ifadesiz yüzlerinde bir değişiklik fark edemedi.

"Onların mantığıyla tartışmaya giremem ama bu davranış sorunu yalnızca onları ilgilendirir, bizim için değil."

"Aynı fikirdeyim. Bu nedenle bir an önce buradan kaçmak zorundayız. Benimle gelin. Saray muhafızlarının omzumuzun üstünden bakmadıkları bir yerde bu planı daha rahat konuşabiliriz."

Ormanın içinden tapınağa giden taş döşeli yola geldiler. Francesca ardında Trout'larla tam ortasında uçağın durduğu açıklığa yürüdü ve uçağın burnuna bakan tahta banka oturdu. Gamay ile Paul taş zemine bağdaş kurdular.

"Yalnız kalabilmek için buraya gelirim. Benden başka yalnızca rahiplerin tapınağa girmesine izin var. Savaşçılar ormanın içinden bizim hareketlerimizi gözetleyeceklerdir ama kaçış planımızı burada yapabiliriz."

Gamay savaşçıların bir anda gözden kaybolduğu ormana doğru baktı.

"Umarım iyi bir planınız vardır, çünkü bizim hiçbir önerimiz yok."

"İlk başındaki içgüdülerinizde haklıydınız. Yalnızca nehir yoluyla kaçabiliriz. Kanal ve nehirden geçip göle ulaşıp ana nehre açılabiliriz. Orman yoluyla asla kaçamayız. Bizi her an yakalayabilirler ya da yolumuzu kaybedebiliriz."

"Sizin adamların nasıl kürek çektiklerini gördüm," dedi Paul. "Onlar durumu fark etmeden çok önce yola çıkmış olmalıyız."

"Aramızda birkaç saat olacaktır. Ama onlar çok güçlüdür ve iyi kürek çekerler. Biz yorulmaya baslarken, onlar güc kazanacaktır."

"Bizi ele geçirdikleri takdirde ne yaparlar?" diye sordu Paul. "Kuramsal olarak yani."

"Hiçbir kurama gerek yok," dedi Francesca. "Bizi öldürürler."

"Sizi yani tanrıçayı da mı?"

Francesca başını salladı. "Onları terk etmem, korkarım benim konumunda bir düşüş olarak

görürecektir. Benim kafam da sizinkilerle birlikte köyün girişindeki direklere asılacaktır."

Paul farkında olmadan ensesini ovuşturdu.

Birdenbire yalnız olmadıklarını fark ettiler. Bir Kızılderili ardında silahlı sekiz savaşçıyla açıklığa geldi. Tipik Chulo erkeklerinden birkaç santim daha uzundu ve kabileye özgün basık yüz hatlarının yerine profili eski Romalıları andırıyordu. Kaslı bedeni mavi-beyaz yerine kırmızıya boyanmıştı. Francesca'ya yaklaşp konuşurken ara sıra elleriyle Trout'ları işaret ediyordu. Francesca saldırıya hazırlanan bir kobra gibi gerildi ve keskin bir sesle sözünü kesti. Adam bir an ona baktı ve hafifçe başını eğdi. Yanındakiler de onu taklit etti. Birkaç adım gerilediler ve dönüp tapınaktan ayrıldılar. Arkalarından bakan Francesca'nın gözleri alevliydi, iyi değil.

"Kim bunlar?" dedi Gamay.

"Uzun boylusu uçak kazasında ölen eski şefin oğlu. Ona Vizigot Kralı Alaric'in adını verdim. Çok zeki ve doğuştan lider yaratılışlıdır ama zorbalığa eğilimi var. Beni tahtımdan indirmeye karar verip yanına birkaç isyancı toplamış. Yasak olan tapınağa ayak basması daha da küstahlaştığını gösteriyor. Sizin gelişinizin yarattığı sorunlardan yararlanmaya çalışıyor. Saraya dönmeliyiz."

Tapınaktan ayrılırken ağaçların arasındaki muhafızlar yerlerini aldı. Francesca hızlı adımlarla yürümeye başladı ve birkaç dakikada köye ulaştılar. Çitin içinde bir farklılık göze çarpıyordu. Kızılderili erkekler gruplar halinde duruyorlardı. Grupların yanlarından geçerken bakışlarını kaçırdılar. Artık yüzlerinde dostça gülümsemeler yoktu.

Sarayın önünde tam ortalarında Alaric'in durduğu yaklaşık yirmi silahlı savaşçı toplanmıştı. Francesca el sallayınca asık suratlarla yol verdiler ama Gamay ellerinden geldiğince ağırkanlı davrandıklarını sezdi. Tessa onları kapının içinde karşıladı. Gözleri korkudan irilesmisti. Bir dakika kadar Francesca ile kendi dillerinde konuşular ve beyaz tanrıça konuşulanları Trout'lara tercüme etti .

"Rahipler karar verdi. Sabahleyin öldürüleceksiniz. Gece boyunca cesaretlerini toplayacaklar ve sizi yakmak için ateşler hazırlayacaklar."

Gamay'in dudakları kısıldı. "Mangal partisine kalamayacağımız için üzgünüz. Eğer bize en yakındaki kanoyu gösterirseniz, hemen gitmek istiyoruz."

"Olanaksız! Şimdi beş metre bile uzaklaşamazsınız. Öyleyse ne yapacağız?"

Francesca tahtına oturdu ve gözlerini odanın kapısına dikti. "Bekleyeceğiz."

Bölüm 20

Antika gemi sanki görünmeyen kablolarla asılmış gibi boşlukta duruyor, örümcek ağını andıran incecik mavi ışıkların oluşturduğu güverteleri ve gövdesi açıkça görülüyordu. Koskocaman dörtgen yelkenleri açılmıştı ve direklerin tepesinde bayrakları esintiyle sallanır gibiydi.

Hiram Yaeger arkasına yaslanıp at nalı biçimindeki konsolun önündeki platformda oluşan sanal imgeyi inceledi. "Bu harika bir şey Max. Ama ayrıntıların biraz daha keskinleşmesi gerekiyor."

Duvarlara yerleştirilmiş bir düzine hoparlörden yumuşak bir kadın sesi yankılandı. "Benden yalnızca bir taslak istemiştin, Hiram. " Sesinde hafif bir huysuzluk belirtisi vardı.

"Haklısın Max," dedi Yaeger. "Aslında sen istediğimden fazlasını bile yaptın. Ama şimdi bitmiş haline ne kadar yaklaşabileceğimizi merak ediyorum."

"Tamam," dedi kadın sesi.

Geminin gövdesi ektoplazmadan çıkan bir hayalet gibi somutlaştı. Gövdesi bastan kığa uzayıp giden oymaların yaldızıyla parladı. Yaeger'in gözleri burundaki Kral Edgar'ın ahşap heykeline takıldı. Atının nallarının altında yendiği yedi hükümdarın bedeni vardı ve tıraş edilen sakalları pelerininin eteklerini süslüyordu. Sonra Olympus Dağı'nın tanrılarını betimleyen panelleri ve arka taraftaki İncil'den alınma figürleri inceledi. Ayrıntıların tümü kusursuzdu.

"Harika!" dedi Yaeger. "Resmin tamamını programladığını bana söylememiştin. Şimdi yalnızca birkaç yunusa gereksinimimiz var."

Hemen geminin altında sanal bir deniz oluştu ve bir çift yunus baş tarafın açığında dolanmaya başladı. Yunusların sesleri odayı doldururken, üç boyutlu imaj ağır ağır dönmeye başladı.

Yaeger ellerini çırptı ve neşeli bir çocuk gibi gülmeye başladı.

"Max sen harikasın."

"Olmam gerekir," dedi kadın sesi. "Beni sen yarattın."

Yaeger böylesine büyük boyutlu bir araştırma sistemini yaratmakla kalmayıp, kendi sesini de programlamıştı ama kendi kendine konuşmaktan hoşlanmadığından sesini Max'in ağzından çıkacak kadın sesiyle değiştirmişti. Sonunda bilgisayar sistemi kendiliğinden dişi bir karakter kazanmıştı.

"İltifat edildikçe her şeyi yapabilirsin," dedi Yaeger.

"Teşekkür ederim. Eğer işin bittiyse biraz dinlenip devrelerimi soğutmak istiyorum. Hologramlar her zaman beni çok yoruyor."

Max'in abartmaya yatkın olduğunu ve yarattığı gemi hologramının devrelerindeki kapasitenin çok küçük bir parçasını kullandığını Yaeger biliyordu. Ama kendi sesinin kadın tonunu programlarken, takdir edilmek gibi bazı insani değerleri de işin içine katmıştı. Elini salladı ve gözaçıp kapayana dek, gemi, dalgalı deniz ve sıçrayan yunuslar yok oluverdi.

Yaeger alkış sesini duyup başını çevirince kapının önünde duran Austin'i gördü.

"Merhaba Kurt," diyerek sırıttı. "Gel otur."

"Güzel bir gösteriydi," dedi Austin yanındaki iskemleye yerleşirken. "Kaybolma anı bile hoştu."

David Copperfield'in bu kadar büyük bir İngiliz gemisini senin kadar kolay kaybedeceğini sanmıyorum."

Yaeger gerçek bir sihirbazdı ama silindir şapkayla değnek yerine, bilgisayarları kullanıyordu. Özenli bir gösterişsizlikle üstüne geçirdiği kot pantolonu, ceketi ve düz beyaz tisörtüyle hiç de bir sihirbaza benzemiyordu. Ayağındaki kovboy çizmeleri de oldukça eskiydi. Yine de NUMA binasının onuncu katına yayılan uçsuz bucaksız bilgisayar ağına tıpkı bir sihirbaz gibi hükmediyordu. Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu okyanus bilimi konusunda neredeyse eldeki tüm verileri ve bunlarla bağlantısı olan diğer bilim dallarının bilgilerini de aynı çatı altında topluyordu.

"Bu bir şey değil," dedi çocukca bir neşeyle, incecik burnuna oturttuğu metal çerçeveli gözlüklerinin ardında gri gözlerinden heyecanı okunuyordu. "Max ile birlikte senin için hazırladığımız armağanı gör bir de."

"Sabırsızlanıyorum. Bu gemi Sovereign of the Seas değil miydi?"

"Doğru. I. Charles'in emriyle 1637'de denize indirildi. O dönemde yapılan en büyük gemilerden biriydi."

"Anımsadığım kadarıyla üst yapısı çok ağırdı. Charles'ın kafası kesildikten sonra, geminin üst güvertesi de kesilmişti."

"Değişiklikleri daha sonra ekleyeceğim, bu yeni program her üniversitenin deniz arkeolojisi bölümlerine yardımcı olacak. Max yüzlerce eski geminin listesini çıkardı. Gemilerin planlarını, yapımcıların taslaklarını, ölçülerini, tarihlerini yani hakkında bildiğimiz her şeyi bilgisayarlara veriyoruz. Max de bunları holografik bir imge biçimine getiriyor. Bilgimizin yetersiz olduğu durumlarda bile eksik ayrıntıları tamamlayabiliyor. Max, lütfen Kurt'e bize verdiği malzemeyle ilgili neler bulduğunu anlatır mısın?"

Platformun ardındaki dev ekranda güzel bir kadın yüzü belirdi. Dudakları tatlı bir gülüşle aralanmıştı.

"Bay Austin için her zaman kahve molasından vazgeçebilirim," dedi çapkın bir sesle.

Platformun üzerindeki boşlukta mavi lazer ışıkları dolaşmaya başladı ve yıldırım hızıyla, tek bir dörtgen yelkeni bulunan uzun bir gemi inşa ediliverdi.

"Hadi gel," diyerek Yaeger ayağa kalkıp platforma çıktı. Bir an için Austin'in görüşü bulanıklaştı. Netleştiği zaman birlikte güvertede durmuş yukarı doğru dönen burun çıkıntısına bakıyorlardı. Gövdenin kenarları ahşap kalkanlarla süslüydü.

"Programın yeni aşaması. Artık kayıtlarımızdaki gemileri görmekle yetinmeyip, güvertelerinde dolaşabileceksin. Hareket ettiğin zaman sanal perspektif de değişecek. Dizaynı basit olduğundan bunu oluşturmak çok kolaydı.

"Yani Gogstad gemisinin güvertesinde durduğumu söyleyebilirim."

"Doğru. Norveç'de M.S. 700 ile 1000 yılları arasında inşa edilmiş. Yirmi altı metre uzunluğundaydı ve daha sonra kullanılan ağaçlara oranla çok ağır olan meşeden inşa edilmişti. Şu anda yarı yarıya küçültülmüş modelini görüyorsun."

"Çok güzel," dedi Austin. "Ama sana verdiğim malzemelerle arasında ne bağlantı var? "

“Bulduklarımı göstereceğim sana.”

Parlak ışıkların arasından bilgisayar konsoluna döndüler.

“Mulholland Group hakkında veri toplamak zor olmadı,” dedi Yaeger. “Şu ölen avukat dostunun sana anlattığı gibi şirket hidrolik projelerle ilgileniyor. Biraz soruşturunca Gogstad adıyla bilinen bir holdinge bağlı olduğunu öğrendim.

Ana şirketin logosu şu anda karşında gördüğün gemi.” Hologram yok oldu ve geminin daha stilize bir görüntüsü monitörde belirdi.

“Devamını da anlat.”

“Max'e Gogstad ile biraz ilgilenmesini söyledim. Şirket hakkında fazla bilgi edinemedim ama anladığım kadarıyla çeşitli konularla ilgilenen koskocaman uluslararası bir kuruluş. Bankacılık, mühendislik, finans yatırım, inşaat.”

Austin'e bir bilgisayar disketi uzattı. “Bulduklarım burada. Şaşırtıcı bir şeyler yok. Denemeye devam edeceğim.”

“Teşekkürler Hiram. Bunu gözden geçireceğim. Bu arada senden ve Max'den başka bir ricam olacak. Garber Center'a yaptığı ziyareti ve pilotun oğlundan öğrendiklerini anlattı. “Bu uçağın gerçekten inşa edilip edilmediğini ve pilotun başına ne geldiğini öğrenmek istiyorum.”

Max hemen ilgilendi. Uçan kanat diye bilinen taşıtın fotoğrafı ekranda belirdi.

“Bu resim Smithsonian Enstitüsü dosyalarında bulunan, havalanan son Northrop uçan kanadı olan YB49A numaralı uçağa ait, dedi bilgisayarın tatlı sesi. “Şu gemiler gibi bunu da üç boyutlu yapabilirim.”

“Şimdilik bu yeterli. Silindirin üzerindeki numaralar YB49B diye tanımlanan uçağa aitti.”

Fotoğrafın yerini bir çizim aldı. “Bu gördüğünüz YB49B,” dedi Max.

“İkisinin arasında ne fark var, Max?”

“Mühendisler, bomba atılırken rahatsız eden titreşim sorununu halletmişler. Ayrıca önceki modele oranla daha hızlı ve daha uzun menzilli. Ama asla inşa edilmedi.”

Austin, Max ile tartışmaması gerektiğini biliyordu. Sesini çıkarmadan ekrana yansıyan performans ve istatistik verilerini okudu. Bir nokta dikkatini çekti.

“Bir dakika. Biraz geri git. Bak orada hızının saatte beş yüz yirmi beş mil olduğu söyleniyor. Eğer deney uçuşu yapılmadıysa, hızını nereden biliyorlardı ?”

“Hesaplama olabilir mi?” diye ekledi Yaeger.

“Belki ama hesaplama olduğunu belirten bir not yok.”

“Haklısın. Uçuş koşullarını sanal olarak oluşturacak Max gibi akıllı makineler olmadığından, o yıllarda deneyler yapmak zorundaydılar.”

“İltifatına teşekkürler ama açıkça görülen bir noktayı belirtiyorsun,” dedi Max.

“Kurt iyi bir noktaya işaret ediyor, Hiram. Siz konuşurken ben biraz araştırdım ve dizayn edildiği halde inşa edilmeyen tüm uçakların hızlarının hesaplama olarak belirtildiğini gördüm. Bunun dışında

tabii."

Yaeger da tartışmaması gerektiğini biliyordu. "Öyleyse belki bu uçak bir zamanlar var olmuştur. Ama sonunda ne oldu?"

"Şimdilik belki bu kadarına erişebiliyoruz," dedi Austin. "Northrop'un ve Hava Kuvvetleri'nin kayıtları kayboldu. Max acaba pilot Frank Martin hakkında bize neler söyleyebilir?"

"Kısa bir araştırma mı yoksa kapsamlı bir çalışma mı istiyorsun?" diye sordu Max, "Aralarında ne fark var?"

"Kısa araştırma sırasında Pentagon'un silahlı kuvvetler kayıtlarına girip, orduya katılmış olan sağ ya da ölü herkesin adını çıkarabilirim. Kapsamlı araştırmada ise Pentagon'un gizli dosyalarına ulaşabilirim. Ulusal Güvenlik Konseyi, FBI ve CIA dosyalarını araştırırım."

"Teknik bir soru olacak ama bu veri tabanlarına gizlice girmek yasadışı değil mi?"

"Çok çirkin bir laf," dedi Max. "Şöyle de diyebiliriz; biraz dedikodu yapmak için dostlarım olan bazı bilgisayar sistemlerini ziyaret ediyorum."

"Öyleyse istediğin gibi ziyaret edebilirsin," dedi Austin.

İlginç, dedi Max kısa bir süre sonra. "Bir sürü kapıyı açmaya çalıştım ama Harry hepsini sımsıkı kilitlemiş."

"Harry kim? Başka bir bilgisayar mı?" diye sordu Yaeger.

"Hayır sersem, Harry Truman."

Austin kafasını kaşdı. "Yani bu pilotla ilgili dosyaların tümü Başkan'ın emriyle kapatılmış demek mi istiyorsun?"

"Doğru. Bay Martin hakkındaki birkaç temel bilgi dışında her şey gizli tutuluyor. Max beklenmedik bir biçimde durakladı. "Çok garip. Bir iz buldum. Sanki biri kilitli olan bir kapıyı araladı. Aradığınız adam burada." Ekranda Hava Kuvvetleri üniformalı genç bir erkek resmi belirdi. "New York eyaletinde Cooperstown yakınında yaşıyor."

"Hala yaşıyor mu?"

"Bu noktada bir çelişki var. Pentagon 1949'da bir uçak kazasında öldüğünü söylüyor. Yeni gelen bilgi ise tam tersini ileri sürüyor."

"Bir hata olabilir mi?"

"Hiç şaşırمام. İnsanlar hata yapabilir. Ben yapmam."

"Telefon numarası var mı?"

"Hayır ama adresini buldum."

Konsolun kenarındaki delikten bir kağıt çıktı. Şaşkınlığını üzerinden atamayan Austin kağıttaki isim ve adres sanki silinip yok olacak mürekkeple yazılmış gibi dikkatle baktı. Kağıdı katlayıp cebine yerleştirdi. "Hiram ve Max, size çok teşekkür ederim. Çok yardımcı oldunuz." Kapıya doğru yürümeye başladı.

Nereye gidiyorsun? diye sordu Yaeger.

"Cooperstown. Belki de Beysbol Şöhretler Salonu'na girebilmek için elimdeki tek fırsat bu."

Bölüm 21

Potomac Nehri kıyısında Langley, Virginia'daki CIA merkezinin İstihbarat Servisi'nde, bir analizci bilgisayarına neler olduğunu düşünüyordu. J. Barrett Browning adlı Doğu Avrupa uzmanı yerinden kalkıp yan taraftaki masayı ayıran bölmenin kenarından seslendi.

“Hey Jack, çok garip bir şeye göz atacak zamanın var mı?”

Suluk yüzlü adam işaretlediği Rus gazetesini bir yana bırakıp gözlerini ovuşturdu.

“Seks, cinayet ve biraz daha seks. Rus basınından daha garip ne olabilir ki?” dedi Nixon döneminin karanlık günlerinden sonra CIA'ye katılmış saygın bir çevirmen olan John Rowland. “Sanki Amerikan bulvar gazetelerinin hormon konusundaki yazdıklarına benziyor. Neredeyse traktör üretim istatistiklerini özleyeceğim.” Yerinden kalkıp Browninglin masasına yaklaştı. “Sorun nedir genç adam?”

Bilgisayarındaki şu çılgın mesaj, diyerek Browning başını salladı. “Sovyetler Birliği hakkında bazı tarihi belgelere göz atıyordum, birdenbire ekranda beliriverdi.”

Roland eğilip okudu: “TEMİZLİK PROTOKOLÜ AŞIRI TARAFGİRLİKLE HAREKETE GEÇİRİLDİ.”

Rowland kırışmış sakalını çekiştirdi. “Aşırı tarafgirlik mi? Kimse böyle laflar etmiyor artık.”

“Ne demek bu?”

“Bir örtmece, dolaylı anlatım. Soğuk Savaş ve Vietnam yıllarından kalma. Birinin öldürülmesinden söz ediyor.”

“Nee?”

“Size Yale Üniversitesi'nde hiçbir şey öğretmiyorlar mı?” diye sırttı Rowland.

“Temizlik birinin suikast sonucu öldürülmesi demektir. Tam James Bond'a yakışan bir laf.”

“Anladım,” diyerek çevresine bakındı Barrett. “Bakalım değerli meslektaşlarımızdan hangisi bu sakayı yaptı.”

Derin düşüncelere dalan Rowland yanıtlamadı. Browning'in iskemlesine oturup mesajın sonundaki altı çizili dosya numarasını inceledi. Giriş tuşuna basınca bir dizi rakam belirdi.

Eğer bir sakayşa, muhteşem, diye mırıldandı. “İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Allan Dulles’in teşkilatın başında olduğu dönemden bu yana kimse bu gibi şifreleri kullanmıyor.”

Rowland bilgisayara baskı emri verdi ve kâğıda dökülen mesajı alıp kendi yerine dönerken Browning de ardından geldi. Kısa bir telefon görüşmesi yapıp şifreyi kendi bilgisayarına girdi ve tuşlara dokundu. “Bunu şifre çözme bölümündeki bir dostuma gönderiyorum. Çok eski bir şifre. Bugün kullandığımız programları uygulayarak birkaç dakikada çözebilir.”

“Sence nereden gelmiş olabilir?” diye sordu Browning.

“Mesaj ekranda belirmediği zaman ne okuyordun?”

“Arşiv malzemeleri. Diplomatik raporlar. Silahlı Kuvvetler komitesinde olan bir senatörün yardımcısı istemişti. Herhalde savunma bütçesini yükseltebilmek için Sovyetler'in davranış

biçimlerindeki bazı modelleri öğrenmek istiyordu."

"Bu raporların içeriği neydi?"

"Saha ajanlarından müdüre gönderilmişti. Sovyetler'in nükleer araştırmalarında ki gelişmelerle ilgiliydi. Clinton'ın gizliliğinin kaldırılmasını emrettiği eski dosyalardan biriydi."

"İlginç. Yani içeriği bir zamanlar yalnızca en üst düzeydekilerin bilgisine sunulmuş."

"Mantıklı gibi geliyor ama bu protokol isi de ne oluyor ki?"

Rowland içini çekti. "Benim gibi yaşlı savas atlarını cayıra saldıkları zaman teşkilatın neler yapacağını çok merak ediyorum. Eski, gizli operasyon günlerinde bu protokollerin nasıl işlediğini anlatabayım sana."

"İlk önce en üst düzeyde, yani CIA başkanı, Ulusal Güvenlik Konseyi, genelkurmay başkanı arasında bir politika saptanır ve imzalanır. İnkâr edebilmesi için açık kapı bırakılarak, Başkan'a resmen bilgi verilmez. Bu politika belirli tehdit ya da tehditlere karşı nasıl davranılması gerektiğini belirler. Böylece protokol hazırlanmış olur. Sonra da yapılacak işler çeşitli emirler biçimine ayrılır."

"Anlamlı. Böylece bu emri yerine getirenler yalnızca kendilerine düşen kısmını öğrenirler. Gizlilik ilkesi bozulmamış olur."

"Aha, galiba yanlış bile olsa, size yine de bir şeyler öğretmişler. Castro'yu devirmek ya da irankontra gibi çılgın planlar da aynı biçimde yapılmıştı ve sonunda ellerine yüzlerine bulaştırdılar."

"Öyleyse niçin bir PROTOKOL hazırlarlar?"

"En önemli nedeni, tepedeki adamların sorumluluktan kaçmasını sağlamaktır. Genellikle bir PROTOKOL atılacak en ciddi adımlar için hazırlanır. Bu dosyada biz bir siyasi suikastten söz ediyoruz. Hafife alınmaması gerekir. Devletleri yönetenlerin başka devletleri yönetenlerin ya da kendi hükümetleri içindeki bazı kişilerin ölümüne yol açacak planlar yapmamaları gerekir. Kötü örnek olurlar. Bu nedenle emirlerin çeşitli düzeyleri olur. Parmak izi bırakılmaması böylece sağlanır. Emirleri verenlere ulaşmak olanaksızdır. Bir emrin sonuna dek gerçekleştirilmesi için önceden saptanmış koşulların oluşması gerekir."

"Nükleer bombalar için kullandıkları emniyet sistemine benziyor. Düğmeye basılması için birkaç aşama gerekiyor ve son dakikaya kadar vazgeçme olasılığı vardır."

"Bunun gibi bir şey. Başka bir örnek daha vereyim. Bir tehdit oluşur. Bir el tabancayı tutar. Tehdit biraz daha büyür. Başka bir el tabancayı doldurur. Tehdit fazlalaşır. Üçüncü el tabancanın emniyetini açar. Sonra tetik çekilir ve tehdit unsuru ortadan kalkar. Tabancanın ateşlenebilmesi için tüm bu etki-tepki adımlarının atılması gerekir."

Browning başını salladı. "Neler anlattığını anlıyorum ama bu münasebetsiz şeyin benim bilgisayarına nasıl girdiğini çözemiyorum."

"Belki de görüldüğü kadar esrarengiz değildir." Rowland zamanının çoğunu gazeteleri okumak ve analiz etmek gibi sıkıcı bir işle geçirdiğinden, zekâsını kullanmasına neden olan bir fırsatı yakaladığına seviniyordu. Arkasına yaslanıp gözlerini tavana dikti.

"Herhalde bu protokol o dönemde kağıda yazıldı. Ama gerçekleştirilmedi. Sonra teşkilat kağıt kalemi bırakıp bilgisayara döndü. Protokol de veri tabanına alındı. Harekete geçmesi için bilgisayara

işlenmesi gereken mekanizmalar ellenmediğinden yıllarca tetik olduğu yerde durdu. Teşkilat başkanına derhal bilgi verilmesi gerekiyordu ama dosyaların gizliliği kaldırıldığından bilgisayar yalnızca yetkili birinin okuması gereken bir dosyayı sıradan bir analizcinin önüne geldiğini elbette bilemezdi."

Harika, dedi Browning. "Şimdi de elli yıllık bir protokolü neyin harekete geçirdiğini bulmamız gerekiyor. Dün de aynı dosyaları okuyordum ama bu mesaj yoktu."

"Demek ki protokol son yirmi dört saat içinde harekete geçirildi Bir dakika..."

Eposta ışığı yanıp söndü. Rowland mesajı aldı.

"Sevgili Rowland. Gönderdiğin mesaj burada. Bir dahaki sefere daha zor bir şeyler gönder."

Ekranda, "Temizlik işi yapılacak," sözcükleri okunuyordu.

"Tetikçiden gelen şifreli yanıt," dedi Rowland.

Browning başını salladı. "Bu zavallı herifin kim olduğunu merak ediyorum."

"Bence geçmiş için kaygılanmamıza gerek yok. Ben geleceği düşünüyorum."

"Hadi Jack, bu protokol elli yıl önce imzalanmış. Tetikçi ile kurban da dahil olmak üzere bilenlerin tümü çoktan ölmüş olmalı."

Belki, dedi Rowland. "Belki de ölmediler." Erkandaki sözcükleri işaret etti.

"Bu yanıt şimdi geldi. Yani tetikçi ile kurbanı yaşıyor en azından şimdilik."

"Ne demek istiyorsun?" dedi bir Rowland telefona uzanırken her zamanki güleç yüzünde ciddi, ifade vardı. "Müdür bu emri geri almadığına göre, bundan sonraki adım uygulanacak. Yani cinayet.

Elini kaldırıp Browning'in soru sormasını engelledi. "Lütfen beni başkana bağlayın," dedi"

Ağzını almaca doğru bastırarak. "Oldukca önemli," derken sesi belki de ilk kez duygularını bukadar açık ifade ediyordu. "Çok fazla önemli !"

Bölüm 22

Zavala, Hanley'nin bürosunun bulunduğu binaya döndüğü zaman yangın söndürülmüş, itfaiyeciler suları boşaltıyordu. NUMA kimliğini kullanarak polis barikatını aştı ve kundakçılık konusunu araştıran uzmanın burnuna doğru sallayıp aceleyle cüzdanına tıktı. Okyanus bilimleri federal kuruluşundan birinin San Diego'daki bir felaket sahnesinde ne işi o olduğunu açıklamak istemiyordu.

Connors adındaki araştırmacı tanıkların kendisine tepede dolaşan ve patlamadan önce garip bir ışıktan söz ettiklerini anlattı. Yine de patlamanın içeriden olma olasılığını göz ardı etmiyordu. Zavala onu suçlayamazdı. Ne de olsa her gün silahlı bir helikopter San Diego'da , bir işhanına saldırmazdı.

“Yaralanan kadının durumu nasıl?” diye sordu Zavala.

"Duyduğuma göre iyiymiş," dedi Connors. "Yangın başlamadan önce birileri zavallıyı dışarı çıkarmış" Zavalla adama teşekkür etti, bir taksi çevirmek için bir blok kadar yürüdü ve bir taksiye elini kaldırdığında üzerinde hiçbir işaret bulunmayan siyah bir Ford tam önünde durdu. Direksiyonda ki Ajan Miguel Gomez eğilip kapıyı açtı ve Zavala arabaya bindi.

Ajan Gomez görmüş geçirmiş bakışıyla ona baktı. "Sen ve arkadaşının şehre gelmesinden bu yana olaylar epey kızıştı, büroma gelmenizden birkaç saat sonra çiftçi ve dolandırıcı avukatı havaya uçtu. Niçin biraz daha kalmıyorsunuz? Meksika mafyasının tümü ve yakın dostları kendilerini yok edecektir. Ben de işsiz kalırım ama çok dahaşumada gider."

Zavala güldü. "Tijuana'da bizleri kolladığın için teşekkürler"

"Sınırdan keskin nişancı ekibini geçirirken uluslar arası bir olayı göze aldığım için belki Tanrı adına neler olup bittiğini bana da anlatırsın.

“Keşke bilseydim,” diyerek omzunu silkti Zavala "Pedralez olayı nasıl oldu?"

"Zırhlı arabasıyla Tijuana'nın tehlikeli bir semti olan Colonia Obrera'dan geçiyormuş. Yakın korumaları öndeki ve arkadaki arabadaymış. Önce öndeki araç isabet almış. Bir saniye sonra Pedralez'in başı patlamış. Bu araçlar neredeyse bir tanka benzediği için güçlü bir silah kullanmış olmalılar. Üçüncü aracın sürücüsü hemen U dönüş yapmış ve kaçıp kurtulmuş."

“Bir tanksavar roketi bu işi yapabilir.”

Gomez koyu, araştırıcı bakışlarını Zavala'ya dikti. "Meksika polisi bir ara sokakta İsveç malı Gustav tanksavar roketinin doldurucusunu buldu."

“Yani İsveçliler Meksikalı uyuşturucu krallarına mı saldırıyor.”

"Keşke. Dünya silah pazarında bunlar bulunuyor. Belki de ezme kutularının yanında hediye olarak dağıtıyorlardı. Bu silahı omzuna yerleştirip ateş edebilirsin. Dediklerine göre iki kişi olunca bir dakikada altı el ateş edilebilirmiş. Hanley konusunda ne biliyorsun?"

"Kurt ile birlikte binadan çıktığımız anda tepede dolasan yeşil bir helikopter gördük. İçeri girip asansörle yukarı çıkarken patlama oldu. Bazı tanıklar bir ışık görmüşler. Bir roketatar kullanılmış olabilir. Bir dalavereci avukatı temizlemek için hiç roket kullanılır mı? Bu da avukatlara özgü bir espri oldu doğrusu."

“Hanley'nin güldüğünü sanmıyorum.”

"O herifin mizah duygusu zaten yoktu. Birileri buna zahmete girdiğine göre, kesinlikle öldüğünden emin olmak istemiş gibi görünüyor," bir an durakladı. "Siz niçin geri döndünüz?"

"Kurt tepedeki helikopterin Baja'daki patlamadan son helikoptere benzediğini düşündü."

"Harley ile konuştunuz, değil mi?"

"Tortilla fabrikasını sorduk. Sacramento'lu bir komisyoncunun paravan bir işletme kurmak isteyen müşterisi adına Meksika kurmuş olduğunu anlattı. Hanley de onları Pedralez adisiyle tanıştırmış."

"Komisyoncunun adı neymiş?"

"Jones. Vaktini harcama. Adam ölmüş."

Gomez sırtıttı. "Sakın söyleme. Adamın arabası havaya uçtu demek."

"Bir uçurumdan aşağıya kaymış. Kaza olduğu ileri sürülüyor." Koyu mavi takım elbiseli bir adam yaklaşıp arabanın camını tıklattı FBI ajanı başını sallayıp Zavala'ya baktı.

"Beni içeri çağırıyorlar. Teması kesmeyelim, diyerek İspanyolca olarak devam etti. "Biz Meksika - Amerikalı acı biberlerin birbirinden kopmaması gerekir."

"Kesinlikle," diye yanıtladı Zavala. "Ben Washington'a dönüyorum, yardım edebileceğim bir şey olursa beni NUMA merkezinden arayabilirsin."

Zavala bir noktaya kadar Gomez'e gerçekleri söylemişti ama Hanley'in anlattığı Mulholland Group'dan bilinçli olarak söz etmemişti. FBI ın elinde arama izniyle kapıya dayanacağını pek sanmıyordu, ama yine de ajanın soruşturmasını daha da karmaşık bir duruma getirmekten kaçınmıştı. Otele dönünce Los Angeles bilinmeyen numarayı arayıp Mulholland Group'un kendisine verilen numarasını kontrol etti. Güzel sesli bir sekreter büroya nasıl ulaşabileceğini anlattı. Otel görevlileri aracılığıyla bir araba kiraladı ve çok geçmeden Los Angeles'e doğru yola çıktı.

Hollywood Bulvarı'ndan ayrılınca kendini Kaliforniya'nın birbirine yakın inşa edilmiş aralarına ticari bloklar serpiştirilmiş labirentinin arasında buluverdi. Baja'daki patlamadan ve Hanley ile Pedralez'in garip ölümlerinden sonra neyle karşılaşılacağından emin değildi. Ama bir Pizza Hut ile bir Staples kırtasiye dükkânı, arasındaki işhanında bulunan güzel döşeli büroyu görünce şaşırdı.

Lobi havadar ve aydınlıktı. Telefonda ona yolu tarif eden sekreter kızdan bilgi alabilmek için çekiciliğini kullanmak zorunda kalmadı. Şirket hakkında sorduğu soruları yanıtladı, bir sürü broşür verdi ve hidrolik mühendislik konusunda herhangi bir ihtiyaçlarında kendilerini aramasını tembih etti.

Zavala arabasında şirketin dikkati çekmeyen cephesine bakarak bundan sonra ne yapması gerektiğini düşünürken cep telefonu çaldı. Austin NUMA merkezindeki bürosundan arıyordu.

"Bir şeyler bulabildin mi?" diye sordu Kurt.

"Su anda Mulholland Group şirketinin önünde oturuyorum" dedi Zavala ve bulduklarını anlattı. Austin de Garber merkezine yaptığı ziyareti, Buzz Martin ile sohbetini ve Max'in bulgularını aktardı.

"Bana oranla epey ilerlemişsin," dedi Zavala."

"Şimdilik hepsi çıkmaz sokak gibi görünüyor. Öğleden sonra New York'a gidip şu pilotun öyküsünü aydınlatmaya çalışacağım. Sen de Los Angeles'dayken biraz Gogstad'ı araştır."

Ertesi gün Washington'da buluşup neler bulduklarını karşılaştırmaya karar verdiler. Zavala

bilinmeyen numaralardan Los Angeles Times gazetesinin telefonunu öğrendi ve haber odasını bağlatıp Randy Cohen ile görüşmek istediğini söyledi.

Birkaç dakika sonra çocuk sesli biri karsısına çıktı.

“Joe Zavala, bu ne sürpriz! Nasılsın?”

"İyiym teşekkürler. Mississippi'nin batısındaki en iyi araştırmacı gazeteci nasıllar acaba?"

"Tekila içerek güneşin doğuşunu izlediğimiz günlerden geriye kalan kısıtlı sayıdaki beyin hücremi kullanıp bir şeyler yapmaya çalışıyorum. Sen hala NUMA'yı yüzdürüyor musun?"

"Doğrusunu istersen NUMA'nın bir işi için buradayım ve bana yardımcı olup olamayacağını merak ediyorum."

"Eski bir okul arkadaşım için her zaman elimden geleni yapmaya hazırım."

"Beni mutlu ettin, Randy. Kaliforniya merkezli bir şirket hakkında bilgi istiyorum. Gogstad Holding diye bir şey duydun mu?"

Telefonun ucundaki ses bir süre sustu ve sonunda "Gogstad mı dedin?"

“Evet doğru,” diyerek Zavala heceledi “şirket ismini çağrıştırıyor mu?”

“Telefon mu çalıyor.”

“Beni bu numaradan ara,” dedi Cohen ve aniden telefonu kapattı. Zavala kendisine söylendiğini zannetti. "Sözünü kestiğim için özür dilerim," dedi Cohen. "Şimdi cep telefonundan konuşuyordum. Sen neredesin?"

Telefonla bulunduğu yeri söyleyince semti tanıyan Cohen Zavala'ya biraz ilerde bir kafe tarif etti. Zavala ikinci espresso kahvesini içerken Cohen yüzündeki geniş bir gülüşle yanına gelip elini sıktı. Harika görünüyorsun, Joe. Hiç değişmemişsin." "Sen de öyle," derken Zavala gerçeği yansıtıyordu. Cohen kolej gazetesinde birlikte çalıştıkları yıllarda olduğu gibi görünüyordu. Gerçi bir az kilo almış ve kara sakalının arasında beyazlar görünüyordu, ama dev bir vinç gibi yürüyordu ve gözlüklerinin ardından mavi gözleri aynı heyecanla parlıyordu.

Cohen büyük bir fincan sütlü kahve ısmarlayıp Zavala'yı diğerlerden uzakta bir masaya götürdü. Bir yudum içip kahveye on numara verdiğini söyledi ve öne eğilip alçak sesle sordu. "Söyle bana eski dost, NUMA niçin Gogstad ile ilgileniyor?"

“San Diego açıklarında ölü olarak bulunan balina sürüsünü herhalde duydun." Cohen başıyla onayladı. "Ölüm nedenini araştırdık ve Baja Yarımadası'nda bir işletmenin çalışmalarından kaynaklandığı sonucuna vardık. Mulholland Group ile aralarında bir bağlantı vardı, Gogstad ise ana şirket."

Cohen'in gözleri kısıldı. "Nasıl bir işletme?"

"Sakın gülme. Bir tortilla fabrikası."

“Şirketle ilgili olan hiçbir seye gülmem."

“Yani onları tanıyorsun?"

“Yakinen. Onun için sen arayınca çok şaşırdım. Neredeyse bir yıldır Gogstad'ı araştıran bir ekibin içindeyim. Yazı dizisine 'Su Korsanları' adı vereceğiz."

"Korsanlığın Kaptan Kidd ile sona erdiğini sanıyordum."

"Bunların yaptıklarını Kidd hayal bile edemezdi."

"Seni bu hikayeye ne itti?"

"Salak şanslı. Kurumsal birleşmeleri inceliyorduk. Mansetlere çıkmadığı halde sıradan vatandaşları etkileyen şirket ortaklıklarını araştırıyorduk. Aynı belirsiz manevralara rastladık. Sanki karların üzerinde art arda aynı ayak izlerine raslayan avcı gibiydik."

"İzler Gogstad'a aitti."

Cohen başını salladı. "Ortaya çıkarmamız aylar sürdü. Yalnızca bir kısmını görebiliyoruz. Gogstad devasa bir kuruluş. Milyarlarca dolar değerinde ve belki de tarihin yazdığı bir kümedeki en büyük holding."

"Gerçi Wall Street Journal gazetesini her gün okumadığıma yemin ederim ama eğer senin dediğin kadar büyükse adını niçin duymadığıma da hayret ediyorum."

"Kendini kötü hissetme. Anlaşmalarını gizli tutmak için milyonlar harcıyorlar."

Paravan şirketler kullanıyorlar, kapalı kapılar ardada görüşmeler yapıyorlar, aklına gelebilecek her türlü hileye başvuruyor Tanrı'ya şükür bilgisayarlar var!

Bulgularımızı bir Coğrafi Bilgi Sistemi programına girdik. Bu sistem veri tabanındaki bilgileri harita üzerinde işaretliyor. Polisler de çete bağlantılarını çözmek için aynı sistemi kullanıyor. Sonunda Gogstad'ın dünyanın dörtbir kösesindeki şirketlerini gösteren tablolar elde ettik."

"Bu süper şirketin sahibi kim?"

"Dizginlerin bir tek kişinin elinde olduğundan eminiz. Kadının adı Brynhild Sigurd."

Çapkınlık konusunda haklı bir şöhreti olan Zavala'nın kulakları bir kadın ismi geçince derhal dikildi. "Bana biraz Bayan Sigurd'dan söz et"

"Söyleyebileceğim pek bir şey yok. Gerçi en tepede olmayı hak ediyor ama Fortune dergisinin en güçlü kadınlar listesine hiç girmemiş. İskandinav kökenli bir ailenin Amerika'da doğan kızı olduğunu, Avrupa'da eğitim gördüğünü ve daha sonra Mulholland Group adı şirket kurduğunu biliyoruz."

"Ben biraz önce oradaydım. Keşke şu hanımla görüşme de bulunsaydım. Hiç bir yararı olmazdı. Şirketin başkanı olarak adı geçiyor ama kimse onu görmüyor."

"Yine de bu şirketi tam olarak çözdüm diyemem, Mulholland Yolu üzerinde yer almıyor."

Cohen sabırla gülümsedi. "Owens Vadisi skandalını duydun mu?"

"Los Angeles'in su dağıtım sistemiyle ilgiliydi sanırım."

"Bugün inanmak oldukça zor ama 1920'lerde Los Angeles bir çöl kasabasıydı. Büyüme için suya gereksinimi vardı. En yakın tatlı su kaynağı iki yüz mil kuzeydeki Owens Vadisi'ndeydi. Los Angeles nehrin su haklarını almak için vadiye sesizce adamlar gönderdi. Vadide yaşayanlar ne olduğunu fark ettiklerinde iş işten geçmişti. Sular Los Angeles'a doğru akmaya başlamıştı."

"Peki 'Owens Vadisi'ne ne oldu?"

"Kurudu," diyerek şeytanca gülümsedi. "Vergi verenlerin parasını dedikleri suyun büyük bir kısmı"

kente değil San Fernando Vadisi'ne gitti. Yörenin birkaç işadamı oradan çok ucuza arazi aldı. Su gelince fiyatlar tavana vurdu ve spekülâtorler milyonlar kazandı. Bu işi kotaran mühendisin adı William Mulholland idi."

"Çok ilginç. Peki, Mulholland Group şirketiyle Gogstad arasında nasıl bir bağlantı var?"

"Gogstad holdingin çekirdeği Mulholland şirketi idi. Artık ana şirket için mühendislik hizmeti veren bir yan kuruluş biçiminde çalışıyor." Gogstad tam olarak ne yapıyor?"

"İlk önceleri petrol hatları, enerji ve inşaat şirketlerine ortak oldu. Daha sonra finans yatırıma, sigortaya ve medyaya da girdiler. Son birkaç yıldır yalnızca bir tek ürün üzerinde yoğunlaştılar: Mavi Altın.

"Ben altının yalnızca on dört ayarını tanırım."

Cohen önündeki su bardağını kaldırdı,

"Yani mavi altın su mu?"

Büyük bir bardağı sanki içinde şarap varmış gibi ışığa tuttu ve kuvvetli bir yudum aldı. "Su artık doğal bir hak gibi tanımlanmıyor. Doğal Gaz gibi yüksek ücretlerle satılan bir mal durumuna geldi. Gogstad Su sektöründe en önde gelen ismi. Altı kıtada yüz elli ülkede su şirketlerdekontrol payına sahip. Hisseleri Su Şirketlerinin denetimini elinde tutacak miktarda ve iki yüz milyondan fazla insana su dağıtıyor, En büyük adımları Colorado Nehri'nin özelleştirilmesi yasınının meclisten geçmesini sağlamaktı."

"Bununla ilgili birşeyler okumuştum. Biraz bilgi ver. "

Şimdiye kadar Güney ve Güneydoğu eyaletlerinin en önemli su kaynağı Colorado Nehriydi. Tek dağıtım sistemi federal hükümetin elindeydi ve hem eyaletler, hem de kentlerle işbirliği yaparak barajlar inşaa ettiler ve insanlara su taşıdılar. Bu yasayla denetim federallerden alınıp özel şirketlere devredildi."

"Bu günlerde özelleştirme çok sık görülen bir olgu. Hapishaneleri bile özel şirketler işletiyor. Su dağıtım sistemini niçin işletmesinler?"

"İşte bu iddia ile yasa geçirildi. Eyaletler yıllardır su hakkı için savaşıyor. Davalara tonlarca para harcadı. Özelleştirme taraflısı bu durumun sona ereceğini söylüyorlar. Sular daha verimli bir şekilde dağıtılacak. Yatırımcılar büyük gelişmelerin parasal yükünü karşılamak zorunda kalacaklar. Yasanın geçmesini sağlayan başka bir unsur da kuraklıktı. Kentlerin suyu bitmek üzere ve halk korkuya kapıldı."

"Gogstad bu işin neresinde?"

"Yapılan düzenlemeye göre Colorado Nehri sistemi birlikte çalışan bir dizi şirket tarafından denetlenecek."

"Yani kazanç aralarında paylaşılacak mı?"

"Ana fikir buydu. Önemli olan nokta ise Gogstad'ın bu şirketlerin tümünün gizli sahibi olması."

"Yani sonunda Gogstad, Colorado Nehri'ni ele geçirdi?"

Cohen başını salladı. "Ülkenin dörtbir yanında aynı işi daha küçük çapta yapıyorlardı. Alaska'dan buzul suyu almak için anlaşmalar yaptılar. Kuzey eyaletlerinin önemli su kaynaklarının bulunduğu

Kanada'ya kadar da uzandılar. British Colombia'daki su kaynaklarının denetimini ele geçirdiler. Çok geçmeden kuzeydeki Büyük Göller, Gogstad'ın baraj gölleri durumuna gelecek."

Zavala alçak sesle ıslık çaldı. "Ürkütücü bir durum ama ekonomik gücün daha az sayıda insanın elinde toplanması anlamına gelen küreselleşme kavramıyla uyumlu."

"Elbette. Beğensek de beğenmesek de, bir ülkenin en değerli kaynağına sahip olmak tümüyle yasal. Ama Gogstad'ın kurallara uymadan oynaması çok korkutucu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana bir örnek vereyim. Kongre üyesi Jeremy Kinkaid kongrede Colorado Nehri yasa tasarısının geçmemesi için elinden geleni yaptı, yasayı iptal ettirmekle tehdit etti. Ve bir kazada öldü."

"Birçok kişi kalarda ölüyor."

Gazeteci cebinden bir dünya haritası çıkarttı ve masanın üstüne yaydı. Fısıldıyarak söze başladı. "Şu kırmızı kareleri görüyor musun? Saymaya uğraşma, düzinelerle var."

"Gogstad'ın satın aldığı yerler mi?"

"Bir bakıma evet. Gogstad işi büyütürken, başka ülkelerde suyu denetleyen şirketler ya da belediyelerle karşı karşıya kaldılar. Zaman zaman rakipler Gogstad'a karşı çıktılar. Satın alınan bölgelerde Şirket çalışanlarının başına gelenleri bilgisayarda karşılaştırması. Gördüğün her kırmızı noktada şirket hiyerarşisi içinde birileri ölümle sonuçlanan 'kazalara' uğradı. Bazen üst düzey yöneticiler ortadan kayboluverdi."

"Gogstad ya sokak çetelerinin yöntemlerini uyguluyor ya da çok şanslı."

"Bunu da sen bul. Son on yıl içinde Fransa, İtalya, İngiltere ve Güney Amerika'daki ulusal su şirketlerini bünyesine kattı. Star Trek filmindeki Borg adlı uzaylıları çağrıştırıyor. Hani öteki türleri kendi içine çekip yok edenler. Asya ve Güney Afrika'da da su hakları satın aldı. Cohen soluk almadan konuşmaktan yorulmuş gibi durakladı. Gözleri kat kapısına takıldı. İçeriye çocuklu bir kadını girdiğini görünce rahatladı.

"Zavala bir kaşını kaldırdı ama bir şey söylemedi."

"Özur dilerim," dedi Cohen. "Bu iş beni paranoyak yaptı."

"Birazcık Paranoya insan sağlığı için yararlıdır arkadaş."

Cohen tekrar fısıltıyla konuşmaya başladı. "Bizim haber bölümünde bir köstebek var. Bu nedenle cep telefomumdan aramanı istedim. Sinirli bir hareketle kaşığıyla oynamaya başladı. "Gazetede çok garip şeyler oluyor. Binada tanımlanmayan. Bazen dosyalar bıraktığın sırada Bütün binada yabancılar dolaşüyor. Garip garip bakıyorlar."

"Bunu hayal etmediğinden emin misin?"

"Benim Çalışanlar da bunu fark etti. Lanet olsun. Sinirli oldum."

"Neredeyse bana bile bulaşacak.

"İyi, senin de biraz kaygılanmanı istiyorum. Gogstad'ın amacına ulaşmasını engelleyecek olanları ortadan kaldırmak konusunda tereddüt etmeyeceğini sanıyorum."

"Amacı nedir?"

“Dünyanın temiz su kaynaklarının tümünü ellerinde tutmak istiyorlar.”

Zavala bir süre düşündü. "Büyük bir hedef bu. Kuzey Amerika ve Avrupa'da yaptıkları oldukça etkileyici ama nasıl olur da bir şirket tüm dünyanın temiz su kaynaklarına el koyabilir?"

"Düşündüğün kadar zor değil. Temiz su, dünyanın toplam su kaynaklarının ancak yüzde birini oluşturuyor. Geri kalanı ya deniz suyu ya da buzulların ve toprağın altındaki sular. Suların büyük çoğunluğu kullanılmayacak kadar kirli ve dünyanın gereksinimi gün geçtikçe artıyor."

"Ama suyun büyük bir kısmını hala farklı insanlar ya da hükümetler denetlemiyor mu?"

"Artık değil. Gogstad temiz su kaynağı bulunca, dağıtımını üstlenmek için öneri yapıyor ve bir sürü vaatte bulunuyor. Bir ayağını kapıdan içeri sokunca da rüşvet vermek, gasp etmek gibi yöntemlerle özelleştiriyor. Son beş yıl içinde özelleştirme işini inanılmaz bir biçimde hızlandırdı. Yeni uluslararası ticaret anlaşmalarına göre ülkeler kendi sularına sahip olamıyorlar ve bu durumda Gogstad'ın işine yarıyor. Tanrı aşkına Joe, Owens Vadisi işi yineleniyor ama bu kez dünya çapında gerçekleşiyor!"

“Senin şu mega şirket, büyük bir ahtapota benziyor.”

“Biraz kalıplaşmış da olsa, güzel bir benzetme. Cohen cebinden kırmızı bir kalem çıkarıp haritanın üzerine çizgiler ve oklar çizdi. "Ahtapotun kolları burada. Sular Kanada ve Alaska'dan Çin'e akacak. İskoçya ve Avusturya'dan Afrika ile Ortadoğu'ya gidecek. Asya'ya su ihraç etmek için Avustralya bazı anlaşmalar yaptı bile. Yüzeyden bakınca çok çeşitli şirketler gözüküyor. Ama Gogstad her şeyi paravan kuruluşlarıyla yönetiyor."

“Bunca suyu nasıl taşımayı düşünüyorlar?”

"Gogstad şirketlerinden biri milyonlarca litre suyu okyanus aşırı taşıyabilecek, dev boyutlarda torbalar üretecek bir teknoloji geliştirdi. Gogstad tersanelerinde su ya da yakıt taşıyabilecek elli bin grostonluk tankerler inşa ediliyor."

“Bunların hepsi çok pahalı işler.”

"Dediklerine göre su parayı görünce yukarı doğru akıyormuş. Müşteriler her fiyatı ödemeye hazır. Belki toz çanağında yaşamını sürdürmeye çalışan zavallıların susuzluğunu gidemeyecektir ama zaten çoğu, havayı ve suyu en fazla kirleten yüksek teknoloji sahibi olanlara ayrılacak."

“İnanılır gibi değil.”

“Sıkı dur Joe, daha tamamını duymadın,” diyerek Cohen haritada Kuzey Amerika'yı işaret etti. "En büyük pazar burada. Gogstad'ın Kanada'nın su kaynaklarını kontrol ettiğini söylemişim. Yaptıkları plana göre, Hudson Körfezi'nden tonlarca su Büyük Göller aracılığıyla Amerika'nın Güneş Kuşağı eyaletlerine aktarılacak." Parmağını Alaska'ya doğru oynattı. "Kaliforniya ve diğer çöl eyaletleri neredeyse Colorado Nehri'ni kurduğundan, başka bir plan da Yukon'dan buzul suyu alıp bir dizi barajlar ve göletler sistemiyle batı eyaletlerine götürmeyi kapsıyor. British Columbia'nın onda birini seller basacak, doğal kaynaklar ve insan yaşamı önemli ölçüde zarar görecek. Yeni hidroelektrik santraller büyük ölçüde enerji biriktirecek. Bil bakalım bunca enerji ve inşaatın kim kazançlı çıkacak."

“Galiba yanıtını biliyorum.”

"Elbette. Milyarlar kazanacaklar! Böylesine yararsız işlerin projeleri yıllardır yapılıyordu. Son

derece pahalı ve verdiği zarar çok yüksek olduğundan hiçbir ilerleme görülüyordu ama şimdi güçlü bir destek bulunca işi geliştirme olasılıkları var."

"Yine mi Gogstad?"

"Simdi anladın," dedi Cohen. Gitgide heyecanlanıyordu.

"Artık karşılarında muhalefet edecek kimse kalmadı. Gogstad bir sürü gazete ve televizyon kanalına da sahip olduğundan koparacakları yaygarayı bastırmak kolay olmayacak. Siyasi açıdan inanılmaz ölçüde destekleri var. Yönetim kurullarında eski başkanlar, başbakanlar, dışişleri bakanları oturuyor. Onlarla savaşmak olanaksız. Bu ölçüde siyasal ve Parasal gücün, sokak çetesi yöntemleri kullanmaktan çekinmeyen birinin eline verildiğini düşünürsen, benim niçin korktuğumu anlayabilirsin."

Bir an durup soluk aldı. Heyecandan yüzü kızarmıştı. "Bu pisliği çok uzun zamandır yakından izliyorum. Neredeyse sinir krizi geçireceğim, ilk kez birine anlatıp içimi boşaltabildim."

Zavala başıyla onayladı. "Hazırladığın öykü ne kadar erken yayınlanırsa o kadar iyi olacak. Ne zaman başlamayı düşünüyorsunuz?"

"Yakında. Son ayrıntıları yerleştiriyoruz. Gogstad'ın niçin bu kadar çok sayıda süper tanker inşa ettiğini öğrenmeye çalışıyoruz."

"Kıtalar arasında su taşımak için yaptıkları planlara uygun gibi görünüyor."

"Evet, Alaska'dan buzul suyu taşımayı planladıklarını biliyoruz ama yine de sayıları çok fazla. Şu anda var olan pazara Çin'i eklesen bile tankerlerin sayısı yine de çok yüksek."

"Bir gemi inşa etmek uzun süren bir iştir. Belki önceden hazır olmak istiyorlar Zamanı gelene dek tankerleri bir kenarda bekleteceklerdir."

"Bir gariplik var. Bu gemiler depolanmış gibi durmuyor. Her tankerin Kaptanı ve tayfaları var. Alaska açıklarında bir şey bekler gibi duruyorlar ."

"Neyi bekliyorlar?"

"İşte biz de bunu öğrenmek istiyoruz."

"Bir terslik var," diye mırıldandı Zavala.

"Benim iyi koku alan gazeteci burnum da aynısını söylüyor."

Zavala biraz önce sözünü ettikleri ahtapotun kollarından biri omzuna dokunmuş gibi ürperdi. Austin ile denizin dibindeki görünmeyen korkulardan söz ettikleri konuşmayı anımsadı. Her zamanki gibi Kurt'ün önsezileri isabetliydi. Zavala'nın önsezileri de mavi dalgaların arasında koskocaman aç bir yaratığın çevresini gözleyerek beklemekte olduğunu söylüyordu. Bu yaratığın adı Gogstad idi.

Bölüm 23

On dört yaşındaki kızı Katherine'in atının üzerinde yaklaşmasını izleyen CIA Başkanı Erwin LeGrand gururla gülümsüyordu. Küçük kız aşağıya atladı ve birincilik ödülünü babasına uzattı.

"Bu senin büron için baba," dedi masmavi gözleri heyecanla parlayarak. "Dünyanın en iyi babası olduğun için. Çünkü sen Val'i benim için aldın ve çok pahalı binicilik derslerinin parasını ödedin."

LeGrand kupayı aldı ve kolunu kızının omzuna atarken, Katherine'in annesine ne kadar benzediğini düşündü. "Teşekkür ederim Katie ama patronun kim olduğunu Valiant'a öğretmek için bu kadar çok çalışan ben değildim. Bu kupayı yalnızca ödünç olarak alırım. Herkese hava attıktan sonra senin öteki kupalarının yanına yerleştirilecek."

LeGrand'ın gururuna biraz suçluluk duygusu karışmıştı. Gerçi kızının derslerinin parasını ödüyordu, ama yıllardır ilk kez, katıldığı bir müsabakayı izliyordu.

Kulübün fotoğrafçısı yanlarına yaklaştı ve baba kızın atla birlikte resimlerini çekti. LeGrand kameraya gülümserken tabloyu tamamlamak için karısının hayatta olmasını ne kadar istediğini düşündü.

Katie atını ahıra götürürken, LeGrand, gözalıcı olmayan ama son derece zeki asistanı Hester Leonard ile sohbet ederek yürümeye başladı. Basında çıkan haberlerde LeGrand gerek dürüstlüğü gerekse on altıncı başkana benzerliği nedeniyle bazen sakalsız Lincoln olarak anılıyordu. Uzun boylu ve çirkin sayılabilen bir adamdı ama yüz hatlarına kazınmış karakterini okurken yanılmak olanaksızdı. Dünyanın en büyük haberalma örgütünü yönetirken doğruluğu ve dürüstlüğüyle ün yapmıştı. Televizyonun ve çatlak seslerin olmadığı başka bir dönemde yaşasaydı, rahatça başkan adayı olabilirdi.

Leonard'ın telefonu çaldı ve kadın duraksayarak LeGrand'a döndü. "Sizi Langley'den arıyorlar efendim."

Kendisine bir dakika bile rahat verilmediği konusunda homurdanan LeGrand telefonu almaya davranmadı. "McLean'de bulunduğum iki saat boyunca son derece önemli bir şey olmadıkça rahatsız edilmemek istediğimi söylememiş miydin?"

Arayan John Rowland ve çok önemli olduğunu söylüyor.

"Rowland mı? Bu durumda..." Telefonu kulağına götürdü. "Merhaba John," derken gülümsemeye başladı. "Özür dilemene gerek yok. Sana iyi bir haber vereceğim. Katie bugünkü müsabakada birinciliği kazandı... Teşekkürler. Şimdi anlat bakalım, Katie'nin yaşamının en değerli dakikalarında araya girecek kadar önemli olan sorun nedir?"

Dinlerken kasları çatıldı. "Hayır, böyle bir şey hiç duymadım... Evet elbette... beni büroda bekle."

Telefonu yardımcısına uzattı ve elindeki kupaya bakarak başını salladı. "Şoföre söyle hemen gelip beni ahırlardan alsın. Hemen Langley'e gitmek zorundayız. Sonra büroyu ara ve John Rowland'a istediği her konuda yardımcı olmalarını söyle. Kızıma veda edip kendimi bağışlatmak zorundayım. Herhalde bir at daha almak zorunda kalacağım." Doğruca kızının yanına gitti.

Yirmi dakika sonra siyah limuzin CIA merkezinin önünde durdu. LeGrand uzun bacaklarıyla hızlı hızlı yürüyerek binaya girdi. Kapıda kendisini karşılayan asistanından aldığı dosyayı asansörde

inceledi. Bürosunda John Rowland yanında analizci meslektaşısı Browning olarak tanıştırdığı sinirli bir genç adamla bekliyordu.

Rowland ile LeGrand iki eski dost gibi tokalaştılar. Yıllar önce ikisi de teşkilatta aynı düzeyde çalışmışlardı. Ama LeGrand'ın siyasi hırsı merdivenin tepesine yükselmesine yardımcı olmuştu. Rowland ise yeni yetişen analizcilere yol gösteren biri olarak bulunduğu yerde mutluydu. Birçok kez patronunu hayvan pisliğine basmaktan kurtardığı için LeGrand'ın ona olan güveni sonsuzdu.

"Veri tabanından aldıklarını şimdi okudum. Senin fikrin ne?"

Rowland zaman yitirmeden yorumunu aktardı.

"Yani bu iş durdurulamaz mı?" diye sordu LeGrand.

"Protokol harekete geçirildi. Temizlik işlemi sonuna dek sürdürülecek."

"Lanet olsun! İşim bittiği zaman bir sürü kafa kesilmiş olacak. Hedef kim?"

Rowland bir kağıt uzattı. LeGrand üzerinde yazan ismi okuyunca yüzü soluverdi.

"Gizli Servis'i ara. Meclis başkanına karşı bir suikast planını öğrendiğimizi anlat. Derhal koruma altına alınmalı. Aman Tanrım. Böyle bir şeyin nasıl oluştuğunu bana kimse anlatmayacak mı?"

Tüm ayrıntılara ulaşabilmek için biraz daha karıştırmamız gerekecek, dedi Rowland. "Yalnızca Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu'ndan tüm haberalma birimlerine üst üste gelen başvuruların protokolü harekete geçirdiğini biliyoruz."

"NUMA mı? Kapıldığı heyecandan adeta çevresinde bir elektrik fırtınası oluşmuştu. Yumruğunu olanca gücüyle masaya indirince kalemler etrafa saçıldı. En yakınında duran yardımcısına bağırdı. "Bana James Sandecker'i bulun."

Bölüm 24

"Albany'ye varmamıza yirmi dakika kaldı," dedi Buzz Martin.

Austin çift motorlu Piper Seneca marka uçağın camından dışarı baktı.

Baltimore'dan yola çıkarlarken görüş mesafesi çok iyiydi. Neredeyse Hudson Nehri'ndeki teknelerin isimleri bile okunabiliyordu.

"Beni götürdüğün için bir kez daha teşekkür ederim. Genellikle bu gibi işlerde ortağım Zavala sürücülük yapar ama şu anda hala Kaliforniya'da."

Martin eliyle her şey yolunda işareti yaptı. "Aslında benim sana teşekkür etmem gerekir. Ben olmadan da buraya kendi olanaklarıyla gelebileceğinden eminim."

"Belki ama bencillik etmediğimi de söyleyemem. Babanı tanıyabilmek için sana gereksinimim var."

Martin batıda kalan Catskill Dağları'na baktı. "Bunca yıldan sonra onu tanıyacağımdan emin değilim. Çok değişmiş olabilir." Güleç yüzünde bir bulut dolaştı. "Seni oraya götürmemi söylediğinden bu yana, babama ne diyeceğimi düşünüyorum. Onu kucaklamalı mıyım yoksa yumruklamalı mıyım bilmiyorum."

"İlk olarak elini sıkabilirsin. Yıllardır görmediğin babana yumruk sallamak ailenin bir araya gelmesi için iyi bir başlangıç sayılmaz."

"Haklısın. Ama ona kızmaktan kendimi alamıyorum. Bunca yıl önce annemle beni niçin terk ettiğini, gizlendiğini ve bizleri öldüğüne inandırdığını bana anlatmasını istiyorum. Annemin ölmesi bir bakıma iyi oldu. Eski kafalı bir kadındı ve ilk kocası yaşarken bir kez daha evlenmiş olmak yüreğine inmesine yol açabilirdi, derken sesi boğuklaştı. "Umarım ağlamaya başlamam."

Mikrofonu alıp Albany kontrol kulesinden inis talimatı istedi. Birkaç dakika sonra yere indiler.

Müşteri kalabalığı olmadığından kiralık araba bulmaları kolay oldu ve kısa süre sonra dört çekerli bir Pathfinder ile kentten ayrıldılar. Austin alçak tepelerin, çiftliklerin arasından gecen 88 numaralı karayolundan, güneybatıya Binghamton'a yöneldi ve Albany'den ayrıldıktan yaklaşık bir saat sonra karayolundan çıkıp kuzeye, ana caddesi bir Frank Capra filminden fırlamışa benzeyen Cooperstown'a doğru ilerlediler. Kasabayı arkalarında bırakıp, kıvrılarak giden iki şeritli köy yoluna saptılar. Leatherstocking (Deriçorap) öyküleriyle ünlü yazar James Fenimore Cooper'in yaşadığı yerlerden geçiyorlardı ve öykü kahramanı Hawkeye'ı (Şahingöz) Kızılderili dostlarıyla birlikte ormanlık vadilerde dolaşırken hayal etmek çok kolaydı. Yol aldıkça evler ve köyler azalmaya başladı. Dünyanın bu yöresinde herhalde ineklerin sayısı insanlardan daha fazlaydı.

Ellerinde bir harita olsa bile aradıkları yeri bulmaları oldukça zordu. Austin bir benzin istasyonuna girdi ve Buzz yol sormak için dükkana gitti. Döndüğünde çok heyecanlanmıştı.

"İçerdeki ihtiyar, Bucky Martin'i yıllardır tanıdığını söyledi, 'iyi adamdır. Yalnızlığı sever' dedi. Bu yoldan yarım mil kadar gidip sola döneceğiz. Çiftlik beş mil kadar sonraymış."

Sanki asfalt dökmek sonradan birilerinin aklına gelmiş gibi yol iyice daralıp eğri büğrü bir hal aldı. Birbiri ardına sıralanan çiftlikler ve ormanlar arasında neredeyse çiftliğin girişini kaçııyorlardı. Alüminyum posta kutusunun üzerinde ne kapı numarası ne de isim vardı. Posta

kutusunun yanından ormanın içine doğru toprak bir yol uzanıyordu. Evi anayoldan gizleyen ağaçların arasından ilerlediler ve bir süre sonra orman yerini inek sürülerinin otladığı çayırlara bıraktı. Sonunda yoldan yaklaşık yarım mil içerdeki çiftlik evine ulaştılar.

İki katlı ev, aile çiftliğini yönetebilmek için üç kuşağın bir arada yaşadığı dönemde inşa edilmişti. Süslü pencereler ve vitraylar ev sahibinin bu zevklerini sergileyecek kadar iyi para kazandığını gösteriyordu. Evin arkasında inekler için kırmızı bir dam, bir tahıl ambarı ve iki atın bağlı olduğu bir ahır vardı. Oldukça yeni sayılabilecek bir kamyonet bahçeye park edilmişti.

Austin daire çizen yolu izleyip evin önüne yanaştı. Kimse onları karşılamak için dışarı çıkmadı. Pencerelerden merakla bakan biri görünmüyordu.

İstersen önce ben gideyim, diye önerdi Austin, "İkiniz karşılaşmadan önce, ben onu biraz hazırlarsam belki daha iyi olur."

Çok iyi, dedi Buzz. "Ben cesaretimi yitirir gibiyim."

Austin ön kapıya yaklaşmış birkaç kez tıklattı. Kimse yanıt vermedi. Kapının eski tip zilini çalması da bir yanıt getirmedi. Arkaya dönüp Martin'in görmesi için elleriyle işaret etti. Verandadan indi ve evin arkasındaki ahıra doğru yürüdü.

Kulağına gelen tek ses tavukların gıdaklaması ve bir domuzun homurtusuydu.

Ahırın kapısı açıktı. İçeri girerken dünyanın her yerindeki ahırların aynı gübre, saman ve hayvan kokusuna sahip olduğunu aklından geçirdi. Bölmesinin önünden geçtiği bir at belki kendisine şeker vereceğini düşleyerek kişnedi ama Martin ortalıkta görünmüyordu. Austin seslendi ve yanıt alamayınca arka kapıdan dışarı çıktı. Yiyecek getirdiğini düşünen domuzlar ve tavuklar kümesin önüne yaklaştı. Gökte tek başına bir atmaca uçuyordu. Austin geri dönüp tekrar ahıra girdi.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Karşısında bir erkeğin silüetini gördü.

"Bay Martin mi?" diye sordu Austin.

"Evet benim. Sen kimsin?" dedi adam. "Biraz yüksek sesle konuş evlat. Eskisi kadar iyi duyamıyorum."

Adam birkaç adım yaklaştı. Kısa boylu tıknaz oğluna oranla iriyarı, kasları gelişmiş bir adamdı. Traktör reklamlarında resmi kullanılabilirirdi. Taba rengi gömlekle pantolon giymişti. Ayağında kalın tabanlı çizmeler vardı. Caterpillar logosu taşıyan kirlili bir kepek beyaz saçlarını örtüyordu. Derin çizgilerle dolu yüzü güneşten kararmıştı. Kıvrılmış kaşlarının altından mavi gözleri görünüyordu. Kendine iyi baktığı belli olan adamın yetmiş ya da seksen yaşında olduğunu tahmin etti. Bir puronun dibini kemiriyordu.

"Benim adım Kurt Austin. Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu'nda çalışıyorum."

"Size nasıl yardımcı olabilirim, Bay Austin?"

"Ellilerin sonunda deney pilotu olarak görev yapan Bucky Martin'i arıyorum. Siz misiniz?"

Mavi gözler gizli bir şakaya güler gibi parladı. "Evet benim."

Austin hemen konuya girip ihtiyar adama oğlunun geldiğini söyleyip söylememeyi aklından geçirdi.

“Yalnız mı geldin?” dedi Martin.

Garip soru Austin'in beyinde alarm zillerinin çalmasına yol açtı. Bu adamda bir terslik vardı. İhtiyar yanıt beklemeden dışarı çıktı, kiralık arabaya baktı ve gördüğünden tatmin olmuş gibi purosunu yere atıp topuğuyla ezdi ve tekrar ahıra girdi. Austin bu arada Buzz'ın nerede olduğunu düşünüyordu.

“Bu kadar kuru saman olunca, sigaralara çok dikkat etmek gerekir,” diye sırttı adam. "Nasıl buldun beni?"

"Bazı eski hükümet dosyalarını karıştırırken adresiniz karşımıza çıktı. Ne zamandan beri bu çiftlikte yaşıyorsunuz?"

Martin içini çekti. "Ezelden beri gibi geliyor evlat, belki de gerçekten öyledir. Toprağı işleyip, hayvanlara baktıkça, eski günlerde insanların niye bir an önce çiftliklerini terk ettiklerini daha kolay anlıyorsun. İşler çok ağır.

“Neyse galiba görevim sona erdi gibi ama seni bu kadar çabuk beklemiyordum.”

Austin şaşırmişti. "Beni bekliyor muydunuz?"

Martin yana doğru bir adım atıp, bir at bölmesinin kapısından içeri uzandı ve aldığı çiftiyi Austin'in göğsüne doğru nişanladı. "Protokolün öngördüğü gibi biri beni telefonla aradı. Yerinde olsaydım hiç kıpırdamazdım. Gözlerim eskisi kadar iyi görmüyor ama şu anda seni rahatça seçebiliyorum."

Austin gözlerini tüfeğin siyah namlusuna dikti. "Kazara patlamasına neden olmadan sunu aşağıya indirsen iyi olacak."

Üzgünüm evlat, bunu yapamam, dedi Martin. "Sakın saman yığınınına saplı duran yabayı almaya kalkışma, daha bir adım atmadan seni ikiye bölerim. Dediğim gibi kuralları ben değil su prokotol saptıyor."

“Neden söz ettiğini hala anlamadım.”

"Elbette anlamazsın. Bu protokol herhalde daha sen dünyaya gelmeden önce hazırlandı. Herhalde seni öldürmeden önce, konunun ne olduğunu anlatmamda bir sakınca yoktur."

Austin'in kalp atışları hızlandı. Savunmasız kalmıştı. Yapabileceği tek şey zaman kazanmaya çalışmaktı. "Sanırım büyük bir hata yapıyorsun."

"Hata filan yok. Onun için burada ne aradığımı sordum. Birkaç yumurta almak için gelen bir turisti vurmak istemem. Ama Martin'i arıyor olman, beni durdurmaya çalışacağını gösterir."

“Ne için durduracağım?”

“Anlaşmamı yerine getirmeme engel olacaksın.”

"Bir anlaşma filan bilmiyorum ama acaba bana Martin olmadığını mı söylemek istiyorsun."

“Elbette değilim. Onu Çok uzun zaman önce öldürdüm.”

“Niçin? Yalnızca bir deney pilotuydu.”

"Kişisel bir nedeni yoktu. Tıpkı senin ölümünde olduğu gibi. İkinci Dünya Savaşı'nda Vahşi Bili Donovan ile birlikte OSS (Stratejik Hizmetler Servisi) kuruluşunda çalıştım. Bugün tanımladıkları

gibi bir tetikçiydim. Savaştan sonra birkaç görev daha yaptım ve emekliye ayrılmak istediğimi söyledim. Patron bunu yapmama izin vermedi. Çok fazla şey biliyordum. Sonunda bir uzlaşma yaptık. Bir görev daha vereceklerdi bana. Tek sorun bu görevin ne zaman yerine getirileceğini bilmemeleriydi. Beş ay ya da beş yıl sonra olabilirdi.” Gülerek devam etti. "Hiç kimse ve özellikle ben bu kadar uzun süreceğini tahmin edemedik."

Austin yaşlı adamın çiftçi aksanından uzaklaştığını fark etti.

“Kimi öldürecektin?”

"Hükümetin büyük bir sırrı vardı kimsenin bilmesini istemiyorlardı. Kurdukları sistem birinin ortaya çıkıp çok fazla soru sorduğu takdirde protokolün harekete geçmesini sağlayacaktı. Zekice bir plandı. Avım bana gelecekti. Beni bu ıssız çiftliğe yerleştirdiler. Sen soru sormaya başlayınca, bir dizi emir verildi. Bu aşamalardan biri sana benim yerimi söyleyecekti. Sonuncu emir ise bana meclis başkanını öldürmek konusundaki protokolün geçerli olduğunu bildirecekti. Anlaşılan meclis başkanı hükümetin sırrını öğrenmişti ve çevreye anlatacaktı."

"Sözünü ettiğin protokol elli yıl öncesine dayanıyor. Öldürmen gereken kongre üyesi yıllar önce zaten öldü."

“Önemli değil,” dedi adam başını sallayarak. "Ben emirleri yerine getiriyorum, işin acı tarafı bu sırrın çok eski olması ve artık hiçbirinin önemini kalmaması." Yine yaşlı bir çiftçi gibi konuşmaya baslarken mavi gözleri sertleşti. "Geldiğine sevindim evlat. Bunu yaptıktan sonra resmen emekli olacağım."

Tüfek tekrar göğsüne doğru yükselince Austin kulakları sağır edecek patlamaya hazırlandı. İradesiyle merminin göğüs kafesini parçalamasını önlemek istercesine mide kaslarını gerdi. Eğer düşünecek zamanı olsaydı, ölümden kılpayı kurtulduğu sayısız görev sonrasında, yarı sağır, yarı kör seksenlik bir adamın elinde ölmenin ne kadar gülünç olduğu konusunda yorum yapabilirdi.

Bir anda Martin'in arkasında biri belirdi. Buzz gelmişti, ihtiyarın gözleri Austin'in yüz ifadesinin değiştiğini görece kadar keskindi. Arkasını döndüğü anda Buzz haykırdı.

“Sen babam değilsin!”

İhtiyarın bedeni Buzz'un tüfeği görmesini ilk anda engellemişti ama bakışları adamın yüzünden elindeki silaha çevrildi. Çiftçi tüfeğini omzuna yasladı ama aradan geçen yıllar reflekslerini yavaşlatmıştı. Austin'in bir saniye içinde karar vermesi gerekiyordu. Kafasını öne eğip öfkeli bir boğa gibi ihtiyara arkadan saldırabilirdi. Yeterli zaman yok diye karar verdi.

“Martin!” diye haykırdı ve aynı anda saman yığınındaki yabayı kaptı.

Çiftçi yüzünü dönünce cirit atar gibi yabayı fırlattı. Martin'in silahı tutan koluna nişan almıştı ama ihtiyar adam üstüne gelen yabaya doğru bir adım atınca sivri uçları kalbine ve ciğerlerine saplandı. Acıyla bağırırken namlusu tavana çevrili tüfek patladı. Ahırdaki at huysuzlandı ve bölmesinin duvarlarını yıkmak istercesine tekmelemeye başladı. Tüfek Martin'in elinden kaydı. Gözleri yuvalarında döndü ve tahta zemine düştü.

Austin gerekli olmadığı halde alışkanlıkla tüfeği uzağa itti. Buzz bir an için geçirdiği şoktan donup kalmıştı ama kendini topladı ve yerde yatan adamın yanına diz çöktü. Yüzünü görebilmek için adamı çevirdi.

Buzz bir süre yüzünü inceledi ve alçak sesle konuşup Austin'i rahatlattı. "Hayır kesinlikle babam değil. Öncelikle boyu çok uzun. Babam da benim gibi tıknazdı. Yüzü de hiç benzemiyor. Tanrı aşkına kim bu adam?"

"Kendini Martin olarak tanıttı ama gerçek adı değildi. Gerçek adını bilmiyorum."

"Niçin seni ya da ikimizi öldürmek istiyordu?"

"Aslında bilmiyordu. Bir zamanlar Almanların kullandığı bombalara benziyordu. Bomba ekibi fitilini sökmeye çalışırken patlardı. Bu arada senin arabada bekleyeceğini sanmıştım."

"Denedim ama sonra çıkıp dolaşmak istedim. Evin arkasında da kimseyi göremeyince seni aramak için ahıra geldim."

"Geldiğine sevindim, dedi Austin ve dikkatle dinledi. "Galiba bir ses duydum."

Yerde yatan adama son kez baktı. "Mutlu bir emeklilik yaşamı dilerim Bucky," diyerek kapıya doğru yürüdü.

Buzz da ardından bahçeye çıktı ve tepesinde mavi ışığı yanıp sönen siyahbeyaz bir arabanın ormanın içinden gelip bir toz bulutu arasında kapının önünde durduğunu gördüler. Arabanın kapısında büyük harflerle SERIF yazıyordu. Mavi üniformalı iki erkek indi. Biri iri yarı ve gençti, diğeri ise ince, uzun ve kır saçlıydı. Genç adam eli tabancasının kılıfında onlara yaklaştı. Rozeti şerif yardımcısı olduğunu gösteriyordu.

"Hanginiz Austin'siniz?"

"Benim," dedi Kurt.

Herhalde kaçamak bir yanıt almaya kendini hazırlamıştı ki, ne diyeceğini bilemedi.

Yaşlıca olanı yardımcısını kenara itti. "Ben Serif Hastings. Bucky Martin'i gördünüz mü?"

"Ahırda," dedi Austin.

Şerif yardımcısı ahıra girdi ve birkaç dakika sonra bembeyaz bir yüzle çıktı.

Tanrım, diyerek silahını çekmeye çalıştı. "İhtiyar Bucky ölmüş. Kalbine bir yaba saplanmış. Bunu hanginiz yaptı?"

Hastings yardımcısını sakinleştirmek için işaret etti ve cinayet masasını aradı.

"Bay Austin bana neler olup bittiğini anlatabilir misiniz? "Martin yanında duran tüfeğiyle bizi öldürmek istedi. Onu öldürmek zorunda kaldım. Aslında engellemeye çalışıyordum, ama sonuç farklı oldu."

"Teşekkürler ama ben olup biten her şeyi öğrenmek istemişim. Beni Washington'dan aradılar."

"Washington'dan mı?"

"Evet. Önce valinin bürosundan arayıp beklememi söylediler ve sonra şu manyak Amiral Sandecker'e bağladılar. Amiral bana Austin adlı adamının yaşamının tehlikede olduğunu, derhal Martin'in çiftliğine gitmemi yoksa orada bir cinayet işleneceğini söyledi. Birinin öldürüleceğini nereden bildiğini sorunca, aptalca sorular sormaktan vazgeçip derhal yola çıkmazsam göbeğime yeni bir delik daha açacağını söyledi." Sırıtarak devam etti. "Sanırım haklıymış." Dönüp Buzz'a baktı. "Senin adın ne?"

“Buzz Martin.”

Şerif şaşkınlıkla gözlerini kırpıstırdı. "Ölen kişiyle bir akrabalığın var mı?"

Austin ile Martin bu soruya nasıl bir yanıt vereceklerinden emin olmayarak bakiştılar.

Sonunda Austin başını salladı. "Umarım bol vaktiniz vardır şerif, çünkü çok uzun bir öykü olacak."

Bölüm 25

Davullar bir saattir durmamacasına çalıyordu. Önce tek bir davul bir insanın kalp atışlarının hızıyla çalmaya başlamış ve sonra ötekiler de ona katılmıştı.

Tempo hızlanırken geri planda tekdüze bir şarkı duyuluyordu. Francesca ellerini arkasında kavuşturmuş, başını öne eğmiş taht salonunda kafese kapatılmış bir aslan gibi dolanıyordu. Tahtın yanında oturan Trout'lar onun konuşmasını bekliyorlardı. Tessa bir kez daha ortadan kaybolmuştu.

Kapıda bir hareketlilik oldu ve birkaç saniye sonra Francesca'nın iki genç hizmetçisi odaya dalıp kendilerini yere atarak heyecanla konuşmaya başladılar.

Gene yerli kadınları yumuşak sesiyle sakinleştiren Francesca usulca onları yerden kaldırdı, karmakarışık saçlarını eliyle geriye doğru taradı ve sırayla anlattıklarını dinledikten sonra uçak parçalarından yapılma iki bilezik alıp kollarına taktı. Alınlarından öpüp gönderdi.

"Olaylar beklediğimden daha hızlı geliyor. Kadınların anlattığına göre Alaric tüm kabileyi bize karşı harekete geçmeye kışkırtmış."

Gamay kaşlarını çattı. "Sarayınıza giremeyeceklerini sanmıştım."

"Her zaman Alaric'in zeki olduğunu söyledim. Psikolojik baskı yapmak için hizmetçilerimi gönderip planlarını bana aktardı. Davulları o çaldırıyor. Eliyle tavanı işaret etti. "Sarayın duvarları kerpiç ama tavanı saz kaplı. Burasını ateşe verecekler. Gerçek tanrıların küllerden yükseleceğini iddia ediyor. Eğer alevlerden kurtulmak için dışarı kaçarsak, sahtekâr olduğumuzu ilan edeceğiz ve bizi öldürecekler."

"Gerçekten de kraliçelerine zarar verirler mi?"

"Kraliyet ailesinin daha önce de gözden düştüğünü unuttunuz mu? İskoç Kraliçesi Mary ya da Anne Boleyn'i bir düşünün."

"Anlıyorum. Peki ne yapacağız?" dedi Gamay.

"Kaçacağız. Hazır mısınız?"

"Giysilerimiz sırtımızda olduğuna göre her an hazırız demektir," dedi Paul. "Ama dışardaki huzursuz kalabalığın arasından nasıl geçeceğiz?"

"Birkaç tane beyaz tanrıca hilem kaldı geriye. Çok iyi, Tessa geldi." Yerli kadın bir gölge kadar sessiz ortaya çıktı. Anadilinde bir şeyler söyleyince Francesca başını salladı. Tessa tahtın çevresindeki yanan meşalelerden birini eline aldı.

"Dr. Paul lütfen Tessa'ya yardım eder misiniz?" dedi Francesca. Paul kadını belinden tutup havaya kaldırdı. Bir tüy kadar hafifti. Tessa meşaleyi kerpiç duvarın saz damla birleştiği noktaya yaklaştırdı. Birkaç saniye sonra alev tavana ulaştı. Başka bir meşaleyle aynı işlemi karşı duvarda tekrarladılar.

"Kundaklamayı yeteneklerim arasında saymıyorum ama bu kez onları geciktirmek bize zaman kazandıracaktır, dedi Francesca ve taht salonuna baktı. "Elveda," dedi kimseye hitap etmeden. "Bir bakıma kraliçe olmayı özleyeceğim." Tessa'ya döndü ve hararetle bir sesle konuştular. Francesca içini çekti. "Görüyor musunuz? Halkım hep bana karşı geliyor. Tessa'ya burada kalmasını emrettim ama bizimle birlikte gelmek için ısrar ediyor. Daha fazla münakaşa edecek zamanım yok. Benimle

gelin."

Francesca'nın ardından loş koridorları geçip yatak odasına ulaştılar. Yatağın üzerindeki iki bez çanta Tessa'nın niçin kaybolduğunu anlatıyordu. Kaçmak için hazırlık yapmıştı. Francesca dolaptan eski alüminyum çantasını çıkarıp sapını omzuna yerleştirdi. Bez çantalardan birini Paul'e diğerini Gamay'e uzatırken içinde yiyecek, malzeme ve "birkaç öteberi" bulunduğunu söyledi.

Gamay penceresiz odaya bakındı. "Şimdi nereye gideceğiz?" Davul sesleri boğuklaşmıştı ama tempo biraz daha hızlanmıştı.

"Elbette önce dus alacağız," dedi Francesca.

Bir meşalenin aleviyle küçük bir kil lambayı yaktı ve duş kabinine girip zemin tahtalarını cekince dörtgen bir açıklık ortaya çıktı.

"Bir merdiven var. Ama çok diktir. Dikkatli olun."

Ötekilerin ışıktan yararlanabilmesi için önce kendisi indi. Duşun suyunu akıtan çakıl kaplı boşlukta duruyorlardı. Karanlığa doğru uzanan bir geçiş vardı.

"Özür dilerim Dr. Paul ama sizin kadar uzun boylu birini beklemiyordum. Bu tüneli yıllardır kazıyoruz ve toprağı azar azar gizlice dışarı çıkarıyoruz. Tünel yıllar önce nehrin sularını başka yöne çevirmek için kazdığım kapalı hendeğe ulaşıyor."

Paul kafasını çarpmamaya özen gösterirken, yarı yürüyerek, yarı emekleyerek tüneli geçtiler. Zemin ve duvarlar düzeltilmiş, tavanı belirli aralıklarla yerleştirilen direklerle sağlamlaştırılmıştı. Daracık yerde dumandan boğulmamak için Francesca lambayı söndürdü ve karanlıkta ilerlemeye başladılar. Yirmi metre kadar sonra tünel bir açı yapıp daha geniş bir tünele bağlandı.

"Burası suyun geçmesi için açılan kanal," dedi Francesca alçak sesle. "Sessiz olmalıyız. Tünel toprağın yalnızca yarım metre kadar altında ve Chulo'ların kulakları Çok keskindir."

Francesca, Tessa'nın ölen üvey kardeşinin üzerinde bulunan ilkel çakmağa benzeyen bir alet kullanarak tekrar lambayı yakıp öne geçti. Ağır ağır ilerlediler ve on beş dakika sonra tünel sona erdi. Francesca eliyle Paul'ü yanına çağırdı. Çantasından çıkardığı küçük kürekle toprak duvarı kazmaya başladı ve sonunda kürek sert bir yere çarptı.

"Gücünüze ihtiyacım var, Dr. Paul. Şu kapağı itin. Nehirde kimse yok sanıyorum ama yine de dikkatli olun."

Paul'e yer açmak için birkaç adım geriledi. Omzunu kapağa dayayıp gerildi ve baskıyı arttırınca tahta kapak yerinden oynadı. Biraz daha itti ve yuvarlak kapak birkaç santim aralandı. Bir gözüyle aralıktan bakınca suyu gördü. Son bir darbeye kapağı açtı.

Otla kaplı bir toprak tepeye açılmıştı kapak. Paul dışarı çıkarak diğerlerinin de çıkmasına yardım etti. Serin karanlık tünelden sıcak güneş ışığına çıkınca adeta şok geçirip köstebek gibi gözlerini yumdular. Paul kapağı tekrar kapattı.

Ötekiler kapağın üzerindeki otları düzeltirken yüzükoyun sürünüp setin kenarından baktı.

İç karartıcı dekorlu tahta çit biraz geride kalmış ve tünel çitin altından geçmişti. Çitin ardından siyah bir duman yükseliyordu. Cıvıldaayan bir kuş sürüsünün sesi calindi kulağına. Dikkatle dinleyince insan sesleri olduğunu anladı. Ötekilerin yanına döndü.

Gördüğüm kadarıyla kraliçe kızartması yapıyorlar, dedi sırtarak ve Francesca'ya dönüp ekledi. "Sakın kundakçılık konusunda yetenekli olmadığınızı söylemeyin bana."

Francesca eliyle nehrin kıyısından kendisini izlemelerini işaret ederek yanıtladı. Adeta çömelerek ilerlediler ve birkaç dakika sonra yan yana duran bir düzine ağaçtan oyma kanoya ulaştılar. İki tanesini suya indirdiler ve Paul diğerlerini batırmayı düşündü ama gövdeleri çok kalındı.

"Kimsede elektrikli testere var mı? diye sordu Paul. "Bir balta bile işimi görür."

Francesca çantasından ağzı kapalı bir çanak çıkardı ve nehir kenarında bulduğu düz bir taşla içindeki siyahımsı sarı macunu öteki kanolara sürdü ve ateşe verdi. Yağlı maddeyi sürdüğü yerler bir anda alev aldı.

"Rum ateşi," diye açıkladı. "Buradaki ağaçlardan toplanan reçineyle yapılıyor.

"Napalmdan daha fazla yanar. Suyu söndürmeye çalışıldığı zaman alevler yayılır."

Trout'lar kanoları saran alevlere baktılar. Sabotaj yararlı olacaktı ama yerliler teknelerinin yandığını anlayınca nehrin kıyısını takip eden patikadan ilerleyeceklerdi.

Gamay ile Francesca bir kanoya binerken, Paul ile Tessa ikincisine yerleşti.

Nehrin ortasına doğru gelip olanca güçleriyle küreklere asıldılar. Bir saat sonra su içip, biraz dinlenmek için kıyıya çektiler ve tekrar yola çıktılar.

Nehrin akıntısına doğru kürek çekmekten avuçları su toplamaya başladı. Francesca sihirbaz şapkasını andıran çantasından çıkardığı merhemi uzattı ve sürünce ellerindeki acının geçtiğini fark ettiler. Hava kararmadan önce köyden olabildiğince uzaklaşabilmek için aralıksız yol aldılar.

Hava kararınca nehirde ilerlemek güçleşti ve sonunda olanaksızlaştı. Kanolar sazlara ve sığ yerlerde kumlara saplanmaya başladı.

Çok yoruldukları halde ilerleyemediklerini fark ettiler ve sahile yanaşıp kurutulmuş et ve meyveyle karınlarını doyurdular. Kanolar pek rahat bir yatak olmadığından, sabahın ilk gri ışıklarını görünce sevindiler.

Uykulu gözler ve kasılmış eklemleriyle tekrar yola çıktılar. Davulların sesi onlara hız verip ağrılarını unutturuyordu. Ürkütücü ses ormanda yankılanıp sanki her yerden yaklaşıyor gibiydi.

Nehirden yükselen sisin arasında kanolar suyun üzerinde kayar gibi gidiyordu.

Gerçi sis Chulo'ların görmesini engelliyordu, ama engellere takılmamak için dikkatli davranmak zorundaydılar. Yükselen güneş sis perdesini saydamlaştırdı.

Önlerindeki nehri daha iyi görmeye başlayınca, davulların sesi uzaklarda kalana dek son hızla küreklere asıldılar. Durmaya cesaret edemeden bir saat kadar daha yol aldılar. Biraz sonra farklı bir ses çalındı kulaklarına.

Gamay basını bir yana eğip uyardı. "Dinleyin."

Uzaktan sanki ormanın içinden bir tren geçiyormuş gibi boğuk bir uğultu geliyordu.

Köyden ayrıldığından bu yana ciddi ifadesi değişmeyen Francesca'nın yüzünde uçuk bir gülümseme dolaştı. "Tanrı'nın Eli bizi çağırıyor."

Ne kadar yorgun ve aç olduklarını, oturmaktan popolarının hissizleştiğini unutup küreklerini yeni

bir enerjiyle suya daldırdılar. Uğultu biraz yükseldi, ama bir nehir kuşunun uçuşunu çağrıştıran ve donk diye sona eren başka bir sesi bastırmaya yetmedi.

Paul inanmazlıkla baktı. Kanonun yan tarafında bir metre boyunda bir ok vardı.

Birkaç santim yukarı gelseydi, kaburgalarını parçalayacaktı. Gözlerini kıyıya cevирince ağaçların arasında koşuşturan mavi-beyaz boyalı insanları gördü.

Savaş naraları havaya yükseldi.

“Saldırıya uğradık!” diye bağırdı Paul gereksiz yere.

Çevrelerindeki suya düşen oklardan korkan Francesca ile Gamay iyice eğilip olanca güçleriyle küreklere asıldılar. Kanolar bir anda okların menziline uzaklaştı.

Onları kovalayanlar nehrin kıyısındaki patikayı izleyerek gitgide yaklaşıyorlardı. Bir noktada patika ormanın içine doğru dönüyordu ve yerliler kanolara ok atabilmek için sık çalılarla uğraşmak zorunda kaldılar. Defalarca denediler ama her seferinde kanolar biraz daha uzaklaştılar. Francesca'nın üretimine katkıda bulunduğu yüksek teknoloji içeren silahların bile bir sınırı vardı.

Ama kısa bir süre sonra bu kedifare oyununun avcılarının lehine döneceği açıkça belliydi. Kürekçiler yorgunluktan baygın düşecek gibiydi. Artık aynı ritmi tutturarak kürek çekemiyorlardı. Bir adım daha ilerleyemeyeceklerini düşündükleri anda nehri arkalarında bırakıp göle ulaştılar. Hangi noktada bulduklarını kestirmek ve bir plan yapmak için bir an durakladılar. Gölün açık suyundan son hızla geçip, ana nehre bağlanan ayağa ulaşmak zorundaydılar. Büyük nehrin kıyısındaki sık orman onları Chulo'ların oklarından koruyabilirdi.

Basit planın işe yarayacağına inanarak tekrar küreklerini suya daldırdılar ve şelaleyle gölün kıyısının ortasında kalmaya özen gösterdiler. Beş şelaleden dökülen tonlarca suyun gök gürültüsünü andıran sesini hayallerinde canlandırmak bile olanaksızdı. Dökülen suların göle indiği noktadan yükselen damlacıkların oluşturduğu bulut neredeyse birbirlerini görmelerini engelliyordu. Paul burada bir otel inşa etmek fikrinden vazgeçtiğini ilk fırsatta Gamay'e söylemeye karar verdi. Sis arasında gölün ortasına doğru gelirlerken dört çift göz sık ağaçların arasından ana nehrin başlangıcını görmeye çalışıyordu.

Öndeki kanoda bulunan Gamay küreğiyle kıyıyı işaret etti. "İşte orada, görüyorum. Ağaçların seyredildiği yerde. Lanet olsun..."

Gamay'i korkutan manzarayı hemen gördüler. Nehirden gelen üç kanoda mavi-beyaz boyalı yerliler vardı.

Avdan dönüyorlar, dedi Francesca güneşe karşı gözlerini kısıp bakarak. "Köyde olmadıklarından bizim kaçtığımızı bilemezler. Beni hala kraliçeleri olarak düşünürler. Blöf yapmaya çalışacağım. Doğruca üstlerine gidelim."

Gamay ile Paul kaygılarını bir yana bırakıp kanoların burunlarını yeni gelenlere doğru çevirdiler. Avcılar hiçbir düşmanlık belirtisi göstermediği gibi, içlerinden birkaç tanesi el salladı. Kıyıda haykırışlar duyuldu. Alaric ile adamları ormandan çıkmış avdan gelenleri çağırıyorlardı. Kanolar bir an durakladı ve kıyıya yaklaştı. Toprağa değdikleri anda avcılarını içinden çıkartan savaşçılar kanolara atladılar.

Kaçmaya çabalayanlar bir anlık duraklamadan yararlanıp deliler gibi nehrin ağzına doğru kürek

çekiyorlardı ama kovalayanlar hızla yaklaştı.

“Nehre ulaşamayız!” diye bağırdı Gamay. "Yolumuzu kesecekler."

“Belki onları sisin içinde kaybedebiliriz,” diye yanıtladı Paul.

Gamay kanonun burnunu şelaleye doğru çevirdi. Paul ile Tessa da onları izledi.

Şelaleye yaklaşırken sular dalgalandı. Kızılderililer inatla peşlerinden geliyorlardı. Güçleri ve becerileriyle arayı hızla kapatıyorlardı. Şelaleye yaklaşınca sisin içinde kaldılar ama biraz daha gittikleri takdirde paramparça olacakları belliydi.

Paul suyun sesini bastırarak bağırdı. "Francesca, sihirli çantandan yardıma gereksinimimiz var."

Francesca başını salladı.

Tessa da çağrıyı duymuştu. "Bende bir şey var," diyerek ayağının dibinde duran çantayı uzattı. Paul elini soktu ve parmakları sert bir cisme dokundu. .9 mm'lik bir tabanca çıkardı.

“Bu nereden çıktı?” diye sordu hayretle.

“Dieter'in silahıydı.”

Paul önce yaklaşan kanolara, sonra şelalelere baktı. Pek fazla seçeneği yoktu.

Francesca'nın eski halkına zarar vermemesi konusundaki ricalarına karşın şeytanla mavi sular arasında sıkışıp kalmışlardı. Oklar yağmaya başladı.

Paul başka şarjör olup olmadığını anlamak için tekrar torbaya baktı ve bir GlobalStar uydu telefonu çıkardı. Dieter herhalde müşterileriyle iletişim kurmak için kullanıyordu. Bir an telefona baktı ve önemini kavrayınca neşeyle bağırdı.

Gamay biraz yaklaşınca telefonu gördü. "Çalışıyor mu?"

Paul düğmeye bastı ve telefonun çalıştığını görünce Gamay'e uzattı. "Bir dene bakalım. Ben de şu herifleri korkutmaya çalışacağım."

Gamay bir numara tuşladı ve tanıdık bir ses karşısına çıktı.

“Kurt!” diye bağırdı Gamay. "Benim."

“Gamay? Sizin için endişeleniyorduk. İyi misiniz?”

Yaklaşan kanolara bakıp güçlkle yutkundu. "Başımız büyük dertte demek bile yeterli değil." Suyun sesini bastırmak için haykırarak konuşmak zorundaydı. "Konuşamıyorum. Bir GlobalStar telefonla arıyorum. Yerimizi bulabilir misin?" Trak!

Paul'ün attığı mermi Alaric'in kanosunun burnuna saplandı ama yavaşlamasını sağlamadı.

“Silah sesi miydi?”

“Paul ateş ediyor.”

“Bunca gürültü arasında seni çok zor duyuyorum. Bir dakika bekle.”

Saniyeler yıllar gibi geçti. Gamay hayale kapılmıyordu. Buldukları yer saptansa bile birilerinin kurtarmaya gelmesi günler sürebilirdi. Ama en azından başlarına ne geldiğini Austin biliyordu artık. Austin'in güven veren sakin sesi duyuldu. "Yerinizi bulduk."

“Çok iyi. Kapatmak zorundayım!” dedi Gamay ve tam tepesinden bir ok geçerken başını eğdi.

Gamay ile Paul kürek çekmediğinden kanoların yan tarafları dalgalara doğru kaymıştı. Küreklerini suya daldırıp yön değiştirdiler. Tehlikeli bir biçimde sallanmalarına karşın sise iyice gömülmek amacıyla şelalelere biraz daha yaklaştılar.

Kızılderililer bir an duraksadılar ama sonun yaklaştığını fark edince garip sivas naralarına tekrar başladılar. Okçular kanoların burnunda diz çökmüşlerdi.

İstedikleri anda ayağa kalkıp umarsız avlarını ok yağmuruna tutabilirlerdi.

Paul'ün sabrı taşı. Tabancayı kaldırıp Alaric'e nişan aldı. Liderlerini öldürdüğü takdirde diğerlerinin kaçacağını varsayıyordu. Francesca bir çığlık attı. Ateş etmesini engellemeye çalıştığını düşündü ama beyaz tanrıça şelalenin üzerinde bir noktayı işaret ediyordu.

Büyük bir böceği andıran cisim şelaleyi geçti, gökkuşaklarının ve sisin arasından alçalıp, gölün otuz metre kadar yukarısında durdu. Bir an sonra iyice alçalarak savaşçıların kanolarının üzerinden geçti. Okçular yaylarını bıraktı ve küreklere asılıp deliler gibi kıyıya doğru ilerlemeye çalıştılar.

Paul silahı indirip Gamay'e gülümsedi. Gölün ortasındaki durgun suya doğru kürek çektiler. Helikopter gölün çevresini dolandı ve tam üstlerinde durdu. Yan kapıdan gür kır bıyığı ve gülen gözleriyle Dr. Ramirez eğilip el salladı.

Telefon çaldı, arayan Austin idi. "Gamay, sen ve Paul iyi misiniz?"

İyiyiz, diye güldü gene kadın rahatlayarak. "Taksi gönderdiğin için sağ ol. Ama bunu nasıl başardığını anlatmalısın. Kurt Austin için bile çok zor bir iş."

"Daha sonra anlatırım. Yarın görüşürüz. Buraya dönmek zorundasınız. Çalışmaya hazır olun."

Helikopterden bir merdiven indirildi.

Ramirez tırmanması için Francesca'ya işaret etti. Bir an duraklayıp en alt basamağı yakaladı ve beyaz bir tanrıçaya yakışan edayla on yıl önce indiği gökyüzüne doğru tırmanmaya başladı.

Bölüm 26

Sandy Wheeler, tam Honda Civic arabasına binerken tanımadığı biri yanına yaklaşıp aksanlı bir İngilizceyle Los Angeles Times gazetesinin ilan servisine nasıl gidileceğini sordu. Genç kadın içgüdüsel olarak çantasına sımsıkı sarılıp çevresine bakındı. Gazetenin garajında başkalarının da bulunduğunu fark edince rahatladı. Los Angeles'da büyüdüğünden garip tiplere alıştı, ama son zamanlarda üzerinde çılıştığı su çılgin su öyküsüyle diken üstünde yaşar gibiydi ve çantasındaki sedef kabzalı .22'lik tabancası bile yeterince güven vermiyordu. Bu yabancı ise, silahın kabzasını ağzındaki metal dişlerle ciğneyecek birine benziyordu.

Wheeler'in gazetecilere özgü bir bakışta insanı tanıma yeteneği vardı ve karşısındakinin Yabancı Hayatı Koruma Derneği için bile kötü biri olduğunu anlamıştı. Aşağı yukarı aynı boydaydılar ve eğer adamın biraz boynu olsa, daha uzun boylu görünecekti. Buzdolabı parçalarından oluşmuş izlenimini veren tıknaz güçlü vücuduna göre koyu yeşil eşofmanı birkaç beden küçük gibi duruyordu.

Yuvarlak, sırttan suratı ve kirli sarı saçlarıyla Maurice Sendak'ın Yabancı Şeylerin Olduğu Yer adlı romanındaki canavarlarından birine benziyordu. Ama daha çirkindi. Sandy'yi en fazla korkutan adamın gözleriydi. İrisleri öylesine koyu renkti ki gözbebekleri görülüyordu.

Adama yolu tarif edip, arabasına bindi ve hemen kapıları kilitledi. Davranışının ne kadar sevimsiz görüldüğüne aldırmış etmedi. Park ettiği yerden geri geri çıkarken yabancı ilan servisine gitmek için acele etmiyor gibiydi. Olduğu yerde durmuş mermer kadar sert gözleriyle onu izliyordu. Otuz yaşlarında, uzun kumral saçlı, jogging ve jimnastik yaparak biçimli vücudunu koruyan bir kadındı. Gök mavisi iri gözleri, sert hatlı esmer yüzüyle oldukça çekici sayılırdı. Araştırma ekibine katılmadan önce polis muhabiri olarak çalıştığından, duygusal nasırlar edinmişti ve ne yapacağını bilirdi. Kolayca ürkmezdi ama bu herif ödünü patlatmıştı. Görünümünden de öte bir şeyler vardı.

Çevresinde mezarlık duygusu uyandırıyor.

Dikiz aynasından bakıp adamın orada olmadığını görünce şaşırıyor. Gelgeç biri, diye düşündü. Farkına varmadan yanına yaklaşmasına izin verdiği için kendine kızdı. Bu kentte büyürken her an çevresini kollamayı alışkanlık edinmişti. Ne var ki lanet olası su öyküsüne tüm dikkatini topladığından, tetikte olmayı ihmal etmişti. Cohen birkaç gün sonra öyküyü yayınlayacaklarına söz vermişti ama bu tarih bile yeterince erken gibi gelmiyordu. Bilgisayar disketlerini eve götürmekten bıkmıştı. Ama Cohen onları gazetede bırakmaktan çekiniyordu. Her akşam bilgisayarlardaki dosyaları diskete çekiyor ve ana belleği temizliyordu.

Sabahları da tekrar yüklüyordu.

Sandy onu paranoyak davranışları nedeniyle suçlamıyordu. Bu öykünün özel bir yanı vardı. Pulitzer Ödülü'nü almaktan söz ediyorlardı. Cohen'in yönetimindeki üç muhabir konunun ayrı yönlerini irdeliyordu. Sandy, Mulholland Group ve gizemli patronu Brynhild Sigurd üzerinde çalışırken diğer ikisi yurtiçinde satın aldıkları hakları ve yurtdışı bağlantılarını inceliyorlardı. Bir mali müşavir ve bir avukatla da görüşüyorlardı. Bu konunun gizliliği neredeyse Manhattan Projesi'nden daha fazlaydı. Gazetenin editörü öyküyü biliyordu ama kapsamından habersizdi. Genç kadın içini çekti. Birkaç gün sonra yayınlanmaya başlayınca Maui Adası'na uzun bir tatil için gidebilirdi.

Garajdan çıkıp Culver City'deki evine yöneldi. Alışveriş merkezine uğrayıp bir şişe Kaliforniya

Zinfandel şarabı aldı. Son ayrıntıları görüşmek için aksama Cohen gelecekti ve Sandy makarna pişirmeye söz vermişti. Kasaya para öderken, kapının dışından markete bakan biri dikkatini çekti. Metal dişli garip yaratık gülümsüyordu. Bu bir rastlantı olamazdı. Kesinlikle onu izlemişti. Öfkeli gözlerle adamın yüzüne bakıp sert adımlarla arabasına doğru yürüdü. Önce tabancasını çantasından çıkarıp kemerine taktı ve Cohen'e telefon etti. Alışılmışın dışında bir şey olduğu zaman haber vermesini tembih etmişti. Cohen'i yerinde bulamayınca, telesekreterine evine gitmekte olduğunu ve birisinin kendisini izlediği mesajını bıraktı.

Arabayı çalıştırıp ağır ağır otoparktan çıktı ve trafik ışıkları tam kırmızıya dönerken kavşaktan karşıya geçti. Ardından gelen arabaların tümü ışıkta durdu.

Mahalleyi iyi tanıdığından birkaç motelin otoparkından geçti ve ara sokaklardan dolanıp evine ulaştı. Yoldayken kalbi deliler gibi atıyordu, ama güvenlik içinde olduğuna inandığı apartmana varınca nabızı normale döndü. Zili çalarak beş katlı apartmanın otomatik kapısını açıp asansörle dördüncü kata çıktı. Hole ayak bastığı anda neredeyse elindeki paketleri düşürüyordu. Garip görünümlü adam dudaklarında çılgın bir gülümsemeyle holün bir kösesinden ona bakıyordu.

Sandy'nin sabrı taşı. Paketlerini yere bırakıp tabancasını çekti ve nişan aldı.

“Eğer yaklaşırsan, seni havaya uçururum.”

Adam kıpırdamadı. Yalnızca gülümsemesi biraz daha genişledi.

Buraya kendisinden önce nasıl ulaşabildiğini merak etti. Elbette. Adresini biliyordu. Adamdan kurtulmak için yollarda zikzak çizerken, o doğruca evine gelmişti. Ama apartmana nasıl girebildiğini açıklayamıyordu. Yetersiz güvenlik konusunda yöneticilerle konuşması gerekecekti. Belki bu konuda bir haber bile hazırlayabilirdi.

Silahını indirmeden çantasından anahtarını çıkardı, kapıyı açtı ve aceleyle girip kapattı. Sonunda emniyeteydi. Tabancasını sehpanın üzerine bırakıp kapıyı kilitleyerek zinciri taktı. Gözetleme deliğinden dışarı bakınca adamın sanki bir bakkal çırağı gibi elinde paketlerle durduğunu gördü. Gözetleme deliğinin merceklerinde yüzü biraz daha garipleşmişti. Ne kadar da yüzsüzdü. Sandy ağız dolusu küfretti. Bu kez Cohen'i aramayacaktı. Doğruca polisi arayıp birinin kendisini izlediğini bildirecekti.

Birdenbire yalnız olmadığı duygusuna kapıldı.

Arkasını dönünce korkudan donakalıp inanmaz gözlerle baktı.

Metal dişli adam tam karşısındaydı. Olanaksız. Dışarıda holde olması gerekiyordu. Ve yanıtını bir anda buldu.

İkizler.

Çözüm çok geç gelmişti. Sandy kapıya doğru gerilerken adam ağır ağır ona yaklaştı. Gözleri siyah inciler gibi parlıyordu.

Telefonda Cohen'in sesi çılgın gibiydi.

“Tanrı askına Joe, bir saattir seni arıyorum!”

“Özür dilerim, yoktum,” dedi Zavala. "Ne oldu?"

“Sandy yok oldu. Herifler onu ele geçirmiş olmalı.”

"Bir dakika, sakin ol," dedi Zavala sakinleştirmeye çalışarak. "Sandy'nin ve şu heriflerin kim olduğunu söyle bana. Baştan başla."

"Tamam, tamam," dedi Cohen. Bir an susup kendini topladı ve her zamanki haliyle konuşmaya başladı ama yine de kapıldığı panik sesinden belli oluyordu.

"Garip bir duyguya kapılarak gazeteye gittim. Yararlandığımız tüm malzemeler yok olmuştu. Hepsini kilitli bir kasada saklıyorduk. Bomboştu."

"Kasayı kim açabilir?"

"Yalnızca ekip üyeleri. Hepsi sağlam çocuklardır. Ancak biri kafalarına bir silah dayarsa kasayı açarlar. Aman Tanrım," dedi Cohen sözlerinin gerçekvanlamını algılayınca.

Zavala arkadaşının yine paniklediğini hissetti.

"Bundan sonra ne oldu?"

Cohen derin bir soluk alıp yanıtladı. "Tamam, peki. Sonra bilgisayar disketlerini kontrol ettim. Hepsi bostu. Onları açabilmek için bir şifreye gereksinim var aslında. Ekipteki herkes bunu biliyordu. Her akşam tüm bilgileri başka disketlere çekiyorduk. Sırayla hepimiz evlerimize götürüyorduk. Bugün sıra Sandy Wheeler adlı muhabir arkadaştaydı. Evinin yakınındaki bir otoparktan arayıp, telesekreterime birinin kendisini izlediğini bildiren bir mesaj bırakmış. Bu gece birlikte yemek yiyip, öykünün ilk bölümünün son ayrıntılarını gözden geçirecektik. Mesajımı alınca onu aradım. Evde kimse yoktu. Doğruca evine geldim bana anahtar vermişti. Yiyecek paketleri masanın üzerinde ve şarap şişesi de içindeydi. Sandy şarabı her zaman özel şaraplığına koyar. Bu konuda çok titizdir."

"Kendisi yok muydu?"

"Yoktu. Oradan hemen kaçtım."

Zavala'nın aklına bir fikir geldi. "Ya ekibindeki diğer muhabirler?"

Onları da aradım. Yanıt alamadım. Ne yapacağım şimdi ?

Cohen herhalde önce Sandy'nin evine gidip çarçabuk ayrılmakla yaşamını kurtarmıştı. Yazı dizisini hazırlayan ekibi ele geçirmeye çalışanlar belki daha önce ona da uğramışlardı ama tekrar gelebilirlerdi.

"Nereden arıyorsun? Bir müzik sesi duyuyorum."

Sandy'nin evinin yakınında bir bardayım, dedi Cohen korkusundan sıyrılmak için gülmeye çalışarak. "Birinin beni izlediğini varsayıp, kalabalık bir yerde olmam gerektiğini düşündüm."

"İçeri girerken seni izleyen oldu mu?"

"Sanmıyorum. Burada motosikletli gençler var. Hemen göze çarparlardı. Beni beş dakika sonra arayabilir misin?"

"Tamam ama çok gecikme. Uzun boylu bir travesti bana göz koymuş gibi."

Zavala, Gomez'in verdiği numarayı çevirdi ve üçüncü çalışta ajan karşısına çıktı.

"Los Angeles'tayım," dedi Zavala selamlamaya gerek duymadan. "Bir süre ortalıkta gözükmemesi gereken bir dostum var. Yardım edebilir misin? Şimdi bir şey sorma ama söz veriyorum tüm

ayrıntılarını sana anlatacağım."

"Bu konunun senin burada kovaladığın işle bağlantısı var mı?"

"Daha fazlası da var. Açık davranmadığını için üzgünüm. Yardım eder misin?"

Gomez bir an duraklayıp yanıtladı. "Inglewood'da güvenli bir evimiz var. Şimdi evin bekçisini arayıp bir paket beklemesini söylerim," diyerek adresi tarif etti.

"Teşekkürler, sonra görüşürüz."

"Umarım," dedi Gomez.

Zavala kapattığı anda telefonu çaldı. Cohen'e Gomez'den aldığı adresi verip bir taksiyle gitmesini söyledi. "Arabayı bırak," diye uyardı. "Bir verici yerleştirmiş olabilirler."

"Doğru. Hiç aklıma gelmemişti. Bu işin çok büyük olduğunu biliyordum. Zavallı Sandy ve diğerleri. Kendimi onlardan sorumlu hissediyorum."

"Yapabileceğin bir şey yoktu Randy. Kimlerle dans ettiğini bilmiyordun ki."

"Neler olup bitiyor?"

İlk görüşmemizde söylediklerin tümüyle doğruydu, dedi Zavala. "Mavi Altın."

Bölüm 27

Siyah lastik top yalnızca bir görüntü gibiydi ama Sandecker nerede zıplayacağını hesapladı ve hafif ahşap raketi bir yılanın dili gibi uzatıp topu sert bir vuruşla sağ duvara fırlattı. LeGrand hamle yaptı ama topun dönüşünü yanlış hesapladığından raketi ancak havayı dövdü.

“Son puandı sanırım,” dedi Sandecker, zıplayan topu becerikli bir hareketle kaparken. Sandecker sağlıklı yaşam fanatığıydı ve beslenmesine dikkat ettiği gibi sürekli koşup, ağırlık çalıştığından daha genç, daha iri yapılı adamları rahatça yenebiliyordu. Ayaklarını açmış, raketi dirseğine dayalı duruyordu.

Alnında bir tek ter damlası bile yoktu. Ne kızıl sacının ne de ates kırmızısı keçi sakalının bir tek teli havalanmıştı.

Buna karşılık LeGrand ter içindeydi. Koruyan gözlüğünü çıkarıp yüzünü kurularken Sandecker ile maç yapmaktan niçin vazgeçmiş olduğunu anımsadı. CIA başkanı gerçi amiralden daha uzun ve güçlüydü, ama mac yapmak için squash salonuna her girişinde bunun güçten çok bir strateji oyunu olduğunu bir kez daha anlıyordu.

Normal koşullar altında amiralin teklifini reddederdi ama bu kez New York'daki olaydan bir gün sonra aradığı için kabul etmek zorunda kalmıştı.

“Kulüpte bir kort ayarladım,” demişti Sandecker neşeli bir sesle. "Su küçük siyah topla biraz oynamak istemez misin?"

Neşeli sese karşın bunun adeta bir emir olduğundan LeGrand'ın hiç kuskusu yoktu.

Sabah randevularını iptal edip, Watergate binasından spor malzemelerini almış ve kulüpte Sandecker ile buluşmuştu.

Amiralin üzerinde dikişleri sarı yıldız şeritlerle süslü lacivert bir eşofman vardı. Bu spor giysinin içinde bile onu eski günlerin bir savaş gemisinin güvertesinde dolaşıp, yelkenlerin açılması ya da bir korsan gemisine borda edilmesi için emirler yağdırırken hayal etmek çok kolaydı. NUMA'yı da aynı biçimde yönetiyordu. Bir gözüyle oluşan değişiklikleri izlerken, öteki gözü muhaliflerinin üzerinde dolaşıyordu, iyi bir komutan gibi tayfalarının yaşamıyla yakından ilgileniyordu.

Austin'in saçma bir istihbarat planı nedeniyle tehlikede olduğunu öğrenince kopardığı kıyametin yanında Krakatoa yanardağının patlaması solda sıfır kalırdı.

CIA'in işin içinde olması tepkisinin şiddetini biraz daha artırmıştı. Gerçi LeGrand'dan hoşlanırdı ama kendi görüşüne göre teşkilat fazla pohpohlanmıştı ve gereğinden yüksek bir bütçeye sahipti.

CIA başkanını kötü bir durumda bırakacağını anladığı zaman, bunu öfkesini çıkarmak için iyi bir fırsat olarak değerlendirdi. Sandecker da siyasi hilelerden uzak değildi. Daha doğrusu bu konuda çok yetenekliydi. En yararlı yeteneklerinden biri öfkesinin önüne geçebilmesi ya da istediğini elde etmek için kullanabilmesiydi. Öfkesinin hedefi olanlar, şiddetli duygusunun ardında onun genellikle sakin ve bazen de neşeli bir insan olduğunu düşünemezlerdi.

Sandecker bu yeteneğinden çok yararlanıyordu. Her iki siyasi partinin liderleri ona danışırdı. Senatörler ve kongre üyeleri onunla dostluk kurabilmek için ellerinden geleni yapardı. Kabine üyeleri Sandecker aradığı zaman telefonun derhal bağlanması için adamlarına talimat verirdi.

LeGrand, New York'ta yaşananlar konusunda suçluluk duygusuna kapıldığından amiralin davetini hemen kabul etmişti. İşi tatlıya bağlamak için squash kortunda yenilmeyi göze alabilirdi. Sandecker'in onu gülümseyerek karşılaması ve maç boyunca bu olaydan hiç söz etmemesi çok şaşırttı. Hatta meyve suyu ısmarlamayı bile önerdi.

"Mac teklifimi bu kadar çabuk kabul ettiğin için teşekkürler," dedi Sandecker ünlü timsah gülüşüyle.

LeGrand papaya suyunu içerken yanıtladı. "Bir gün seni yeneceğim."

"Biraz backhand vuruşlarını geliştirmelisin," dedi Sandecker. "Bu arada hazır seni bulmuşken, adamım Austin'i olası bir tehlikeden kurtardığın için teşekkür etmek isterim."

LeGrand tahmin ettiği kadar kötü olmayacağını düşündü bir an.

Sandecker gülümseyerek devam etti. "Daha çabuk olay yerine ulaşacak birini bulamaman çok yazık oldu. Belki de oradaki adamını kurtarabilirdin."

LeGrand için için homurdandı. Sandecker'in kendisini bir kukla gibi parmağında oynatacağını fark etmişti.

"Böylesine kötü bir olay yaşandığı için çok üzgünüm. İlk başında sorunun ne kadar ciddi olduğu belli değildi. Son derece karmaşık bir durumdu."

Ben de öyle duydum, dedi Sandecker üstünde durmadan. "Bak ne diyeceğim Erwin, şimdilik OSS tarafından kurulan ve CIA tarafından gerçekleştirilen bir görevin ters tepip neredeyse NUMA Özel Görev Ekibi şefinin ölümüne yol açtığını ve masum bir vatandaş ile meclis başkanının yaşamını tehlikeye atmış olduğunu unutacağım."

"Çok nazıksın James," diye yanıtladı LeGrand.

Sandecker başıyla onayladı. "Bu okul çocuklarına özgü casusluk oyununun ayrıntıları NUMA'nın duvarlarının dışına çıkmayacak."

"Teşkilat düşünceli davranışından dolayı seni takdir ediyor," dedi LeGrand.

"Ama tümüyle bu konudan sıyrılmış değilsin," dedi amiral kızıl kaşlarını çatarak. "Verdiğim söze karşılık bu olayın tüm ayrıntılarını öğrenmek istiyorum."

Bir bedel ödemesi gerektiğini biliyordu LeGrand. Sandecker ile her zaman böyle olmuştu. Elindeki kartları açmaya karar verdi.

"Olayın hesabını sormakta yerden göğe kadar haklısın."

Bence de, dedi Sandecker.

"Bu kadar kısa bir sürede öyküyü bir araya getirebilmek çok zor ama olup bitenleri anlatmaya çalışacağım."

"Bu kez olup bitmeyenleri demek daha doğru olacak."

LeGrand soluk bir gülüşle söze başladı. "İkinci Dünya Savaşı'nın sona ermesi bu öykünün başlangıç noktasını oluşturuyor. Almanya yenilince müttefik devletlerin oluşturduğu koalisyon dağıldı. Churchili Demir Perde'den söz eden konuşmasını yaptı ve soğuk savaşın ilk adımları atıldı.

Elinde bomba olan tek ülke durumundaki ABD henüz rahattı. Sovyetler kendi ürettikleri nükleer

bombayı patlatınca bu rahatlık sona erdi ve silahlanma yarısı başladı. Hidrojen bombasını icat ederek biz ileriye geçtik. Ama Ruslar çok yakınımızdaydı ve eşitliği sağlamaları an meselesiydi. Bildiğin gibi hidrojen bombasının patlaması için farklı bir işlem gerekir."

Termonükleer bomba atomların ayrışması yerine kaynaşması işlemine dayanıyor, dedi Sandecker. Nükleer denizaltılarda görev yaptığından atom fiziğine yabancı değildi. "Atomlar ayrılacağı yerde birbirine bağlanıyor."

LeGrand başıyla onayladı. "Hidrojen atomuyla helyum atomu kaynaşır. Enerji yaratmak için güneş ve yıldızlar da aynı işlemde yararlanır. Sovyetler'in en önemli atom kaynaştırma laboratuvarının Sibirya'da olduğu öğrenilince, bizim hükümetin içinde sabotaj yapma lafları dolaşmaya başladı. Mihver devletlerin yenilmesinden sonra insanlar gururlanmayı sürdürüyorlar ve Norveç'deki ağır su fabrikasına yapılan komando baskınından nostaljik bir biçimde söz ediyorlardı. Bu görevi anımsıyorsun herhalde."

"Yani Almanların atom bombası yapabilmesi için gerekli olan izotopları üreten fabrikadan söz ediyorsun, dedi Sandecker."

"Doğru bildin. Bu baskın Almanların çalışmalarını ertelemisti."

"Ama Sibirya'ya, benzer bir komando baskını yapmak Çok daha zor olurdu."

"Daha doğrusu, olanaksızdı," dedi LeGrand. "Norveç'de ulaşım daha kolay olduğu ve vatanseverler de yardım ettiği halde bu baskın bile çok güç koşullarda yapılmıştı. Bu arada başka görüşler de vardı."

Olaylara küresel bir prespektiften bakmayı yeğleyen Sandecker kendi görüşlerini açıkladı. "Norveç baskını sırasında Almanya müttefiklerle savaş halindeydi. SSCB ile ABD düşmanlıklarını henüz ilan etmemişti. Her iki taraf da ordularının karşılaşmamasına özen gösteriyordu. Bir Sovyet laboratuvarına baskın düzenlemek, göz ardı edilmeyecek bir savaş ilanı olarak kabul edilirdi."

"Haklısın. Rusların New Mexico'daki bir laboratuvarı yok etmelerinden farksız olmazdı. Hemen silahlar konuşurdu."

Sandecker siyasi açıdan sorun yaratan olayları çözümlenme konusunda pek de bilgisiz değildi. "Belki bir baskın yapmak olasıydı, ama hiçbir iz bırakmadan kimsenin aralayamayacağı bir sır perdesi ardında gerçekleşmesi gerekirdi."

LeGrand onayladı. "Durum kendisine anlatılınca başkan da aynısını söylemişti."

"Verilmesi güç bir karar."

"Doğru ama onlar sıradan insanlar değildiler. Tarihin tanıdığı en büyük askeri gücü oluşturup birkaç kıtada ve denizde iki önemli düşmanı acımasızca yenmeyi başarmışlardı. Ama tüm becerileri ve kararlılıkları bunu yapmalarına yetmiyordu."

Şansları yaver gitti ve birbiriyle bağlantısı olmayan iki gelişme çakışıp onlara yolu gösterdi. Gelişmelerin birincisi uçan kanat diye bilinen uçakların ortaya çıkışıydı. Dizaynında bazı sorunlar vardı, ama hiç beklenmedik bir özellik bu uçakları Çok cazip hale getirmişti. Casus uçak teknolojisi. Uçağın ince yapısı ve düz yüzeyi gerekli koşullar sağlandığı takdirde radarlara yakalanmadan uçuşunu sağlıyordu."

"Galiba Rusların radarlarından söz ediyorsun," dedi Sandecker.

LeGrand gizemli bir gülüşle yanıtladı. "İddialara göre üretim aşamasında olanlar da dahil olmak üzere tüm uçan kanatlar Hava Kuvvetleri tarafından parçalara ayrılmış. Ama başkan biraz değişikliğe uğratılmış bir modelinin gizlice üretilmesi için yeşil ışık yakmış. Bu uçağın hızı ve menzili öncekilere oranla Çok daha yüksekti. Kısacası radarlara yakalanmadan Sibiryaya'ya girip çıkmak için bir olasılık belirmişti."

"Deneyimlerime göre Ruslar aptal değildir," dedi Sandecker. "Eğer bir laboratuvarları havaya uçurulsaydı, bunun ardında Amerika'nın olduğunu tahmin ederlerdi."

"Hiç kuşkusuz. Bu nedenle denklemin ikinci bölümü çok önemliydi. Bu da anasazyumun keşfiydi. Los Alamos'daki çalışmaların bir yan ürünüydü. Bu maddeyi bulan bilim adamı aynı zamanda amatör bir antropologtu ve tarihte güneybatıda yaşamış olan eski Pueblo kültürü çok ilgisini çekiyordu. Bu nedenle bulduğu maddeye Anasazi uygarlığının adını verdi. Maddenin çok ilginç özellikleri arasında en dikkati çeken hidrojen atomunu belirsiz yollarla etkilemeseydi. Eğer anasazyum gizlice bir Sovyet silah fabrikasına sokulabilirse, atomları birleştirme araştırmalarını karmakarışık edebilirdi. Hesaplara göre bomba yapma projeleri birkaç yıl ertelenecekti. Bu arada ABD kıtalararası füze atan bir sistemle donanmasını geliştirip Sovyetler'in kendisini yakalayamayacağı kadar ileri gidecekti."

Yapılan plan paraşütlerle bomba atmaya içeriyordu. Bombalar patlayınca içlerindeki sıvı madde laboratuvarın havalandırma sistemine dolacaktı. Bu madde insanlar açısından su kadar zararsızdı. Saldırıya uğrayanlar çok kısa süreli, garip bir gök gürültüsü duymuş olacaktı."

"Tam olarak nokta ateşine benzemiyor."

"Değildi zaten. Dedikleri gibi umutsuz zamanlarda umutsuz adımlar atılır."

"Ya eğer uçak mekanik bir nedenle düşse ne olacaktı?"

"Bu olasılık da hesaba katılmıştı. Kazadan kurtulanların konuşması istenmiyordu. Uçuş ekibine paraşüt verilmemişti. Aslında bu uçaktan paraşütle atlamak olanaksızdı. Fırlatılan pilot koltukları henüz icat edilmemişti ve kokpit tehlike anında açılacak biçimde değildi. Eğer uçağın enkazı bulunursa, bir deney uçağının rotasını şaşırdığı iddia edilebilirdi."

"Uçuş ekibi bunu biliyor muydu?"

"Gönüllüler hata olmayacağına yürekten inanan insanlardı."

"Planın yürümemesi çok fena," dedi Sandecker.

"Tam tersine. Bu görev büyük bir başarıyla tamamlandı."

"Nasıl olur? Anımsadığım kadarıyla Sovyetler bizden hemen sonra bir hidrojen bombası ürettiler."

"Haklısın. İlk termonükleer bombayı 1953'de, yani Amerika'dan iki yıl sonra patlattılar. Gurur ve kibir hakkında söylediklerimi unutma. Bizimkiler Stalin gibi cahil bir köylünün kendilerini atlabileceğini akıllarına bile getirmediler. Ama Stalin herkesten kuşkulanırdı. Bizim Oppenheimer'la aynı işi yapan Igor Kurchatov adlı bilim adamına Ural Dağları'nda bir hidrojen araştırma laboratuvarı daha kurmasını emretti. Araştırma başarıyla sonuçlandı. Stalin, Sibiryadaki laboratuvarın çalışmalarından bilinçli olarak sonuç alınmadığına inandı ve orada görevli olanların tümünü öldürttü."

"Ural Dağları'na bir baskın düzenlenmemesi beni şaşırttı."

"Bir baskın planlandı ama gerçekleştirilmedi. Belki çok tehlikeli olduğu düşünülüyordu belki de uçan kanadın çözümlenemeyen bazı teknik sorunları vardı."

"Bu uçak ne oldu?"

"Kargosuyla birlikte bir hangara kapatıldı. Uçağın kalktığı Alaska Havaalanı terk edildi. Burada çalışanlar dünyanın dörtbir yanına dağıtıldı. Hiçbiri operasyonun tümünü bilmiyordu. Neredeyse her şey bitti diyebiliriz."

"Neredeyse. Yani geriye bir protokol ve pilotun öldürülmesi kaldı demek istiyorsun."

LeGrand iskemlesinde huzursuzlukla kıpırdandı. "Daha fazlası da var. Aslında uçuş ekibinin tümü öldürüldü," dedi alçak sesle. "Onlar görevi ve hedefi yakından bilen, siyasetle ilgisi olmayan kişilerdi. Dört adam öldü. Ailelerine kazada öldükleri söylendi. Dördü de Arlington Mezarlığı'na askeri törenle gömüldü."

"İyi bir jest."

LeGrand gırtlaklarını temizledi. "Teşkilatta her şeyi temiz tutmak için ne kadar çabaladığımı biliyorsun. Bazen bir pislik katmanını kaldırıyorum ve altından daha fazlası çıkıyor. Ne yazık ki yaptığımız iyi işlerin çoğundan, bilinen nedenlerden dolayı hiç kimsenin haberi olmuyor. Ama haberalma örgütünün yaptığı bazı işlerden gurur duymak olanaksız. Bu üzücü olay da bunlardan biriydi."

"Austin kendi bulgularını bana anlattı. Pilot Arlington'da kendi cenaze törenini izlemiş ve anladığım kadarıyla oğlu onu görmüş."

"Son kez karısını ve oğlunu görmek için ısrar etmiş. Yaşamı boyunca koruma altında olacağı kendisine söylenmiş. Ama bu yalnızca bir aldatmacaymış. Koruma altına alındıktan kısa bir süre sonra koruyucusu tarafından öldürülmüş."

"Hani New York'un kuzeyinde yaşayan şu adam."

"Doğru."

Sandecker'in mavi gözleri sertleşti. "Katil için üzülemezim. Aklımızın başımıza geldiğinin söylendiği bir yaşta soğukkanlılıkla adam öldürüyor. Rahatlıkla Austin'i öldürecek. Bu protokolün temel nedeni nedir? Uçuş ekibini öldürmek yetmedi mi?"

"Bu göreve karar veren büyüklerimiz sırrın ortaya çıkmasını kesinlikle önlemeye çalışmışlar. Ortaya çıktığı takdirde yeni bir savaşın başlayacağını düşünmüşler. O dönemde Sovyetler'le ilişkilerimiz yeterince kötüydü. Bu protokol sırrın ortaya dökülmesi için yapılacak herhangi bir girişime tepki olarak hazırlanmış. Tüm casusların ülke dışından geleceğini düşünmüşler. Amerikan kongresinden böyle bir tehdit geleceğini akıllarına getirmemişler. Aslında gereksiz bir önlemdi. Meclis başkanı yeniden seçilemedi ve açıkladığı sırları kimse dinlemedi. Herhalde protokolün hazırlarken, bıraktıkları mayının izlerini sürmeye kalkışan birinin suratına patlayacağını varsaydılar. Elli yıl sonra bile tehlike yaratacağını hiç düşünmediler."

Sandecker arkasına yaslanıp parmaklarını bitişirdi. "Yani bir grup maco kovboy tarafından hazırlanan bu antika plan neredeyse benim adamımı öldürüyordu."

Anladığım kadarıyla tetikçi gitmeye hazırlanıp, bavullarını toplarken bir tüfek ile patlayıcılar da koymuş. Kendine göre bir emekliye ayrılma partisi düzenlemiş. Amerikan kamuoyuna, ödedikleri

vergilerin demokrasi adına ne gibi saçma sapan islerde kullanıldığını acıklayamamamız çok kötü."

"Büyük bir hata olur. Bu konu hala çok hassas. Rusya'nın nükleer silahlarını azaltmasını sağlamak için çok mücadele ettik. Eğer bu öykü ortaya yayılırsa, Amerika'nın güvenilecek bir ülke olmadığını söyleyen milliyetçilerin eline koz verilmiş olur."

"Nasıl olsa böyle düşüneceklerdir," dedi Sandecker kuru bir sesle.

"Deneyimlerime dayanarak güçlü insanların en çok utanç verici bir durumda kalmaktan korktuklarını söyleyebilirim. Gülümseyerek devam etti. "Umarım masumlara pusu kurmuş bekleyen başka protokoller yoktur."

Sözleri örtülü bir tehdit sayılabilirdi.

"Böyle bir olasılığı önlemek için bilgisayarlarımızdaki tüm dosyaların araştırılması için emir verdim, dedi LeGrand. "Artık sürpriz yok."

Sandecker, "Umarım," diye karşılık verdi.

Bölüm 28

Austin fincana Jamaican Blue Mountain kahvesi doldurup bir yudum içti ve masasının üstünde duran alüminyum silindiri eline aldı. Sanki bir kristal küreymiş gibi avucunda tutup çizik içindeki dışbükey yüzeyine baktı. Elindeki cisim hiçbir sırrını açıklamıyor yalnızca bronzlaşmış yüz hatlarını ve beyaz saçlarını garip bir görünümle yansıtıyordu.

Silindiri bir kenara bırakıp masaya yayılmış Alaska haritasına döndü. Buraya birkaç kez gitmişti ve ellinci eyaletin uçsuz bucaksız toprakları her seferinde onu hayrete düşürmüştü. Dünyanın en engebeli bölgelerinden birinde eski bir uçan kanat üssü aramak herhalde Malibu Plajı'nda bir tek kum tanesi aramaya benzeyecekti. Üstelik bu üssün meraklı gözlerden uzak bir yerde inşa edilmiş olması da işi biraz daha güçleştiriyordu. Parmağıyla Kutup Dairesi'nde kalan Barrow'dan Kenai Yarımadası'na kadar indi. Bir fikir geliştirmeye başlarken telefon çaldı.

Gözlerini haritadan ayırmadan almacı kaldırıncı Sandecker'in sesi duyuldu.

“Kurt, odama kadar gelir misin?”

“Biraz sonra gelsem olur mu Amiral?” dedi Austin düşüncelerini bozmamaya çalışarak.

“Elbette Kurt,” dedi Sandecker hoşgörülü bir sesle. "Beş dakika yeterli mi?"

Austin'in düşünceleri güneşten kavrulmuş bir çiçek gibi soldu. Sandecker karşı konulmaz bir güç gibiydi. Amiralin beyni farklı bir hız boyutunda çalıştığından, zamanlama duygusu da sınırlıydı.

“İki dakikada oradayım.”

“Harika. Gelince memnun olacaksın.”

Sandecker'in onuncu kattaki büyük bürosuna girerken, NUMA başkanını İç Savaşta Güney Ordusu'nun kullandığı abluka yaran bir gemiden kalma ambar kapağından yapılmış masasının başında bulacağını düşünüyordu. Ama Amiral ziyaretçiler için ayrılmış rahat deri koltuklardan birinde oturuyor ve arkası kapıya dönük oturan bir kadınla sohbet ediyordu. Göğüs cebine altın iplikle gemi çıpaları işlenmiş lacivert ceketiyile ayağa kalkıp Austin'i karşıladı.

“Geldiğin için teşekkür ederim Kurt. Tanışmanı istediğim biri var.”

Kadın ayağa kalkınca Austin'in Alaska bulmacasıyla ilgili düşünceleri uçup gitti.

Uzun boylu, zayıf kadının Avrasyyalılara özgü çıkık elmacık kemikleri ve badem biçimi gözleri vardı. Egzotik görünümüne karşın şarap rengi uzun bir tayyör giymişti. Başının arkasında sımsıkı örülmüş koyu sarı saçları kürek kemiklerine kadar iniyordu. Görünümünde doğal güzelliğin ötesinde bir şey vardı. Kraliyet ailesinin bireylerini andıran dimdik duruşuna karşılık elini sıkılamak için yaklaşırken bir panterin kıvraklığını sergiliyordu. Altın noktacıkların ışıldadığı koyu kahverengi gözleri tropik bir ateşle parlıyordu. Belki Austin yalnızca hayal ediyordu ama parfümü, çok uzaklarda calman davulların gümbürtüsünü çağrıştırır gibiydi. Birdenbire kadının kim olduğunu anladı.

“Siz Dr. Cabrai olmalısınız.”

Kedi mırıltısıyla yanıtlasa bile Austin şaşırılmayacaktı. "Beni görmeye geldiğiniz için teşekkür ederim Bay Austin," dedi kadın alçak, tatlı bir sesle. "Umarım önemli bir işinizi yarıda kesmedim. Amiral Sandecker'e, yardımlarınızdan dolayı size kişisel olarak teşekkür etmek istediğimi söyledim."

"Rica ederim. Ama işin zor yönlerini Gamay ile Paul başardı. Ben yalnızca telefona yanıt verip birkaç düğmeye bastım."

"Çok alçakgönüllüsünüz Bay Austin," dedi kadın buz kalıplarını bile eritebilecek kadar sıcak bir gülümseyişle. "Eğer hemen harekete geçmeseydiniz, benimle birlikte meslektaşlarınızın kafaları da bu rahat odadan binlerce kilometre uzakta bir köyü süslüyor olacaktı."

Sandecker aralarına girip Francesca'yi koltuğuna oturttu. "Şimdi Dr. Cabrai, bize öykünüzü baştan sona anlatmanızı istememizin bir sakıncası yoktur umarım."

"Kesinlikle yok. Başımdan geçenleri anlatmanın bana yararı dokunuyor ve ayrıca unuttuğum bazı ayrıntıları anımsamamı sağlıyor."

Austin'e oturmasını işaret eden Sandecker masasının arkasındaki iskemleye yerleşti ve günde on tane içtiği özel yapım purolardan birini yaktı.

Francesca'nın uçağın kaçırılması, düşmesi, ölümle burun buruna gelmesi ve beyaz bir tanrıça olarak kabul edilmesinin öyküsünü soluklarını tutarak dinlediler.

Chulo Kabilesi'nin yararlanması için köyde yaptıklarını büyük bir gururla anlattı. Trout'ların gelişi, çılgın kaçma planı ve helikopterle kurtarılmalarıyla öykü sona erdi.

Büyüleyici, dedi Sandecker. "Gerçekten büyüleyici. Arkadaşınız Tessa ne oldu?"

"Dr. Ramirez'in yanında kaldı. İlaç bitkiler konusundaki bilgisi doktorun çalışmalarına yardımcı olacak. Ailemle telefonla görüştüm ve eve dönmemi istediler ama Sao Paulo'nun toplum hayatına katılmadan önce biraz dinlenmek için Amerika'da kalmaya karar verdim. Ayrıca on yıl önce yarıda kesilen işimi bitirmeye kesin kararlıyım."

Sandecker, Francesca'nın inatçı yüzünü inceledi. "Ben geçmişin yalnızca bugün değil, yarın olduğuna da inanıyorum. Kaçırıldığınız uçak yolculuğuna çıkmanızın nedenini anlatırsanız, ileride olacakları belki daha kolay tahmin edebiliriz."

Francesca zamanın gerisini görebiliyormuş gibi bakışlarını uzaklara dikerek söze başladı. "Her şey çocukluk yıllarıma dayanıyor. Çok küçük yaşta özel bir aileden geldiğimi fark ettim. İnsanı korkutan gecekondu mahalleleri olan bir kentte yaşadığımı biliyordum. Büyüyüp çevremi dolaşınca yaşadığım kentin dünyanın ufak bir örneği olduğunu gördüm. Aynı yerde hem zenginler, hem de yoksullar yaşıyordu. Zengin ve fakir ülkeler arasındaki tek farkın dünyanın en bol sunduğu kaynak yani su olduğunu öğrendim. Temiz su gelişmeyi kolaylaştırır. Su olmayınca yiyecek bulamazsınız. Yiyecek olmayınca da, ne yaşama ne de yaşam düzeyini yükseltme isteği olur. Petrolle zenginleşen ülkeler bile gelirlerinin büyük bir kısmını su satın almaya ya da üretmeye harcıyorlar. Musluğu açınca suyun akmasını doğal karşılıyoruz ama her zaman böyle olmayacak. Su için yapılan yarışlar şimde daha fazla önem kazandı."

"ABD su savaşlarına hiç de yabancı değil," dedi Sandecker. "Eski günlerde su hakları için alan savaşları yapılırdı."

"Bunların hepsi gelecekte karşılaşacağımız sorunların yanında hiç kalır," dedi Francesca karamsar bir sesle. "Bu yüzyılda savaşlar eskiden olduğu gibi petrol nedeniyle değil su nedeniyle çıkacak. Durum gitgide umutsuzlaşıyor. Dünyanın suyu, artan nüfusa yeterli değil. İki bin yıl önce dünyanın nüfusu bugünkünün yüzde üçü kadardı ama suyun miktarı bugüne kadar hic artmadı. İçinde bulunduğumuz kuraklık dönemi gibi başka kuraklıklar da kaçınılmaz olacak ve talep ile kirlilik arttığı"

sürece daha da kötüleşecek. Bazı ülke topraklarında su kalmayınca, küresel bir mülteci krizi yaşanacak. On milyonlarca insan uluslararası sınırları zorlayacak. Çevre mahvolacak, çatışmalar çıkacak, yaşam standartları düşecek." Bir an durup devam etti. "Okyanusla ilgilenen insanlar olarak kara mizahı görmelisiniz. Üzerinde yaşadığımız gezegenin üçte ikisi suyla kaplı ama büyük çapta bir susuzluk bizi bekliyor."

"Su, su, her yer su ama içecek bir damla yok," dedi Austin, Samuel Taylor Coleridge'in şiirinden alıntı yaparak.

"Doğru. Ama keşke Eski Denizci'nin elinde sihirli bir değnek olsaydı ve bir kova deniz suyunu içme suyu yapabilseydi."

"Gemisi kurtulabilirdi."

"Şimdi bu benzetmeyi milyonlarca kova su için kullanabilirsiniz."

"Küresel su krizi biter," dedi Austin. "Dünya nüfusunun yaklaşık yüzde yetmişi okyanusların yetmiş kilometre yakınında yaşıyor."

"Doğru," derken Francesca'nın karamsarlığı azalıyordu.

"Yani bana elinizde böyle bir sihirli değnek olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Onun kadar yararlı bir şey var. Deniz suyunu tuzdan arındırmak için devrim yaratacak bir yöntem geliştirdim."

"Tuzdan arındırmanın yeni bir kavram olmadığını eminim biliyorsunuz," dedi Sandecker.

Francesca başını salladı. "Deniz suyunun tuzdan arındırılması eski Yunanlılara kadar gider. Dünyanın çeşitli yerlerinde ve özellikle Ortadoğu'da tuzdan arındırma fabrikaları kuruldu. Çok çeşitli yöntemler var ama hepsi çok pahalı. Ben doktora tezimde tümüyle yepyeni bir yöntem sundum. Bütün eski yöntemleri bir kenara attım. Hedefim işe yarayan ve ucuz bir yöntem yaratıp kuru topraktan para kazanmaya çalışan yoksul çiftçiye kadar ulaşmaktı. Bunun anlamını bir düşünün. Su neredeyse bedavaya gelecek. Çöllere uygarlığın merkezleri olacak."

"İstenmeyen sonuçları da hesaba kattığınızı sanırım," dedi Sandecker. "Ucuz su gelişmeye ve nüfus artışına destek olurken bunların getirdiği kirliliğin de artmasına neden olacaktır."

"Bu noktayı çok uzun düşündüm Amiral Sandecker ama öteki seçenekler daha da kötüydü. Bir ülkenin geliştirdiği yöntemi kullanmasına izin vermeden önce, düzenli bir gelişme göstermesini önkoşul yapabilirim."

"Yani deneylerinizin başarılı olduğunu anlıyoruz," dedi Austin.

"Çok başarılıydı. Tuzdan arındırma işleminin bir maketini uluslararası bir konferansa götürüyordum. Bir ucundan koyduğunuz deniz suyu, öteki ucundan içme suyu olarak çıkıyor. Ayrıca enerji üretiyor ve çok az ya da hiç atık bırakmıyor."

"Böyle bir işlem herhalde milyonlarca dolar değerindedir."

"Hic kuşkusuz. Beni inanılmaz derecede zengin edecek bazı öneriler aldım ama bu yöntemi dünyaya bedelsiz olarak sunmaya karar verdim."

"Çok cömertçe davranmışsınız. Öneriler aldığınızı söylediniz. Yani birileri sizin deneylerinizi ve planlarınızı biliyor muydu?"

"Konferansa katılmak için Birleşmiş Milletler'le temas kurunca, her şey sır olmaktan çıktı. Bir an duraklayıp devam etti. "Beni şaşırtan bir nokta var."

"Kullandığım yöntemi bilenlerin sayısı oldukça yüksekti. Beni kaçıranlar bu yöntemi kullanıp para kazanmaya kalkıştıkları takdirde kimlikleri kolayca ortaya çıkardı."

"Başka bir olasılık daha var," dedi Austin. "Belki onlar sizin çalışmanızı alıp rafa kaldırarak ve tüm dünyadan gizleyeceklerdi."

"Ama insanlığın yararına olacak büyük bir hizmeti kim gizlemek ister ki?"

"Belki hatırlayacak yasta değilsiniz," dedi dikkatle dinleyen Sandecker. "Yıllar önce bir mucidin suyla çalışan bir araba motoru ürettiği öyküleri dolaşmıştı."

"Ayrıntıları önemli değil, iddialara göre petrol şirketleri bu çalışmayı satın almış ve kazançlarını yitirmemek için ortadan yok etmiş. Gerçi öyküler sonradan çıkmıştı ama ne demek istediğimi anladınız mı?"

"Yoksul ülkelerin ucuz suya kavuşmasını kim engellemek ister?"

"Bizim araştırmalarımız size göre biraz daha ileride Dr. Cabrai. Size kuramsal bir soru sorayım. Dünyanın tüm temiz suyunu denetiminiz altında tuttuğunuzu varsayalım. Birdenbire herkese ucuz fiyatla su dağıtan birini karşınızda görürseniz, ne yaparsınız?"

"Benim yöntemimin sizin su tekeli konusundaki kuramsal sorunuza son verir. Ama tartışılması gereken bir nokta var. Bir insanın dünyanın suyunu kendi elinde tutabilmesi olanaksızdır."

Sandecker ile Austin göz göze geldiler.

"Son on yıl içinde çok büyük değişiklikler yaşandı Dr. Cabrai," diyerek sözü aldı Austin. "Daha sonra size hepsini anlatırız ama Gogstad Holding adlı çokuluslu bir kuruluşun dünyanın tüm temiz suyunun dağıtımını neredeyse ele geçirmek üzere olduğunu öğrendik."

"Olamaz!"

"Keşke."

Francesca'nın gözleri sertleştirdi. "Öyleyse beni kaçırmak isteyenler bu Gogstad şirketiymiş. Sonunda yaşamımdan on yıl çaldılar."

"Somut bir kanıtımız yok," dedi Austin. "Ama bu yönü gösteren ikincil kanıtlar var. Söyleyin bana anasazyum adı verilen bir maddeyi biliyor musunuz?"

Şaşkınlıktan Francesca'nın ağzı açık kaldı. Kendini toplayıp sordu, "Siz NUMA çalışanlarının bilmediği bir şey yok mu?"

"Söylemeye utanıyorum ama çok var. Bu maddenin yalnızca hidrojen atomunu garip biçimlerde etkilediğini biliyoruz."

"En önemli özelliği budur. Oldukça karmaşık bir bağlantısı vardır. Bu madde benim tuzdan arındırma işlemimin çekirdeğini oluşturuyordu. Bunun varlığını çok az kişi bilir. Çok ender rastlanır."

"Siz nereden öğrendiniz?"

"Bir rastlantı sonucu. Los Alamos'da çalışmış eski bir bilim adamının yazdığı, unutulmuş bir makaleyi okudum. Var olan arındırma yöntemlerini geliştirmek yerine, molekül ve hatta nükleer

düzyeyde başlayarak çalışmak istiyordum. Makaleyi yazan bilim adamıyla temas kurdum. Niçin istediğimi anlatınca elinde pek az miktarda bulunan anasazyumu bana vermeyi kabul etti."

"Niçin bu kadar ender bulunuyor?"

"Çeşitli nedenleri var. Ekonomik bir kullanım alanı olmadığından, hiç talep yok. Ayrıca arındırma işlemleri oldukça karmaşık. En önemli kaynağı Afrika'nın sürekli savaş halinde olan bir bölgesinde bulunuyor. Benim elimde yaptığım modeli çalıştıracak kadar vardı. Dünya ülkelerine tüm kaynaklarını bir araya getirip, pilot projeler başlatacak kadar anasazyum üretmelerini önerecektim. Hep birlikte çalışınca, kısa zamanda bu maddeden önemli miktarlar elde edebilirdik."

"Gogstad, Meksika kıyılarında bir işletme çalıştırıyordu. Korkunç bir patlamayla yok oldu."

Austin balinaların ölümünden başlayarak her şeyi özetledi. Patlamadan sonra bulunduğu ilgene silindirden yola çıkarak uçan kanada nasıl ulaştığını anlattı.

Sandecker soğuk savaş sırasında Sibiryaya yapılan baskının ayrıntılarını ekledi.

"İnanılmaz bir öykü. Balinalara çok üzuldüm," dedi Francesca üzgün bir sesle.

"Benim kullandığım yöntemin yarattığı ısı enerjiye dönüştürülebilir. Ama bu madde değişken özelliklere sahip olduğundan belirli koşullar altında güçlü bir patlayıcı niteliği kazanabilir. Herhalde bu insanlar benim tuzdan arındırma yöntemimi kullanıyorlardı ve bu maddenin değişkenliğinden habersizdiler. Ama anasazyumu nereden bulmuş olabilirler."

"Bunu bilmiyoruz," dedi Austin. "Büyük bir kaynak olduğunu varsayıyoruz ama tam olarak yerini bilmiyoruz."

"Araştırmalarımı sürdürebilmem için bunu bulmak zorundayız," diye ısrar etti Francesca.

"Bu kaynağın bulunmasının daha önemli bir nedeni var," diye atıldı Sandecker.

"Benim araştırmamdan daha önemli bir neden olabileceğini sanmıyorum," dedi Francesca kendini savunurcasına.

"Biraz bekleyin Dr. Cabrai. Eğer Gogstad planlarında başarılı olursa, sizin araştırmanızın bir anlamı kalmaz. Dünyanın suyunu elinde tutan biri, dünyayı da eline geçirmiş demektir."

"Sanki küresel üstünlükten söz eder gibisiniz Amiral Sandecker."

"Niçin olmasın? Napolyon ile Hitler bunu başaramadı, çünkü üstünlüğü yalnızca silah zoruyla elde etmeye çalıştılar. İkisi de ellerinde daha büyük sopalar bulunanlara karşı dövüşmek zorunda kaldı. Purosundan derin bir nefes çekip dumanını seyretti. "Küreselleşmeye karşı çıkanların, Dünya Ticaret Kuruluşuna, Uluslararası Para Fonuna itiraz edenlerin bildikleri bir şey var. Tehlike bu kuruluşların kendisinde değil, ama artık bir kişinin ekonomik sektör üzerinde tümüyle denetim kurması gitgide kolaylaşıyor."

"Bir cins küresel Al Capone mu?" dedi Austin.

"Bazı benzerlikler var. Al Capone rakiplerini yok etmek konusunda çok acımasızdı ve organizasyon yeteneği üstündü. Ekonomik gücü ona siyasi nüfuz sağlamıştı. Kaçak içki satışı ise asla suyla kıyaslanamaz. Dünya su olmadan yasayamaz. Suyun akışını kontrol edenler en üst siyasi güce sahip olacaklardır. Ağzından çıkacak bir sözcükle sizi ve ülkenizi susuzluktan ölmeye mahkûm edecek birine nasıl karşı durabilirsiniz? Bu nedenle Dr. Cabrai, öncelikle ilgilenilmesi gereken

konular olduğunu söylüyorum."

"Haklısınız Amiral Sandecker," dedi Francesca. "Eğer şu Gogstad anasazyumun kaynağını bulursa, benim çalışmalarımı da kontrol altına alacaktır."

"Zeka ve güzelliğin bir arada bulunması ne kadar hoş," dedi Sandecker açık bir hayranlıkla. "Genç hanım benim korkularımı dile getirdi. Yani Gogstad'dan önce bu kaynağı bulmak zorundayız."

"Siz aradığımızda yerini tam olarak nasıl saptayacağımı düşünüyordum. Biraz yardıma gereksinimim var," dedi Austin."

"Sorun değil. NUMA'nın tüm kaynaklarından yararlanabilirsin. Eğer bizim elimizdekiler yeterli olmazsa, başkalarından buluruz."

"Bana kalırsa Joe ile birlikte bir an önce Alaska'ya doğru yola çıkmalıyız."

"Son hızla Yukon'a gitmeden önce görüşmemiz gereken bir nokta daha var. Joe'nun gazeteci arkadaşının sözünü ettiği tankerler beni kaygılandırdı. Sen ne düşünüyorsun?"

"En azından Gogstad'ın Alaska'dan ihtiyaç duyulan noktalara su taşımaya hazırlandığını düşünüyorum. Çin'e su taşınmasından söz ediliyor."

"Belki," dedi Sandecker ikna olmayarak. "Rudi Gunn ile konuşurum. Belki Yaeger'la birlikte bu sırrı aydınlatabilirler. Joe ile sen su uçan kanadı ararken, onlar da tankerler konusunda araştırma yaparlar."

Austin ayağa kalktı. "Yarın sabah işe başlarız," diyerek Francesca'nın elini sıktı. "Size yolu göstereyim, Dr. Cabrai."

"Teşekkür ederim ama lütfen bana Francesca deyin," dedi genç kadın asansöre doğru yürürlerken.

"Siz de bana Kurt dersiniz anlaşırız. Söyleyin bana Kore mi, Tayland mı, italyan mı yoksa basit Amerikan mutfağını mı seversiniz?"

"Anlayamadım."

"Kimse size söylemedi mi?" dedi Austin sahte bir şaşkınlıkla. "Austin kurtarma paketinin bir parçası da akşam yemeğidir. Umarım reddetmezsiniz. Bugünden sonra ne kadar süreyle balina yağı ve mors pirzolasıyla karnımı doyuracağımı bilmiyorum."

"Öyleyse davetinizi kabul etmekten mutlu olurum. Saat yedi uygun mu?"

"Gayet iyi. Alaska yolculuğu için gerekli hazırlıkları yapacak zamanım kalacak."

"Saat yedide görüşürüz. Bildiğiniz gibi Trout'ların evinde kalıyorum. Ayrıca Kore yemeklerini severim."

NUMA binasının girişindeki deniz yeşili zeminden yükselen koskocaman kürenin yanında vedalaştılar. Yüksek tavanlı lobinin duvarlarından sular akıyor, egzotik deniz hayvanlarının dolaştığı akvaryumlar göze çarpıyordu. Austin dördüncü kattaki odasına döndü ve Zavala'yı arayıp Sandecker ile yaptığı görüşmeyi anlattı.

Trout'ların Georgetown semtindeki evine ulaştığı zaman Francesca yemeğe çıkmaya hazırdı. Austin birkaç dakika Paul ve Gamay ile sohbet ettikten sonra Alexandria'da gösterissiz bir binadaki en sevdiği Kore lokantasına doğru yola çıktılar.

Austin belogi denilen ve masada kızartılan ince biftek dilimlerinden yemelerini önerdi. Genellikle bunu çok severdi, ama bu akşam Francesca'ya bakmakla öylesine meşguldü ki yemeğin tadını bile alamadı. Gene kadının üzerindeki taşlanmış kot elbisenin açık mavi rengi, esmer tenine ve güneşin ışıklarını içine hapsedmiş gibi parlayan uzun saçlarına çok yakışmıştı. Austin için, uygar bir ortamda basit bir yemekten müthiş keyif alan bu kültürlü ve güzel kadını, vahşi Kızılderililer arasında beyaz bir tanrıça gibi yaşamış biri olarak görebilmek çok zordu. Francesca çok rahat görünüyordu, yemek çubuklarını beceriksizce kullandığı için birlikte gülüyorlardı ama Austin ilk karşılaştıkları anda kapıldığı izlenimden sıyrılamamıştı. Uygarlık cilasına karsın yağmur ormanları kanına işlemiş gibiydi. Hareketlerinin kedilere özgü zarafetinde ve koyu renk gözlerinin dikkatli bakışlarında bunu okuyordu. Bu özellikleri Austin'i adeta büyülemişti ve Alaska'dan dönünce Francesca ile daha sık görüşmeye karar verdi.

İste bu nedenle erken saatte ayrılmak zor gelmişti ama yola çıkmadan önce yapacağı çok iş vardı. Trout'ların evinin önünde ayrılırlarken, dönüşünde tekrar kendisiyle görüşmek isteyip istemediğini sordu.

"Tesekür ederim, çok sevinirim," dedi genç kadın. "Bir süre daha Washington'da kalmayı planlıyorum ve umarım birbirimizi daha yakından tanıma olanağı buluruz."

"Yakında görüşmek üzere," dedi Austin. "Randevunun yeri ve zamanı daha sonra belli olacak."

Francesca gülümseyerek dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Anlaştık."

Bölüm 29

Sandecker'in desteğiyle Austin kolayca bir NUMA jeti ayarladı ve turkuvaz rengi, saatte beş yüz mil hız yapan Cessna Citation Ultra, Anchorage'a doğru yola çıkmadan önce Salt Lake City'ye yakıt almak için indi. Bütün gece süren yolculuktan sonra, yerli halkın Los Anchorage dediği Alaska'nın en büyük kentinin dışındaki Chugach Dağları'nı aydınlatan günün ilk ışıklarını gördüler.

Birkaç dakika sonra son durak olan Nome kentine doğru havalandılar.

NUMA jeti Anchorage'dan kalkınca, Zavala elinde dumanları tütün iki fincan kahveyle geldi. Austin koltukların arasındaki masaya yaydığı haritayı inceliyordu. Dikkatini özellikle Bering Boğazı'nın ötesindeki eski SSCB'ne doğru uzanan, adeta sıkılmış bir yumruğa benzeyen kara parçasına vermişti.

Karşısındaki koltuğa yerleşen Zavala, kahvesini içerken pencereden aşağıdaki uçsuz bucaksız toprakları seyrediyordu. Beyaz bulutların arasından nehirlerin çevrelediği kara dağlar ve sık ormanlar rahatça görülüyordu.

Burası çok büyük bir yer, dedi tembel bir sesle. "Nome'dan sonra nereye gideceğimiz hakkında fikrin var mı?"

Austin arkasına yaslanıp, ellerini ensesinde kenetledi ve gözlerini boşluğa dikti. Geniş ağzı acı bir gülüşle kıvrıldı. "Az çok evet diyebilirim."

Zavala ortağının gizemli davranmaya çalışmadığını biliyordu. Austin sürprizlerden hoşlanmazdı. Zamanı olursa bir adım atmadan önce tüm bilgileri gözden geçirirdi. Zavala aşağısını işaret etti. "Seni şaşırtmayacağından eminim ama aşağıda çok yer var gibi görünüyor."

"Son duyduğuma göre yaklaşık altı yüz mil kareymiş. Yapmamız gereken işin güçlüğüne biliyorum. NUMA'dan emekli oluncaya dek burayı arayabilir ve hiçbir şey bulamayabiliriz. Derin bir düşünceye dalarak kaşlarını çatı. "Bu nedenle bilmediklerimizden değil, bildiklerimizden geriye doğru gitmeye karar verdim."

Ne demek istediğini Zavala hemen anladı. "Hedefin Sovyetler Birliği'nde olduğunu biliyoruz." Parmağıyla Alaska'nın kuzeybatı kıyısından eski dönemlerde Asya kıtasına karadan bağlı olup, şimdi kesik parmaklar gibi uzanan bölgeyi işaret etti. "Uçan kanadın menzili ne kadardı?"

"Saatte yaklaşık beş yüz mil hızla yol aldığı zaman üç bin mil kadardı. Böyle bir görev için yakıt tanklarının ağzına kadar doldurulmuş olduğunu varsayıyorum."

"Havada yakıt alma olasılığı da vardı."

"Bunu da hesaba kattım ama dikkati çekmemek için operasyonu olabildiğince basit ve kısa tutmayı yeğlediklerini düşünüyorum."

Austin elindeki kalemle Barrow'dan Yukon Deltası'na doğru bir kavis çizdi.

Zavala alçak sesle ıslık çaldı. "Hedeften bin mil kadar öteden başlayan bir yolculuktan söz ediyorsun. Araştırmamız gereken yerler fazlasıyla geniş bir alanı kapsıyor."

"Hatta bazı eyaletlerden bile daha büyük. Yani bir tahminde bulundum. Bizim gizli işler çeviren dostlarımız bu çılgın planı olabildiğince gizli tutmak istiyorlardı. Yeni bir üs inşa etmek hem

pahalıya patlayacak, hem de zaman alacaktı. Daha da önemlisi dikkatleri de çekecek olmasıydı."

Zavala parmaklarını şaklattı. "Var olan bir üssü kullandılar."

Austin başıyla onayladı. "İkinci Dünya Savaşı'nda Japonların istila edeceği korkusuyla Alaska'nın neredeyse her tarafında uçuş pistleri ve silah depoları yapılmıştı. Haritanın üzerindeki kırmızı noktalar ikinci Dünya Savaşı'ndan kalma uçuş pistlerini gösteriyor."

Zavala bir an düşündü. "Ya kullandıkları pist gizli inşa edilmişse?"

En azından şimdiye dek gizliydi, dedi Austin kalemiyle Nome kenti çevresine geniş bir daire çizerek. "Bence aradığımızı burada bulacağız. Ama itiraf etmem gerekir ki, tüm hesaplamalara karşın, yine de kumar oynar gibiyiz."

Zavala haritayı incelerken dudakları her zamanki gülüşüyle kıvrılıyordu. "Doğru yörede bulunduğumuzdan nasıl emin olabilirsin? Bu uçak çok farklı bir yerden havalanmış olabilir."

Bir hayalet bana biraz yardım etti, diyerek ceketinin cebinden küçük bir defter çıkardı. Kahverengi cildi aşınmıştı ama üzerindeki 'ABD Hava Kuvvetleri' yazısıyla altına mürekkeple yazılmış isim rahatça okunabiliyordu. Defteri Zavala'ya uzattı. "Uçan kanadı son kez havalandıran pilotun yani Buzz Martin'in babasının günlüğü."

Zavala neşeyle güldü. "Sen aslında sihirbaz olmalıymışsm. Bir şapkadan bir tavşanı ancak bu kadar iyi çıkarabilirdin."

"Bu tavşan benim kucağıma atladı. Sandecker, LeGrand ile görüşükten sonra CIA biraz araştırdı ve Martin'in özel eşyalarını buldu. Herhalde kendilerini zan altında bırakacak kanıtlardan bir an önce kurtulmak istiyorlardı ve her şeyi dikkatle gözden geçirmediler. Buzz bu defteri babasının üniformasının cebinde bulmuş. Önemli notlar içerebileceğini düşünerek Washington'dan ayrılmadan önce bana verdi."

Zavala kenarları kıvrılan sayfaları karıştırdı. "Takip edebileceğimiz ayrıntılı bir harita göremiyorum."

Kolay olacağını düşünmemiştin, değil mi? Austin defteri alıp işaretlediği sayfayı açtı. "Martin iyi bir askerdi, düşük çenelerin gemileri batırdığını biliyordu. Günlüğün büyük bir kısmında karısını ve oğlunu ne kadar özlediğini anlatıyor ama araya da bazı bilgiler ekliyor. Bak sana şu paragrafı okuyacağım:

"Sevgili karım Phyllis ve oğlum Buzz. Belki bir gün bu günlüğü okuyacaksınız.

NoName'e doğru giderken boş vaktim çok olduğundan bu günlüğü yazmaya başladım.

Eğer omzu kalabalıklar not aldığımı bilselerdi beni kaynar suda haşlardı. Bu görev neredeyse Manhattan Projesi'nden bile daha gizli. Casusların bana sık sık hatırlattıkları gibi ben yalnızca emirleri yerine getiren, soru sormayan aptal bir pilotum. Bazen kendimi bir esir gibi hissediyorum. Mürettebatın geri kalanının sıkı bir gözetim altında olmasından sorumluyum. Belkide bu günlük 'Hey, Ben bir insanım' demenin bir yoludur. Bizi iyi besliyorlar. Beslenmem konusunda her zaman endişelendiğini bilirim. Burada bol bol taze et ve balık var. Quanset kulubeleri donmuş kuzey için yapılmamış, kar çatıdan kayıyor ama metal kötü bir yalıtkan. Gece gündüz odun sobası yakıyoruz. Bir iglooda kalsak daha iyiydi. Bu deliğin yanında uçağın içi birinci sınıf konaklama sayılır.

Şikayet ettiğim için kusura bakma. Bu bebekle uçtuğum için çok şanslıyım. Bu büyüklükte bir

uçağın avcı uçağı gibi manevra yapabilmesine hala inanamıyorum. Kesinlikle havacılığın geleceğı bu uçaklarda.

Austin okumayı kesti. “Ne kadar memleket hasreti çektiğini, geri dönmekten ne kadar mutlu olacağını yazıyor.”

“Çok kötü Martin. Bu gelecekten hiç memnun kalmazdın. Sadece mahkum değil aynı zamanda bir hükümlü olduğu konusunda hiçbir fikri yokmuş.”

“Martin daha iyi şartlar palavrasıyla köpeklerin önüne atılan ne ilk nede son vatanseverdi.”

“Maalesef bu küçük günlük ‘No-Name’ e giden yol hakkında bize fazla bir bilgi vermedi.”

“Böyle yerler savaş boyunca “Pasifikte Bir Yer” olarak adlandırılmışlardı.”

“Yıllar önce işittiğim bir hikayeyi hatırlayınca kadar bende öyle düşünmüştüm. 1850 lerde Alaskaya sefer yapan bir İngiliz subayı haritalarda işaretlenmemiş bir kara parçası görmüş ve haritanın üzerine ‘? Name’ şeklinde bir not düşmüş. Haritanın kopyasını çıkartan amirallik haritacısı ? işaretini C ye benzetmiş ve birde O eklemiş. No Name Cape Nome olmuş. Burada buna benzer bir şey var. ‘Seattle’ dan olaysız bir seyahat. Uçak kumandalara bir rüya gibi cevap veriyor. Otuz dakika sonra No Name’ e iniş.”

“Kanadın normal hızı ne kadar?” diye sordu Zavala.

“Hemen hemen saatte dörtyüz veya beşyüz mil.”

“Bu da onların Nome den ikiyüz, ikiyüzelli mil uzaklıkta olduğunu gösterir.”

“Bencede öyle. Bakın gittikçe enterasanlaşmaya başlıyor. ‘Hedefimize il bakışım. Çocuklar havadan Doug’ un burnuna benzediğini söylüyorlar.”

“Köpek burnumu.”

“Hayır, özel bir isim Doug.”

“Güzel. Bu arama alanını birkaç milyon kişiye kadar daraltıyor.” dedi Zavala.

“Evet, son satırı okuyuncaya kadar bende aynı tepkiyi gösterdim. ‘Kartal Gagasına benzemesi için tek gereken mısır koçanından bir pipo.’”

“Douglas MacArthur. O profili kim unutabilir?”

“Özellikle büyük savaştan çıkmış birisi. Ayrıca Nome Rusya’ dan sadece yüzaltmışbir mil uzaklıkta. Uydu fotoğraflarını bir büyülteç ile inceleyelim.”

Zavala uydu fotoğraflarını birkaç dakika inceledikten sonra başını salladı. “Kartal Gagasına benzeyen bir şey göremiyorum.”

“Bende bulamadım. Ama kimse kolay olacağını söylemedi.”

Onlar fotoğrafları ve haritaları incelerken NUMA pilotu Nome Havaalanına inmek üzere olduklarını bildirdi. Uçak küçük fakat modern havaalanının asfalt pisti üzerinde durduğunda çantalarını toplamışlardı.

Bir taksi onları Nome’ nin çakıllı yollarından şehre götürdü.

Güneş ağaçsız tundranın monoton görüntüsünde parlıyordu. Kigluaik Dağları uzaktan görünüyordu.

Taksi onları Bering Denizinin Gri-Mavi sularıyla sınırlanmış Front Caddesindeki limana götürdü. Orada deposu dolu bir uçak onları bekliyordu. Zavala kısa mesafelerde iniş kalkış yapabilen tek motorlu Maule M-7 uçağını görünce çok memnun oldu. Joe uçağın kontrollerini yaparken Austin Fat Freddie'nin kafesinden kahve ve sandviç aldı.

Bagajsız seyahat ediyorlardı. Daha ziyade giyecek almışlardı. Yanlarında Austin'in güvenilir Bowen tabancasıyla Zavala'nin dakikada yüzlerce mermi atabilen Ingram makineli tabancası vardı. Issız kuzey ülkesinde böylesine öldürücü bir silahı ne yapacağını sorduğunda Zavala boz aylar hakkında bir şeyler mırıldanmıştı.

Zavala kontrollerin başına geçti ve Maule sahili izleyerek kuzeydoğuya doğru yol almaya başladı. Saatte yüz yetmiş beş mil hızla alçaktan uçuyorlardı. Gerçi hava bulutluydu ama Nome'un ünlü yağmuru yoktu. Austin aradıklarına benzeyen bir yeri işaret edince Zavala birkaç kez üzerinde dönüyor ve sonra gördükleri yerleri haritada karalıyorlardı. Uçak kayalık sahilde kilometreleri yuttukça, ava çıkmanın verdiği heyecan yavaş yavaş eridi. Issız topraklarda yalnızca incecik akan dereler ve eriyen karların oluşturduğu sığ göller görülüyordu.

Austin'in vakit geçirmek için okuduğu Robert Service'in şiirlerini, Zavala da İspanyolcaya çeviriyordu. Ama 'Dan McGrew'un Vuruluşu' adlı şiir bile yaptıkları işin tekdüzeliğini hafifletmeye yetmedi. Zavala'nın her zamanki güler yüzü donuklaşmaya başladı. Şimdiye dek papağan gagaları, güvercin gagaları ve hatta bir kaplumbağa gagası bile gördük ama kartala hiç rastlamadık," diye homardandı.

Austin haritada karaladığı bölümlere baktı. Sahilin dolaşılması gereken uzun bir kesimi vardı.

"Dolaşmamız gereken daha çok yer var. Ben devam etmeye taraftarım. Sen ne dersin?"

Ben iyiyim ama kısa bir süre sonra uçağın yakıtı gereksinimi olacak.

"Biraz önce balıkçı kampına benzer bir yerden geçtik. Bizim ihtiyar Betsy'yi doldururken, orada yemek molası vermeye ne dersin?"

Zavala uçağa geniş bir daire çizdirerek yanıt verdi. Biraz önce üzerinden geçtikleri nehre ulaştılar ve on dakika kadar gidince kontrplaktan yapılmış kulübeleri gördüler. Nehrin üzerinde iki deniz uçağı vardı. Zavala suyun durgun bir noktasını hedefleyip neredeyse kusursuz bir inis yaparak uçağı eski iskeleyle yanaştırdı. Yuvarlak yüzü dolunayı anımsatan gene bir adam onları görüp bağlamaları için halat attı.

"Tinook Köyü'ne hoş geldiniz. Nüfusu yüz altmış yedi kişidir ve çoğu akrabadır," dedi genç adam yeni yağmış karın üzerinde yansıyan güneş kadar parlak bir gülüşle. "Benim adım Mike Tinook."

Tinook her yerden uzak köyüne gökten birkaç yabancıнын inmesine şaşarmış gibi görünmüyordu. Ülke Çok büyük olduğundan Alaska halkı kahvaltılık için yüzlerce kilometre uzağa gitmeye alışkındı. Belki de Anchorage kenti dışında insanlarla temas kurma olanağı iyice azaldığından herkes bunca yolu göze alıyordu. Ayrıca burada yaşayanlar yeni biriyle tanıştıktan beş dakika sonra kuzeye nasıl gelip yerleştiklerinin öyküsünü anlatmaya başlıyorlardı. Mike da bu köyde büyüdüğünü, Anchorage'da uçak teknisyeni olarak çalıştıktan sonra eve döndüğünü anlattı.

Austin de Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu'nda çalıştıklarını söyledi.

"Sizin kamu görevlisi olduğunuzu tahmin etmişim," dedi Tinook bilgiç bir edayla. "Avcı ya da petrolcü olamayacak kadar temiz giyimliydim ve turist olamayacak kadar da özgüvenli

görünüyordunuz. Birkaç yıl önce de bir NUMA ekibi gelmişti. Chukchi Denizi'nde çalışma yaptılar. Gece yarısı Güneşinin Ülkesi'ne sizi getiren nedir?"

"Bir cins jeolojik araştırma yapıyoruz ama itiraf etmem gerekir ki, pek başarılı olmadık, dedi Austin. "Suya doğru uzanan bir kara parçasını arıyoruz. Bir kartal gagasını andırıyormuş."

Tinook başını salladı. "Şu gördüğünüz benim uçağım. Balığa çıkmadığım ya da ren geyiği sürüsüyle ilgilenmediğim zaman, ben de epey uçarım ama bu tanım bana hiçbir şey ifade etmedi. Hadi dükkâna gelin. Haritaya bakarız." Kontrplak binanın gıcırdayan merdivenini tırmandılar. Alaska'ya özgü manav, eczane, nalbur, hediyelik eşya ve yabancı yaşam donanımı satan bir yerdi. Müşteriler böcek ilacından, konserve gıdalara, kar motosikleti parçalarından videolara kadar her şeyi bulabilirdi.

Tinook bölgenin duvara tutturulmuş haritasına baktı. "Yok. Kartal gagasına benzeyen bir yer yok." Kafasını kaşıyarak devam etti. "Belki de Clarence ile konuşmanız iyi olur."

"Clarence kim?"

"Büyükbabam. Eskiden çok dolaşırdı ve konuklardan çok hoşlanır."

Austin'in bakışları dalgınlaştı. Tekrar havalanmak için sabırsızlanıyordu.

Tinook'u incitmeden kurtulmak için bir yol ararken, tezgâhın arkasındaki duvarda asılı duran bir tüfek dikkatini çekti. Yakından bakmak için yaklaştı. İkinci Dünya Savaşı'nda Amerikalı piyadelerin kullandığı M5 karabina tüfeğiydi bu. Daha önce de benzerlerini görmüştü ama bu tüfek yepyeni gibi duruyordu.

"Bu tüfek sizin mi?" diye sordu Tinook'a.

"Büyükbabam verdi ama avlanmak için kendi tüfeğimi kullanıyorum. Uzun bir öyküsü var. Clarence ile konuşmak istemediğinizden emin misiniz? Belki degecek bir şeyler anlatır."

Zavala arkadaşının ilgilendiğini fark etti. "Bir süre daha dinlenmek isterim doğrusu. En azından eve dönerken havanın kararması diye bir endişemiz yok."

Gün ışığı yirmi iki saatten fazla sürdüğünden, güneş teknik olarak battıktan sonra bile gece ancak kısacık bir günbatımı süresi oluyordu.

Mike onları başka kulübelerin sıralandığı, ablak yüzlü çocukların oynadığı, husky cinsi köpeklerin uyukladığı, güneşte kurutulan kırmızı somon balığı dilimlerinin asıldığı çamurlu sokaklardan geçirdi ve benzerlerinden daha küçük bir kulübenin kapısını tıklattı. İçeriden bir ses girmelerini söyledi. Odun ateşi ve kamp ocağında pisen yemeğin kokusuyla dolmuş tek odalı eve girdiler.

Bir köşesinde ranza ve üstünde kırmızıbeyaz kareli muşambanın serili olduğu bir masa vardı. Buzullar kadar yaşlı gibi görünen bir adam masanın önünde oturmuş on beş santim boyunda ahşap bir kutup ayısını boyuyordu. Daha önceden boyanmış kurtlar ve kartallar da bir kenara sıralanmıştı.

"Dede, bu adamlar sizin tüfeğinizin öyküsünü dinlemek istiyor."

Koyu renk, çekik gözlerden zeka fişkırıyordu ve binlerce kırıksıklığın kapladığı yüzü aydınlanıverdi. Clarence koyu renk çerçeveli gözlük takıyordu ve gür gümüş rengi saçları yandan ayrılmıştı. Dudakları neredeyse tüm çenesini kaplayan bir gülüşle genişledi. Seksen yaşlarında gibi görünmesine karşın ellerini sıkarken, bir denizaslanıyla boğuştuğu takdirde yere yıkacak kadar güçlü

olduğu belliydi.

Yine de bu güçlü bedenden çıkan ses, rüzgârla uçuşan kar tanecikleri kadar yumuşaktı.

“Ben dükkâna dönmek zorundayım. Siz gelene kadar uçağa yakıt doldururum,” dedi torun Tinook.

“Bunları Anchorage'daki hediyelik eşya dükkânları için yapıyorum,” dedi yaşlı adam boyalarını ve kutup ayısını bir kenara iterek. "Geldiğinize çok sevindim. Tam yemek zamanı." Konuklarının itirazlarına aldıriş etmeden, kırık dökük iskemleleri işaret etti ve söğüt ağacı desenli, kenarları çatlak kâselere tenceredeki yemeği doldurdu. Aşçılığının kötü olmadığını kanıtlamak istercesine kaşığına daldırdı. "Nasıl buldunuz?"

Austin ile Zavala kararsızca tadına baktılar ve beğendiklerini söylediler.

Yaşlı adam zevkle gülümsedi.

“Ren geyiği eti mi?”

Adam çöp kovasına eğilip Dinty Moore marka hazır güveç konservesi kutusunu çıkardı.

“Mike iyi bir çocuktur,” dedi Clarence. "Yemek pişirmekle uğraşmamam için karısıyla birlikte bana böyle şeyler alıp getirir. Karım öldükten sonra yalnız kaldığım için endişeleniyorlar. Konuklardan hoşlanırım ama sizleri de sıkmak istemem doğrusu."

Austin odaya bir göz attı. Duvarlar ilkel zıpkınlar ve Eskimo yöresel sanatının ürünleriyle süslenmişti. Korkunç görünüşlü bir mors maskesinin yanına Norman Rockwell imzalı, dişçi koltuğunda oturan küçük çocuk tablosu asılıydı. Aile fotoğraflarının çoğunda ihtiyarın karısı olduğunu sandığı tıknaz, güzel bir kadın vardı. Bu dekora uymayan tek şey, bir köşeye yerleştirilmiş olan bilgisayardı. Dede Tinook, Austin'in bakışlarını fark etti. "Eğlenceli bir alet. Uydu antenimiz var ve çocuklar dünyayı buradan öğreniyor. Makinenin başına oturup herkesle konuşabildiğim için hiç yalnız kalmıyorum."

Austin, Clarence'ın sürekli sızlanan çenesi düşük biri olmadığına karar verdi.

Onunla konuşmamak için bahane uydurmaya kalkıştığı için üzülyordu. "Eğer sakıncası yoksa öykünüzü dinlemek isteriz."

Dede Tinook tabağmdaki güveci bitirdi ve kâseleri lavabonun içine yerleştirip tekrar yerine oturdu. Anlatacaklarını anımsaması zormus gibi gözlerini kıstı ama konuşmaya başlayınca, birçok kez tekrarladığı belli oldu.

"Yıllar önce bir gün ava çıkmıştım. Bol miktarda somon ve alabalık vardı. Tuzak kurulacak tilkiler dolaşırdı. Ren geyiği sürüleri gezerdi. Her zaman avdan eli dolu dönerdim. Küçük sandalımın motoru çok iyiydi. Beni her yere taşırdı. Av uzun sürerse bazen eve dönmek için geç olurdu ve eski uçuş pistinin orada birkaç gece kalırdım."

Austin arkadaşına baktı. "Alaska adı bilinmeyen yüzlerce uçuş pistiyle doluydu."

“Bu uçuş pisti neredeydi?”

"Kuzeye doğru. Büyük Savaş'tan kalmaydı. 0 zamanlar Rusya'ya uçak gönderirlerken ara durak olarak kullanırlardı. Zeplinlerle denizaltıları ararlardı. Fazla bir şey kalmamıştı. Ama içinde ateş yakıp ısınabileceğim ve eve dönüş zamanı gelene dek avladıklarımı saklayabileceğim bir kulübe vardı."

“Ne zamandı bu?”

"Herhalde elli yıl önceydi. Hafızam artık eskisi gibi değil. Ama bana artık oraya gitmemem gerektiğini söylediklerini hatırlıyorum."

“Kim söyledi?”

"Aylarca orada kimseyi görmedim. Sonra bir gün tam bir alabalık kızartırken, bir uçak geldi ve iki adam indi. Sert bakışlı iki beyaz adamdı. Rozetlerini gösterip hükümetin adamları olduklarını söyleyip orada ne yaptığımı sordular. Onlara balık ikram edince, biraz daha iyi davranmaya başladılar. Hava üssünde gizli bir iş yapılacağını ve oraya bir daha ayak basmamamı söylediler. Ama getireceğim taze balık ve av etlerini satın alacaklardı. Bir tanesi av hayvanlarını daha kolay vurabilmem için gördüğümüz tüfeği verdi bana. Onlara bir süre balık ve et götürdüm ama uçuş pistine kadar gitmedim. Hep beni yarı yolda karşıladılar."

“Hiç uçak gördünüz mü?”

"Elbette, bir sürü uçak geldi gitti. Bir gün avlanırken yüzlerce nehrin gürültüsünü andıran bir ses duydum. Uçak bu köy kadar büyüktü ve şekli çok farklıydı."

“Neye benziyordu?”

Yaşlı adam duvara yaklaşır bir zıpkın indirdi. Parmağıyla keskin metal ucuna dokundu. "Buna benziyordu."

Austin'in bakışları yüzünden hic ayrılmadı. "Bu adamlara ne kadar zaman et götürdünüz?"

"Herhalde altı ay kadar. Bir gün gelip artık et istemediklerini söylediler. Uçuş pistinden uzak durmamı tembih ettiler. Bir mayına basmamı istemiyorlardı. Tüfeğin bende kalabileceğini de söylediler. Sonra aceleyle çekip gittiler."

"Kartal gagasını andıran bir yerde bulunan eski bir uçuş pistini arıyoruz ama bulamıyoruz, dedi Zavala."

"Ah tabii, burası eskiden öyleydi. Buz ve rüzgâr karanın seklini değiştirdi. Yazın nehirlerin suyu adeta sel gibi toprağa yayılıyor. Artık eskisi gibi görünmüyor. Haritanız var mı?"

Kurt cebinden haritayı çıkarıp açtı.

Dede Tinook, parmağıyla kurşunkalemle karalanmış bir noktayı işaret etti. "Tam burası."

“Herhalde üzerinden geçtik ve göremedik,” dedi Zavala.

“Şu adamlar size adlarını söylediler mi?” diye sordu Austin.

"Elbette. Adlarının Hewy ile Dewy olduğunu söylediler."

Zavala güldü. "Sanırım Lewy çok meşguldü."

İhtiyar adam omzunu silkti. "Anchorage'da ticaret gemilerinde çalışırken Donald Duck öyküleri okumuştum, onlar herhalde beni her gün balina yağı yiyen birine benzettiler. Ben de fikirlerini değiştirmeye çalışmadım."

“Çalışmamanız iyi olmuş.”

"Dediğim gibi gerçi iyi dost olmuştuk ama çok acımasız insanlardı. Savaştan sonra eski piste tekrar

gittim. Mayınlardan beni korkutmak için söz ettiklerini düşündüm. Orası sanki bir şeyi zehirlemişler ve çürümesi için bırakmışlar gibi kokuyordu. Bir an susup düşündü. "Belki siz bana açıklarsınız. Hep merak ettiğim bir nokta var. Bu büyük sır neydi? Japonlarla savaşmıyorduk. Savaş sona ermişti."

"Bazı insanlar savaşmadan yaşayamaz, diye yanıtladı Austin. "Bir savaş bitince başka birini bulurlar."

"Bana delilik gibi geliyor ama ne diyebilirim ki? Neyse bunlar yıllar önceydi. Simdi siz niçin oraya gitmek istiyorsunuz?"

Austin yaşamında ilk kez ne diyeceğini bilemedi. Gogstad'ın ele gecirip dünya çapında bir kargaşa yaratmasından önce, anasazyum adlı garip maddeyi bulmalarının ne kadar önemli olduğunu anlatabilirdi. Ama buraya gelişinin temel nedeninin daha farklı olduğunu hissediyordu. Buzz Martin'in babasının öyküsü adeta benliğine kazılmış ve doğru yanlış konusundaki duygularını altüst etmişti.

"Bir zamanlar babasının cenazesine gitmiş bir çocuk vardı ama babası henüz ölmemişti," diyebilirdi ancak.

Austin çok açıkca anlaşılan bir yanıt vermiş gibi ihtiyar adam ciddiyetle başını salladı.

Bu arada Austin'in beyni kendilerini bekleyen göreve takılmıştı. "Öykünüzü bizimle paylaştığınız için çok teşekkür ederiz," diyerek ayağa kalktı. "Yemek için de teşekkürler."

"Bekleyin," dedi Clarence. Tahtadan oyduğu bibloları bakıp iki tanesini onlara uzattı. "Bunları alın. Ayı gücü, kurt ise kurnazlığı simgeler."

Austin ile Zavala yaşlı adama cömert armağanı için teşekkür ettiler.

"Oraya nasıl gidileceğini size söyledikten sonra, sans getirecek bir şeyler verince kendimi daha iyi hissettim. Eski uçuş pistine gidince şansa ihtiyaç duyacağınızı hissediyorum."

Bölüm 30

Durgun suyun aynayı andıran yüzeyinde insanı kör edercesine yansıyan güneş, ilk geçişlerinde Kartal Gagası'nı görmelerini engellemiştir. Armut biçimi koya doğru uzanan suyun altında kalmış kara parçasının yalnızca hilal şeklindeki kayalıkları görünüyordu. Zavala uçağın açısını değiştirince, suyun altında General MacArthur'un burnuna benzeyen bir kara uzantısı belirdi. Austin başparmağını kaldırıp Tamam bulduk işaretini verdi ve yere inmelerini yine parmak işaretiyle bildirdi.

Zavala uçağı aşağıya indirdi ve karanın üzerinde yaklaşık iki yüz fitte uçmaya başladı. Denize uzanan kara parçası bir milden biraz daha uzundu, eni ise ancak boyunun yarısı kadardı. Sığ suların oluşturduğu bataklık rüzgârın ve buzlanmanın etkisiyle uzantının eski şeklini iyice bozmuştu.

Bakalım şu buztaşlara ne kadar yaklaşabileceksin, dedi Austin, yarımadanın anakarayla birleştiği noktadaki alçak buzul tepeliklerini işaret ederek.

Zavala NUMA logolu kepinin kenarına selam çakarcasına dokundu. "Dert değil. Bu bebek bir topluiğnenin basına bile inebilir. Kusursuz bir iniş için hazır ol."

Austin ortağının uçuş konusundaki yeteneğine güveniyordu. Zavala şimdiye dek her türlü hava taşıtıyla yüzlerce saat uçmuştu. Ama ara sıra çizgi roman kahramanı köpek Snoopy'nin kulübesini, Birinci Dünya Savaşı'nda kullanılan Sopwith Camel uçaklarından biri sandığı düşleri anımsamıyor değildi. Zavala ineceği yeri bir kez daha gözden geçirip, uçağın hızını düşürürken Austin bu düşünceyi beyninden uzaklaştırdı.

Uçak tam yere konacakken, ayaklarının altından bir gürültü duyuldu ve yırtılan bir metal sesi kulaklarına çalındı. Uçak lunaparktaki araçlardan biriymiş gibi sallandı. İki arkadaş gerilen emniyet kemerleriyle oyuncak bebek gibi koltuklarının arkalığına doğru itildiler. Olduğu yerde dönen uçak çarpık bir açıyla durdu. Zavala'nın soluğu kesilmişti, ama moturu susturmayı başardı.

Pervane durmadan önceki son turunu atarken Austin hala kafasının omuzlarına bağlı olup olmadığını kontrol etti. "Eğer bu kusursuz bir iniş ise, sert inis nasıl olur merak ediyorum. Topluiğne başına ne oldu?"

Zavala kepinin ve ayna camlı gözlüklerini düzeltilti. "Üzgünüm," dedi alışılmamış bir alçakgönüllülükle. "Galiba topluiğneleri şimdi biraz daha büyük yapıyorlar."

Austin başını sallayıp uçağın gördüğü hasarı kontrol etmeyi önerdi. Suya inmeyi sağlayan dubalara ayak basınca yerel karşılama komitesiyle burun buruna geldiler. Akbaba büyüklüğündeki insan kanına susamış Alaska sivrisinekleri hemen kokpite sığınmalarını gerektirdi. Tüm bedenlerine sinek kovucu ilaç sürüp tekrar dışarı çıktılar. Yaklaşık elli santimlik suya girip, sağ taraftaki yırtılmış metal parçaya baktılar.

"Uçağı kiraladığımız şirkete bir açıklama yapmak zorunda kalacağız, ama tekrar havalanacağından emin olabilirsiniz," dedi Zavala. İndikleri yeri dolaşmaya başladı ve birkaç dakika sonra seslendi. "Hey, şuna bakar mısınız?"

Austin yaklaşıp suyun içindeki metal direğe baktı. Tepesi kopmuş direğin içinden bakır elektrik telleri sarkıyordu.

Tebrikler, dedi Austin. "Galiba pist ışıklarının yerini buldun."

“Zavala'nın hedefi bulma içgüdüleri asla yanılmaz,” dedi Joe sanki pist ışığına bilinçli olarak çarpmış gibi. Biraz daha arayınca, tepesindeki lamba sağlam duran başka bir ışık daha buldu.

Austin çevresine bakınıp nerede bulunduğunu saptamaya çalıştı. Gizli bir uçuş pisti için bu ıssız bölgenin niçin seçildiği açıkça belliydi. Arazi neredeyse bir uçak gemisi kadar düz olduğundan tesviyeye gerek olmamıştı.

Uzaktaki tepelerde, güneşin altında danteli andıran dereler, pisti gizleyen göle doluyordu.

Çantalarını sırtlayıp çeyrek mil kadar uzaktaki tepeye doğru yürümeye başladılar. Gerçi çizmeleri ayaklarının kuru kalmasını sağlıyordu, ama dalgalar su geçirmeyen GoreTex pantolonlarına kadar yükseliyordu. Hava sıcaklığının on iki derece olduğuna memnundular. Su gitgide sığlastı, yumuşak çamura dönüştü ve erimeyen karlarla toprağa ayak basıp gelinciklerin, düğünçiçeklerinin ve çiğdemlerin arasında yürümeye başladılar. Gördükleri pist ışıkları düz bir çizgi biçiminde tepeye doğru uzanıyordu. Bir noktada durup bataklığın üzerinde koyu bir duman bulutu gibi uçan deniz ördeği sürüsünü izlediler. Alışılmamış sessizlikte kendilerini adeta başka bir gezegende dolaşır gibi hissediyorlardı.

Topraktan dik bir acıyla yükselen geniş bir tepeye rastladılar. Ovalımsı tepenin üstü bir İtalyan ekmeği gibi yuvarlaktı. Tepeyi kaplayan otların arasından yosun bağlamış kayalar görülüyordu. Diğer tepelerden birkaç yüz metre uzakta tek başına duran bu yükselti Austin'e garip geldi ve bu gözlemini Zavala'ya aktardı.

“Bu yükselti dışında arazinin ne kadar düz olduğunu görüyor musun? Eğer bir jeolog olsaydım, bundan bir anlam çıkarabilirdim.”

“Ben şu pist ışıklarını düşünüyordum. Tepenin bu yüzeyine doğru sıralanmışlar.”

Otların arasından görülen bir kaya yüzeyine dikkatle baktı ve elini sürdü.

İsviçre ordu çakısının geniş bıçağını kayaya sürtünce incecik bir katman sıyrıldı. Elindeki maddeye dikkatle baktı ve sırtarak Zavala'ya uzattı.

“Boya,” dedi Zavala hayretle. Austin'in bıçağının ortaya çıkardığı Parlak yüzeye dokundu. “Sac levha ve cıvatalar var. Bu nesneyi gizlemek için birileri epey uğraşmış olmalı.”

Austin birkaç adım gerileyip tepenin üstüne baktı. “Clarence Tinook'un eski bir balon üssünden söz ettiğini anımsıyorum. Belki de bunun altında bir hangar vardır.”

“Anlamlı gibi geliyor ve var olan bir uçuş pistinin kullanıldığı konusundaki kuramlarımıza uyuyor. Bundan sonraki soru, içeri nasıl gireceğimiz hakkında.”

“İstersen 'acil susam açıl' de ve en iyisini umut et.”

Zavala geriye çekilip Ali Baba ve Kırk Haramiler adlı masalın ünlü sözlerini tekrarladı. Hiçbir tepki görmeyince aynısını İspanyolca olarak söyledi.

“Bildiğin başka sihirli sözcükler var mı?” diye sordu.

“Tüm repertuarım bu kadar,” diyerek omzunu silkti Austin.

Hangarın arkasına geçince buz tabakasının içinde, eski metal barakaların temellerini gördüler. Çöplük olarak kullanılan bir yerde paslanmış teneke kutular ve kırık şişeler göze çarpıyordu ama içeri nasıl girileceğini gösteren bir işaret yoktu.

Zavala kelimenin tam anlamıyla giriş yerine düştü.

Arkadaşından birkaç adım önde yürüyen Austin bir haykırış duydu. Geriye bakınca Joe'nun sanki toprak onu yutmuş gibi ortadan kaybolduğunu fark etti. Bu olasılığı teyit edercesine, yerin altından Zavala'nın anadilinde ettiği küfürler kulağına geldi. Dikkatle geri dönünce ortağını otların gizlediği bir delikten aşağıya düşmüş olduğunu gördü. Austin bu çukuru görmeden yanından geçip gitmişti.

"İyi misin?" diye seslendi.

Joe homurdanarak, "Evet, bu deliği örten otlar beni biraz korudu. Hadi aşağıya gel. Birkaç basamak var," dedi.

Austin iki buçuk metre derinliğindeki çukura indi. Joe biraz aralanmış ağır çelik kapının önünde duruyordu.

"Sakın söyleme," dedi Austin. "Zavala'nın hiç şaşmayan yön bulma içgüdüğü."

"Başka ne olabilir ki?"

Austin cebinden küçük ama ışığı güçlü bir halojen fener çıkardı. Omzuyla itekleyince kapı sonunda açıldı. Ardında Zavala'yla birlikte içeri girdi. Büyük bir mozolenin havalandırma sisteminin tam karsısında duruyorlarmış gibi soğuk ve pis kokulu hava suratlarına çarptı. Fenerin ışığında beton duvarları ve tavanı, içerisini erimeyen buzullara karşı pekiyi korumayan ve sanki soğuğu biraz daha arttıran bir koridor gördüler. Yakalarını enselerine kaldırıp yürümeye başladılar.

Yeraltındaki barakanın ana koridoruna birkaç kapı açılıyordu, paslanmış karyolalar ve çürümüş şilteler odalardan birinin yatmak için kullanıldığına işaret ediyordu. Daha ileride bir mutfakla kiler vardı. Sonuncu kapı ise haberleşme odasına açılıyordu.

"Aceleyle gitmişler," dedi Zavala. Paramparça olmuş telsizler ve diğer gereçler sanki bir balyoz saldırısına uğramış gibiydi.

Koridorda yürürken zeminde geniş bir delik gördüler. Üzerindeki madeni ızgara paslanmıştı. Austin ışığı aşağıya doğru tuttu. "Belki de havalandırma ya da ısıtma sistemiydi."

"Clarence Tinook'un mayınlar hakkında söylediklerini düşünüyordum," dedi Zavala.

"Bunun avcıları ve balıkçıları ürkütmek için uydurulmuş bir öykü olduğunu umut edelim," dedi Austin.

Koridorun sonundaki birkaç basamak yine çelik bir kapıda son buluyordu. Hangarın altında bulduklarını tahmin ettiler. Bubi tuzakları hakkında söylediklerine kendisi de pek fazla inanmayan Austin, derin bir soluk alıp kapıyı açtı. Hava bir anda değişivermişti. Beton yapıya oranla soğuk biraz azalmış gibiydi ve küf kokuyordu. Benzin, yağ ve ısınmış metal kokuları havanın ağırlığını örtüyordu.

Kapının sağ tarafındaki şalterin üzerinde "Jeneratör" yazılıydı. Austin başıyla işaret edince, Joe şalteri indirdi. Önce hiçbir şey olmadı, sonra karanlığın içinde bir çıt sesi duyuldu ve bir motor isteksizce öksürerek çalışmaya başladı.

Tavandaki ışıklar canlanınca büyük yapay mağaranın içi aydınlandı. Zavala konuşamayacak kadar şaşırılmıştı. Sahnenin tam ortasında bir İskandinav efsanesinden fırlamışa benzeyen siyah kanatlı bir intikam meleği duruyordu.

Enli bir palayı andıran uçağa yaklaşıp gövdenin arkasındaki dikey kanada elini sürdü.

“Harika,” diye fısıldadı çok güzel bir kadından söz edercesine. "Bu nesnelere resmini görmüş, hakkında yazılanları okumuştum ama bu kadar güzel olacağını hayal bile edememiştim."

Austin yanına gelip geniş alüminyum cisme baktı. "Biz ya bir Yarasa İni'ne girdik ya da hayalet uçan kanadı bulduk."

Zavala gövdenin altına girdi. "Bu uçaklar hakkında epey şey okudum. Pervaneden jet motoruna geçince dengeyi sağlamak için bu kanatçıklar sonradan eklenmiş. Kanat açıklığı yaklaşık elli yedi metre."

“Bir futbol sahasının yarısı demek bu,” dedi Austin.

Zavala başını sallayarak onayladı. "Önden arkaya uzunluğu yalnızca on yedi metre olduğu halde o dönemde inşa edilen en büyük uçaktı. Şu jet motorlarına bak. İlk önce sekiz motoru da gövdeye yerleştirmişlerdi. İki tanesini kanatların altına alıp yakıt tanklarını büyüttüler. Senin menzili uzatmak için değişiklik yapıldığı konusundaki sözlerini teyit ediyor."

Uçağın burnuna doğru yürüdüler. Bu açıdan bakınca aerodinamik çizgileri daha da etkileyiciydi. Gerçi ağırlığı iki yüz tondan fazlaydı ama üçlü iniş takımları üzerinde rahatça dengede durabiliyordu.

“Jack Norrthrop bu hanımefendiyi tasarlarken inanılmaz bir şeyler düşünmüş,” diye yanıtladı Austin.

"Haklısın. Şu incecik silüete bir bak. Radarda yansıma yaratacak bir yüzeyi bile yok. Üstelik casus uçaklar gibi siyaha boyamışlar. Gel içine girelim, dedi" Zavala hevesle.

Uçağın karnındaki merdiveni ve kısa bir rampayı tırmandılar. Tıpkı görünümü gibi kokpit de alışılmışın dışındaydı. Zavala döner pilot koltuğuna oturup pleksiglas kubbenin içinde bir metre kadar yükseltmek için kenarındaki el pompasını kullandı. Kanadın tam ortasının biraz solunda kalan motor kapağının arasından baktı. Kumanda aletleri kaptan pilotla biraz daha aşağıda oturan yardımcı pilot koltuklarının arasına yerleştirilmişti. Motorun hızını ayarlayan düğmeler Donanma'nın Catalina tipi uçan teknelerinde olduğu gibi tavandan sarkıyordu.

“Görüş alanı harika,” dedi Zavala. "Adeta bir savaş uçağında oturur gibisin."

Sağ taraftaki yardımcı pilot koltuğunda oturan Austin camdan dışarıya baktı ve Zavala kontrol aletlerini incelerken uçağın geri kalanını dolaşmaya karar verdi.

Yardımcı pilotun üç metre kadar gerisindeki uçuş mühendisinin koltuğu arkaya bakıyordu ve önündeki konsola yerleştirilmiş göstergelerin sayısı oldukça etkileyiciydi. Dışarıyı görmesi olanaksızdı. Austin bu yerleşim biçiminin biraz kötü olduğunu düşündü, ama uzun uçuşlar için hazırlanmış ranzaları, tualeti ve mutfağı görünce hayran kaldı. Bombacının koltuğuna oturup dışarı bakarken ıssız Sibiryaya üzerinde uçtuğunu hayal etti. Sonra sürünerek bomba yuvalarına girdi. Kokpite döndüğünde Zavala hala elleri aletlerin üzerinde oturuyordu.

“Arkada bir şeyler buldun mu?”

"Önemli olan bulmadıklarım," dedi Austin.

“Bomba yuvaları boş.”

“Bomba kutuları yok mu?”

“Su balonu bile yok,” diyerek gülümsedi. "Su ihtiyar kıza aşık olduk galiba."

Zavala sırıttı. "İlk görüşte aşk denebilir. Yaşlı kadınlar hep bana çekici gelmiştir. Sana bir şey göstereyim. Bu bebekte hala hayat var." Parmakları alet konsolunda dolaştı. Önlerindeki göstergelerin ışıkları yandı.

Yakıt tankları dolu ve havalanmaya hazır, dedi Austin büyük bir şaşkınlıkla.

Zavala başıyla onayladı. "Herhalde jeneratöre bağlı. Bunun havalanmaması için hiçbir neden yok. Burası soğuk ve kuru, ayrıca bu kampı terk edinceye dek ona Çok iyi bakmışlar." "Kamptan söz edince, gel biraz dolaşalım."

Zavala isteksizce kokpitten çıktı. Uçaktan inip hangarı gezdiler. Bu uçağa en iyi biçimde hizmet verilmek üzere hazırlandığı belliydi. Hemen yakınında hidrolik kaldıraçlar, krikolar, deney malzemeleri, yakıt ve yağ pompaları sıralanmıştı. Joe duvara aşılış aletlere hayranlıkla baktı. Neredeyse bir cerrahın aletleri kadar temiz ve özenle yerleştirilmişlerdi. Austin bir deponun kapısını açıp bakındı ve Zavala'ya seslendi.

Yerden tavana kadar Baja açıklarında yüzerken buldukları silindire benzeyen, üstleri pırıl pırıl parlayan silindirler sıralanmıştı. Austin dikkatle bir tanesini alıp tarttı, "Benim bürodaki boş silindire oranla çok daha ağır."

“Anasazyum mu var?”

Austin'in hiç şaşmayan hedefe varış içgüdüğü, diyerek gülümsedi. "Aslında bunu bulmak için bunca yolu geldiğimizi itiraf etmek zorundasın."

“Herhalde. Ama Martin'in şu uçağa niçin aşık olduğunu da anlayabiliyorum.”

"Umarım onunki gibi ölümcül çekiciliğini bize göstermez. Bundan sonra ne yapacağımıza karar vermeliyiz."

Zavala depodaki silindirlere baktı. "Bunları taşımak için Maule'den daha büyük bir uçak gerekir."

"Uzun bir gün oldu. Hadi Nome'a geri dönelim. Destek kuvvet çağırırız.

Geldiğimiz yoldan geri dönmeye pek meraklı değilim. Bakalım başka bir kapı daha var mı."

Tekrar uçan kanadın önüne geldiler. Uçağın burnu uçuş pistine bakacak biçimde hangarın geniş duvarına doğru çevrilmişti. Dışarıya açılması gereken kapıyla oynadılar ama bitkilerle kaplanmış olduğundan kıpırdamadı. Duvarın büyük bir bölümü tıpkı bir garaj kapısı gibi aşağı yukarı açılıp kapanıyordu. Austin üzerinde "Kapı" yazan bir şalter görünce jeneratör konusundaki şanslarını anımsayıp indirdi. Motor uğultusu hangarı doldurdu ve metalin metale sürtmesinin yarattığı gıcırtilar duyuldu. Dışarıdaki bitkiler açılmasını engelliyordu ama sonunda ağır kapı bunlardan kurtuldu ve tümüyle açıldı.

Saat gece yarısına yaklaşıyordu, güneş batmak üzereydi ve tundra bölgesine gri bir ışık yayılmıştı. Dışarı çıkıp çevrelere baktılar. Buzz Martin'in babasının, gizlendiği delik diye adlandırdığı hangarda duran uçağa son kez bakarlarken garip bir sesle irkildiler. Büyük bir helikopter yırtıcı bir hayvan gibi gökten aşağıya süzülüyordu.

Helikopter suyun kenarındaki deniz uçağının üzerinden geçti, geri geldi ve biraz ileride durup olduğu yerde üç yüz altmış derece döndü. Ön tarafından bir ışık parladı ve deniz uçağı gözleri kör

eden sarı, kırmızı alevler arasında patladı.

Birkaç saniye önce bir uçağın bulunduğu yerden artık kapkara bir duman bulutu yükseliyordu ve alevler yüzlerce metre ötesini aydınlatıyordu.

“Sanırım bu uçak için ödediğimiz depozitoyu geri alamayacağız,” dedi Zavala.

Küçük uçağın isini bitiren helikopter burnunu hangara doğru çevirdi.

Helikopterin gelişini donup kaldıkları yerden izleyen Austin ile Zavala bir anda ne kadar zavallı bir durumda kaldıklarını fark ettiler.

Helikopter yaklaşırken hangarın açık kapısına doğru atıldılar. İki tarafındaki silahlardan alevler püskürürken, koşmaya çalışan iki arkadaşa gitgide yaklaşan mermiler yerdeki çamuru ve suyu havalandırıyordu.

Kendilerini içeri attılar ve Austin kapının şalterini kaldırdı. Motorların uğultusu tekrar duyuldu ve ağır ağır kapı kapanmaya başladı. Helikopter birkaç metre öteye inmişti. Koyu yeşil üniformalı adamlar ellerinde otomatik silahlarla yere atlayıp hangara yaklaştılar.

Zavala makineli tabancasını deniz uçağında bırakmıştı. Austin bir anda Bowen tabancasını eline aldı ve saldırganlara bir şeyler anlatmak amacıyla birkaç el ateş etti. Sonra kapı büyük bir gürültüyle kapandı ve silah sesleri duyulmaz oldu.

“Arka kapıyı da kapatalım,” diye yerinden fırladı Austin.

Koridoru koşarak geçip içeri girdikleri kapıya ulaştılar ama paslı sürgü çalışmıyordu. Saldırganların cesur olduğu kadar aptal olduklarını da düşünerek yatakhaneden çıkardıkları şiltelerle yerdeki havalandırma mazgalını örttüler.

Geri dönüp hangarın kapısını sıkıca kapattılar. Etraf sessizdi ama emniyette olmadıklarını biliyorlardı. Saldırganların uçan kanada zarar vermek istemedikleri belliydi yoksa birkaç patlayıcıyla hangarın metal duvarlarını bir sardalya konservesi gibi açmaları çok kolay olurdu.

“Kim bunlar?” dedi Zavala soluklarını düzene sokmaya çalışırken.

Sanki direncini hesaplıyormuş gibi hangarın metal duvarlarına indirilen darbelerin gürültüsü duyuldu. Austin'in mercan yeşili gözleri hangarı boydan boya taradı.

“Yanılmıyorsam, biraz sonra öğreneceğiz.”

Bölüm 31

Metal duvarlı hangarın sanki kocaman bir çanmış gibi her santimetre karesinde yankılanan, kulak zarlarını adeta yırtan bir patlama sesi saldırganların kuşatmayı tamamladığının habercisiydi. Hangarın ön yüzünde açılan delikten sıcak metal ve yanan bitki parçaları içeri döküldü. Gökyüzü görünmeye başladı, ama onlarca yıldır hangarı saran toprak ve bitki örtüsü patlamanın etkisini hafifletmişti.

Austin açılan deliğe baktı. "Uçağa zarar vermemek için yukarıya nişan alıyorlar. Herhalde bizi korkutmaya çalışıyorlar."

"İşlerini çok iyi yapıyorlar," dedi Zavala. "Çok korktum."

Aslında Zavala'nın hiç de korkmuş bir hali yoktu. Eğer kolayca paniğe kapılan bir insan olsaydı Özel Görev Ekibi'nden çok önceden istifa etmesi gerekirdi.

Sakin gözlerle hangarı araştırırken, kendilerine biraz olsun üstünlük sağlayacak bir şeyler bulmaya çalışıyordu.

Patlamanın son yankıları azalırken, hangarın arka tarafındaki çelik kapıya inen darbelerin gürültüsü geldi.

"Hazırladığımız tuzağa düşmediler," dedi Austin.

Doğruca uçağa koşup taşıyabildikleri alet kutularını, koltukları, dolapları kapının önüne yığdılar. Kurdukları barikat saldırganları ancak birkaç dakika durdurabilecekti. Ateşin yoğunlaştığı ön kapı konusunda daha kaygılıydılar.

Uçağın gövdesinin altına sığırken Zavala jet motorlarına baktı. Arka taraftaki egzoz borularının ağzı bir kale duvarına sıralanmış topları andırıyordu.

Austin'in kolunu tuttu.

"Bak Kurt, motorlar doğruca arka duvara bakıyor. Eğer çalıştırabilirsek, arka kapıdan gelecek olanlar için sıcak bir karşılama töreni düzenleyebiliriz."

Austin arka kapıdaki balyoz seslerini duymuyormuş gibi sakın adımlarla uçağın altında dolaştı. Ön tarafına geçip, ellerini beline dayayıp uçan kanadın iyice incelik çizgi halini alan burnuna ve kokpite baktı.

"Hangardan çıkmayı basarsak bile, gidebileceğimiz bir yer yok. Belki daha iyi bir fikrim olabilir."

Austin ile bunca zamandır birlikte alışan Zavala arkadaşının beyninin alışagelmişin dışındaki çalışma biçimini yadırgamıyordu. Ne demek istediğini bi anda kavradı. "Dalga geçiyorsun."

Austin'in bakışları çok ciddiye.

"Sistemlerin çalıştığını sen söyledin. Eğer motorları çalıştırabilirsek birkaç kötü adamı, toz toprak içinde bırakıp gitmek yerine niçin ısıtmak için yakıt harcayalım? derken Zavala'nın gözlerindeki pırıltıyı fark etti. "Bu nesneyi uçurmak için can atıyorsun."

"Bir dizi sorun var. Motorlar çalışmayabilir, yakıt bozulmuş olabilir," dedi Zavala birkaç istenmeyen olasılığı daha sıraladı, ama dudaklarının yukarıya doğru kıvrılması bunları hesaba katmadığını gösteriyordu. Austin arkadaşının bugüne dek inşa edilmiş her tip hava taşıtını kullanma

arzusunu canlandırmıştı.

"Kolay olmayacağını biliyorum. Şuradaki traktörler herhalde havalanacağı zaman bunu dışarı çekmek için kullanılıyordu. Biz aynı lükse sahip değiliz. Koşmaya buradan başlayacağız."

"Herhangi bir başlangıç yapabilmek beni mutlu eder. Bu motorlar elli yıldır çalışmadı, dedi Zavala."

"Woody Allen'ın filmindeki Volkswagen'i düşün. Bir mağarada yıllarca kaldıktan sonra ilk dokunuşta çalışıyordu. Zor olmayacağını biliyorum."

Zavala sıırıttı. "Buna pek Volkswagen denemez ya," diye itiraz etti ama kapıldığı heyecan bu fikri bir ölüm kalım meselesinin ötesine götürdüğünü gösteriyordu.

Artık bir meydan okuma gibi görüyordu. "Öncelikle şu ihtiyarı yükseltip yükseltemeyeceğimize bakalım. İnik lastiklerle hiçbir yere gidemeyiz. Hava basmalıyız."

"Hava hortumları gördüm ama fazla zamanımız yok."

"Gövdenin altındaki iki dış lastikten başlar, sonra burundaki lastiği şişiririz Eğer zaman kalırsa iç lastiklere de hava basarız."

Çarçabuk hortumu açtılar ve hava basmaya başladılar. Kompresörün takırtısı yüreklerinin çarpıntısından çok farklı değildi. Austin bir an durup dinledi.

Sımsıkı kapalı olduğu halde arka kapıdaki gürültüler kesilmişti. Bundan hoşlanmadı. Ara vermenin nedeni belki de kapıyı patlatmaya hazırlanmalarıydı.

Ama endişelenecek zamanı olmadı. Hangarın ön tarafından korkunç bir patlama ses daha duyuldu. Patlamanın şiddetiyle yağa bulanmış beton zemine yüzüstü düştüler ilk deliği büyötmek için tam altına ateş edilmişti. Yanan bitkilerin dumanı tavana doğru yükseliyordu.

"Zamanımız kalmadı!" diye haykırdı Austin. "Bir benzincide hava basarız. Kapağı açık bırak. Motorların sesini duyar duymaz kapının şalterini indireceğim. Kapı açılırken de uçağa atlayacağım."

"Sakın uçağı jeneratöre bağlayan kabloyu çıkarmayı unutma," dedi Zavala uçağa tırmanırken.

Austin elini şaltere yaslayıp bekledi. Pek fazla şansları olduğuna inanmıyordu, ama savaş yıllarındaki Amerikan mühendisliğinin kendini kanıtlayacağını umuyordu.

Zavala kaptan pilot koltuğuna oturup konsoldaki tanımadık göstergelere baktı.

Dersini çok çabuk öğrenmesi gerekiyordu. Bir Catalina'yı nasıl uçurduğunu anımsamaya çalışırken göstergelerin tümüne değil, yalnızca sorunları işaret edecek olanlara bakmaya özen gösterdi. Tüm sistemler çalışıyordu. İki koltuğun arasındaki konsolda telsiz, yakıt ve seyir hızı göstergeleri vardı. Parmakları düğmelerin üzerinde gezinince göstergeler kumar makinelerinin ekranları gibi aydınlandı.

Soluğunu tutup motorları teker teker çalıştırdı. Türbinler boşuk bir homurtuyla başlayıp seslerini yükselttiler. Motorların çalıştığından emin olunca kapının yanında bekleyen Austin'e el salladı. Austin eliyle onayladı.

Zavala yardımcı pilot koltuğuna geçip motorlara giden yakıtı ayarlarken Austin şalteri indirdi. Yükselen kapının altından ince bir şerit biçiminde gün ışığı göröldü. Uçağın altına koşup kabloyu çıkardı ve bu iş için bir kenara ayırdığı balyozla tekerleklerin takozlarını uzağı fırlattı.

Egzoz dumanının arasında uçağa girip kapağı kapattı.

Sıcak egzoz dumanı hangarın gerisine doğru yayıldı. Herhangi bir yere sıkıca tutturulmamış olan her şey havalandı, bazıları sıcaktan eridi. Gürültü öylesine yüksekti ki, düşünmek bile olanaksızdı. İnsanı boğan sıcak dumanlar hangara yayıldı.

Austin soluk almaya çalışarak yardımcı pilot koltuğuna çöktü. "Artık senindir dostum."

Zavala başparmağını kaldırarak onayladı. "Biraz paslı gibi ama ihtiyar bir kız için hiç de fena sayılmaz."

Gözleri yükselen kapıya dikilmişti. Freni bırakmadan motorlar tam gaz çalışana dek levheleri itti. Eğer uçuş ekibi tamam olsaydı uçuş mühendisi tüm motorların gerektiği gibi çalışıp çalışmadığını bildirebilirdi. Zavala ancak deneyimli kulaklarının algıladığı seslere güvenmek zorundaydı. Hepsini ayırt etmesi olanaksızdı ama ara vermeden yükselen homurtu iyi bir işaretti.

Kapı bir an takılır gibi durakladı ve tümüyle açıldı. Freni bırakınca uçak öne doğru atıldı. Zavala levheleri öne iterken, motorların itme gücüyle uçak dışarı doğru ilerlemeye başladı ve bir zafer narası attı. Ama sevinci kursağında kaldı.

Büyük yeşil helikopter tam yolun üzerinde duruyordu, ikinci atışı yaptıktan sonra hangardan yarım mil kadar uzağa inmişti. Koyu yeşil üniformalı adamlar saldırıya hazırlanırken uçan kanat, yumurtasından çıkan devasa boyutlarda kapkara bir kuş gibi burnunu dışarı uzattı.

Helikopter pilotu aracına yaşlanmış sigarasını tütürürken, kendine doğru gelen uçağı fark etti. Helikoptere atladığı anda acele bir karar vermesi gerekiyordu.

Olduğu yerde kalıp parçalanabilirdi. Füzelerini ya da silahlarını üstüne gelen uçağa doğrultup aceleyle açtığı ateşin incecik gövdeye isabet etmesini umut edebilirdi. Ya da yükselebilirdi.

Gövdeye vuran dev bir ağaçkakan sesi Austin'in dikkatini çekti. Zavala bir motorun yerinden fırladığını düşünmeye başlamıştı ve arkadaşının, "Ateş ediyorlar. Bu nesneyi uçuracak mısın yoksa Nome'a kadar karadan mı gideceğiz?" diye bağırmasıyla rahatladı.

Gösterge panelinin alışılmamış biçimi nedeniyle Zavala tümünü birden göremiyordu. Uçağı düz bir çizgide tutabilmek için doğruca helikopterin üzerine gitmeye başladı. Austin'e seslenip kalkış hızını bildirmesini istedi.

"Kırk!" diye bağırdı Austin.

İri gövdesine ve tümüyle şişmemiş lastiklerine karşın uçağın bu kadar çabuk hız kazanması Zavala'yı şaşırtmıştı. Burnunun yükselmemesi için kontrol levyelerini sımsıkı tutmak zorundaydı.

"Altmış!"

İniş takımları sığ gölün sularına değdi ama uçak hızlanmayı sürdürdü.

"Seksen!"

Daha Austin'i duymadan, tekerleklerin hafiflemesi Zavala'ya kalkış hızına yaklaştığını belirtmişti.

"Yüz!"

Zavala ona kadar sayıp direksiyonu kendine çekti. Sanal gaz pedallarına basarken ikisinin ayakları da neredeyse dışarı çıkacaktı. Büyük uçak adeta havaya atıldı.

Zavala helikopterin üzerinden geçebileceğini hesaplamıştı ama uçağın burnu havaya kalkınca mavi gökten başka bir şey göremez oldu.

Helikopter pilotu sonunda harekete geçti ama verdiği karar hatalıydı. Yarasayı andıran dev uçağın kendisine yerde çarpacağını hesaplayıp tam Zavala uçan kanadın burnunu havaya diktiği anda havalanmıştı. Beklenmedik çarpışmayı aklına getirmeyen Zavala tüm dikkatini kalkışa vermişti. Uçan kanat çok çabuk hız kazandığından, daha ağır hareket eden iniş takımlarına hasar vereceğini düşünüyordu. İniş takımları daha yavaş hız kazanan pervaneli uçaklar için dizayn edilmişti ve içeri çekilmesi uzun sürüyordu. Pilotlar bu süreyi kısaltmak için daha uçak yerden ancak birkaç yüz metre yükselip, burnu dimdik havaya kalkık olduğu sırada inis takımlarını kapatıyorlardı.

Eğer bu sıradışı manevrayı yapmamış olsaydı, çarpışma kaçınılmaz olacaktı.

Aralarında yalnızca birkaç metre kaldı ve inis takımları helikopterin pervanesine sürtününce korkunç bir metal çığılığı duyuldu. Pervaneler parçalandı, helikopter bir an havada asılı kaldı ve olduğu yere çakılıp bir alev topu haline geldi. Uçan kanat darbenin şiddetiyle sarsıldı, ama Zavala hemen kontrol altına aldı ve ancak bin beş yüz metreye yükselince burnunu düzleştirdi.

Suluk almayı unuttuğunu fark edip yanaklarını şişirip olanca havayı ciğerlerine doldurunca bir an için başı döndü. Austin hasar kontrol yapmasını söyledi.

Oturduğu yerden uçağın burnuna doğru bakınca gövdedeki mermi deliklerini fark etti. Alüminyum parçacıkları ayrılmayı sürdürüyordu ve ikinci motordan duman çıkmaya başlamıştı.

Gravyer peynirine benziyor ama bu ihtiyar kız çok sağlam. Uçan kanadın rotasını Nome'a çevirdi. Fazla yükselmesine gerek olmadığından birkaç bin metrede uçuyordu. Biraz sonra gülmeye başladı.

Komik olan nedir, compadrel dedi Austin oturduğu yerden telsizi karıştırırken.

"Alana, kurşun delikleri içinde, elli yıllık bir casus bombardıman uçağı ile indiğimiz zaman ne diyeceklerini merak ediyorum."

"Çok basit. Göreve gittiğimiz sırada bir UFO'nun bizi kaçırdığını söyleriz."

Zavala başını salladı. "Bu açıklama en az gerçek öykü kadar inanılmaz."

Kurşun delikleri içindeki uçan kanadın Nome'a inmesi ilk Iditarod yarışından bu yana yaşanan en önemli olaydı. Garip şekilli, iniş takımları olmayan siyah bir uçağın bir köpük dalgası üzerine iniş yaptığı haberi bir orman yangını gibi yayılıverdi ve kentin meraklı halkı havaalanını doldurdu. Sandecker'i arayan Austin, bulgularını bildirip, biraz destek güce gereksinimleri olduğunu açıklamıştı. Pentagon ile temasa geçen Sandecker, Bir Özel Operasyon Ekibi'nin Anchorage yakınındaki Elendorf Hava Üssü'nde manevralara katıldığını öğrendi ve ekibe hemen Nome'a uçmaları bildirildi. Austin Özel Operasyon Ekibi'nin lideriyle görüştü ve önden keşif kolu olarak helikopteri gönderip, ana gücün uçakla onu izlemesine karar verildi.

Austin ile Zavala'nın gizli üsse bir Pave Hawk helikopteriyle geri dönmeleri büyük bir rastlantıydı. Yirmi bir metre boyundaki Hawk, 51'inci Bölge adıyla bilinen son derece gizli tutulan yöreyi denetleyen helikopterin eşiydi. UFO'cular Roswell, New Mexico'da düştüğünü iddia ettikleri uzay gemisiyle içindekilerin kalıntılarının burada bulunduğunu söylüyorlardı.

Saatte yüz elli mil hızla, fark edilmemek için çok alçaktan uçarak üsse geldiler. Suyla kaplı uçuş pistinin üzerinden geçerken hareket ve titreşim alıcılarıyla karayı taradılar. Hiçbir canlı belirtisine

rastlamayınca da geniş daireler çizdiler. Üç kişilik uçuş ekibinin yanı sıra ağır silahlarla donanmış sekiz Özel Operasyon görevlisi ve yolcu olarak Austin ile Zavala bulunuyordu.

Bekleyiş uzun sürmedi.

Sabit kanatlı bir uçak deniz tarafından gelip üssün üzerinden uçtu. Dört motorlu turboprop Combat Talon, her türlü koşul altında Özel Operasyon Ekibi'ni yere indirmek üzere dizayn edilmişti. Gövdesinin altında kara noktalar belirdi ve birkaç saniye içinde yirmi altı paraşüt açıldı. Paraşütçüler uçan kanat hangarının arkasındaki alçak tepelere indiler.

Uçak birinci grubu indirince, herhangi bir saldırı olasılığına karşılık, helikopter iki yanına yerleştirilmiş 7.62 mm.'lik silahlarıyla ates açmaya hazır olarak daireler çizmeyi sürdürdü. Ancak bundan sonra yere konup yolcularını indirecekti.

Birkaç gergin dakika sonrasında telsizden yerdeki grubun liderinin sesi duyuldu.

“Tehlike yok. Gelebilirsiniz.”

Hawk deniz uçağının ve uçan kanatla çarpışıp düşen yeşil helikopterin enkazlarının üzerinden geçti ve geniş kapısı, disci koltuğunda oturan bir hastanın ağzı gibi açık duran hangarın tam önüne indi. M16A1 saldırı silahları ve el bombalarıyla donanmış, her biri çok güçlü birer ölüm makinesi olan kamuflaj giysili bir grup Özel Operasyon askeri hangarın dışında beklerken, diğerleri hangarın mağarayı andıran iç kısmını gözden geçiriyordu. Helikopter yere konduğu anda sekiz asker de yan kapılardan fırlayıp arkadaşlarının yanında yerlerini aldı.

Sonra iki NUMA görevlisi indi. Artık uçan kanat içinde olmadığından hangar daha da büyük gibi görünüyordu. Hangarın içinde kalkışa geçerken kararmış ve yanmış nesnelere saçılmıştı. Jet motorlarının sıcak egzoz dumanından arka taraftaki kapının boyası kavrulmuştu. Austin ile Zavala yanık kalıntılarından arasından geçip depoya gittiler. Kapı açıktı. Silindirler yoktu.

Bir pazar sabahındaki tekila şişesi kadar boş, dedi Zavala. "Ben de bundan korkuyordum. Herhalde başka bir helikopter daha çağırdılar."

Boğucu dumandan etkilenmemek için dışarı çıktılar. Talon model uçak, çeyrek mil kadar uzakta bulunduğu kuru toprağın üzerine inmekteydi. Saldırıyla ilgili ipuçları bulabilmek için yeşil helikopterin enkazına yaklaştılar. İçinde ve çevresinde kararmış cesetler vardı. İlk grubu indirmiş olan subay yanlarına gelip ellerini sıktı.

Bizim gelmemizi niçin istediğinizi anlayamadım, dedi eliyle helikopterde kalanları işaret ederek. "Kendi başımıza iyi iş çıkarmışsınız."

“Şansımızı fazla zorlamak istemedik,” dedi Austin.

Subay gülümsedi. "Burası tertemiz. Önerdiğiniz gibi yeraltındaki barakayı da kontrol ettik. Dikkat etmemizi söylediğiniz havalandırma boşluğunun dibinde birkaç ceset bulduk. Bu konuda bilginiz var mı?"

Austin ile Zavala şaşkınlıkla baktı.

"Joe ile birlikte konuklarımız için bir kaplan tuzağı kurmuştuk ama işe yarayacağını sanmamıştık."

"Elbette işe yaramış. Zili çalmadan evinizin arka kapısından girmemem gerektiğini bana hatırlatın."

“Hatırlatırım. Boş yere sizi bunca sıkıntıya soktuğumuz için üzgünüz,” dedi Austin.

“Her zaman dikkatli olmak gerekir. Atka ve Kiska'da neler olduğunu bilirsiniz.”

Austin başıyla onayladı. Japonların işgal ettiği iki adanın öyküsünü duymuştu.

Birinci adayı ele geçirmek için Amerikan askerleri epey kayıp vermiş ve Kiska'ya çıkmak için daha büyük bir güç hazırlamışlardı. Ancak adaya cıkınca bir gece önce Japonların sessizce çekip gittiklerini görmüşlerdi.

“Burada da aynı sey oldu. Tavuklar kümeden kaçtı.”

Subay helikopterin enkazını inceleyip bir ıslık çaldı. "Kanatlarını koparmışsınız diyebilirim."

"Ne yazık ki, hangarda bulduğumuz bir maddeyi de alıp götürmüşler. Her şey için Çok teşekkür ederiz binbaşım."

"Bu zevk bana ait. Manevralar da iyi ama asla insanların size ateş etme olasılığının bulunduğu görevlerin yerini tutmuyor."

“Bir dahaki sefere bunu ayarlamaya gayret ederim.”

Subay gülümsedi. "Nome'a getirdiğiniz şu eski bombardıman uçağına bakınca, verdiğiniz sözü tutan birine benzediğinizi görüyorum."

Yapılan operasyon sonuçsuz kalınca Austin ile Zavala, ekiple birlikte Elendorf'a gitmeyi kabul ettiler. Oradan Washington'a bir uçak bulmaları daha kolay olacaktı. Uçaklar yakıt almak için Nome'a inince, Zavala cazibesini ve NUMA'nin banka hesabını kullanarak, saldırganların yok ettiği Maule model uçağın sahibini yatıştırmaya gönüllü oldu. Yeni bir uçak almaya söz verip, kiralama bürosundan çıkarken Austin'in ciddi bir ifadeyle yaklaştığını gördü. Elindeki kağıdı Zavala'ya uzattı.

Simdi geldi.

Zavala NUMA'dan gelen mesajı okudu.

"Gamay ile Francesca kaçırıldı. Paul yaralı.

Hemen yuvaya dönün. S."

Bir tek kelime etmeden pistin ucunda bekleyen Talon'a doğru koşmaya başladılar.

Bölüm 32

Hastanedeki yatağında göğsü ve burnu bandajlar içinde yatan Paul Trout, tehlikeye karşı daha uyanık davranmadığı için kendine sövüyordu. Gamay'le birlikte kafatası avcılarının oklarından kaçarken yaşam mücadelesini kazanma içgüdüleri daha keskindi, ama uygar dünya denen yere dönünce duyuları körelmişti. Georgetown'daki evin karsısında duran minibüsten kendilerini gözleyenlerin, yağmur ormanlardaki yerlilerden daha vahşi olabileceklerini tahmin edemezlerdi.

Minibüsün kapısında Columbia Bölgesi bayındırlık işlerine ait olduğunu bildiren yazının boyası hala ıslaktı. icinde ise gözetlemek için kullanılan en gelişmiş elektronik aletler vardı. Evin duvarlarına yerleştirilen görüntü ve ses alıcılarını yansıtan ekranların üzerine ise Kradzik kardeşler eğilmişti.

Gözlemek ve beklemek onlara göre bir iş değildi. Bosna'dayken son derece basit ve acımasız bir yöntem kullanmışlardı. Hedeflerini kendileri seçerler, gecenin geç saatinde birkaç kamyon dolusu paramiliter askerle kapıyı kırıp içeri girerler ve korkuya kapılan insanları yataklarından kaldırırlardı. Erkekler hemen vurulurken, kadınlara tecavüz edilip öldürülür ve ev yağmalanırdı.

Trout'ların evine girmek bambaşka bir sorun yaratmıştı. Gerçi arka sokaktaydı, ama yaya ve araba trafiği oldukça yoğundu. Üstelik Trout'ların dönüşünden sonra daha da kalabalıklaşmıştı. İki NUMA bilimcisinin, bir beyaz tanrıçayı bulmaları ve kana susamış yerlilerin elinden kaçmaları tam bir macera filmini çağırıyordu. CNN haberi verdikten sonra bir dizi gazeteci Trout'larm peşine düşmüştü. Washington Post, New York Times gibi saygın gazetelerin ve ulusal televizyon kanallarının muhabirlerinin yanı sıra, bir avuç dolusu bulvar gazetesinin muhabiri de kapının önünde birikmişti.

Paul ile Gamay sırayla kapıya çıkıp, biraz dinlenmek istediklerini ve tüm soruları ertesi gün NUMA merkezinde yapılacak basın toplantısında yanıtlayacaklarını açıklıyorlar ve hepsini bu kuruluşun basın servisine yönlendiriyorlardı. Fotoğrafçılar evin resimlerini çekerken, televizyon kanalları haber yayınlarında evin cephesini fon olarak kullanıyorlardı. Zaman içinde gelip gidenlerin sayısı azaldı. Yazılı ve görsel basında yayınlanıp tüm dünyayı şaşırtan haberler ne var ki kötü niyetli kişilerin de ilgisini çekmişti.

Paul üst katta deneyimlerini NUMA için rapora dökerken, Francesca ile Gamay alt kattaki çalışma odasında tuzdan arındırma projesini en kısa zamanda nasıl hayata geçirebileceklerini tartışıyorlardı. Francesca Sao Paolo'ya dönüşünü ertelediğini açıklayınca basının ilgisinden uzaklaşabilmesi için Trout'lar burada kalmasını önermişlerdi. Kapı calmca Gamay içini çekti. Basın ordusuyla başa çıkma görevinde sıra ondaydı. En fazla ısrar edenler televizyoncuları ve tahmin ettiği gibi Gamay kapıyı açınca elinde defteriyle bir muhabir ve kamerasını omzuna yerleştirmiş bir kameramanla karşılaştı. Üçüncü adam metal bir canta ve ayaklı lamba taşıyordu.

Gamay bu heriflere def olup gitmelerini söyleme dürtüsüne karşı koydu ve kendini gülümsemeye zorladı. "Herhalde yarın sabah yapılacak olan basın toplantısını duymadınız."

Bizi bağışlayın, dedi muhabir. "Kimse toplantıdan söz etmedi."

Çok garip diye düşündü Gamay. NUMA'nın halkla ilişkiler bölümünün basın mensuplarıyla arası çok iyiydi. Kuruluşun çalışmalarından çıkan hayret verici öyküler hemen kendilerine aktarıldığı için haberciler de onlara saygı duyuyordu.

Üzerinde eğreti gibi duran giysileriyle bu herif hic de haberleri sunan saçları özenle taralı yakışıklılara benzemiyordu. Kısa boylu tıknazdı ve saçları iyice tıraş edilmişti. Gülümsemesine karsın yüzünde ürkütücü bir hava vardı. Üstelik televizyon kanalları ne zamandan beri belirgin bir Doğu Avrupa aksanıyla konuşan sunucuları ise alıyorlardı? Adamın arkasından sokağa bakarken tepesinde çanak antenler duran bir TV kamyonu göreceğini sandı ama yalnızca bir kamu kuruluşunun minibüsü vardı.

Üzgünüm, diyerek kapıyı örtmek istedi.

Adamın yüzündeki sırıtış kayboldu ve ayağını kapının arasına soktu. Bu harekete şaşırın Gamay'in kendini toplaması uzun sürmedi. Adam acıdan inleyene dek olanca ağırlığıyla kapıya abandı. Avucuyla adamı suratından itmek için dirseğini geri çektiği anda diğeri ikisi de kapıya omuz verdiler. Gamay geriye doğru itildi ve bir dizinin üstüne düştü. Hemen ayağa fırladı ama kaçmak ya da karşı koymak için artık Çok gec kalmıştı. Kendine muhabir süsü veren adamın elindeki tabancaya bakakaldı. Kameraman omzundaki makineyi yere bırakıp elleriyle boğazına sarılarak soluksuz bıraktı. Sonra genç kadını duvara öylesine hızlı vurdu ki, on dokuzuncu yüzyıldan kalma, altın yıldız süslemeli duvar aynası düşüp kırıldı.

Gamay öfkeye kapıldı. Bu aynayı bulmak için haftalarca dolaşmış ve binlerce dolar ödemişti. Korkusunu bir yana bırakıp diziyile adamın kasığına vurdu.

Boğazını sıkın eller bir an gevşedi, ama saldırgan bu kez gözlerinde bir katilin bakışıyla tekrar üstüne geldi. Kendini darbeye hazırlamaya çalışırken muhabir kılıklı haykırınca saldırgan geri çekildi ve parmağını gırtlığından geçirerek yaptığı işareti Gamay algıladı. Öfkeyle bakmaktan başka yapacağı bir şey yoktu ama her an gırtlığını kesebileceğini anlamıştı.

Gamay'in önsezileri doğruydu. Gerçi Kradzik kardeşler genelde kendi başlarına çalışmayı severlerdi, ama ara sıra eski vatandaşlarından yardım istedikleri de oluyordu. Brynhild Sigurd, Bosna'dan kaçmalarına yardımcı olduğunda, en sadık ve soğukkanlı on arkadaşlarının çıkışını da sağlaması için ısrar etmişlerdi. Aynı adı taşıyan bir Amerikan filminden esinlenerek kendilerine On iki Kötü Adam adını takmışlardı, ama film kahramanlarının yaptıkları onlarla kıyaslanınca yavrukurtların yaramazlıkları gibi kalıyordu. Toplam olarak yüzlerce masum insanın ölümünden, sakatlanmasından, işkence görmesinden ve tecavüze uğramasından sorumluydular. Dünyanın dörtbir kösesine dağılmışlardı, ama birkaç saat içinde bir araya gelip herhangi bir cinayet eylemine hazırlanabiliyorlardı.

Gogstad adına çalışmaya başladıklarından bu yana işlerine dörtelle sarılmışlardı.

Aynanın kırıldığını duyan Francesca hole geldi. Takım elbiseli adam bir emir verince, tek bir adım atmadan yakalandı ve Gamay'in yanına duvara yaslandı.

Üçüncü adam elindeki metal çantayı açıp Çek yapımı iki Skorpion makineli tabanca çıkardı. Sahte muhabir giriş kapısını açtı ve içeri biri daha girdi. Gamay ilk bakışta adamın gereğinden fazla büyümüş bir dağ cücesine benzediğini düşündü.

Havanın sıcak olmasına karşın, dik yakalı siyah kazak, pantolon, uzun siyah deri ceket giymiş ve kafasına asker şapkalarını anımsatan siyah bir kep takmıştı.

Çevresine bakmıp bir şeyler söyledi ve ötekiler memnun olduklarını belirtmek için sırıttılar. iş gereği dünyanın her tarafını gezen Gamay, adamların SırpHırvat dilinde konuştuklarını tahmin etti. Bir emir verince adamlarından biri elinde Skorpion'la evin arkasına doğru giden hole açılan odaları

kontrol etti.

“Öteki arkadaşı üst kata tırmandı.”

Deri giysili adam kırık aynayı inceledi ve Gamay'e döndü.

“Yedi yıl kötü şans,” dedi dudaklarında dökümhanede üretilmiş kadar sert bir sırıtışla.

“Kimsiniz?” diye sordu Gamay.

Soruya aldırış etmedi. "Koca nerede?"

Gamay kocasının nerede olduğunu bilmediği yanıtını verirken gerçeği söylüyordu.

Sanki gene kadının bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi başını sallayan adam kolundan tutup yüzünü duvara çevirdi. Gamay kafasına bir darbe ya da sırtına bir kurşun yiyeceğini düşünürken sağ koluna bir iğne battı. Bir enjektör. Alçak herifler! Başını çevirince Francesca'nın koluna da iğne batırıldığını gördü. Ona yardıma koşmak istedi, ama sağ kolu hissizleşti ve birkaç saniye içinde uyuşma tüm bedenine yayıldı. Oda dönmeye başlarken, karanlık bir çukura düşmekte olduğu duygusuna kapıldı.

Paul aynanın düşüp kırıldığını gördü ve merdivenin tepesinden bakınca adamın Gamay'in gırtlığını sıkıttığına şahit oldu. Merdivenden aşağıya ineceği anda deri ceketli adamın içeri girdiğini fark etti. Çalışma odasına dönüp yardım çağırmak istedi ama telefon kesilmişti. Sessizce arka merdivenden mutfığa indi. Alt kattaki çalışma odasında silahı vardı ama oraya ancak holden geçerek ulaşabilirdi. Silahlı adamlardan birinin üst kata çıktığını, diğerinin kendisine doğru geldiğini görünce tekrar mutfığa daldı.

Silah olarak kullanabileceği bir şey arıyordu. Gerçi bir sürü bıçak vardı, ama makineli tabancalara karşı hiçbir şansı olmazdı. Bir tanesini tepelemeyi başarsa bile, ötekiler gelip isini bitiriverirdi. Arka tarafa doğru gelen adamı hiç gürültü etmeden oyun dışı bırakmak zorundaydı. Geçen yıl evi dekore ederken neredeyse bir yıllık maaşlarını mutfığa gömmüşlerdi. Lokanta tipi bir ocağın çevresine yepyeni meşe dolaplar sıralanmıştı. Tek şansı kafasını vurmadan içine girebileceği soğuk hava odasıydı.

Başka bir seçeneği olmadığından soğuk hava odasına girip kapıyı on beş santim kadar aralık bıraktı. Ampulü söküp kapının önüne yerleştirdi ve bir girintiye saklandı. Tam zamanında. Buzlu camdan adamın elinde silahıyla mutfığa girdiğini gördü. Bir an durup çevresine baktı ve aralık kapı dikkatini çekti. Kapıya yaklaşıp dirseğiyle iterek açtı ve içeri doğru bir adım attı. Yerdeki ampul tahta zeminde gürültüyle yuvarlandı. Silahın namlusu oynadı ve tetiği tutan parmağı gerildi. Sonra adeta dünya başına yıkıldı. Dizleri gevşedi ve yere yuvarlandı.

Paul sopa yerine kullandığı donmuş Virginia salamını yerine bıraktı. Saldırganın silahını alıp mutfığa geçerken evin içinde güvenlikte olmadıklarının farkındaydı. Önce mutfaktan üst kata çıkan merdiveni kontrol etti ve öteki adamın yukarıda dolanan ayak seslerini duydu. Gamay ile Francesca'nın güvenliğini sağladıktan sonra onunla ilgilenecekti. Ağır ağır hole doğru ilerledi. Elindeki silah ona kısıtlı bir üstünlük sağlıyordu. Seri ateş ederek iki kadının yaşamını tehlikeye atamazdı.

Hole adımını attığı anda diğer saldırganların karısıyla Francesca'nın yerde hareketsiz yatan bedenlerine doğru eğildiklerini gördü. Bir anda tedbiri elden bırakıp onlara doğru giderken, arkasından yaklaşan adamı hiç fark etmedi.

Kaburgalarının arasına giren bıçağın çelik soğukluğunu hissedip kendisine saldırana doğru dönmek istedi, ama bacakları bir anda tutmaz oldu. Yüzüstü düşünce yere çarpan burnu kırıldı.

Evdekilerin arka kapıdan kaçma olasılığını düşünen Melo burayı korurken, Paul'ün soğuk hava odasından çıktığını görmüştü. Şimdi de yerde kan gölü içinde yatan adama bakıp, kardeşine doğru yürüdü.

“Arka kapıyı gözetleme fikri çok iyiydi kardeşim.”

“Öyle gibi görünüyor,” dedi ikiz kardeşi yerde yatan Paul'e bakarak. "Bu herifi ne yapalım?"

“Bırakalım kan kaybından ölsün.”

“Tamam. Kadınları arka kapıdan kimseye görünmeden çıkarabiliriz.”

Yukarı kattaki adamı çağırdı ve baygın kadınları arka tarafta bekleyen dört çekerli Mercedes'e yerleştirip yola koyuldular. Birkaç dakika sonra minibüs de onların arkasından hareket etti. Bıçak yarasının ilk şoku geçip ağrı başlayınca Paul kendine geldi. Tüm gücünü kullanarak çalışma odasına kadar süründü ve cep telefonundan polisi aradı. Gözlerini hastane yatağında açtı.

Kendine sövmekten yorulunca tekrar uykuya daldı. Uyandığında odada birilerinin bulunduğunu hissetti. Bulanık gözlerle yatağın yanında duran iki erkeğe bakıp hafifçe gülümsedi.

“Niçin bu kadar gec kaldınız?”

"Elendorf'dan buraya gelmek için bir savaş uçağına otostop yapmak zorunda kaldık, dedi Austin. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Vücudumun sağ tarafı fena değil ama sol tarafını sanki kızgın kerpetenlerle koparıyorlar. Burnum da pekiyi sayılmaz tabii."

"Bıçak az kalsın ciğerine saplanıyormuş," dedi Austin. "Kasların düzelmeye biraz zaman alacak. Solak olmadığın için şanslısın."

“Ben de böyle tahmin etmişim. Gamay ile Francesca'dan haber var mı?” diye sordu korkuyla.

"Halen hayatta olduklarını sanıyoruz ama seni yaralayan herifler onları kaçırmış."

Polis havalimanlarını, garları araştırdı, dedi Zavala. "Biz de şimdi kendi araştırmamıza başlayacağız."

Paul'ün mavi gözlerindeki acı ifadesi çelik gibi bir iradeye dönüştü. Uzun bacaklarını yataktan aşağıya indirdi. "Ben de sizinle geliyorum." Ani hareket başını döndürünce, mide bulantısı gecene dek birkaç saniye bekledi. Kolundaki serum şişesini işaret etti. "Bana biraz yardım edin. Vazgeçirmeye çalışmayın," dedi Austin'in kaygılı bakışlarını görünce.

"Yapabileceğiniz en iyi şey, beni buradan çıkarmak olacak. Umarım kat hemşiresini ikna edebilirsiniz."

Gerekirse Paul'ün sürünerek hastaneden kaçacağını bilecek kadar iyi tanıyordu Austin. Gülümseyen Zavala'ya bakınca bu konuda yardımcı olmayacağını anladı.

Bakalım neler yapabileceğim, diye omzunu silkti. "Bu arada Joe, sen de belki dostumuza hastane giysisinden daha uygun bir şeyler bulabilirsin." Hemşire odasına gitmek üzere dışarı çıktı.

Bölüm 33

Onuncu kattaki NUMA toplantı salonundaki hava, karamsarlar konferansı kadar iç karartıcıydı. Hastaneden gelen kötümser haberlerden sonra Amiral Sandecker, Paul'ün toplantıya katılacağını tahmin etmemişti. Zayıf, uzun boylu okyanus bilimcisi neredeyse işitilmiş bir dönere benziyordu, ama Sandecker içinden geçenleri açıklamadı. Söyleyeceği hiçbir şey, Gamay ile Francesca'nın arama çalışmalarına katılmasını engelleyemezdi.

Sandecker ona güven vermek istercesine gülümsedi ve masanın çevresindekilere baktı. Paul'ün iskemleden düşebileceğini hesaplayan Austin ile Zavala iki yanında oturuyordu. Ufak tefek yapılı, dar omuzlu, kaim çerçeveli gözlükleriyle akademisyen görünümü kazanan Rudi Gunn, NUMA'nin hareket müdürüydü ve hiyerarşide amiralden bir sonraki sıradaydı.

Sandecker saatine baktı. "Yaeger nerede?" Sesinde sabırsızlık belirtisi vardı.

Yaeger'in kendine özgü bilgisayar uzmanlığı NUMA'nın giyim kurallarını gevşetmesine izin veriyordu, ama Sandecker'in düzenlediği bir toplantıya ülke başkanı bile gecikemezdi. Özellikle bugünkü kadar önemli olan bir toplantı söz konusu olursa.

"Birkaç dakika sonra gelecek," diye açıkladı Austin. "Konumuzla ilgili bir noktayı araştırmasını istemistim ondan."

Austin'in kafasında bir düşünce adeta kelebek gibi dolanıp duruyordu. Alaska'dan gelince birkaç saat dinlenmiş ve kafası çalışmaya başlamıştı. Toplantıya giderken sanal bir ağın üzerine bu fikir düşüvermiş ve cep telefonundan Yaeger'i aramıştı. Bilgisayar dahisi, ressam karısı ve yeniyetmelik çağındaki iki kızıyla birlikte yaşadığı Maryland'ın seçkin bir semtindeki evinden NUMA'ya doğru gelmekteydi. Austin aklından geçenleri aktarıp, Yeager'in geliştirmesini istemiş ve toplantıya niçin geç kaldığını açıklayacağına söz vermişti.

Sandecker hemen konuya girdi. "Beyler, elimizde esrarengiz bir olay var. Bilinmeyen saldırganlar iki kadını kaçırdı, bir adamı yaraladı. Kurt bize bildiklerini anlatır mısınız?"

Austin başını salladı. "Bölge polisi tüm ipuçlarını araştırıyor. Kamu kuruluşuna ait gibi görünen minibüs Washington Anıtı'nın yakınında terk edilmiş olarak bulundu. Olaydan birkaç saat önce çalınmış ve bir tek parmak izi bile yok. Tüm havaalanları ve limanlar gözetleniyor. Paul'ün yardımıyla FBI çete liderinin bir resmini çizdi ve Interpol aracılığıyla dağıttı."

Korkarım hiçbir sonuca ulaşamayacaklar, dedi Sandecker. "Bu adamlar profesyonel. Gamay ile Dr. Cabrai'ı bulma işi bizlere kalacak. Bildiğiniz gibi Rudi görev gereği ülke dışındaydı, olup bitenleri ona anlattım ama durumun kronolojik bir sıralamasını yapmak herhalde yararlı olacaktır."

Austin bu soruya hazırlıklıydı. "Bu olay on yıl önce Francesca Cabrai'ın uçağını kaçırma girişimiyle başladı. Uçak Venezüella yağmur ormanlarında düşünce Francesca'nın öldüğünü varsaydılar. On yıl sonraya geliyoruz. Joe ile ben San Diego açıklarında bir ölü balina sürüsüne rastladık. Balinalar Meksika'nın Baja Kaliforniya Yarımadası'ndaki bir sualtı fabrikasından kaynaklanan asın ısının etkisiyle ölmüşlerdi. Biz araştırırken bu fabrikada bir patlama oldu. Esas sahibi olan Kaliforniya'lı danışmanlık firması Mulholland Group'a paravanlık yapan sözde sahibi Meksikalı mafya üyesiyle konuştum. Bu gangsterin avukatı Mulholland'ın aslında Gogstad Holding olarak bilinen çokuluslu bir kuruluşun parçası olduğunu doğruladı. Bizimle konuştuktan kısa bir süre sonra hem gangster, hem de avukatı öldürüldü."

"Oldukça dikkat çekici cinayetlerdi sanırım," dedi Sandecker.

"Doğru. Yani yoldan geçen bir arabadan ateş etmediler. Cinayetler çok iyi planlanmıştı ve tetikçiler Çok gelişmiş silahlar kullanıyorlardı."

"Geniş kaynaklara sahip, çok iyi organize olmuş katillerden söz ediyoruz öyleyse, dedi Gunn. Bir dönem NUMA'da lojistik bölümü başkanlığı yaptığından herhangi bir operasyonu gerçekleştirmenin ne denli güç olduğunu çok iyi biliyordu."

"Biz de aynı sonucu çıkardık," dedi Austin. "Böyle bir organizasyonu ve gerekli kaynakları ancak bu yönde motive edilmiş büyük bir şirket sağlayabilirdi."

"Gogstad mı?"

Austin başıyla onayladı.

"Gogstad adının önemini kavramış olduğumdan emin değilim," dedi Gunn.

"Bulabildiğim tek bağlantı şirketin logosuydu. 1800'lerde ortaya çıkarılmış olan eski Viking gemisi Gogstad'ı gösteriyordu. Hiram'dan bu şirket hakkında bir şeyler bulmasını istedim. Pek fazla bilgiye ulaşamadık. Hatta Max bile bazı sorunlarla karşılaştı, ama temel olarak tüm dünyaya yayılmış çok büyük boyutlu bir holding olduğunu söyleyebiliriz. Şirketin başında Brynhild Sigurd adında bir kadın var."

"Bir kadın mı?" dedi Gunn hayretle. "İlginç bir isim. Brynhild, bir Valkyrie idi yani yaralı kahramanları savaş meydanlarından Valhalla'ya taşıyan İskandinav kızlardan biriydi. Sigurd ise onun sevgilisiydi. Sizce gerçek adı bu mu?"

"Hakkında pek bilgimiz yok."

Mega kuruluşların iş konusunda acımasız davrandıklarını biliyoruz, dedi Gunn başını sallayarak. "Ama şimdi sokak çetelerinin yöntemlerini kullanan birilerinden söz ediyoruz."

Öyle gibi görünüyor, dedi Austin ve Zavala'ya döndü. "Joe, bulgularını Rudi'ye aktarır mısınız?"

"Ben Kaliforniya'dayken Kurt arayıp Gogstad adını verdi. Los Angeles Times gazetesinde çalışan bir arkadaşımın görüşümü. Gogstad'ı çok iyi tanıyordu. Daha doğrusu bu kuruluşu araştıran bir ekibin başındaydı. Su korsanlarını anlatan bir yazı dizisi hazırladıklarını söyledi. Gogstad'ın dünyanın tatlı su kaynaklarını nasıl ele geçirdiğini açıklayacaklardı."

"Bir şirketin dünyanın tüm suyuna el koyabilmesi bence mantığa sığmıyor," dedi Gunn.

"Ben de kuşkucu davrandım," dedi Zavala. "Ama gazeteci dostumun anlattıklarına göre, pek de olanaksız değil. Gogstad'a bağlı şirketler şimdiden Colorado Nehri'nin özelleştirilmesini sağlamışlar. Her kıtada su dağıtımını kamudan özel şirketlere geçiyor. Üstelik Gogstad tüm rakiplerini alt etmeyi becermiş."

Gazeteci dostuma göre son birkaç yıl içinde dünyanın dörtbir köşesinde insanlar ölmüş ya da kaybolmuş. Ölen ya da kaybolanlar ya Gogstad'a rakipler ya da Gogstad'ın işi ele geçirmesine karşı çıkıyorlardı."

Gunn alçak sesle ıslık çaldı. "Bu öykü yayınlanınca, ortalığı karıştıracak."

"Pek yakında yayınlanamayacak. Gazete gerekçe göstermeden öyküyü rafa kaldırdı."

“Araştırma ekibinin üç üyesi ortadan yok oldu ve benim dostum da gizleniyor.”

“Bir hata olmadığından emin misin?” diye sordu Gunn korkuyla.

Zavala ağır ağır başını salladı. Odayı derin bir sessizlik kapladı ve sonra Gunn konuştu.

"Yöntemleri farklılık gösteriyor. İlk varsayımımızın doğru olduğunu kabul edersek, bunca cinayet ve kargaşanın ardında Gogstad'ın bulunduğunu düşünebiliriz. Joe'ya göre şimdiye dek sessizce ilerlemişler. İnsanlar iz bırakmadan kaybolmuş ya da kaza süsü verilen cinayetlerle öldürülmüş. Ama şu Meksikalı ile dalavereci avukatın öldürülmesiyle is değişmiş. Sanırım amiral bu cinayetleri Çok dikkat çekici olarak tanımlamıştı."

Austin güldü. "Alaska'daki saldırıyla kıyaslanınca bunlara sevgi dokunuşu bile diyebiliriz. Joe ile birlikte adeta bir askeri birliğin saldırısına uğradık."

“Benim evime yapılan saldırı da pek küçümsenemez,” diye ekledi Paul.

“Nereye varmak istediğini anlar gibiyim Rudi,” dedi Sandecker. "Paul, Dr.Cabrai'ın hayatta olduğu haberini ne zaman verdiniz?"

"Hemen. Dr. Ramirez bizi kurtaran helikopterden Caracas'ı aradı. Venezüella hükümeti haberi kamuoyuna duyurmakta gecikmedi. Sanırım biz daha yağmur ormanlardayken CNN öyküyü tüm dünyaya yaymıştı."

“Bundan sonra olaylar hız kazandı,” dedi Sandecker. "Açıkça görebiliyorum. Olayları hızlandıran Dr. Cabrai'la ilgili haberdirdi. Mezarından geri dönmüş olması tuzdan arındırma projesinin çok yakında işlerlik kazanacağını gösteriyordu. Onun bilgisi ortaya çıkınca, tek gereksinim işlemi yürütecek maddenin bulunmasıydı. Dr. Cabrai bir kez daha buluşunu dünyaya tanıtacaktı. Buna karşı çıkanlar on yıl önce bıraktıkları noktadan tekrar başladılar."

“Ama bu kez başarılı oldular,” dedi Austin.

“Pekâlâ, Francesca'nın kaçırılmasını böylece açıklayabiliriz,” dedi Paul. "Ama niçin Gamay'i de kaçırdılar?"

“Bu adamlar hiçbir şeyi şansa bırakmıyor,” dedi Austin. "Gamay belki de şanslıdır. Eğer ona ihtiyaçları olmasaydı, evdeyken öldürürlerdi. Kaçırma olayıyla ilgili neler anımsıyorsun Paul?"

"Eve girişlerinden birkaç dakika sonrasını hatırlıyorum. Deri giysili çete lideri tanımadığım bir aksanla konuşuyordu. Adamlarının aksanı daha belirgindi."

Sandecker arkasına yaslanmış, parmaklarını bitişirmiş konuşulanları dinliyordu.

Birden yerinde doğruldu.

"Bu haydutlar küçük adamlar. Biz tepedekilere ulaşmalıyız. Gogstad'ı yöneten Wagner vari isimli kadını bulmalıyız."

0 bir hayalet, dedi Austin. "Nerede yaşadığını kimse bilmiyor."

“İşin anahtarı Gogstad ve o kadın,” dedi Sandecker kararlı bir sesle. "Şirket merkezinin nerede olduğunu biliyor muyuz?"

"New York, Washington ve Batı Kıyısı'nda büroları var. Avrupa ve Asya'ya dağılmış bir düzine büroları da olabilir."

“Çok başlı canavar gibi.”

"Merkezin nerede olduğunu öğrenmenin fazla yararı dokunmaz. Dışardan bakınca Gogstad yasal bir kuruluş. Tüm suçlamalarımızı reddedeceklerdir."

Hiram Yaeger sessizce içeri girip bir iskemleye oturdu. "Özür dilerim. Bu toplantı için bazı araştırmalar yaptım," diyerek yüzüne bakınca Austin söze başlaması gerektiğini anladı.

"Hiram'ın bana daha önce gösterdiği bir Viking gemisinin hologramını düşünüyordum. Aynı gemi Gogstad'ın ambleminde de yer alıyor. Öylesine değer verildiğine göre bu geminin belirli bir önemi olması gerektiğini düşündüm. Hiram'dan Gogstad'ı biraz daha araştırmasını ve Max'in bulup çıkardığı bilgilerin derinine inmesini istedim."

Yaeger başıyla onayladı. "Kurt'un önerisiyle Max'e daha önce üzerinde durmadığım geçmişle ve denizcilikle ilgili bazı bilgileri taramasını söyledim. Tahmin edeceğiniz üzere tonlarca veri var. Kurt, Kaliforniya ya da Mulholland ile ilgili bir bağlantı aramamı istemisti. Max ilgine bir gazete haberi buldu. Norveçli bir antika gemi dizaynırı, çok zengin bir müşterisi için Gogstad gemisinin kopyasını yapmak üzere Kaliforniya'ya gelmiş."

“Müşteri kimmiş?” dedi Austin.

"Haberde müşteri adı geçmiyordu ama Norveçli dizaynırı bulmak zor olmadı. Birkaç dakika önce onu aradım ve bu işi sordum. Aslında gizli tutacağına yemin etmiş ama olay yıllar önce olduğundan, büyük bir evde yaşayan büyük bir kadın için bu gemiyi inşa etmiş olduğunu söylemekte sakınca görmedi."

“Büyük bir kadın mı?”

"Yani uzun boylu demek istedi. Dişi bir dev.”

“İskandinav folklorunu çağrıştırıyor. Ya ev nasılmış?”

"Kaliforniya'da dağların çevrelediği bir gölün kıyısında çağdaş bir Viking konutuymuş."

“Tahoe Gölü olabilir mi?”

“Ben de böyle düşündüm.”

“Tahoe Gölü kıyısındaki büyük bir Viking evini bulmak zor olmaz.”

“Bulundu bile. Max ticari bir uyduyla bağlantı kurdu.” Yaeger uydu fotoğraflarını uzattı. "Gölün çevresinde oteller, moteller, malikâneler var ama buna benzeyen başka bir şey yok."

İlk resimde Tahoe Gölü çok yukarıdan bakıldığından bir su birikintisi gibi görünüyordu. Başka birinde ise kamera zoom yapmıştı ve çevreye yayılan ev ile helikopter pistinin tüm ayrıntıları rahatça görülebiliyordu.

“Bu minik kulübenin sahibi kim?”

Yerel vergi dairesinin kayıtlarına girdim, diye sırıttı Yaeger. Eğer bir kuyruğu olsaydı, neşeyle sallayacaktı. "Bir emlak şirketine ait görünüyor."

“Pek ise yarar bir ipucu gibi değil.”

“Ya buna ne dersiniz? Şirket Gogstad Holding'e bağlı.”

Sandecker bakışlarını resimlerden kaldırdı. Ünlü öfkesini toplantı boyunca kontrol etmeyi başarmıştı ama en sevdiği elemanlarından birinin kaçırılması, bir diğerinin yaralanması onu neredeyse çıldırtacaktı. Ayrıca su güzel Dr. Cabrai'ın kaçırılmasına da çok kızmıştı. Bir kez daha insanların yaşamını kurtaracak bir buluş dünyadan gizleniyordu.

Teşekkürler Hiram. Mavi gözlerinde emreden soğuk bir bakışla çevresindekilere baktı. "Pekala beyler," dedi jilet kadar keskin bir sesle. "Ne yapacağımızı biliyoruz."

Bölüm 34

Francesca'yı gözetleyen adamlar ya ikizdi ya da kötü giden çılgın bir klonlama projesinin ürünleriydi. En korkutucu yanları iğrençlikleri değil, sessizlikleriydi. Yatağın iki tarafında, ters çevirdikleri iskemlelerin arkalıklarına yaşlanmış oturuyorlardı. Yer cücelerini andırmalarından, deri giysi tercihlerine kadar her konuda birbirlerine tıpatıp benziyorlardı.

Çatık kaşlarının altındaki kan çanağına dönmüş gözlerine, metal dişlerine, psikopat suratlarının kansız solgunluğuna bakmamaya özen gösteriyordu. Onlarsa büyük bir açlıkla gene kadına bakıyorlardı, ama ifadelerinde cinsellik belirtisi yoktu. Chulo yerlilerinden tanıdığı cahil vahşiliğe hiç benzemiyordu. Kan ve kemik isteyen saf bir hayvan açlığıydı sergilenen. Garip, dairesel odanın beyaz duvarlarına bakarken, rahatsız eden soğukluğu düşündü. Odanın ortasında bir bilgisayar konsolu vardı. Eşyaların ne denli büyük olduklarını fark edince, bu boyutlarda koltukların, düşük ısı gibi, buraya getirilenlerin kendilerini küçük ve yetersiz hissetmeleri için psikolojik bir oyun olup olmadığını merak etti.

Dünyanın herhangi bir yerinde bulunuyor olabilirdi.

Bu steril odaya nasıl geldiğini Francesca hiç bilmiyordu. Bir yerden bir yere taşındığını belli belirsiz anımsıyordu. Bir ara jet motorlarının uğultusunu duyduğunu sanmıştı, ama tekrar ilaç verildiğinde baygınlığın karanlığına gömülmüştü. Gamay da ortalıkta olmadığı için kaygılanıyordu. Koluna bir iğnenin battığını hissetti ve canlandırıcı bir ilaç verilmiş gibi bir anda kendine geldi. Gözlerini kırptırırken ikizleri gördü. Birkaç dakika boyunca kimse konuşmadı. Kapı tıslayarak acılma bir kadının içeri girip garip görünümlü ikizleri dışarı göndermesine sevindi.

Francesca bir gariplikler gösterisine ya da bir Fellini filminin çekim yerine geldiğini düşünmeye başladı. Olağandan büyük eşyaların nedenini çözmüştü. Koyu yeşil üniformalı kadın bir devdi. Büyük kanapeye oturup tatlı ama soğuk bir gülüşle sordu. "iyi misiniz Dr. Cabrai?"

"Gamay'e ne oldu?"

"Şu NUMA'lı arkadaşınız mı? Odasında rahatça yatıyor."

"Onu görmek istiyorum."

Kadın tembel bir hareketle elini uzatıp ekrana dokundu ve bir yatağın üzerinde yan yatmış Gamay belirdi. Francesca soluğunu tuttu. Sonra Gamay kımlıladı, kalkmaya çalıştı ve tekrar yatağa düştü.

"Size verilen ilaç ona verilmedi. Birkaç saat daha uyuduktan sonra kendiliğinden uyanacak."

"İyi olduğundan emin olmak için gözümle görmek istiyorum."

"Belki daha sonra." Verdiği yanıt uzlaşmacı değildi. Kadın tekrar dokununca ekran karardı.

Francesca çevresine bakındı. "Burası neresi?"

"Neresi olduğu önemli değil."

"Niçin bizi buraya getirdiniz?"

Kadın bu soruya aldırış etmedi. "Melo ile Radko sizi korkuttu mu?"

"Demin odadan çıkan mantar cücelerinden mi söz ediyorsunuz?"

Kadın bu benzetmeye gülümsedi. "Zekice bir benzetme ama zehirli mantarlara benzetmeniz daha doğru olurdu. Cesur görünmeye çalışmanıza karşın, korkunuzu gözlerinizden okuyorum. Çok iyi. Sizi korkutmaları gerekirdi. Bosna'daki etnik temizlik kampanyası sırasında Kradzik kardeşler yüzlerce insanı kendi elleriyle öldürdükleri gibi binlercesinin ölümünü de planlamışlardı. Bir dizi köyü tümüyle yok ettiler ve sayısız katliam gerçekleştirdiler. Eğer ben olmasaydım, insanlığa karşı işledikleri suçlar nedeniyle Lahey'deki mahkemede suçluların bölmesinde oturuyor olacaktı. İşlemedikleri bir tek savaş suçu yok. Ne vicdanları, ne ahlak anlayışları ne de pişmanlık duyguları var. İnsanları sakatlamak ve öldürmek onların karakterinde var." Sözlerinin iyice anlaşılması için bir an sustu. "Yeterince açıklayabildim mi?"

"Evet. Bu arada bu katilleri işe alarak kendi vicdanınız olmadığını da gösterdiniz."

"Doğru. Cinayete yatkın karakterleri nedeniyle onları işe aldım. Bir marangozun çivi çakmak için çekiç satın almasından farklı değildi. Kradzik kardeşler benim çekicimdir."

"İnsanlar çivi değildir."

"Bazıları çividir. Bazıları değildir Dr. Cabrai."

Francesca konuyu değiştirmek istedi. "İsmimi nereden biliyorsunuz?"

"Yaptığımız çalışmaları yıllarca hayranlıkla izledim Dr. Cabrai. Bana kalırsa dünyanın en önde gelen su mühendisi olarak şöhretiniz son dönemdeki beyaz tanrıça namıyla kazandığınız ünü kolayca gölgeliyor."

"Siz benim kim olduğumu biliyorsunuz ama siz kimsiniz?"

"Adım Brynhild Sigurd. Gerçi siz benden daha fazla tanınıyorsunuz, ama ikimiz de dünyanın en değerli maddesi olan su konusunda kendi seçtiğimiz alanlarda başarıya ulaştık."

"Su mühendisi misiniz?"

"Avrupa'nın en üstün teknoloji kolejlerinde okudum. Eğitimimi tamamlayınca Kaliforniya'ya taşındım ve danışmanlık şirketimi kurdum. Şimdi dünyanın en büyük danışmanlık şirketinin sahibiyim."

Francesca basını salladı. Su mühendisliği alanında çalışan herkesi tanırdı.

"Adınızı daha önce hiç duymadım."

"Ben böylesini yeğliyorum. Her zaman perdenin arkasında kaldım. Boyum neredeyse iki metreyi geçiyor. Bu nedenle garip görünüyorum ve bana oranla çok düşük düzeydeki insanların alaylarına konu oluyorum."

İçinde bulunduğu duruma karşın Francesca az da olsa empatiye kapıldı. "Kendi alanlarında bir kadının yükselmesini çekemeyen bazı geri zekalıların tacizlerine ben de maruz aldım. Ama hiç aldırış etmedim."

"Belki aldırış etmeliydiniz. Uzun vadede kalabalıktan uzak kalmak benim açımdan Çok yararlı oldu. Öfkemi durdurulamayan bir hırs gibi kullanmasını öğrendim. Bir sürü şirketi satın alırken hep ileriye doğru baktım. Ama huzurumu bozan bir sinek vardı." Yine aynı soğuk gülüş. "Bu sizsiniz Dr. Cabrai."

"Ben asla kendimi bir sinek gibi görmedim Bayan Sigurd."

"Bu tanım için özür dilerim ama benzetmem doğru. Birkaç yıl önce dünya yüzündeki tatlı su talebinin, arzı kat kat aşacağını fark ettim ve musluğun üzerindeki elin bana ait olmasını istedim. Bu arada sizin tuzdan arındırma konusunda devrim yaratacak buluşunuzu duydum. Eğer başarılı olursanız, benim dikkatle hazırlanmış tüm planlarım havaya uçacaktı. Buna izin veremezdim. Size bir teklif yapmayı aklımdan geçirdim, ama karakterinizi tanıyınca, mantığa uymayan özverili yönünüzü aşamayacağımı anladım. Bu yöntemi dünyaya tanıtmama engel olmaya karar verdim."

Francesca yanaklarının ısındığını hissetti. Sesi tıslar gibi çıktı. "Beni kaçırmaya girişiminin ardında siz vardınız."

"Benimle birlikte çalışmak için ikna edebileceğimi umuyordum. Buluşunuzu geliştirmek için size bir laboratuvar kuracaktım. Ne yazık ki planım doğru islemedi ve Amazon'da kayboldunuz. Herkes öldüğünüzü düşündü. Sonra vahşiler arasındaki maceralarınızı, nasıl onların kraliçesi olduğunuzu okudum. Her ikimizin de düşman bir dünyada yaşam mücadelesini kazanacak kişiler olduğumuzu anladım."

Francesca öfkesini kontrol altına almayı başarıp ölçülü bir sesle sordu. "Eğer size vermiş olsaydım, buluşumu ne yapacaktınız?"

"Dünyanın tüm tatlı su kaynaklarını ele geçirene dek gizli tutacaktım."

"Ben ise buluşumu dünyaya bedava verecektim," dedi Francesca hor görüyle. "Benim amacım ısıdırıp çekenlerin sırtından para kazanmak değil, acılarını azaltmaktır."

"Övgüye değer ama kendini yenilgiye sürükleyen bir görüş. Ölmüş olduğunuz varsayılınca yaptığınız çalışmalarını gerçekleştirmek için Meksika'da bir fabrika kurdum. Bir patlamayla birlikte mahvoldu."

Francesca neredeyse kahkahalarla gülecekti. Patlamanın nedenini biliyordu ve kadının suratına söyleme dürtüsüne güçle engel oldu. "Pek şaşırmadım," dedi yalnızca. "Yüksek basınç ve ısıyla çalışmanın bazı zorlukları vardır."

"Her neyse. Buradaki ana laboratuvar işlemin başka bir yönü üzerinde çalışmaya başladı. Sonra sizin Amazon'dan kurtulduğunuzun haberi geldi. Bir kez daha ortadan kayboldunuz ama NUMA'yla bağlantınızı biliyordum. Şehire döndüklerinden bu yana Trout'ları göz hapsinde tutuyoruz."

"Bir kez daha zamanınızı boşa harcamanız çok kötü."

"Hiç sanmıyorum. Yeteneklerinizi benim adıma kullanmaya sizi ikna etmek için hiç de geç değil."

"Eleman almak için garip bir yöntem uyguluyorsunuz, ilk seferinde beni kaçırmaya kalkıştınız ve sonucunda ben on yıl yağmur ormanlarında yaşamak zorunda kaldım. Yine beni ilaçla uyutup kaçırdınız. Sizin için çalışmayı neden isteyeyim?"

"Araştırmalarınız için hiç kimsenin veremeyeceği desteği sağlayabilirim."

"Beni içtenlikle destekleyen bir düzine kuruluş var. Sizinle çalışmayı düşünsem bile ki bunu aklımdan geçirmiyorum, çok önemli bir engel var. Tuzdan arındırma işleminin içerdiği karmaşık moleküler değişim için Çok seyrek bulunan bir madde gerekiyor."

"Anasazyum kullanıldığını biliyorum. Benim elimdeki stok Meksika'daki patlamada yok oldu."

"Çok kötü," dedi Francesca. "Bu madde olmadan arındırma işlemi yapılamaz. Yani bu durumda

gitmeme izin verirseniz..."

"Buluşunuzu gerçekleştirmek için yeterli miktarda anasazyuma sahip olduğumu duyunca memnun olacaksınız. Döndüğünüzü duyunca, bu maddeden önemli miktarda elde ettim. Tam zamanında demek doğru olacak. NUMA da aynı maddeyi alıp getirmesi için Özel Görev Ekibi'nden birilerini aynı adrese göndermişti. Artık dünyanın tatlı su kaynaklarını elimde tutma projemi gerçekleştirebilirim. Planımın ne kadar müthiş olduğunu göreceksiniz Dr. Cabrai."

Francesca bu iltifata sevinmiş gibi davrandı. "Elbette bir su mühendisi olarak böylesine büyük hedefli bir girişimi merak ederim."

"Dünya tarihinde görülen en olağanüstü kuraklık dönemlerinden birine giriyoruz. Geçmişte yaşananlara bakacak olursak, bu kuraklık yüz yıl kadar sürebilir. Etkileri öncelikle Afrika, Çin ve Ortadoğu'da görülecek. Avrupa da kolayca giderilemeyen bir susuzluk duygusuyla tanışıyor. Ben de dünyanın kuruması işlemini hızlandırmaya çalışıyorum."

"Kuşkularımı hoşgörün ama saçmalık bu."

"Öyle mi?" dedi Brynhild gülümseyerek. "Amerika da bundan kaçamayacak. Güneybatının Los Angeles, Phoenix, Las Vegas gibi büyük çöl kentleri suyunu Colorado Nehri'nden sağlıyor ve artık bu nehir benim denetimim altında. Suyu kavuşmak için bir dizi barajlardan, göletlerden ve değiştirilmiş nehir yataklarından yararlanıyorlar. Su kaynağı aslında pamuk ipliğine bağlı. En küçük bir engel büyük felaketlere neden olabilir."

"Bir barajı filan mı havaya uçuracaksınız?" diye sordu Francesca paniğe kapılarak.

"Bu kadar kaba bir davranışta bulunamam. Normal su dağıtımı neredeyse kırılma noktasına geldiğinden, kentler özel kaynakları gitgide daha fazla kullanmaya başladılar. Gogstad'ın kukla şirketleri her yerde su sistemlerini satın alıyor. İstedığımız zaman istediğimiz yerde bir musluğu çevirerek susuzluk yaratabiliriz. Sonra da suyu büyük kentler, yüksek teknoloji merkezleri gibi bedelini ödeyecek güce sahip olanlara satabiliriz."

"Bunu ödeyecek gücü olmayanlar ne yapacak?"

"Batı'da eski bir deyiş vardır: 'Parayı görünce su yukarı doğru akar.' Zenginler her zaman bedelini başkalarının ödediği ucuz sudan yararlandılar. Benim planıma göre su artık ucuz olmayacak. Bu ise dünya çapında Avrupa'da, Asya'da, Güney Amerika'da ve Afrika'da da yapacağız. En saf biçimindeki kapitalizm yaşanacak. Su piyasası fiyatını belirleyecek."

"Ama su asla domuz pirzolası gibi alınıp satılan bir nesne değildir."

"Siz yağmur ormanlarında çok uzun bir süre kaldınız. Küreselleşmenin anlamı, iletişim, tarım, besin maddeleri ya da güç kullanımı tekellerinin geliştirilmesinden başka bir şey değildir. Suyu niçin farklı düşünelim? Yeni imzalanan uluslararası anlaşmalara göre hiçbir ülke kendi suyunun sahibi değil artık. Sular daima en yüksek fiyatı önerenlere satılıyor ve Gogstad da hep en yüksek fiyatı ödemeye hazır."

"Binlerce insana su vermeyerek bu piyasadaki çekilmelerine yol açacaksınız. Su alacak parası olmayan ülkelerde açlık ve kaos yaşanacak."

"Kaos bizim dostumuz olacak. Gogstad'ın zayıf düşmüş hükümetleri politik açıdan ele geçirmesinin yolunu açacak. Su konusunda da Darwin kuramlarını uygulayabilirsiniz. Yalnızca güçlü

olanlar kazanır."

Buz mavisi gözler Francesca'nın beynini oyar gibiydi. "Sakın bunu uzun boyumdan dolayı benimle alay etmelerine karşılık yaptığım bir şey olarak düşünmeyin. İş yapmak için en uygun siyasi iklimin oluşması gerektiğine inanan bir iş kadınıyım. Çok yüklü miktarlarda yatırım yaptım. Arkalarında su torbaları çekerek suyu kaynağından müşteriye taşıyacak tanker filosu inşa etmek için milyonlar yatırdım. Bu dakikayı yıllardır bekliyorum. Sizin buluşunuzdan çekindiğim için şimdiye dek hareket etme cesaretini gösteremedim. Benim kurduğum tekeli birkaç hafta içinde yıkabilirdiniz. Artık siz ve anaszyum benim elimde olduğuna göre darbeyi indirebilirim. Birkaç gün içinde ülkenin batısı susuz kalabilir."

"Olanaksız bu!"

"Öyle mi? Göreceğiz bakalım. Colorado Nehri su kaynağı olarak görevini tamamlayınca, planın öteki parçaları yerlerine oturmaya başlayacak. Şirketim dünyanın dörtbir kösesindeki tatlı su kaynaklarını denetim altında tutuyor. Yani musluğu kapatabiliriz. Önce suyu biraz kısacağız ve sonra tümüyle kapatacağız. Eğer şikayet eden olursa, elimizdeki olanaklar çerçevesinde su ürettiğimizi söyleyeceğiz."

Sonuçlarını biliyorsunuz, dedi Francesca sakın bir sesle. "Dünyanın büyük bir kısmını çöle çevirmekten söz ediyorsunuz. Bu korkunç olur."

"Bazıları için evet. Ama dünyanın suyunu elinde tutanlar için değil. İsteddiğimiz fiyatı alabiliriz."

"Umarsız toplumlardan alacaksınız. Kısa zamanda nasıl bir canavar olduğunuz ortaya çıkacak."

"Tam tersine, Gogstad, inşa ettiğim tanker filosuyla Alaska'dan, British Columbia'dan ve Büyük Göller'den suyu dünyanın başka yörelerine taşıyacağını açıklayacak. Gogstad'ın şu güzel tankerleri kıyıya yanaşınca, kahraman gibi karşılanacak."

"Anladığım kadarıyla, çoğu kimsenin hayal edemeyeceği kadar zenginsiniz. Daha fazlasını niçin istiyorsunuz?"

"Uzun vadede dünyanın iyiliği için olacak. Su için savaşların çıkmasını önlemiş olacağım."

"Güç sahibi olarak zorla kabul ettirilen bir Gogstad barışı mı?"

"Her zaman güç gerekemeyebilir. Benim isteğime boyun eğenleri ödüllendirip, karşı çıkanları cezalandıracağım."

"Kuruyup, ölmelerini sağlayacaksınız."

"Gerekirse evet. Tabii siz tuzdan arındırma işleminin bu planın neresine oturduğunu merak ediyorsunuz."

"Çılgın planınıza engel olmasına izin vermeyeceğinizi varsayıyorum."

"Tam tersine, buluşunuz benim planlarımın çok önemli bir parçası. Tankerlerimi sonsuza dek okyanuslarda yüzdürmek istemiyorum. Dünya, kutuplardaki buzullardan suyu taşıyacak bir altyapı inşa ederken, tankerler yalnızca bu süreyi rahatça aşmalarına yardımcı olacak. Çöle dönüşmüş uçsuz bucaksız tarım arazileri büyük çaplı sulama projeleriyle yeniden canlandırılacak."

"Hiçbir ülke bunun bedelini ödeyemez. Uluslar iflas edecektir."

"Onları ucuza satın almak için iyi bir fırsat doğacak demektir. Sonunda Cabrai yöntemini kullanan

tuzdan arındırma fabrikaları kuracağım ama ürettikleri suyu yalnızca ben kontrol edeceğim."

"Tabii yine en yüksek ücreti ödeyene satacaksınız."

"Elbette. Simdi size yeni önerimi açıklayayım. Gereksinim duyduğunuz her şeye sahip olan bir laboratuvara yerleştirileceksiniz."

"Ya reddedersem?"

"0 zaman NUMA'lı dostunuzu Kradzik kardeşlere vereceğim. Çok çabuk ya da çok rahat ölmeyecektir."

"0 masum bir insan. Bu konuyla hic ilgisi yok."

"Yine de gerekirse çekişilmesi düşünülebilen bir çivi diyebilirim."

Francesca bir an düşündü. "Size güvenebileceğimden nasıl emin olabilirim?"

"Bana güvenemezsiniz, Dr. Cabrai. Hiç kimseye güvenmemeniz gerektiğini bilmelisiniz. Ama arkadaşınızın yaşamıyla kıyaslanınca benim için daha değerlisiniz ve bu takası yapmaya her zaman hazırım. İşbirliği yaptığınız sürece, arkadaşınız yaşayacak. Anlaştık mı?"

Bu kadın ve parlak zekâsının karanlık derinliklerinde geliştirdiği planları Francesca'yı tiksindiriyordu. Hiç kuskusuz Brynhild bir megalomanyaktı ve kendisinden önceki örnekler gibi masumların çektiği acılardan etkilenmiyordu.

Francesca benliğinin derinliklerindeki kaynaklar olmadan on yıl boyunca vahşi kafatası avcıları, kan emen yarasarlar, sokan böcekler ve bitkiler arasında yaşayamazdı. İsteddiği zaman en kurnazlar kadar Makyavelce davranabilirdi. Yağmur ormanlarında yaşamak ona avının peşinden giden bir jaguarın sakin vahşiliğini kazandırmıştı. Kurtulduğundan bu yana intikam alma arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Gerçi hatalı düşündüğünü biliyordu, ama sağduyusunu yitirmemesi için bu duygusundan destek alıyordu. Bir an için intikam açlığını bir yana bıraktı. Bu kadının durdurulması gerekiyordu.

Gülümsemesini güçlkle bastırıp başını eğdi ve dokunaklı bir sesle yanıtladı.

"Siz kazandınız. İşlemi geliştirmenize yardım edeceğim."

"Anlaştık. Çalışacağınız yeri göstereyim. Çok etkileneceksiniz."

"İyi olduğundan emin olmak için önce Gamay ile konuşmak istiyorum."

Brynhild dahili konuşma sisteminin düğmesine basınca koyu yeşil üniformalı iki adam görüldü. Kradzik kardeşler olmamaları Francesca'yı sevindirdi.

Dr. Cabrai'ı öteki konuşumza götürün, diye emretti Brynhild. "Sonra tekrar yanıma getirin," diyerek Francesca'ya döndü. "On dakikanız var. Hemen ise başlamanızı istiyorum."

İki yanında nöbetçilerle Francesca karmaşık koridorlardan geçip asansöre bindi ve birkaç kat aşağıya indi. Üzerinde hiçbir işaret bulunmayan bir kapının önünde durdular ve nöbetçilerden biri kilidi aç; mak için tuşlara basarak şifreyi yazdı. Adamlar dışarıda beklerken Francesca küçük, penceresiz odaya girdi. Gamay yatağın kenarında oturuyordu. Çok fazla yumruk yemiş bir boksör gibi sers emiemi ş e benziyordu. Francesca'yı görünce yüzü aydınlandı ve gülümsedi. Yerinden kalkmak istedi ama bacakları bedenini taşılamadığından tekrar oturdu.

Francesca yanına ilişip kolunu omzuna attı. "İyi misin?"

Gamay karmakarışık saçlarını arkaya itti. "Bacaklarım titriyor ama düzeleceğim.

"Ya sen nasılsın?"

"Bana canlandırıcı bir ilaç verdiler. Bir süredir kendimdeyim. Sana yapılan ilacın etkisi de biraz sonra geçecek."

"Paul'e ne olduğundan kimse söz etti mi? Saldırganlar geldiğinde üst kattaydı."

Francesca başını salladı. Gamay korkularını bir yana bırakıp sordu. "Nerede olduğumuz hakkında fikrin var mı?"

"Yok. Ev sahibimiz söylemedi."

"Yani bu rahat oda için teşekkür etmem gereken kişiyle mi konuştun?"

"Adı Brynhild Sigurd. Bizi kaçırınlar onun adamları."

Gamay bir şeyler söylemek istedi ama Francesca dudaklarını büzüp, gözlerini soldan sağa kaldırdı. Gamay hemen anladı. Odayı dinliyorlar ve belki de gözlüyorlardı.

"Yalnızca birkaç dakikam var. Tuzdan arındırma projem konusunda Bayan Sigurd ile işbirliği yapmaya karar verdiğimi bilmeni istedim. Çalışmalar sonuçlanıncaya dek burada kalacağız. Ne kadar süreceğini bilmiyorum."

"Yani bizi kaçırın kişiyle işbirliği mi yapacaksın?"

"Evet," dedi Francesca çenesini inatçı bir tavırla havaya kaldırarak.

"Yaşamımdan on yılı ormanda harcadım. Kazanabileceğim epey yüklü bir para var, ama bunun ötesinde bulduğum yöntemi en düzgün biçimde dünyaya tanıtmaya fırsatını bana Gogstad'ın vereceğini düşünüyorum."

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"Evet, kesinlikle eminim."

Kapı açıldı ve nöbetçilerden biri Francesca'ya işaret etti. Başıyla onayladı ve eğilip Gamay'e sarıldı. Sonra doğrulup acele adımlarla kapıya doğru yürüdü. Tek başına kalan Gamay, neler olup bittiğini düşünmeye başladı. Kısacık bir an göz göze gelince Francesca göz kırpmıştı. Düşmanla işbirliği yaptığını açıklamasının ardında başka şeyler olduğunu sezinlemek Gamay'i rahatlatmıştı ama daha farklı endişeleri de vardı. Yatağa uzanıp gözlerini kapattı. Öncelikle bedenini ve beynini dinlendirmesi gerekiyordu.

Sonra buradan nasıl kaçabileceğini düşünebilirdi.

Bölüm 35

Tahoe Gölü'nün kobalt mavisi sularının yaklaşık yetmiş metre yukarısında, eski tip yuvarlak paraşütleri andıran kırmızıbeyaz kubbenin altında bir adam uçuyordu. Arkaya yatabilen Skyrider koltuğu aşağıdaki tekneye bağlıydı.

Austin elindeki telsize konuştu. "Bir kez daha geçelim Joe."

Zavala arkadaşının talimatını duyduğunu göstermek için elini salladı ve ParaNautique vinç tekneyi gölün Kaliforniya tarafındaki kıyısına doğru geniş bir kavisle ağır ağır döndürdü. Bu manevra sırasında Austin gölü panoramik olarak gördü. Kaliforniya-Nevada sınırındaki Tahoe Gölü, Sierra Nevada dağları arasında Reno kentinin yaklaşık otuz beş kilometre güneybatısında idi. Kış aylarında tepeleri karlı dağlarla çevrili göl, Amerika'daki en büyük dağ gölüydü. Deniz seviyesinden bir buçuk kilometre yüksekteydi ve sularının derinliği yaklaşık altı yüz metreydi. Dünyanın derinliklerindeki güçlerin oluşturduğu bir fay çukurunda yatan gölün uzunluğu otuz üç, genişliği ise on sekiz kilometre kadardı. Beş yüz yirmi kilometrekare yüzeyinin üçte ikisi Kaliforniya eyaletinin sınırları içinde kalıyordu. Kuzeyde suları Truckee Nehri'ne boşalırken, güneyde ise sınır çizgisinde yükselen kumarhanelere doğru uzanıyordu. Gölü keşfeden ilk beyaz olan John C. Freemont bir araştırma göreviyle buraya gelişmişti ve Washoe Kızılderilileri'nin 'Çok su' anlamındaki kullandıkları Daow adı İngilizce konuşanlara Tahoe gibi geldiğinden bu isim kullanılmaya başlamıştı.

Göl kıyısında belirli bir noktanın üzerinden uçarken Austin dikkatini kıyı şeridiyle gerisindeki karanlık ormana verip, resmini adeta beynine kazımaya çalışıyordu. Hafızasına güvenemediğinden kamera kullanmak isterdi ama Gogstad binalarına böylesine yakın uçarken, dikkatle gözleneceğini de düşünmüştü.

Kamerayı istenmeyen bir yöne çevirmek gibi göstereceği gereksiz bir ilgi yüzünden, aşağıda alarm zilleri çalabilirdi.

Sahildeki kayalardan göle doğru uzanan iskelenin üzerinden geçti. İskeleyle bir motorlu tekne bağlıydı. Kayıkhane ya da depo olduğunu varsaydığı binanın ardından siyah kayalar dimdik yükseliyor ve sık ağaçların yer aldığı düzlükte son buluyordu. Sahilden birkaç metre içeride ormanlık arazi bir kez daha yükseliyordu. Yüksek ağaçların arasından güçlükle seçilebilen dik çatılar ve kuleler Grimm'in masallarındaki şatoları anımsatıyordu. Ani bir hareketlilik dikkatini çekti. Koyu renk giysili birkaç adam iskelenin ucuna doğru koşuyordu.

Ayrıntıları göremeyecek kadar yüksekteydi, ama gölün üzerinde paraşütle uçarken çekilmiş resimlerinin Gogstad aile albümüne girmesi hiç de şaşırtıcı olmazdı.

Zavala'nın teknesi bir mil daha güneye doğru ilerlerken iskele geride kaldı.

Görüş mesafesinden çıkınca, kendisini indirmesi için işaret etti. Vinç tekne, küçük bir oğlanın uçurtmasını toplaması gibi onu ağır ağır aşağıya çekti ve koltuğu suya değdi. Suyun altına kadar inmesine yol açan eski tip koltukları kullanmadığına Austin memnundu.

İlgine bir şeyler gördün mü? diye sordu tekneye çıkmasına yardım eden Zavala.

Demek istediğin buysa, kapının önünde 'hoş geldiniz' yazan bir paspas yok.

Ama galiba iskelede bir karşılama komitesi gördüm.

"İkinci kez üstlerinden uçarken ortaya çıktılar. Sıkı güvenlik önlemleri konusunda haklıydık."

Yerleşim yerinin çok sıkı korunacağını düşünerek gizlice içeri girmeye çalışmanın anlamsız olacağına karar vermişlerdi. Açıkça yapılan bir hareketin en az dikkati çeken olduğu varsayımından hareketle NUMA kimlikleri ve bir deste banknotla vinç tekneyi birkaç saatliğine ödünç almışlardı. Kumarhanelere çok yakın olduklarından mafyayı araştırdıkları konusundaki yaptıkları imalar kolayca inanılır gibiydi. Tekneyle paraşütün sahibi bir haftada kazandığından daha fazla para teklif edilince, isler de pek yoğun olmadığından isteklerini yerine getirmişti. Zavala'yla birlikte paraşütü ve koltuğu yerleştirdikten sonra Austin su geçirmeyen torbadan bir resim defteriyle kalem çıkardı. Pekiyi bir ressam olmadığı için özür dileyerek havadan gördüklerini çizmeye başladı. Yaeger'in bulduğu uydu fotoğraflarıyla kendi çizimlerini karşılaştırdı. Yamacın üstünde, iskeleden yükselen merdiven bir yaya yoluna dönüşüyor ve gitgide genişleyerek binalara doğru gidiyordu.

Anayoldan ayrılan başka bir yol da helikopter pistine ulaşıyordu. "Göle bakan cepheden yapılacak bir saldırı söz konusu olamaz."

"Hayal kırıklığına uğradığımı söyleyemem. Alaska'daki silahlı çatışmayı daha unutmadım, dedi Zavala. "Suyun altını görebileceğimi umut etmiştim. Eski günlerde göl kristal kadar berraktı ama kıyılarındaki yapılanma nedeniyle yosunlar suyu bulanıklaştırmış." Zavala başka bir fotoğrafı inceliyordu. NUMA merkezindeki strateji toplantısından sonra Austin, Tahoe Gölü'nün uzay fotoğraflarını istemişti. Resimde su ısısının değişimleri renklerle belirtilmişti. Gölün neredeyse tamamı mavi olarak gösterilirken batı kıyısında belirli bir nokta yüksek ısıya işaret eden kırmızıya dönüşmüştü. Sıcak su neredeyse Gogstad iskelesinin tam altındaydı. Baja Yarımadası'nın açığındaki ısı yayılımına benziyordu.

Resimler yalan söylemez, dedi Zavala. "Bir sıcak su kaynağı bulunma olasılığı her zaman vardır."

Austin kaşlarını çattı. "Diyelim ki haklısın, Baja'da olduğu gibi burada da suyun altında bir yapı var. Bir noktayı anlamıyorum. Tuzdan arındırma işleminden söz ediyoruz. Bu gölün suyu ise tatlı."

"Haklısın anlamsız gibi geliyor. Ama bundan emin olmanın bir tek yolu var. Hadi geri dönüp bizim pakedin gelip gelmediğine bakalım."

Mavi suların üzerinde kayıp marinaya ulaştılar. Parmak gibi uzanan iskelenin ucunda ince uzun biri duruyordu. Yaraları henüz tekne sarsıntısına dayanınsına izin vermediğinden Paul sahilde kalmıştı. İskeleyle yanaşınca attıkları halatı sağlam eliyle kavrayıp bağladı.

"Paketiniz geldi," dedi Paul. "Otoparkta duruyor." "Çok hızlı hareket etmişler," dedi Austin. "Gel gidip bakalım."

Zavala'yla birlikte park yerine doğru yürümeye başladılar.

"Bekleyin," diye seslendi Paul.

Austin gelen malzemeyi görmek için sabırsızlanıyordu. "Daha sonra anlatırız sana," dedi arkaya dönüp bakarak.

Paul basını salladı. "Sizi uyardıma çalışmadığımı sakın söylemeyin."

Geniş treyler bir kenara çekilmişti. Üzerindeki yük ard arda duran iki araba biçimindeydi. Koyu renk plastik sarı nesneyi incelemek üzere yaklaşırken treylerin kapısı acildi ve tanıdık biri aşağıya atladı. Sea Robin'in kaptanı Jim Contos geniş bir gülüşle yanlarına geldi. "Oh... oh," dedi Zavala.

“Jim, bu ne güzel bir sürpriz,” dedi Austin.

“Neler oluyor Kurt?” Gülüşü kaybolmuştu.

“Acil durum Jim.”

"Tam denizde deneme yaparken Rudi Gunn arayıp SeaBus'ı çok acele Tahoe Gölü'ne götürmemi söyleyince acil bir durum olduğunu anlamıştım. Kimin karşılayacağını görmek için San Diego'dan buraya kadar geldim. Austin yakındaki piknik masasını gösterdi ve oturup çizimleri, fotoğrafları inceleyerek durum değerlendirmesi yaptılar. Contos sesini çıkarmadı, ama duyduğu her ayrıntıyla koyu renk yüzü biraz daha karardı.

“İşte böyle,” dedi Austin. "Oraya ulaşmak için bir tek yol olduğunu anlayınca, buraya en yakın sualtı taşıtının gönderilmesini istedik. Bu da senin deneme yaptığın araç oldu ne yazık ki."

“Niçin Kör Oyuncu Blöfü yapıyorsunuz?” dedi Contos, soğuk savaş sırasındaki sualtı operasyonlarını anımsatarak. "Niye doğruca içeri girmiyorsunuz?"

"Öncelikle burası Fort Knox'dan daha sıkı korunuyor. Araziyi çevreleyen dikenli tellerin alarm sistemi, üzerine doğru soluşunu verdiği anda zilleri çaldırarak kadar hassas. Sürekli dolaşan nöbetçiler var. Araziye girip çıkmak için bir tek yol var. Sık ormanın içinden geçtiği gibi, çok sıkı korunuyor. Ağır silahlarla donatıp Özel Timi göndersen bile, içlerinden birilerinin canı yanabilir. Ayrıca eğer varsayımlarımızda yanılıyorsak, kadınlar burada değilse ve bu tel örgülerin ardındaki yasal bir iş yapıyorlarsa, ne olacak?"

“Ama böyle olduğunu sanmıyorsun, di mi?”

“Hayır sanmıyorum.”

Contos gölde dolaşan yelkenlilere baktı ve masaya gelen Paul'e döndü. "Karının orada olduğunu mu düşünüyorsun?"

“Evet. Ve onu dışarı çıkarmaya kararlıyım.”

Paul'ün askıdaki koluna baktı Contos. "Başka birinin yardımına da ihtiyacınız var diyebilirim. Üstelik SeaBus'ı dostların tek başına indiremez."

“Onu ben dizayn ettim,” dedi Zavala.

"Bunu biliyorum ama test eden sen değilsin ve bu nedenle bazı garipliklerini bilmiyorsun. Örneğin akünün altı saat dayanacağı söyleniyor ama dört saati ancak buluyor. Dediğinize göre gideceğiniz yer buradan epey uzak. Denize indireceğiniz noktaya kadar nasıl götüreceğinizi hesapladınız mı?"

Austin ile Zavala gülürek bakıştılar. "Doğrusunu istersen, bir adrese teslim sistemi geliştirdik," dedi Austin. "Görmek ister misin?"

Contos başını salladı ve masadan kalkıp iskeleye doğru yürüdüler. Suya yaklaşırken Contos'un şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. NUMA'nın sanat harikası sayılabilecek malzemelerini düşündüğünden, üstünde vinci bulunan yüksek teknoloji ürünü bir tekne göreceğini umuyordu. Böyle bir şey yoktu.

“Teslim sisteminiz nerede?” diye sordu Contos.

“Galiba geliyor,” dedi Austin.

Contos göle doğru baktı ve yandan çarklı eski tip gemiyi görünce gözleri faltaşı gibi acildi. Kırmızı, beyaz, mavi boyalı tekne rüzgârda uçuşan bayraklarla süslenmişti.

“Dalga geçiyorsunuz,” dedi Contos. "SeaBus'ı suya bu nesneden mi indireceksiniz? Suyun üzerinde gezen bir düğün pastasına benziyor."

"Çok süslü. Bu ihtiyar kız her gün gölü boydan boya dolaşıyor, artık kimse dönüp ona bakmıyor. Gizli bir operasyon için Çok iyi bir kılıf değil mi Joe?"

“Üstelik harika bir kahvaltı servisi olduğunu da duymuştum,” dedi Zavala ciddi bir ifadeyle. Contos şaşkınlıkla yaklaşan gemiye baktı ve ani bir hareketle otoparka doğru yürümeye başladı. "Hey kaptan nereye gidiyorsun?" diye seslendi Austin.

“Treylere, banjomu alıp geleceğim.”

Bölüm 36

Viking gemisinin güvertesinde duran Francesca yukarı dönük zarif burnuna, uzayıp giden çizgilerine, boyalı dörtgen yelkenine baktı. Kalın ahşap kaplamalarına ve yekpare omurgasına karsın son derece narin görünüyordu. Kemerli çatısı, alev alev yanan meşaleleri, yüksek taş duvarları Ortaçağ silahlarıyla bezenmiş odaya bakınca bu kadar güzel bir geminin böylesine çirkin ve garip bir yere niçin yerleştirildiğini merak etti. Yelkenin yanında duran Brynhild, Francesca'nın sessizliğini beğeni olarak algıladı.

"Bir başyapıt değil mi? İki bin yıl kadar önce bu gemiyi inşa ettiklerinde İskandinavlar skuta adını vermişlerdi. Gerçi en büyüğü değildi ama en hızlısıydı. Meşe kaplamalarından üstüğü yerine kullanılan iğrilmis inek kıllarına kadar tüm ayrıntılarıyla kopyasını yaptırdım. Boyu yirmi beş metreden fazla, eni ise beş buçuk metre. Orijinali Norveç'de Oslo'da bulunuyor. Daha önce yapılan bir kopyası Atlantik Okyanusu'nu geçmişti. Bu gemiyi inşa ettirip buraya yerleştirmek için bunca zahmete niçin girdiğimi düşünürsünüz herhalde."

"Bazıları eski pul koleksiyonu yapar, bazıları antika arabalar biriktirir. Herkesin zevki farklıdır."

"Bunun nedeni yalnızca bir koleksiyoncu kaprisi değil." Brynhild yanına gelince, Francesca yakınlıktan dolayı ürperdi. Gerçi kadının tepesinden bakan bedeni çok güçlüydü ama yaydığı kötülük fiziksel boyutun ötesine geçer gibiydi. Elini uzatıp çakan bir yıldırımın gücünü alabilecek gibi görünüyordu. "Viking ruhunu canlandırdığı için bu gemiyi şirketlerimin bir simgesi olarak gördüm. Zamanında istediklerini elde etmesini bilenler bununla yelken açmıştı. Sık sık buraya ilham almak için gelirim. Sizin için de öyle olacak Dr. Cabrai. Hadi gelin size çalışacağınız yeri göstereyim."

Gamay'i ziyaret ettikten sonra Francesca tekrar Brynhild'in kartal yuvasına götürülmüştü. Birlikte karmaşık koridorlardan geçerken Francesca kendini bir yolcu gemisinde dolaşır gibi hissetmişti. Yanlarında nöbetçi yoktu ama kaçmak aklına bile gelmemişti. Olanaksız gibi görünmesine karsın bu dev kadını alt etse bile, bir dakika içinde kendisini yok edebilirlerdi. Üstelik nöbetçilerin çok da uzakta olmadıklarından emindi. Bindikleri asansör soluk kesen bir hızla aşağıya indi. Kapının açıldığı yerde tek ray üzerinde hareket eden küçük bir vagon vardı. Brynhild ona ön tarafa geçmesini işaret edip, arkada kendisi için özel olarak yapılan koltuğa oturdu. Vagon içine binenlerin ağırlıyla çalışıyordu.

Işıklandırılmış bir tünelden geçtiler. Neredeyse kontrolden çıkacakmış gibi hızlandığı anda bilgisayarlar bir anda hızını düşürdü ve biraz önce çıktıkları odaya benzeyen bir yerde durdular.

Bu odadaki asansörün saydam plastik dış duvarları yumurtayı andırıyordu. Normal boyda dört kişinin oturacağı koltuklar vardı. Kapı kapandı, asansör karanlığın içine daldı ve derin maviliklere doğru inmeye başladı. Saydam duvarlarda ışık ve gölge oyunlarını izleyen Francesca suyun altına doğru gittiklerini fark etti.

Mavilik gitgide karardı ve sonunda sanki bir projektörün aydınlattığı yere vardılar.

Kapı açılıp dışarı çıkınca Francesca gözlerine inanamadı. Parlak ışıklarla aydınlatılmış, yuvarlak bir odaya gelmişlerdi. Tavanı da yarım daire biçiminde yükseliyordu. İcerisi kaim borular, kablolar ve çeşitli boyutlarda tanklarla dolu olduğundan, büyüklüğünü tahmin etmek oldukça zordu. Bir düzine kadar beyaz önlüklü teknisyen sessizce tankların arasında dolaşıyor, bilgisayar ekranlarına bakıyordu.

“Evet, ne düşünüyorsunuz?” dedi Brynhild gurur dolu bir sesle, inanılmaz bir yer. Sesindeki hayranlık gerçektir. "Neredeyiz biz, denizin altında mı?"

Dev kadın gülümsedi. "İşte burada çalışacaksınız. Gelin sizi gezdireyim."

Francesca'nın bilimsel beyni ilk görünüşteki karmaşada bir anlam çıkardı.

Gerçi borular çok çeşitli açılara dağılıyordu, ama bu çılgınlığın ardında bilime dayalı bir düzen olduğu belliydi. Üstelik hepsi sonunda odanın ortasında birleşiyordu.

Bunlar çekirdek maddeyi etkileyen çeşitli koşulları denetliyor, dedi Brynhild bir kontrol panelindeki yanıp sönen ışıkları işaret ederek. "Suyun altındaki bu yapı dört ayak üzerine oturtuldu. Ayakların ikisinden su içeri girerken, diğer ikisinden dışarı çıkıyor. Bir tatlı su ortamında bulunduğumuzdan içeri aldığımız suya önce su tanklardaki tuzu ve deniz minerallerini katıyoruz. Gerçek deniz suyundan hiç farkı kalmıyor."

Odanın ortasındaki üç metre yüksekliğinde, yedi metre çapındaki silindir tanka doğru yürüdüler.

“Bunun içinde anasazyum olmalı,” dedi Francesca.

"Doğru bildiniz." Francesca göstergeleri inceledi. "Soğutma, elektrik akımı, ısı denetimi Çok iyi."

“Çok yaklaştınız.”

"Anasazyuma yüksek ısı, soğutma ve elektrik akımı uyguladık ama pek fazla başarılı olamadık."

“Hiç şaşırmadım. Ses unsuru eksik.”

“Elbette. Ses titreşimleri.”

"Doğru yoldasınız ama eğer bu madde öteki etmenlerle birlikte belirli bir ses dalgasının etkisine bırakılmazsa, işlem yürümez. Sanki bir yaylı çalgılar dördlüsünden çelloyu çıkarmak gibi düşünün."

“Çok zekice. Bu tekniğe nasıl ulaştınız?”

"Alışılmışın dışında düşünmeye yönlenerek. Bildiğiniz gibi bundan önce tuzdan arındırmanın yalnızca üç farklı yöntemi kullanılıyordu. Elektrodializ ve ters osmoz yöntemlerinde tuzu ayırmak için elektrik verilen su zar katmanından geçiriliyordu. Üçüncü yöntem olan distilasyonda ise güneşin etkisiyle deniz suyunun buharlaşması gibi su buharlaştırılıyordu. Her üçü de büyük çapta enerji gerektirdiğinden, tuzdan arındırma işleminin uygulanması zordu. Benim yöntemim suyun moleküler ve atomik yapısını değiştiriyor. İşlem sırasında enerji yaratılıyor ve kendi kendini geçindiriyor. Tüm güçlerin birleşmesi doğru ölçülerde olmak zorunda. Kıl payı şaşma bile işlemin yürümesine engel olur."

"Artık burasını gördüğünüze göre, kendi yöntemenizi uygulayabilmeniz ne kadar sürer dersiniz?"

Francesca omzunu silkti. "Bir hafta."

“Üç gün,” dedi Brynhild.

“Zaman niçin kısıtlı?”

"Gogstad yönetim kurulu burada toplanacak. Dünyanın dörtbir köşesinden insanları çağıracağım. Onlara sizin yöntemenizi göstermek istiyorum. Bunu gördükten sonra hepsi evlerine gidecek ve büyük planımızı uygulamaya başlayacağız."

Francesca düşündü "Aslında yirmi dört saat içinde islerlik Pazarlık yapacak konumda değilsiniz.

"Farkındayım. Ama elinizdeki rehineyi bırakmanızı istiyorum. Ona ilaç verilmişti. Nerede olduğunu ya da buraya nasıl geldiğini bilmiyor. Sizi tanımadığı için başınıza dert açamaz. Bu sistemi işletmemi sağlamak için onu rehine olarak tutuyorsunuz. İşlem tamamlanınca, ona gereksiniminiz kalmayacak."

"Anlaştık," dedi Brynhild. "Siz bana tuzdan arındırılmış su örneğini gösterdiğiniz anda onu serbest bırakacağım. "

"Sözünüzü tutacağınızın bir garantisi var mı?"

"Hayır yok ama sizin de başka seçeneğiniz yok."

Francesca basını salladı. "Bazı gereçlere ihtiyacım var ve sorgusuz sualsiz yardım edilmesini istiyorum."

Ne isterseniz yerine getirilecek, dedi Brynhild ve teknisyenleri çağırdı. "Dr.Cabrai'ın dediği her şey yapılacak, anlaşıldı mı?" Bir emir daha verince başka bir teknisyen elinde eski bir alüminyum çantayla yaklaştı. Brynhild çantayı adamdan alıp Francesca'ya uzattı. "Sanırım bu sizin. Dostlarınızın evinde bulduk. Şimdi gitmeliyim. Deney yapacağınız zaman beni çağırın."

Francesca yönteminin modelini taşıyan çantasını sevgiyle okşarken Brynhild asansöre doğru uzaklaştı. Birkaç dakika sonra kulenin tepesindeki odasında idi.

Yarı yoldayken çağırdığı Kradzik kardeşler onu odasında bekliyordu.

"Bunca yıllık bekleyişten ve hayal kırıklıklarından sonra Cabrai yönteminin bir süre sonra elimizde olacağını açıklamak istiyorum, dedi zafer dolu bir sesle."

"Ne zaman?" diye sordu ikizlerden biri.

"Yirmi dört saat içinde çalışır duruma gelecek."

"Hayır," dedi öteki ikiz, ışıklar metal dişlerinde parlarken. "Oynamak için şu kadını bize vermene daha ne kadar var?"

Brynhild bunu tahmin etmeliydi. İkizler işkence yapmak ve cinayet işlemek için programlanmış bilgisayarlar gibiydiler. Bulduğu yöntemi hayata geçirdikten sonra Francesca'nın yaşamını sürdürmesine izin vermeye niyetli değildi. Haince düşüncelerinin bir nedeni Francesca'nın güzelliği ve bilimsel üstünlüğüydü. Bir nedeni de kindarlığıydı. Brezilyalı kadın zamanını ve parasını boşa harcamasına neden olmuştu. Gamay'e karşı ise özel bir düşmanlığı yoktu. Yalnızca işlerini yarım bırakmak istemezdi. Gülümserken, odanın soğukluğunu on derece daha düşürdü. "Yakında."

Bölüm 37

Gece nöbetçisi Valhalla iskelesinin ucunda sigarasını içerken, yerini alacak arkadaşı yaklaştı ve raporunu istedi. İriyarı eski denizci gözlerini kısarak güneşin parladığı göle bakıp izmaritini suya attı. "Kıçına tekme atma yarısındaki tek bacaklı bir adam kadar yoğun bir geceydi," dedi sözcükleri uzatan Alabama aksanıyla. "Gece boyunca helikopterin biri gitti, biri geldi."

Eski bir Yeşil Bere birliği mensubu olan nöbetçi yaklaşan helikoptere baktı.

"Galiba başka konuklar da geliyor."

"Neler oluyor?" diye sordu Alabamalı. "Geceleri çalışıp, gündüzleri uyuyunca pek bir şey duyamıyorum."

"Toplantı için bazı önemli adamlar geliyor. Tam kadro çalışıyoruz ve güvenlik önlemleri sıkılaştırıldı. Göle doğru bakarak devam etti. "Yine Tahoe Queen tam zamanında geliyor."

Dürbününü kaldırıp gölün kuzey kıyısına doğru giden yandan çarklı gemiye baktı.

Tahoe Queen adeta Showboat dizisinden fırlamış gibiydi. Vanilyalı krema gibi beyaza boyanmış gövdesinde birinci ve ikinci kat güvertelerini ayıran mavi bir çizgi vardı. İki uzun bacası ön taraftalıydı. Gölün durgun suyunda dönüp gemiyi yürüten çarkları kıpkırmızıydı. Üst güvertenin korkuluğuna asılmış kırmızı, beyaz ve mavi flamalarla bayraklar rüzgârda dalgalanıyordu.

"Hımm," dedi nöbetçi güverteyi izlerken. "Bugün pek fazla turist yok."

Eğer bir gün önce paraşütün altından kendisini izleyen mercan yeşili gözlerin yine üzerinde olduğunu bilseydi, herhalde bu kadar soğukkanlı davranamazdı. Üst güvertede bir puro kutusu gibi uzanan kaptan köprüsünde duran Austin nöbetçileri inceliyordu. Adamlar silahlıydı ama gevşek duruşları can sıkıntısı içinde olduklarını gösteriyordu.

Dümenin basındaki Emerald Körfezi'nden gelme, deneyimli göl kaptanı sordu.

"Geminin hızını biraz azaltayım mı?"

Yandan çarklı, hızdan çok rahatlık sağlamak için inşa edilmiş, son derece şirin bir yanılığ gibiydi. Biraz daha yavaşlarsa, herhalde durur diye düşündü Austin.

"Aynı hızla devam edin kaptan. Bizimkini denize indirmek sorun olmayacak."

İskeleye tekrar bakınca nöbetçilerden birinin ayrıldığını, ötekinin de bir ağaç gölgesine sığındığını fark etti ve biraz kestireceğini umut etti.

Austin kaptana elini uzattı. "İşbirliğiniz için çok teşekkür ederiz kaptan. Umarım geminizi son anda kiralarak her zamanki müşterilerinizi hayal kırıklığına uğratmadık."

"Kimin bindiğine dikkat bile etmeden şu ihtiyar kızı oradan oraya götürüyorum. Ayrıca günlük tura çıkanlara oranla bugünkü gezi daha heyecan verici."

Kaptanın heyecanının da bir bedeli vardı tabii. Gemi işletmesi günlük kazancını yitirmek istemediğinden, cüzdanlar açılmış ve resmi bir iş için kiralanacağı konusunda Washington'dan çeşitli telefonlar gelmişti.

Sizi mutlu ettiğimize sevindim, dedi Austin. "Gitmek zorundayım. Bizi bıraktıktan sonra yolunuza

devam edin."

"Nasıl geri döneceksiniz?"

"Biz de bunun üzerinde çalışıyoruz," dedi Austin gülerek.

Austin kaptan köprüsünden çıkıp, en alt güvertedeki geniş salona indi. Sıradan bir gün olsaydı salonun içi harika manzarayı izleyerek yiyip içen turistlerle dolu olacaktı. Şimdiyse Paul ile Zavala'dan baskası yoktu. Zavala daha önceden kapüşonlu siyah dalgıç giysisini giymişti, Paul de elindeki listeyi kontrol ediyordu. Austin zaman yitirmeden giysisini üzerine geçirdi ve Zavala ile birlikte geminin yan tarafında, yolcuların inip bindiği açıklığa doğru yürüdüler.

Eğer arka çarkın üzerine ahşap bir platform yerleştirilmemiş olsaydı doğruca göle düşeceklerdi. Dayanıklı naylondan yapılmış dubaların ve gemi kurtarma tüplerinin üzerinde duran platform tonlarca ağırlığı taşıyabilecek güçteydi. Her şeyi sabahleyin alelacele bir araya getirilmişti ve platformda duran Contos büyük bir hata yapıp yapmadıklarını kontrol ediyordu.

"Nasıl görünüyor?" diye sordu Austin.

"Huckleberry Finn'in Mississippi Nehri'nde kullandığı gemi kadar güzel değil," dedi Contos başını sallayarak. "Ama yine de iş görür."

"İnşaat yeteneğimizi onayladığın için teşekkürler," dedi Zavala.

"Bana bakın beyler, lütfen SeaBus'ı kaybetmemeye çalışın. Üzerinde deney yapacak bir şey olmayınca deney programını sürdürmek çok zor, dedi Contos platformdan inerken."

Üzerindeki koruyucu kılıftan çıkınca SeaBus, şişko plastik bir salama benzemisti. Florida'daki turist gezdiren denizaltıdan yola çıkılarak orta derinlikteki sularda yapılacak çalışmalar sonrasında elemanları taşımak amacıyla inşa edilmişti. Saydam gövdesi altı yolcuyla birlikte eşyalarını taşıyacak kapasiteye sahipti. Gövdenin üzerine oturduğu yuvarlak kızaklarda safra, dengeleyici ağırlıklar ve iticiler vardı. Yanlarında da ekstra safra ve hava tankları bulunuyordu. Dışındaki gereçler gövdeye sağlam bir yuvarlak çerçeveye tutturulmuştu. İki kişilik kokpit ön taraftaydı. Arka tarafında ise teknenin elektrik, hidrolik ve mekanik kalbiyle, suyun içindeyken dalgıçların girip çıkmalarını sağlayan bölme bulunuyordu.

Paul çarkın üzerinden kafasını uzattı. "Hedefe yaklaşıyoruz," dedi saatine bakarak. "Dalışa üç dakika var."

"Her an hazırız, dedi Austin. "Ya sen nasılsın Paul?"

"Bomba gibiyim," dedi çarpık gülümsemesiyle.

Aslında pek de iyi sayılmazdı. Vurdumduymaz Yankee görünümüne karşın, Gamay için endişeleniyor ve bu göreve katılmak için can atıyordu, ama askıdaki koluyla onlara ayak bağı olacağını da biliyordu. Austin sakin ve sağduyulu birinin, bir terslik olursa, orduları çağırmak için suyun üzerinde kalmasının daha doğru olacağını söylerek onu ikna etmişti. Sualtı aracını treylerden indirip platforma yüklemek için bir vinç getirilmiş ve yandan çarklı gemi, liman bölgesi kalabalıklaşmadan yola çıkmıştı.

Her günkü yolculuk saatine uyması için sahilden uzak bir noktada beklemişlerdi.

Üzerindeki ağır yüke karşın platform dalgalarla birlikte sallanıyordu ve arka tarafındaki naylon

dubaların yanında duran Austin ile Zavala sarsıntıdan düşmemek için dikkatli davranıyorlardı. İşaret verilince dalgıç bıçaklarıyla naylon dubaları deldiler. İçlerindeki hava tıslayarak boşalıp aracın arka kısmı suya gömülünce, SeaBus'ı bağlayan ipleri çözdüler ve arka kapaktan içeri girip kokpite yerleştiler.

Platformun ön tarafı havaya doğru kalktı ve torbalar boşalınca tekrar düzelişmeye başladı. Böylesine gelişmiş bir sualtı aracı için oldukça ilkel bir dalış sistemi hazırlanmıştı ama işe yaradığı görülüyordu. Platform suya girip, gemiyle birlikte ilerlerken SeaBus yüzeyde kaldı. Yandan çarklarının arkasındaki köpüklerde biraz dans etti ve dalgaların arasına gömülmeye başladı. Dibe doğru inerken suyun rengi mavimsiyahya dönüştü.

Austin safraları ayarlayınca on altı metre derinlikte kaldılar. Zavala gaz kolunu itip burnunu sahile çevirince aküyle çalışan motorların vızıltısı duyuldu. Aracın yuvarlak burnuna karşı gelen bir akıntı olmadığından, on deniz mili hızla ilerleyebildikleri için şanslı sayılırlardı. Yarım saat içinde karaya kadar bes millik mesafeyi alabildiler. Zavala aracı yönetirken Austin de sonar ekranını inceliyordu. Kıyıda kayalık yüzey otuz metreden fazla dümdüz aşağıya iniyor ve geniş bir raf gibi göle doğru uzanıyordu. Sonarın ekranında iskelenin tam altında bu çıkıntının üzerine yerleşmiş büyük bir cismin varlığı belirdi.

Birkaç dakika sonra yukarı doğru bakınca aydınlatmayla ışıldayan iskeleyi ve taşıyıcı dubaları gördüler. Austin ilk izlenimlerinin doğru olduğunu ve nöbetçinin, suyun içindeki aracın yaratacağı dalgaları fark etmeyecek kadar can sıkıntısına kapıldığını umuyordu. Austin radarla ve çıplak gözle yaptığı araştırmaları sürdürürken, Zavala SeaBus'ı ağır ağır aşağıya doğru indirdi.

“Düzeltil. Çabuk,” dedi Austin.

Zavala hemen harekete geçti ve sualtı aracı aç bir köpekbalığı gibi olduğu yerde döndü.

“Kaya çıkıntısına Çok mu yaklaştık?”

“Tam olarak değil. Biraz geri çekilip on beş metre daha alçalalım.”

SeaBus kıyıdan uzaklaştı ve burnunu kaya çıkıntısına çevirdi.

“Madre de Dios,” dedi Zavala. “Son gördüğümde Astrodome hala Teksas'daydı.”

Bu nesnenin içinde Dallas'lı kovboy kızları bulacağını hiç sanmam. “Baja'da patlamayla yok olan nesneye benziyor. İtiraf etmek istemiyorum ama her zamanki gibi haklısın.”

“Yalnızca sanslıyım.”

“Ne kadar sansın olduğunu bilmiyorum. Şu nesnenin içine girmek zorundayız.”

“Niçin hemen yapmıyoruz? Önce altına bir bakalım derim.”

Zavala başını sallayarak gaz kolunu çekti ve SeaBus suyun içindeki yapının altına doğru süzüldü. Mat bir ısıklı yansıtıcı yüzeyi, yeşil saydam bir maddeden yapılmıştı. Zavala'nin abartmasına karşın, bu yapının toprak üzerinde bile bir mühendislik harikası gibi görüneceği kesindi. Tıpkı Baja'da olduğu gibi buradaki de dış çevresindeki dört silindir biçimi ayağın üzerinde duruyordu.

Dışardaki ayaklarda kapaklar var, dedi Austin. “Herhalde Meksika'dakinde olduğu gibi burada da suyu alıp vermek için kullanılıyor.”

Zavala aracı yapının tam ortasındaki beşinci ayağa yaklaştırdı ve ikiz projektörlerini yaktı.

"Burada kapak yok. Şu nedir acaba?" Biraz daha yaklaşıncaya silindir biçimi ayağın bir tarafında ovalimsi bir girinti göze çarptı. "Bir kapıya benziyor ama önünde hoş geldiniz diyen bir paspas yok."

Belki koymayı unutmuşlardır, dedi Austin. "Niçin aracımızı park edip, komşu ziyaretine gitmiyoruz?"

Zavala aracı destek ayağının yanına indirdi ve oksijen tüpleriyle suyun içinde iletişim kuracakları kulaklıklarını taktılar. Austin su geçirmez torbaya büyük Bowen silahını, yedek şarjörü ve Zavala'nın Alaska'da yitirdiği makineli tüfeğin yerine .9 mm'lik bir Glock yerleştirdi.

Austin sualtı aracının çıkış odasına girip, içeri su bastı ve dış kapağı açtı.

Birkaç dakika sonra Zavala da yanındaydı. Destek ayağa yüzüp kapının iki yanındaki kulplara futundular. Sağ taraftaki panelde biri kırmızı, biri yeşil iki büyük düğme vardı. Yeşil düğmenin ışığı parlıyordu.

Bir an durakladılar. "Belki alarm sistemi çalışıyordur," dedi Zavala arkadaşının düşüncesini de yansıtarak.

"Ben du bunu düşünüyordum. Ama niçin alarm yerleştirdiniz? Bu mahallede pek hırsız filan dolaşmaz herhalde."

"Başka seçeneğimiz yok," dedi Zavala. "Bas düğmeye."

Austin ışığı yanan düğmeye bastı ve eğer bir alarm çaldıysa bile duymadılar.

Silindir ayağın bir bölümü esneyen bir ağız gibi açıldı. Önce Zavala içeri doğru süzüldü ve Austin onu izledi. Bir şapka kutusunu andıran odaya girmişlerdi.

Tavandan aşağıya metal bir merdiven sarkıyordu. Duvarda kapıyı açtıkları düğmenin esi vardı. Austin yine ışığı parlayan yeşil düğmeye basarken silahların bulunduğu torbayı düşürdü ve torba hava odasının küçük deliğinden aşağıya kayıp gitti.

"Boş ver," dedi Zavala'nın sormadığı soruya yanıt olarak. "Zamanımız yok."

Dış kapı kapanınca içeride ışıklar yandı. Odanın suyu çabucak boşaldı ve tepede yuvarlak bir kapak açıldı. Şimdilik varlıkları saptanmamıştı. Uzaklardan gelen makine uğultuları dışında başka bir ses yoktu. Austin merdiveni tırmanıp kafasını delikten yukarı çıkardı. Daha büyük yuvarlak bir odada buldular kendilerini. Duvarda bir sürü koyu yeşil dalgıç giysisi asılıydı. Oksijen tüpleri raflara sıralanmıştı. Büyük bir dolabın içinde özel aletler görülüyordu.

Austin kulaklığını, maskesini, tüpünü çıkarıp uzun saplı sert çelik kılı bir fırçaya uzandı. "Herhalde giriş deliklerini bununla temizliyorlar. Yoksa açılıp kapanan yerler yosun tutar."

Zavala yuvarlak duvardaki kapıya yaklaşır başka bir kırmızı ve yeşil düğmenin bulunduğu kutuyu işaret etti. "Maymunların yiyeceğine kavuşmak için düğmeye basmak zorunda kaldıkları zeka testlerinden birindeymişim gibi geliyor."

Bence değil, dedi Austin. "Bir şempanze burada bulunmayacak kadar zekidir."

Austin'in işaretiyle Zavala yeşil düğmeye bastı ve kapı acılınca duş kabinlerinin ve rafların sıralandığı, dört duvarlı bir odaya girdiler. Austin'in raftan aldığı plastik ambalajlı paketin içinde sentetik ince beş yaz kumaştan dikilmiş iki parçalı bir giysi vardı. Zaman yitirmeden dalgıç giysilerini çıkarıp ısıtıcı iç çamaşırlarının üzerine beyaz üniformaları geçirdiler. Gümüşplatin rengi sacları Çok

dikkat çektiğinden paketin içinde bir plastik bone bulan Austin memnun oldu.

“Nasıl görünüyorum?” diye sorarken beyaz giysinin geniş omuzlarına göre dikilmediğini biliyordu.”

“Büyük, tatsız beyaz bir mantar gibisin.”

“Ben de böyle görünmek istiyordum. Hadi gidelim.”

Yüksek kavisli tavanı olan büyük bir odaya girdiler. Çeşitli kalınlık ve uzunlukta borular oradan oraya gidiyordu. Daha önce duydukları uğultu kulaklarını acıtacak kadar yükselmişti. Ses sanki her taraftan birden geliyordu.

“Bingo,” diye mırıldandı Austin.

Zavala, "Bana Alien filmindeki bir sahneyi anımsattı," diye karşılık verdi.

Keşke buradakiler de başka gezegenden gelselerdi, diye ekledi Austin.

Hiç beklenmedik bir anda beyaz giysili bir teknisyen dikey bir borunun ardından karşılarında çıkıverdi. Hemen kasıldılar ve elleri olmayan silahlarına gitti, ama portatif bir ölçü aleti taşıyan adam onlara bakmadan boruların arasında kaybolup gitti. Odanın metal bir iskele üzerine kurulmuş ikinci katına çıkmaya karar verdiler. Buradan çevrelerini daha rahat gözleyebilecekler ve belki başka teknisyenlerle karşılaşılmayacaklardı. En yakındaki merdiveni tırmanıp ortaya doğru yürürlerken alt katta, yaptıkları işlerle ilgilenen teknisyenler başlarını bile kaldırmadı. Yukarıdan bakınca fabrikanın içi daha etkileyiciydi. Bal yapmayan arıların dolaştığı bilimkurgusal bir kovana benziyordu.

Bütün gün burayı aramak zorunda kalabiliriz, dedi Austin. "Bakalım bir rehber bulabilecekmiz."

Çıktıkları merdivenden tekrar aşağıya inip büyük bir borunun ardına gizlendiler. Büyük bir konsolun önünde, arkası dönük üç teknisyen duruyordu. İki teknisyen işlerini bitirip ayrılınca üçüncüsü yalnız kaldı. Kimsenin kendisini görüp görmediğini anlamak için çevresine bakınan Austin hızlı adımlarla konsolun önündeki kişiye yaklaştı ve kolunu boynuna sardı.

Ses çıkarırsan boynunu kırarım, diye homurdandı ve sürükleyerek borunun arkasına getirdi. "Yeni rehberimizle tanışın."

Zavala teknisyene bakakaldı. "Tanıştıyorduk."

Austin teknisyenin yüzünü kendine çevirdi. "Francesca!" Kadının gözlerindeki korku bir anda rahatlamaya döndü. "Burada ne işin var?"

Francesca'yı görme sevinci Austin'in şaşkınlıktan sıyrılmasını sağlamıştı. "Bir randevumuz vardı, hatırladın mı? Zamanı ve yeri daha sonra saptanacaktı."

Francesca gülümsemeyi başardı ve biraz daha sakinleşerek konuştu. "Burada kalamayız. Benimle gelin."

Boruların arasından dolaşıp içindeki plastik bir masa ve iskemle bulunan küçük bir odaya girdiler. "Sessizlik içinde çalışabilmek için bu odayı bana vermelerini istedim. Birkaç dakika emniyette oluruz. Eğer biri gelirse, ne yaptığınızı biliyormuş gibi davranmaya çalışın," dedi ve hayretler içinde başını salladı. "Tanrı aşkına buraya nasıl geldiniz."

“Otobüsle, dedi Austin. "Gamay nerede?"

"Burası tuzdan arındırma ünitesi. Gamay ana binada. Birinci katta, sıkı korunan bir odada tutuyorlar onu."

"Oraya nasıl gidebiliriz?"

"Yolu gösteririm. Laboratuvardan yukarı çıkan bir asansör var. Sonra bir vagon sizi tünelden geçiriyor. Başka bir asansörle onun bulunduğu kata çıkarız. Onu kurtarabileceğinizden emin misiniz."

"Deneyip göreceğiz," dedi Zavala uçuk bir gülümsemeyle.

"Çok tehlikeli. Ama belki bir şansınız olur. Nöbetçilerin işi başından aşkın. Bir toplantı hazırlığı var. İnsanlar gelmeye başlamadan önce harekete geçmelisiniz."

"Ne toplantısı?" diye sordu Zavala

"Bilmiyorum ama çok önemli gibi görünüyor. Toplantıya kadar bu sistemi çalıştırmak zorundayım yoksa Gamay'ı öldürecek." Francesca aşağıda birilerinin olup olmadığını kontrol edip onları asansöre götürdü. Austin kadının çok yorgun göründüğüne dikkat etti. Kızarmış gözlerinin çevresinde siyah halkalar vardı. Francesca onlara iyi şanslar dileyip boruların arasında kayboldu. Zaman yitirmeden yumurta biçimi asansöre bindiler ve Francesca'nın tarif ettiği gibi suyun altından vagon odasına doğru tırmandılar. Vagona binip tüneli geçtiler ve kendilerini bir koridorda buldular. Asansörün kapısı birkaç adım ötedeydi ve üzerindeki ışık inmekte olduğunu gösteriyordu. "İyi mi davranacağız kötü mü?" dedi Zavala. "Önce iyi davranmayı deneyelim."

Kapı açıldı ve bir nöbetçi çıktı. Kuşkuyla iki arkadaşa bakakaldı. "Özür dilerim," dedi Zavala kibarca. "NUMA'dan gelen ki kadını nerede bulabiliriz?"

"Görmüş olmalısınız. Uzun boylu, kızıl saçlı."

Nöbetçi makineli tüfeğini doğrulturken Austin'in yumruğu olanca gücüyle midesine indi. Hava kaçırarak balona benzeyen bir ses çıkardı ve bacakları büküldü.

"İyi davranacağımızı sanmıştım," dedi Zavala.

"Bu iyi davranıştı," dedi Austin ve nöbetçinin kollarını tuttu. Zavala da ayaklarından yakaladı ve adamı asansöre soktular. Yukarı çıkma düğmesine bastılar ve iki kat arasında durdurdular. Austin çömelip usulca nöbetçinin yanağına vurdu. Karşısında Austin'i göreten adamın gözleri birdenbire açıldı.

"Bugün iyiliğimiz üstümüzde. Sana bir şans daha veriyoruz. Kadın nerede?"

Nöbetçi başını salladı. Austin zaman kaybedecek durumda eğildi. Silahın namlusunu burnuna dayayınca adamın gözleri şaşıştı. "Zaman yitirmeyeceğim," dedi Austin alçak sesle. "Kadının birinci katta olduğunu biliyoruz. Eğer tam yerini bize söylemezsen, söyleyecek birini buluruz. Anladın mı?"

Nöbetçi başıyla onayladı. 2ay P3A dedi "Çok iyi," dedi Austin ve adamı ensesinden tutup ayağa kaldırdı. Üst katın düğmesine bastı. Koridorda asansör bekleyen kimse yoktu. Nöbetçiyi boş koridora doğru ittiler.

"Buradaki güvenlik sistemi nasıl?"

Adam omzunu siikti. "Nöbetçilerin çoğu yukarı katta toplantı için gelen ünlü kişilerle ilgileniyor."

Gerçi Austin toplantının amacını ve buraya gelen ünlüleri merak ediyordu ama Gamay için duyduğu kaygı daha baskındı. Silahı adamın sırtına dayadı. "Gidelim."

Nöbetçi isteksizce koridor boyunca yürüdü ve şifreyle açılan bir kapının önünde durdu. Bir an şifreyi bilmediğini söylemeyi aklından geçirdi ama Austin'in yüzünde dolasan ifadeyi görünce bu fikrinden vazgeçti. Şifreyi tuşladı ve kapı açıldı. Oda boştu.

Burası onun odası, derken endişelenmişti.

Nöbetçiyi içeri ittiler ve odayı gözden geçirdiler. Küçük odanın kapısı yalnızca dışarıdan açıldığına göre herhalde bir hücre olarak kullanılıyordu. Zavala yatağa yaklaşıp yastığın üzerinden bir şey aldı.

"Gamay burdaydı." Koyu kıvı saç teli kesinlikle Gamay'e aitti.

"Onu nereye götürdüler?" diye sordu Austin nöbetçiye.

"Bilmiyorum," dedi adam suratını asarak.

"Bundan sonra söyleyeceklerinin belki de son sözlerin olacağını düşünerek konussan fena olmaz."

Nöbetçi Austin'in gözünü kırpmadan ateş edeceğinden emindi. "Şu serserileri koruyacak değilim," dedi sonunda.

"Kimden söz ediyorsun?"

"Kradzik kardeşler. Kadını büyük salona götürmüşlerdir."

"Bu herifler kim?"

"Patronun kirli işlerini yapan bir çift katil," dedi belirgin bir tiksintiyle.

"Oraya nasıl gideceğimizi söyle bize."

Nöbetçi yolu tarif etti. Austin eğer yanlış adrese göndermişse, tekrar kendisini ziyarete geleceklerini bildirdi. Adamı odada bırakıp kapıyı kapattılar ve aceleyle asansöre koştular. Kradzik kardeşlerin kim olduklarını bilmiyorlar ve aldırış etmiyorlardı. Ama emin oldukları bir nokta vardı. Gamay için kesinlikle iyi bir şey planlanmamıştı.

Bölüm 38

Gogstad gemisinin güvertesindeki masanın çevresinde toplanan elli erkek zırhlar ve pelerinler yerine koyu renk takım elbiseler giymişlerdi ama bu sahne bin yıl öncesinde bir pagan kutlamasından alınmış olabilir. Meşalelerin ışığı duvarlardaki Ortaçağ silahlarının keskin kenarlarında yansıyor ve adamların yüzlerinde titrek gölgeler oluşturuyordu. Bu tiyatral etki bir rastlantı değildi. Brynhild büyük salonu yönetmenliğini yaptığı geniş kapsamlı bir tiyatro sahnesi gibi hazırlamıştı.

Gogstad yönetim kurulu üyeleri dünyanın en önde gelenleri arasındaydılar ve her kıtanın çeşitli ülkelerinden gelmişlerdi. Çokuluslu şirketlerin yöneticileri, gizli pazarlıklarından dolayı bazı hükümetlerden bile daha fazla güç sahibi olan işadamları, kariyerlerini kendi ülkelerinin gerçek yöneticileri olan zengin sınıfa borçlu bulunan geçmişin ve günümüzün bazı politikacıları burada toplanmıştı. Her renkten, her ırktan insan vardı ve fiziksel görünüşleri ile ten renklerinin arasındaki farklılıklara karsın doymak bilmeyen açgözlülükleri onları birbirine bağlıyordu. Yüz ifadeleri ve hareketleriyle aynı parlak cilalı kendini beğenmişliği sergiliyorlardı.

Brynhild Viking gemisinin güvertesindeki masanın başında yerini almıştı.

"Hoş geldiniz beyler," diye söze başladı.

"Bu kadar kısa sürede gelebildiğiniz için teşekkür ederim. Birçoğunuzun çok uzaklardan geldiğini biliyorum, ama bu yolculuğu yapmaya geldiğini göreceksiniz. Yüzlerine teker teker bakarken, prova edilmiş gülüşlerinin ve keskin bakışlarının ardındaki hırsı fark edip mutlu oldu. "Bu odada bulunan bizler, dünyanın gördüğü tüm hükümetlerden çok daha güçlü bir kuruluş olan Gogstad'ın yüreğini ve ruhunu oluşturuyoruz. Sizler yalnızca bu kuruluşun en üst kişileri değilsiniz, aynı zamanda tıpkı on ikinci yüzyılda Kudüs'de kurulan Şövalyeler Birliği gibi gizli bir örgütün üyelerisiniz."

"Moral verici güzel sözlerinizi daha başında kestiğim için beni bağışlayın ama," dedi Grimley adında balık gözlü bir İngiliz silah satıcısı. "Bize yeni bir şey söylemiyorsunuz. Umarım altı bin millik yolculuğu bizim ne denli olağandışı bir grup olduğumuzu açıklamanızı dinlemek için yapmamışımıdır."

Brynhild gülümsedi. Yalnızca yönetim kurulu üyeleri onunla eşit düzeyde konuşabilirlerdi.

"Hayır Lord Grimley. Planlarımızın inanılmaz bir hız kazandığını bildirmek için sizleri çağırdım."

İngiliz soylusu yine de etkilenmemişti. Kötü bir koku alıyormuş gibi uzun burnuyla havayı kokladı. "Başlangıçta dünyanın su kaynakları üzerindeki tekelin kurulmasının yıllar süreceğini söylemişsiniz. Şimdi sanırım bu süre aylar sürece kadar kısaldı, değil mi?"

Hayır, Lord Grimley, ben birkaç günden söz ediyorum. Masanın etrafındakiler mırıldanırken, Grimley'nin yüzüne bir yalaka gülüşü yerleşti. "Söylediklerimi unutun ve lütfen devam edin."

"Memnun oldum," dedi Brynhild. "Daha önceki aylık raporlarımda planlarımızın düzgün ama ağır ilerlediğini bildirmiştim. Her gün başka bir su kaynağını satın alıyorduk ama tanker filomuzu inşa etmek epey uzun sürdü. Okyanuslar üzerinden suyu taşımak için tasarladığımız dev balonlarda bazı sorunlar çıktı. Ve son olarak da projemiz Ulusal Sualtı ve Denizcilik Kurumu'nun ilgisini çekti."

Howes adındaki Amerikalı emlak baronu son cümlenin anlamını ilk kavrayan kişi oldu, "NUMA mı? Bizim varlığımızı nasıl öğrendiler?"

"Karmaşık bir öykü. NUMA'nın ilgilendiği yönleri açıklayan ayrıntılı bir rapor sizlere dağıtılacak. Şimdilik adamlarının inatçı ve şanslı olduğunu söylemek yeterli."

"Ciddi bir konu," dedi Amerikalı. "Önce gazetenin araştırması ve şimdi de bu iş çıktı."

"Ne o gazete ne de bir başkası hazırlanan öyküyü yayınlamayacak. Yaptıkları araştırmanın tüm kayıtları yok edildi. NUMA konusuna gelince, onların da safdışı bırakıldığını söyleyebilirim."

"Yine de kaygı verici bir durum," dedi Howes. "Adımlarımızı gizli tutabilmek için milyonlar harcadık ama her şey bir anda açığa çıkabilir."

Tüm kalbimle size katılıyorum, diye yanıtladı Brynhild. "Gizliliğimizi korumak için elimizden geleni yaptık. Bu boyutlarda ve sürede gerçekleşen bir işin sonsuza dek dikkat çekmemesi olanaksızdır. Faaliyetlerimizi kamuoyundan saklamak için ördüğümüz duvar çatlamaya başladı. Bir zaman sonra böyle olacağını tahmin ettiğimden şaşırmadım, ama acele davranmamız gerektiğini gösterdi bize."

"Yani NUMA yüzünden planlarımızı acilen uygulayacağımızı söylemek istiyorsunuz?"

"Hayır. Olayların akışında Çok şanslı bir gelişme oldu."

Heimmler adındaki Alman banker konuyu herkesden önce kavradı. "Planların önemli ölçüde hız kazanmasının bir tek yolu olabilir," dedi kendisine canlı bir tavşan sunulmuş bir boğa yılanı ifadesiyle. "Cabrai tuzdan arındırma yöntemini kusursuz hale getirdiniz."

Brynhild masanın çevresindeki mırıltıların kesilmesini bekledi. "Daha da iyisi," dedi zafer dolu bir sesle. "Yöntemi bizim için Dr. Cabrai geliştiriyor."

"Cabrai," dedi Alman. "Basındaki haberlerden hayatta olduğunu duymuştum ama..."

"Hayatta ve sağlığı yerinde. Anasazyum maddesi yalnızca bizim elimizde bulunduğundan, Gogstad ile çalışmayı kabul etti. Şu anda laboratuvarında bir gösteri için hazırlık yapıyor. Kısa bir süre sonra size bu mucizeyi göstereceğim. Toplantıdan önce Dr. Cabrai ile görüştüm. Bir saat içinde hazır olabileceğini söyledi. Bu arada yemek salonunda sizler için hazırlanan yiyeceklerin tadına bakabilirsiniz. Laboratuvara ulaşım konusunu denetlemek zorundayım, biraz sonra sizinle görüşürüz."

Yöneticiler büyük salondan çıkarken, Brynhild ana binanın girişine gitti. Geniş verandanın önüne bir dizi koyu yeşil araba sıralanmıştı. Her arabanın yanında bir sürücüsü, nöbetçi duruyordu.

"Her şey hazır mı?" diye sordu en öndeki arabanın nöbetçisine.

"Evet, efendim, hazır oldukları zaman konukları götürebiliriz."

Yeraltı treni laboratuvara ulaşmanın en kestirme yoluydu, ama küçük gruplar halinde teknisyenleri getirip götürmek için yapılmıştı. Yönetim kurulu üyeleri gibi daha kalabalık bir grubu arabalarla aşağıya indirmek daha kolaydı. Brynhild hiçbir işi şansa bırakmazdı. En öndeki araca bindi ve sürücüye kendisini göle götürmesini emretti. Birkaç dakika içinde araç, suyun kenarındaki alçak tepeye ulaştı. Brynhild iskeleye bağlanan birkaç basamağı inerek ve kayıkhaneye girdi.

Bu bina aslında laboratuvara giden asansörleri gizlemek için inşa edilmişti.

Yumurta biçimli asansörün önünden geçip, yük asansörüne bindi ve laboratuvarın tam ortasına doğru yürüdü. Kubbeli binada bir heyecan havası esiyordu.

Francesca kontrol konsolunda çalışıyordu. Brynhild'i görünce, "Ben de şimdi sizi çağıracaktım."

Örnek gösteriyi tahmin ettiğimden daha erken sergileyebilirim."

"İşe yarayacağından emin misin?"

"İsterseniz kısa bir örnek verebilirim."

Brynhild bir an düşündü. "Yoo, bizim yöntemin nasıl işlediğini gördükleri zaman yüz ifadelerini incelemek istiyorum."

Francesca buluşunu sahiplenircesine çoğul konuşmasını duymazlıktan geldi.

"Şaşıracaklarına eminim."

Brynhild kemerine takılı telefonla yöneticilerin aşağıya getirilmesini emretti.

Yarım saat içinde hepsi laboratuvardaydı. Brynhild, Francesca'yı tanıştırdı, güzel Brezilyalı bilim kadınına görenlerin arasında beğendiklerine dair mırıldanmalar oldu. Çevresini saran sert bakışlı adamlara gülümserken, Francesca bir su yalağının çevresine toplanmış aç sürüngenlere ne kadar benzediklerini düşünüyordu. Daha fazla para ve güç sahibi olma hırslarından dolayı yaşamının on yılını yağmur ormanlarında geçirmiş olduğunu bir kez daha kendisine hatırlatmasına gerek yoktu. Chulo Kabilesi'yle yaşayıp kurtarılmayı beklerken, buluşundan yararlanamayan belki milyonlarca insan susuzluktan ölmüştü.

Francesca bu kadar kötülüğün bir tek odada toplanmasına hiç tanık olmamıştı, ama nefretini gizlemeyi basardı. "Aranızdan kaç kişinin bilimsel eğitim almış olduğunu bilmiyorum, ama göreceğinizin ardındaki temel ilkeleri kavrayabilmek için teknik bilgiye gerek yok. Benim yöntemim uygulama açısından oldukça karmaşıktır ama kuramsal, olarak çok basittir. Tuzdan arındırma yöntemleri eski Yunanlılardan bu yana uygulanmıştır, fakat bu tekniklerde suyu buharlaştırmak için ısıtıl mak, elektrikden geçirmek, bir çocuğun sahilde kumları eleyerek bölcek kabuğu araması gibi zarımsı incelikte elekten geçirmek gibi fiziksel işlemler kullanılmıştır. Ben, tuzlu suyun içindeki kimyasal maddelerin moleküler yapısını atom düzeyinde değiştirmenin daha kolay olacağını düşündüm.

İfadesiz suratlı Alman banker atıldı. "Dr. Cabrai sizin yönteminiz simyaya benziyor."

"Çok yerinde bir benzetme. Gerçi simya hiçbir zaman amacına ulaşamamıştı, ama kimya biliminin temelini oluşturdu. Tıpkı simyacılar gibi ben de belirli bir maddeyi altına çeviriyordum. Bu madde mavi altındı ve dünya yüzündeki tüm minerallerden daha değerliydi. Bunu başarmak için bir sihirbazın değneğine ihtiyacım vardı. Anasazyumun durduğu tankı işaret etti. "Bunun içinde bu işlemin uygulanmasını sağlayan katalizör var. Tuzlu su bu maddeyle temas edince, saflaşıyor."

"Bu mucizeyi ne zaman görebileceğiz?" diye sordu Lord Grimiey.

"Bu tarafa gelerseniz," diyerek konukları bilgisayar konsoluna götürdü. Parmakları klavyenin üzerinde dans etti. Pompaların boğuk homurtusu ve akan suyun sesi duyuldu. "Tuzlu su başımızın üstündeki ana borudan geliyor. Şu tanka dolacak. Birkaç dakika sürer."

Grubu katalizörün bulunduğu tankın öte yanına götürdü. Kuşkuların büyüdüğü birkaç dakika boyunca konuşmadı. Sonra bir göstergiyi kontrol edip başka bir ana boruyu işaret etti. "Bu boru tuzdan arınmış suyu dışarı taşıyor. Bu değişim sırasında oluşan ısıyı hissedebilirsiniz."

"Anladığıma göre, bu ısı enerji üretmek için kullanılabilir miymiş," dedi Amerikalı.

"Doğru. Şimdilik temiz su ısıyı dengelemek için gölün soğuk suyuna karışıyor. Ama bazı düzenekler yapılırsa ortaya çıkan enerji bu fabrikayı çalıştırmak için kullanılabilir. Hatta dışarıya satılabilecek kadar enerji de üretilebilir."

Yönetim kurulu üyeleri arasında mırıltılar yükseldi. Adamların suyun yanı sıra ucuz enerjiden kazanacakları milyarlarca doları hesaplarırken yaydıkları açgözlülük duygusunu rahatça algılayabiliyordu.

Francesca tatlı suyun geçtiği boruya bağlı dikey sarmal borunun yanına gitti.

Sarmal borunun ucunda bir musluk ve kağıt bardaklar vardı. "Bu soğutma ünitesi ısıyı sudan ayırıyor," diye açıklayıp bir teknisyene döndü. "Bundan önce elde edilen suyun kalitesi nasıldı?"

"En iyi zamanda bile acıydı," dedi teknisyen.

Francesca musluğu açıp bir bardak doldurdu. Bir şarap uzmanı gibi ışığa tutup inceledi, tadına baktı ve hepsini içti. "Biraz ılık ama şimdiye dek içtiğim tüm doğal kaynak sularıyla kıyaslayabilirim."

Brynhild öne çıkıp bir bardak doldurdu ve içti. "Tanrıların iksiri," dedi zafer dolu bir sesle.

Yöneticiler susuzluktan kıvranan öküzler gibi musluğa atıldılar. Bardaklar boşaldıkça hayret çığlıkları yükseldi. Herkes bir ağızdan konuşmaya başladı.

Sanki gençlik iksiri akıyormuş gibi hepsi musluğun basında toplanmışken Brynhild, Francesca'yı daha sessiz bir yere götürdü.

"Tebrikler Dr. Cabrai. Yönteminizin çok başarılı olduğu anlaşılıyor."

"Bunu on yıl önce de biliyordum," dedi Francesca.

Brynhild'in düşünceleri geçmiş değil geleceğe yönelikti. "Bu yöntemi uygulamasını benim teknisyenlere öğrettiniz mi?"

"Evet. Uygulamada bazı değişiklikler yapmak zorunda kaldım. Biliyorsunuz buluşumu kusursuz biçime getirmeye çok yaklaşmıştınız."

"Yani zaman içinde kendi başımıza biz de başarabilirdik, öyle mi? "

Francesca bir an düşündü. "Sanmıyorum. Sizin kullandığınız yöntemle benim yöntemim paralel çizgiler gibiydi. Ne kadar birbirlerine yaklaşırlarsa yaklaşsınlar, asla çakışmayacaklardı. Simdi ben yapacağıma söz verdiklerimi gerçekleştirdiğime göre, sizin de verdiğiniz sözü tutma zamanınız geldi."

"Ah evet, şu pazarlık," diyerek Brynhild kemerindeki telefonu açtı. Soğuk mavi gözlerini Francesca'nın gözlerine dikerek konuştu. "Kradzik kardeşlere söyleyin NUMA'lı kadın artık onlarındır."

"Durun!" Francesca, Brynhild'in kaslı koluna atıldı. "Söz verdiniz..."

Brynhild daha ufak tefek kadını kolayca silkeledi. "Bana güvenilmeyeceğini de söylemiştim. Yönteminizi bize öğrettiğinize göre artık arkadaşınız işime yaramaz." Telefonu tekrar kulağına götürdü. "Ne demek istiyorsun?" diye bağırdı.

Geniş alnında fırtına bulutları belirdi. "Ne zaman?" Telefonu tekrar kemerine taktı. "Sizinle daha

sonra grŖeceđim," diye konuŖmasını bitirdi ve sert bir dnŖle asansöre doğru yürüdü.

Francesca Ŗoktan donup kalmıŖtı. Brynhild'in ihanetini algılayınca, on yıl boyunca kendisine gç veren ateŖli öfke tekrar alevlendi. Eğer Gamay lmsse, verdiği kararla yasaması daha kolay olacaktı. Kararlı bir ifadeyle, boruların arasına doğru yürüdü.

Bölüm 39

İki nöbetçi kendisini almaya gelince Gamay neredeyse sevinmişti. Hücre benzeri odanın kapısını menteşelerinden uçuracak bir yöntem bulamadığı sürece kaçmasına olanak tanımayan bir yer olduğunu anladıktan sonra can sıkıntısından patlamıştı.

NUMA'da birilerinin James Bond'un kullandıklarının benzeri aletler geliştirmesini isteyecekti. Ama şimdilik beklemek zorundaydı. Hücrelerinden çıktıktan sonra kaçmak için bir fırsat kollamaktan başka şansı yoktu.

Nöbetçilerin arasında labirenti andıran koridorlardan geçerken karamsarlığa kapıldı. Daha üç metre gitmeden yolunu kaybedeceği kesindi. İki buçuk metre yüksekliğindeki ağır, bronz, çift kanatlı kapının önünde durdular. Kapıların üzerinde mitolojik sahneler işlenmişti. Genellikle kafatasları görülüyordu, ama biraz değişiklik yaratması için devler, cüceler, garip canavarlar, ürkütücü görünümlü atlar, çarpık çurpuk ağaçlar, eski Germen alfabetiyle yazılmış iskandinav şiirleri ve tam ortada iki ucu yukarı dönük yelkenli bir gemi ile çevresinde bir yıldırım motifi de eklenmişti.

Nöbetçilerden biri duvardaki düğmeye basınca kapı sessizce açıldı. Öteki nöbetçi silahının namlusuyla dürterek içeri girmesini istedi.

“Bu fikir bizim değil,” dedi adeta özür dilercesine. Gamay kapılar kapanınca, nerede olduğunu anlamak için çevresine bakındı. "Harika," diye mırıldandı.

Futbol sahasından daha büyük bir salondaydı. Duvarlardaki meşalelerin ışığında odayı inceledi. Tam ortada dört uzun pirinç şamdanla aydınlatılmış, dörtgen yelkeni açık, kapılardaki kabartma desene tıpatıp benzeyen bir gemi duruyordu.

Gamay okyanus biyoloğu olmadan önce sualtı arkeolojisi eğitimi gördüğünden bunun bir Viking gemisinin kopyası olduğunu hemen anladı. Bir müzede bulunup bulunmadığını düşündü. Hayır, daha çok süslü bir kilise bodrumuna benziyordu.

Belki de gemi İskandinavların geleneksel mezarlarının görevini üstlenmişti.

Biraz meraktan, biraz da başka seçeneği olmadığından gemiye doğru yürüdü.

Gamay gemiye doğru yürürken, iki çift kan çanağına dönmüş göz, gölgelerin arasından onu izliyordu. Aynı gözler, genç kadını kapatıldığı hücrede büyük bir açlıkla ekrandan izlemişti. Göz alıcı kızıl saçlarından ince, uzun bacaklarına kadar tüm fiziksel özelliklerini ezberlerken, röntgenciliklerinde cinsel bir yön yoktu; bu düşünce çok fazla doğal olurdu. Yalnızca acı vermekle ilgileniyorlardı. Sahibi yutmasına izin verene kadar ödülünü burnunun ucunda taşımak üzere eğitilmiş bir köpek gibiydiler. Gamay bastan çıkarıcı bir yakınlıkta olduğundan, sadist dürtüleri en üst düzeye tırmanmıştı. Hem Gamay, hem de öteki kadın onlara vaat edilmişti. Brynhild laboratuvarında meşgul olunca, oyuncaklarını elde etmeye karar verdiler.

Gamay'in büyük salona getirilmesini istediler ve nöbetçiler isteksizce de olsa bu emri yerine getirdiler. Gogstad'ı koruyan ve Alaska'da olduğu gibi ara sıra uzaklara da uzanan küçük ordunun tümü dünyanın en seçkin birliklerinden özenle seçilmiş eski askerlerden oluşuyordu. Aralarında eski Fransız Lejyonu askerleri, Amerikan Özel Tim görevlileri, Kızıl Ordu piyadeleri, İngiliz paraşütçüleri ve diğer paralı askerler vardı. Barakalarda yapılan sakalarda Gogstad adına çalışmak için ordudan atılmanın yeterli olduğu ve hapiste geçirilmeyen sürenin ödül olarak kabul edilmesi

gerektiği konuşulurdu. Emir aldıkları zaman öldürmek amacıyla ateş ederlerdi fakat kendilerini, işlerini yapan profesyoneller olarak görüyorlardı. Ama Kradzik kardeşler farklıydı. Bosna'daki katliam ve cinayet öykülerini herkes duymuştu ve Gogstad için çok özel görevler üstlendikleri söylentileri de vardı. Ayrıca Brynhild'le yakın ilişkileri de biliniyordu. Hücredeki esiri teslim etmeleri emredilince karşı çıkmadan istenileni yaptılar.

Gamay gemiye yaklaşırken, çalışan bir motor sesi kulağına çalındı. Tas duvarlarda yansıyan gürültü olağandan daha şiddetliydi. Geminin sağında ve solunda farlar parladı ve ağır ağır ona doğru yaklaştırmaya başladı.

Motosikletler.

Binicilerin silüetlerini görebiliyordu. Bir an kendini karayolundan geçmeye çalışan bir geyik gibi hissetti. Motorların uğultusu yükseldi ve iki roket gibi üstüne doğru geldiler.

Genç kadının gözleri gidonların üzerinde duran sivri uçlu mızraklara takıldı.

Biniciler, at üstündeki şövalyelerin kötü bir karikatürü gibiydi. Mızraklar tam midesine saplanacağı anda motosikletler yön değiştirdi. Tekrar geri dönüp ardından yaklaştılar. Dikkatle hazırlanmış bir gösteri gibi yanından geçtikleri anda Gamay olduğu yerde döndü. Biniciler uzaklaşıp döndüler ve bir kez daha farları avına atlamaya hazırlanan büyük bir kedinin gözleri gibi parladı.

Kradzik kardeşler, nöbetçilerin araziyi kontrol etmek için kullandıkları Yamaha 250 arazi motorlarına biniyorlardı. Mızraklar büyük salonun süsleri arasından alınmıştı. İkizlerin hayal güçleri geniş olmadığından, kullandıkları yöntemler kurbanları genç bir kız ya da yaşlı bir erkek olsa da hiç değişmiyordu. Her zaman aynı formül uygulanıyordu: ürküt, korkut, acı ver ve öldür.

Karanlığın içinden sol taraftan bir ses duyuldu. "Eğer hızlı koşarsan..." Sonra sağdan bir ses, "... belki seni yakalayamayız."

Olanaksız, diye geçirdi içinden Gamay. Seslerini duyunca evine giren metal dişli geri zekâlılarla karşı karşıya olduğunu fark etmişti. Anlaşılan spor gibi kabul ettikleri öldürme oyununu biraz daha eğlenceli hale getirmek istiyorlardı. "Sizi görmek istiyorum," diye seslendi.

Yalnızca motorların rölantide çalışan sesleri duyuldu. Kradzik kardeşler kurbanlarının korkmasına ve yaşamlarının bağışlanması için yalvarmasına alışmışlardı. Sorularla, özellikle savunmasız bir kadından gelen bir soruyla nasıl basa çıkacaklarını bilmiyorlardı. Merakla biraz yaklaştılar ve birkaç metre uzakta durdular.

"Kimsin?" diye sordu Gamay.

"Biz ölümüz," dediler bir ağızdan.

Ölümün ertelenme süresi sona erdi. Motorlar uğuldadı ve arka tekerlekler üzerinde bir an yükseldiler. Ön tekerlekler yere değince, yanan lastik kokusuyla ileri atıldılar ve çevresinde dönmeye başladılar. Gamay'ın başı dönene dek olduğu yerde dönmesini ve umarsız bir biçimde yere yuvarlanmasını bekliyorlardı.

Ama o, bu oyuna katılmayı reddetti. Gözlerini ileri dikip, ellerini beline koyup olduğu yerde durdu. Egzoz borularından çıkan duman her geçişlerinde yüzünü yaladı. Kaçmaya çalışmamak için kendini zor tutuyordu. Bir saniye sonra üzerine atılacaklar ve mızraklarıyla bacaklarını gövdesinden ayıracaklardı.

Kaçmayacağını anlayınca, biraz daha yaklaştılar ve bir mızrak ucu bluzunun ön tarafını deldi. Gamay midasını içine çekti. Böyle olmayacaktı. Zamanlamalarını bozmamak için ölçülü, ağır adımlarla yürümeye başladı. Bu yeni meydan okuma karşısında keyiflenen ikizler, sırayla önünden geçip son anda mızraklarını geri çekmeye başladılar. Kulakları motor uğultusuyla dolarken, yürümesini sürdürdü.

Yürümekten vazgeçmeyi reddetti. İstedikleri anda kendisini öldüreceklerini biliyordu.

Bir motorun sağ taraftan yaklaştığını duydu. Büyük bir tehlikeyi göze alıp, birdenbire döndü. Binici hatalı bir karar verdi ve ne yapacağını şaşırıldı.

Motosiklet olduğu yerde döndü ama bu hareket biniciler arasındaki garip iletişimi bozunca, ikisi de büyük bir karmaşa içinde dönmeye başladı. Gamay geminin kalkık burnunun altında koşarken güverteye atlamayı amaçlamıştı ama küreklerin çıktığı delikleri koruyan büyük yuvarlak kalkanları hesaba katmamıştı. Gemiye bu kadar yaklaşmasına niçin izin verdiklerini anladı.

Kalkanların üzerine kesinlikle tırmanamayacağından emindiler.

Güverteye ulaşmanın tek yolu geminin kıc tarafındaki rampayı tırmanmaktı ve onlar da Gamay'in bunu deneyeceğinden emindiler. Rampaya doğru yönelince derhal önünden geçip yolunu kestiler. Gamay geminin kenarındaki kalkanlardan birini alıp göğsüne tuttu ve sırtını gemiye dayadı. Aynı anda ikizler dönüp ellerinde mızraklarla ona yaklaştılar. Ağır tahtadan yapılmış demirlerle sağlamlaştırılmış kalkan zayıf bir kadından çok iriyarı bir İskandinav erkeğine göre hesaplanmıştı ama yine de uzun boylu, atletik yapılı Gamay sol kolunu halkalarından geçirip taşımayı basardı.

Tam zamanında. Donk!

İki mızrak aynı anda kalkana vurdu. Darbenin etkisiyle sırtı gemiye yapıştı ve soluğu kesildi.

Motorlar sağa ve sola açıldılar, hızla dönüp geri gelmeye başladılar. Gamay kalkanı yere indirip ayağını dayadı ve mızrakları çıkardı. Kalkanla kıyaslanınca bronz uçlu, ince ahşap mızraklar çok hafifti. Herhalde at üzerinde dövüşmekten Çok hedefe atmak için yapılmıştı.

Mızrakları dimdik tutmuş, kalkanı koluna geçirmiş bekliyordu. Silahlarını yitiren kardeşlerin sahte bir saldırıya geçeceklerini düşündü ama başta bir hareket hissetti ve bir zincirin ucundaki üstü çivili top kalkana çarptı. Tüm gücüyle ayakta durmaya çabalamasına karsın, geriye doğru sendeledi ve sağ dizinin üzerine düştü. Kalkanı başının üzerinde tutmayı başarıp ikinci kardeşin darbesinden kendisini korudu ve kalkana çarpan top, üst tabakasını sıyırdı.

İkizler mızrak yerine zırhlı delmek üzere yapılmış ağır topuzlar kullanıyorlardı.

Gamay'in ayağa kalkmasına fırsat vermeden motorlar üstüne doğru geldi ve topuzlar kalkana çarptı. Kalın ahşap onu ilk darbeden korudu ama ikincisinden sonra geriye deri saplarla ise yaramayan çerçeveden başka bir sey kalmadı.

Gamay bir mızrak kaptı ve belirli bir acıyla tuttu. Motorlar saldırıya ara verip ileri geri dolaşmaya başladılar ve sonra saldırganlardan biri üzerine doğru geldi. Mızrak bir pusula iğnesi gibi onun üzerine çevrildi. Gamay soluğunu tuttu. Son anda adam geri döndü. Kardeşi sol taraftan saldırıya geçti. Gamay o tarafa dönünce, sağdan başka bir saldırı başladı. Klasik bir kanat saldırısına girişmişlerdi. Henüz son saldırıya hazır değildiler ve belki de onun tepkisini ölçüyorlardı.

Motorlardan biri önünden geçerken binicisi mızrağın menzilinın dışarıda olduğunu düşünüyordu.

Gamay mızrağı saplamak yerine omzunun üzerine kaldırdı ve biniciye doğru fırlattı. Motor çok hızlıydı. Gamay çok aşağıya nişan almıştı. Mızrak ön tekerleğin çubuklarına isabet etti. Dönme gücüyle mızrak parçalandı ama dar tekerlek sert bir acıyla döndü. Motor ikiye katlandı ve binici gidonun üzerinden uçtu. Motosiklet ardında kırmızı ve beyaz kıvılcımlar saçarak yerde kaydı. Gamay binicinin yere düşüp hareketsiz kaldığını fark etti.

İkinci motosiklet saldırıya ara verip farını hareketsiz yatan bedene çevirdi.

Binici aşağıya indi ama daha yerde yatan kardeşinin yanında diz çökmeden öldüğünü anlamıştı. Boynu kırıldığı anda kardeşinin acısını ve korkusunu hissetmişti. İnleme sesi acı dolu bir haykırışa döndü. Hayatta kalan Kradzik kardeş bir kurt gibi ulumaya başlayınca Gamay ürperdi. Usulca geminin arka tarafına yanaşırken güverteye çıktığı takdirde başka bir silah bulacağını umut ediyordu. Binici bu hareketi fark etti ve derhal motoruna atladı. Gamay elindeki mızrağı ileriye doğru uzattı. Saldırgan yaklaştı, mızrak titredi ve birbirine carpan iki metalin sesi duyuldu. Kısa saplı bir savaş baltasıyla mızrağın ucunu koparmıştı. Olduğu yerde durup baltayı iki eliyle başının üzerine kaldırdı. Ve Gamay'e saldırdı.

Gene kadın geminin kışına doğru atılırken, motosiklet bacaklarına çarpıp yere yıktı. Sert zemine çarpan dirseklerinden ve dizlerinden bir acı dalgası yükseldi ama endişelenmesi gereken başka konular vardı. Yanı başında biri duruyordu.

“Kardeşim... öldü...”

Sanki ikiz kardeşinin araya sözcükler katmasını beklemesine duraklayarak konuşuyordu.

"Sen öldürdün... şimdi ben de seni öldüreceğim. Bacaklarından... başlayacağım. Teker teker. Sonra kollarından."

Siyah deri pantolonu ve kolsuz yeleğiyle bir cellâda benziyordu. Hevesle sırtınca metal dişleri parladı. Gamay yerde yuvarlanıp uzaklaşmaya çabaladı ama saldırgan çizmesiyle ayak bileğine basınca, acıyla haykırdı.

Balta havaya kalktığı anda bir vızıltı duyuldu ve adam hayretle inledi. Elini başının yan tarafına saplanmış kısa oka doğru uzatırken, ölmüştü bile. Kan çanağına dönmüş gözlerinin parıltısı söndü ve yere yuvarlandı. Elindeki balta fırlayınca Gamay yuvarlanıp uzaklaştı. Ayak sesleri kulağına çalındı ve güçlü kollar onu yerden kaldırıncaya Zavala'nın tanıdık gülüşünü gördü. Sonra Austin ortaya çıktı. Elinde eski bir yay vardı.

“İyi misin?” diye sordu Austin.

“İyi bir deri naklinin halledemeyeceği bir şeyim yok.” Joe'nun elindeki nöbetçiden ödünç alınmış silahı fark etti. "Çok teşekkür ederim ama elinizde bu silah varken niçin William Tell'cilik oynadınız?"

“Bu nesne mermi yağdırıyor,” dedi Zavala. "Karsıdan gelen saldırıyı durdurmak için harika ama keskin nişancı atışı yapmak oldukça zor, eğer Kurt isabet ettiremeseydi, ateş edecektim," diyerek yerde yatan adamın yanına çömeldi.

“Aslında basının üstünde duran elmayı vuracaktın.”

“Bir dahaki sefere daha yukarı nişan alırım,” dedi Austin yayı elinden bırakırken.

Gamay ikisinin yanaklarına birer öpücük kondurdu. "Aptalca esprilerinize dayanacak zorunda

kalsam da, sizi gördüğüme çok sevindim." Austin motosikletinin yanında yatan ölü ikize baktı. "Kendi basına da iyi bir iş çıkarmış gibi görünüyorsun."

"Neredeyse beni parçalayacaklardı," derken kollarının, bacaklarının kesileceği konusunda nasıl saka yapabildiğine hayret etti. "Neredeyiz biz?"

"Tahoe Gölü'nde."

"Tahoe mu? Beni nasıl buldunuz?"

"Francesca'yı aldıktan sonra anlatırız. Yürüyebilecek misin?"

"Burdan kurtulmak için dizlerimin üzerinde sürünmeye razıyım. Kılıklarınız harika, dedi beyaz giysilerine ve bonelerine bakarak. "Kapıdaki nöbetçileri bunlarla mı atlattınız?"

"Nöbetçi filan yoktu."

"Herhalde ikizlerin yaptıklarından sorumlu olmak istemediler."

"Aslında hiç bilmeden buraya girdik ve arkadaşınla oynadığın kovalamacayı kaybetmek üzere olduğunu gördük. Duvardan şu yayı aldım ve adamı bir hedef haline getirmeni bekledim. Austin cesetlerden birinin silahını aldı. Ordunun devamı gelmeden önce, buradan gitsek nasıl olur?"

Gamay basıyla onayladı ve iki yanında koruyucularıyla kapıya doğru topallayarak yürümeye başladı. Kapı açıldı ve Brynhild içeri girdi. Yalnızdı ama yine de ürkütücüydü. Elleri belinde, bacakları iki ağaç gövdesi gibi yana açılmış tam karşılarında dururken, yerde yatan cesetlere bakmadı bile.

"Herhalde bunlar sizin eseriniz."

Austin omzunu silkti. "Ortalığı berbat ettiğimiz için özür dileriz."

"Onlar aptallık etti. Eğer siz öldürmeseydiniz, ben öldürtecektim. Emirlerime karşı geldiler ve bu kutsal yeri kirlettiler."

"Yine de bugünlerde iyi bir yardımcı bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum."

"Sandığınız kadar zor değil. Öldürmekten zevk alan insanları bulmak hiç de zor değil. Buraya nasıl geldiniz?"

"Ön kapıdan girdik. Burası nedir?"

"İmparatorluğumun kalbi ve ruhu."

"Hiç ortalıkta görülmeyen Brynhild Sigurd olmalısınız, dedi Austin.

"Doğru bildiniz. Ben de sizleri tanıyorum Bay Austin ve Bay Zavala. Meksika'daki fabrikamızı ziyaret ettiğiniz günden beri sizi izliyoruz. Ziyaretinizle bizleri onurlandırmanız çok düşünceli bir davranıştı."

"Önemli değil. Dekoratörünüzün kim olduğunu öğrenmek isteriz. Sence kim olabilir Joe? Addams Ailesi mi yoksa Transilvanya'lı dostumuz mu?"

"Bence çağdaş Munster daha yakın. Gemi biçimli sehpa çok yakışmış."

"Öğreneceksiniz," dedi kadın. "Bu gemi geçmişi, bugünü ve görkemli geleceği simgeliyor."

Austin kahkahalarla güldü. "Çok uygun bir simge. Bu gemi hiçbir yere gitmediği gibi, sizin imparatorluğunuz da yerinde sayıyor."

"Siz NUMA çalışanları can sıkıcı olmaya başladınız".

"Siz gelmeden önce ben de Joe'ya bunu söylüyordum. Ziyaretimizi daha fazla uzatmayalım. Eğer izin verirseniz, yolumuza gidelim. Haydi çocuklar atlara atlayın."

En önde bulunan Zavala, Brynhild'in yanından geçmek istedi. Simgesi haline gelmiş olan gülüşü alışkanlıkla yüzüne yayıldı. Brynhild bir hilkat garibesi olabilirdi ama yine de bir kadındı. Ne var ki ünlü Zavala cazibesi kadını etkilemedi. Uzanıp gömleğinden yakaladı ve ağzındaki fareyi sallayan bir kedi gibi tutup olanca gücüyle yere savurdu. Zavala derhal ayağa kalktı. Hangi ölçüde ya da yaşta olursa olsun kadınlara karşı her zaman nazikti. "Duygularınızı anlıyorum ama ilişkimizi bitirmenin en iyi yöntemi bu değil."

Brynhild elinin tersiyle suratına vurarak yanıtladı. Joe birkaç adım geriye gitti ve dudağının kenarından sızan kanı sildi. Brynhild ikinci darbe için sağ yumruğunu kaldırdı. Austin derhal arkadaşını korumak için atıldı. Gözleri kadının ellerinde olduğundan, Brynhild klasik bir kickboks manevrasıyla sol ayağını uzatınca neye uğradığını sasırdı. Kadının çizmesi göğsüne indi.

Dişlerini titreten bir darbeye yere yıkılmadan önce inanılmaz gücün etkisiyle kaburgalarının çatladığını hissetti.

Austin'in düştüğünü gören Zavala kadınlara el kaldırmama fikrinden caydı. "Kural dışı iki yumruk," dedi alçak sesle.

New York Maritime College'da okurken, profesyonel ortasıklet boksör olarak harçlığını çıkarmış ve maçların çoğunu nakavtla kazanmıştı. Kolej yıllarından bu yana kilo almasına karşın, doksan kiloyu geçmemeyi başarmıştı. Bir seksene yaklaşan boyu Brynhild'e otuz santimlik bir avantaj kazandırıyor. Herhalde ağırlık olarak da Zavala'dan yirmi beş kilo fazlası vardı ve bir gram bile yağ dokusu yoktu.

Savurduğu tekme Brynhild'e, Zavala'nın başını omuzlarından ayırmak için sıkı bir sağ yumruk atma avantajı sağlamıştı. Zavala'nın eski ring içgüdüleri geri geliyordu. Yumruğun gelişini görüp kendini geri çekti ve Brynhild'in midesine sol yumruğunu indirdi. Neredeyse bileği kırılıyordu ama rakibinin dengesini bozmayı başarmıştı. Kadının savurduğu sol yumruk ancak havayı dövdü. Zavala çenesini göğsüne doğru indirip ellerini kaldırdı ve kolej günlerinde birden fazla rakibini yere serdiği üçlü yumruk kombinasyonuna girdi. Ardından şimşek gibi sol, sağ ve sol yumruklarını savurdu.

Sağını isabet ettiremedi ama sol kroşesi Brynhild'in çenesine oturdu. Bir an için bakışları donuklaştı. Zavala yaklaşırken bir adım geriledi ve sağ yumruğu tam kalbini bulup soluğunu kesti. Zavala soluk almaya çabalarken, gardı düştü ve kadının yumrukları midesine indi. Sert mide kaslarıyla yumruğu karşıladı ve çenesini hedefleyerek uzandı ama attığı iki yumruk da boşa gitti. Zavala'nın anında gösterdiği başarılı tepki Brynhild'i şaşırttı ama artık rakibini tanımıştı ve uzun boyunun ve kollarının verdiği avantajla uzaktan saldırıya geçti.

Stratejisini tahmin eden Zavala çenesine bir aparkat yapıştırmak için yaklaştı ama Brynhild her seferinde uzakta kalmayı başarıp nakavt edici darbelerini sürdürdü. Zavala'nın sol gözü neredeyse kapanmıştı ve burnu kanıyordu. Uzun yumruğu Brynhild'in boynunu buldu ama karşılığında kafasına sersemletici bir darbe aldı. Kadın iri bedenine karşın ortasıklet boksörler kadar hızlıydı. Eski boks severler, iri yapılı iyi bir boksörün her zaman kendinden daha ufak tefek olan rakibini rahatça

yeneceğini söylerlerdi. Zavala bu gerçeğin iri yapılı kadınlar için geçerli olmadığını umuyordu.

İnatla dövüşmeyi sürdürürken, zamanlamayı tümüyle yitirmişti ve yumrukları boşa gidiyordu. Ancak bir dakika daha dayanabilirdi. Bundan sonra Brynhild savuracağı bir tekmeyle boynunu kırabilirdi.

Hiç beklenmedik bir anda Brynhild'in gardı düştü. Zavala'nin yorgun refleksleri bundan yararlanmadan önce, dev kadın yere çöktü. Joe olduğu yerde durup gözlerine dolan teri kuruladı ve Gamay'in geminin kenarındaki kalkanlardan birini iki eliyle tuttuğunu gördü.

“Bir Viking kancığını yenmenin birden fazla yolu vardır,” dedi genç kadın öfkeli gözlerle.

Bu arada Austin ayağa kalkmayı başarmıştı. Çatlayan kaburgalarını tutarak arkadaşlarına baktı. "Umarım görüldüğümüz kadar berbat bir halde değiliz."

“Burdan çıkınca kendimi Çok daha iyi hissedeceğim,” dedi Zavala sis dudaklarıyla zorlukla konuşarak.

Bekle, dedi Austin etrafına bakınarak. "Onları şaşırtmak için bir şeyler yapmalıyız."

Hiç duraksamadan geminin yanındaki mangallardan birine yaklaştı ve metal ayaklarından tutup kor halindeki kömürleri güvertesine boşalttı. Sonra kalkanları ateşin üzerine attı. Kamp ateşinin alevleri geminin direğine doğru yükselip deri yelkeni yaladı. Birkaç saniye içinde yelken tutuştu. Kara, zehirli duman tavana doğru yükselip salonu kaplamaya başladı.

İşi biten Austin kapıya doğru yürüdü. Salonun içi dumanla kaplanıncaya kadar kenarda beklediler. Biraz sonra çift kanatlı kapı açıldı ve nöbetçiler haykırışlar içinde salona doldu. Temiz hava alevleri körükledi ve kara bulutlar tüm salona yayıldı. Doğruca gemiye koşan nöbetçiler, açık kapıdan fırlayan üç kişinin farkına bile varamadılar.

Bölüm 40

Suyun altındaki kubbeli yapının içinde Francesca çıldırmak üzereydi. Bir parça daha yerine oturunca planı tamamlanmış olacaktı. Brynhild'in aceleyle gidişinden sonra, arkadaşlarının emniyette olduklarından emin olmadıkça son adımı atamayacağını biliyordu. Çevresine bakındı. Teknisyenler, sanki Moet şampanya içiyormuş gibi ardı ardına su bardaklarını yuvarlayan yöneticilere yaltaklanıyorlardı. Parti sonsuza dek süremezdi. Her an biri, kontrol konsoluyla yeterinden fazla ilgilendiğini fark edebildi.

Sohbet sesleri bir anda kesilince arkasına bakan Francesca asansörden çıkan garip görünümlü üç kişiyi fark etti. Arkadaşlarının görüntüsü karşısında hayretler içinde kaldı. Adeta tanınmaz haldeydiler. Gamay topallıyordu, o güzelim koyu kızıl saçları sanki bir yumurta çırpıcısıyla karıştırılmıştı, kollarında ve bacaklarında morarmış izler vardı. Austin ile Zavala'nın üzerindeki beyaz giysiler kan ve isle lekelenmişti. Zavala'nın yüzü şişmişti ve tıpkı Temel Reis gibi bir gözü kırparcasına kapalıydı.

Kalabalığın içinden yol bulup yaklaştılar. Austin gülümsemeyi başardı. "Geç kaldığımız için özür dilerim. Yolda birkaç engele takıldık."

"Tanrı'ya şükür burdasınız."

Austin kolunu omzuna sardı. "Kalmayı düşünmüyoruz. Bu nesnenin altında bir taksi bekliyor. Seni de götürebilir miyiz?"

"Yapmam gereken bir tek şey var," dedi Francesca kontrol paneline yaklaşıp bilgisayarın klavyesine bir dizi rakam yazdı. Dijital göstergeleri inceledi ve her şeyin planladığı gibi yürüdüğünü görünce yanlarına döndü.

"Ben hazırım."

İçlerinden birinin ani bir cesaret gösterisine kalkmaması için Zavala elindeki silahı Gogstad yöneticilerine çevirmişti. Austin yönetim kurulu üyelerini merakla inceliyor ve onlar da nefret dolu bakışlarla karşılık veriyorlardı. Bir ara Grimley adlı İngiliz ileri çıktı. Burnunu Austin'in suratına doğru uzatıp sordu. "Kim olduğunuzu ve burda ne yaptığınızı öğrenmek istiyoruz."

Austin pis pis güldü ve eliyle adamı kemikli göğsünden ötekilerin arasına doğru itti. "Bu palyaço da kim?" diye sordu Francesca'ya.

"O ve dostları bu dünyadaki tüm yanlışlıkların simgesidir."

Amatör bir felsefeci olarak iyi ve kötü kavramları Austin'i her zaman ilgilendirmişti ama metafizik tartışmalar daha sonraya kalabilirdi. İngilize aldırış etmeden Francesca 'nm kolunu tutup, sualtı taşıtma incekleri çıkışa doğru götürdü. Gamay onları izledi. En arkadan elinde silahla Zavala geliyordu.

Birkaç adım attıkları anda yük asansörünün kapısı acildi ve yaklaşık yirmi nöbetçi laboratuvara daldı. Derhal kaçakların etrafını sardılar ve Zavala'nın silahını aldılar.

Brynhild asansörden inince nöbetçiler geçmesi için yol açtı. Gamay'in elindeki kalkanla temas ettiğinden sarı saçları dağılmış ve soluk yüzü is içinde kalmıştı. Ama perişan görünümü, ürkütücü fiziğini ve açık mavi gözlerindeki kötü bakışları azaltmamıştı. Öfkeden titreyerek, adeta bir yıldırım

cakacakmış gibi parmağıyla NUMA görevlilerini işaret etti. "Öldürün onları."

Olayların akışındaki değişme Gogstad yöneticilerini memnun etti ve zıpcıktıların katledilmesini hevesle beklemeye başladılar. Nöbetçiler ölüm saçan silahlarını kaldırıp seri ateşe başlayacakken Francesca arkadaşlarının önüne siper oldu.

Beyaz tanrıça olarak hüküm sürdüğü günleri anımsatan güçlü ve etkileyici bir sesle, "Durun!" diye bağırdı.

"Yoldan çekil yoksa seni de vururlar," diye emretti Brynhild.

Francesca çenesini öne çıkardı.

"Hiç sanmıyorum."

Brynhild'in boyu adeta otuz santim daha uzadı.

"Sen kim oluyorsun da bana karşı çıkıyorsun?" diye hırladı.

Yanıt olarak Francesca kontrol konsoluna yaklaştı. Panelin ışıkları kumar makineleri gibi yanıp sönüyordu. Ekranda rakamlar dolaşıyordu. Bir terslik olduğu gerçeğini görmemek olanaksızdı.

Brynhild bir intikam meleği gibi ona yaklaştı.

"Ne yaptın sen?"

"Kendin bak," diyerek Francesca yana çekildi.

Brynhild ekrandaki renklere bakakaldı. "Neler oluyor?"

"Zincirleme reaksiyonla başa çıkmaya çabalayan aletler sinir krizi geçiriyor."

"Ne demek istiyorsun? Açıkla bana yoksa seni..."

"Öldürür müsün? Hadi, durma. Bu reaksiyonu yalnızca ben durdurabilirim," diyerek gülümsedi. "Anasazyum hakkında hic bilmediğin bir nokta vardı. Kendi başına bırakıldığı zaman demir cevheri kadar tehlikesizdir. Ama belirli koşullar altında kalınca, atomları değişkenliğe uğrar."

"Ne gibi koşullar?"

"Su anda maruz kaldığı ısı, güc ve ses titreşiminin birleşimi gibi. Ben emirlerimi değiştirmesem, bu madde patlayacak."

"Blöf yapıyorsun".

"Öyle mi? Kendin bak. Isı derecesi olağandışı biçimde yükseldi. Hala inanmadın mı? Meksika'daki fabrikada yaşanan patlamayı anımsa. Bu patlamadan söz ettiğin zaman nedenini anlamıştım. Yalnızca birkaç kilo anasazyum senin fabrikanı havaya uçurmuştu. Yüzlerce kilonun kritik kütle denen aralıksız enerji salmasını bir düşün."

Brynhild konsolun çevresine toplanıp birinin reaksiyonu durdurması için bağıışan teknisyenlere baktı. Başteknisyen ekrandaki çılgın gelişmeyi büyülenmiş gibi izliyordu. Öne çıktığında alını ter içinde kalmıştı. "Nasıl durduracağımızı bilmiyoruz. Bir hata yaparsak, daha kötüye gidebilir."

Brynhild en yakındaki nöbetçinin makineli tabancasını kaptı ve Gamay'e çevirdi.

"Eğer hemen durdurmazsan arkadaşlarını teker teker öldürürüm."

“Şimdi blöf yapan kim?” diye yanıtladı Francesca. "Nasıl olsa öldürmeyi planlıyorsun. Bu şekilde hepimiz birlikte öleceğiz."

Brynhild'in beyaz cildi biraz daha soldu. Tabancayı aşağıya indirdi. "Ne istediğini söyle bana," derken sesi öfkeden gerginleşmişti.

“Bu insanların güven içinde burdan çıkmalarını istiyorum.”

Mühendislik eğitimi alan Brynhild, karar vermeden önce gerçekleri sıraya sokmaya alışkındı. Eğer reaksiyon durdurulmazsa oluşacak patlama fabrikayı yok edecekti.

Bu durumu tersine çevirebilecek tek kişi Francesca idi. Brynhild NUMA görevlilerinin gitmesini izin verecekti. Reaksiyon durdurulunca da, nöbetçilere onları yakalama emrini verecekti. Sonra da Francesca ile ilgilenecekti.

Gemisinin mahvedilmesinin intikamını almak istiyordu ama biraz bekleyebilirdi.

Bu dakikaya erişmesi yıllarını almıştı. Tabancayı nöbetçiye geri verdi. "Kabul ama sen kalacaksın."

Francesca rahatlayarak derin bir soluk alıp Austin'e döndü. "Suyun içinden geldiğinizi söylemiştin, değil mi?"

"Evet. Dalgıç gereçlerimiz var ve sualtı aracı bizi laboratuvarın altında bekliyor."

“Bu yoldan gidemezsiniz,” dedi Francesca. "Isı düzeyi çok fazla yükseldi. Sualtı aracına binmeden önce haşlanırsınız."

“İskeleye çıkan asansörü deneriz. Orada bir tekne var.”

“En iyi yol bu.”

Seni bırakamayız.

“Her şey yolunda. Onların işine yaradığım sürece, bana el sürmezler.” En çekici gülümsemesiyle baktı. "NUMA tarafından bir kez daha kurtarılmayı bekleyeceğim," diyerek Brynhild'e döndü. "Ansansöre kadar onlara eşlik edeceğim."

“Oyun oynamak yok,” diye hırladı Brynhild ve iki nöbetçiye onlarla birlikte gitmesini emretti.

Francesca yumurta biçimi asansörün kapısını açan düğmeye bastı. "Yaralısınız, içeri girmenize yardım edeyim." Hepsi oturunca, eğilip fısıltıyla sordu. "Hiç kimsede silah var mı?"

Zavala'dan makineli tabancayı alan nöbetçiler, Austin'i eli bos görünce, silahı olmadığını düşünmüşlerdi, ama Kradzık kardeşlerden aldığı tabanca hala gömleğinin altında beline sıkıştırılmış duruyordu.

“Bende var,” dedi Austin, "Ama ates ederek buradan çıkmaya çalışmak intihar olur."

“Böyle bir niyetim yok. Tabancayı ver lütfen.”

Austin isteksizce silahı uzattı. Buna karşılık Francesca önlüğünün altından çıkardığı büyük zarfı ona uzattı.

“Her şey burada Kurt. Gözün gibi bak.”

“Ne var burada?”

“Dünyaya verdiğin zaman ne olduğunu anlarsın.” Austin'i uzun uzun özlemle öptü.

“Çok üzgünüm ama randevumuzu yine ertelemek zorundayız,” dedi gülümseyerek.

Sonra ötekilere döndü. "Elveda dostlarım. Her şey için teşekkür ederim."

Sesindeki kesinliği anlamamak olanaksızdı. Austin onun kurtarılmaya niyeti olmadığını birdenbire algıladı. "İçeri gir!" diye bağırdı ve kolundan çekmeye çalıştı. Francesca kolayca uzaklaştı ve saatine baktı. "Yalnızca beş dakikanız var. İyi kullanın."

Yukarı çıkma düğmesine bastı ve kapı kapanınca asansör bir anda gözden kayboldu.

Nöbetçiler dikkatlerini asansöre vermişlerdi. Francesca önlüğünün altından tabancayı çıkarıp asansörün kontrol düğmelerine ateş etti. Aynı işlemi yük asansörü için de tekrarladı ve silahı bir kenara attı. Brynhild öteki nöbetçilerle birlikte yanına koşarken, duvarlardaki hoparlörlerden siren sesleri duyulmaya başladı.

“Ne yaptın sen?” diye bağırdı Brynhild.

“Beş dakikalık uyarı sireni,” diye haykırdı Francesca. "Reaksiyon tam yerine oturdu. Artık hiçbir şey onu durduramaz."

“Arkadaşlarının gitmesine izin verirsem, reaksiyonu durduracağını söylemiştin.”

Francesca güldü. "Yalan söyledim. Hiç kimseye güvenmemek gerektiğini söyleyen sendin," dedi Brynhild'in sözlerini suratına çarparak.

Herkesten önce tehlikeyi sezen teknisyenler su yüzeyine ayrı bir borunun içinden dönerek çıkan acil çıkış merdiveninden kaçmaya çalıştılar. Onların kaçışını gören yöneticiler de peşlerine takıldı. Korkunun etkisiyle nöbetçilerde disiplinden eser kalmadı. Tabancalarının kabzalarıyla yöneticileri itekleyerek yol açmaya çalıştılar, yol vermeyenlerin üzerine ateş ettiler. Merdivenlere açılan kapının önüne insanlar yığıldı.

Cesetlerin üzerinden atlayan nöbetçiler daracık yerde sıkışıp kaldılar.

Öndekiler geçit vermiyor, arkadan gelenler onları itiyordu. Birkaç saniye içinde tek çıkış yolu birbirinin üzerine düşen insanlarla tıkanı.

Brynhild yarattığı dünyanın bu kadar çabuk yok olmasına bir türlü inanamıyordu.

Tüm öfkesini uzaklaşmak için çaba göstermeyen Francesca'ya yönlendirdi.

Austin'in tabancasını alıp üzerine çevirdi.

“Yaptıkların için öleceksin!” diye haykırdı.

“Senin çılgın planın nedeniyle yağmur ormanına düşünce, on yıl önce öldüm ben.”

Brynhild tetiği üç kez çekti. İlk iki mermi bosa gitti ama üçüncüsü Francesca'nın göğsüne saplandı. Dizleri boşaldı, yere yığıldı ve sırtı duvara dayalı oturdu. Gözlerinin önüne siyah bir perde inerken mutlulukla gülümsedi. Ve öldü.

Brynhild silahı atıp kontrol paneline yürüdü ve iradesinin gücüyle reaksiyonu durdurmak istercesine, umarsız bakışlarını ekrana dikti. Sıkı yumruklarını havaya kaldırdı, öfke çığılığı siren sesine karıştı.

Çekirdek maddenin içindeki atomlar ve moleküller birbirinden ayrılınca inanılmaz bir enerji açığa çıktı. İçten gelen basınçla anasazyum tankı erimeye başladı.

İlk patlamayla Brynhild yanıp kül oldu ve dev bir alev topu laboratuvarı cehenneme çevirdi.

Sıcak duman asansör boşluklarından, vagon tüneline ve ana binaya dolup tüm koridorlara yayıldı ve sonunda büyük salona girdi. Duman duvarları yalayan alevler biçimini aldı ve Gogstad gemisinin Valhalla'nın yüreğinde icin icin yanan gri külleri son alevlerle yok oldu.

Bölüm 41

Austin dıştan takma Evinrude 150 model motora tam gaz verince tekne suyun yüzünde kaymaya başladı. Suratı öfke ve hüsrânın bronz rengi bir maskesi haline gelmişti. Tekrar laboratuvara dönmek istemiş, ama onları iskeleye çıkartan asansör bir daha çalışmamıştı. Yük asansörü de çalışmamıştı. Merdivenden inmeye kalkışınca Gamay kolundan çekiştirmişti.

“Yararı olmaz. Zamanımız kalmadı.”

“Gamay'ı dinle,” diye atılmıştı Zavala. "Dört dakikadan az zaman kaldı."

Austin onların haklı olduğunu anlamıştı. Sonuçsuz bir kurtarma girişiminde kendisi ölebileceği gibi arkadaşlarının yaşamını da tehlikeye atacaktı.

Kayıkhaneden iskeleye çıkınca, güneşin altında uyuklayan nöbetçi tüfeğini omzundan indirmeye kalkışmıştı. Modern boksu biçimlendiren, Queensberry Marki'sinin koyduğu kuralları uygulayacak durumu olmayan Austin doğruca nöbetçinin üstüne gitmiş ve omzuyla midesinden itekleyerek suya atmıştı.

Tekneye bindiklerinde anahtarın takılı ve yakıt depolarının dolu olduğunu gördüler. Motorlar hemen çalıştı. Halatı çözüp teknenin burnunu Nevada sahiline çevirdiler. Zavala'nın bağırdığını duyunca başını çevirdi. Joe ile Gamay, bir tencerede kaynayan su gibi gölün kabardığı yere doğru bakıyordu. Boğuk bir homurtunun ardından kan kırmızısı renkte sıcak sular, kasırgayla havalanır gibi yüzlerce metre havaya yükseldi. Kaynar yağmur damlalarına ve buhar bulutuna karşı elleriyle yüzlerini korudular. Bir kez daha aynı yöne bakmaya cesaret edince, iskelenin yok olduğunu fark ettiler.

En azından üç metre yüksekliğinde bir dalga onlara yaklaşıyordu.

“Bu teknelerin kesinlikle batmayacağı ileri sürülüyor,” dedi Zavala gergin bir sesle.

“Titanic için de aynısını söylemişlerdi,” diye anımsattı Gamay.

Austin dalgayı baştan almak için teknenin yönünü değiştirdi. Suya yuvarlanacaklarını varsayarak kendilerini hazırladılar ve dalga onları havaya kaldırıp altlarından geçti. Austin bir tsunami dalgasının karaya çarpmadıkça pek fazla zarar vermediğini anımsadı ve dalganın gücünün Nevada sahiline ulaşmadan azalacağını umut etti.

Karada da bir şeyler oluyordu. Austin'in paraşütle uçarken gördüğü ormanın içindeki evlerin bulunduğu yerden bir duman bulutu yükseliyordu. Onlar izlerken bulutun rengi koyulaştı ve kalınlaştı. Austin teknenin hızını kesti ve ağaç tepelerinden, aralarında kırmızı ve sarı alevlerin yükseldiği kara bulutları izlemeye koyuldu.

“Götterdämmerung,” diye mırıldandı.

“Tanrıların Alacakaranlığı mı?” diye sordu Gamay.

“Ben daha çok bir tanrıçayı düşünüyordum.”

Motorların homurtusu ve suyun üzerinde kayan teknenin çıkardığı hışırtıdan başka bir ses duyulmuyordu. Sonra çılgın bir baykuşu andıran bir ses kulaklarına geldi ve başlarını çevirince kırmızı, mavi, beyaz renklerle bezenmiş bir pastanın kendilerine doğru yaklaştığını gördüler. Tahoe

Queen düdüğünü bir kez daha çaldı. Üst güverteden el sallayan Paul görüldü. Austin elini sallayıp karşılık verdi, gazı kesti ve tekneyi çarklı gemiye doğru çevirdi.

SON SÖZ

Libya Çölü, altı ay sonra Köyün ihtiyarı bir leylek kadar zayıfı ve yıllarca çöl güneşinden yanıp meşinleşmiş yüzü öylesine kırışmıştı ki, bir başka kırışığa yer kalmamıştı.

Yıllar süren beslenme bozukluğundan ağzında biri yukarıda, diğeri aşağıda iki dişi kalmıştı, ama gururla gülümsemekten geri kalmıyordu. Birkaç sarı kil kulübe ve çamurlu vahayı belirleyen palmiyelerden oluşan yerleşim yerinin ortasında dururken, herhangi bir kamu işletmesinin açılış kurdelesini kesen büyük kent belediye başkanlarından farklı görünmüyordu.

Minik köy, Giza'nın Büyük Piramitlerinin batısında, dünyanın yaşama en uygun olmayan noktasında bulunuyordu. Mısır ile Libya arasındaki binlerce kilometrekarelik kupa kumluk alanda İkinci Dünya Savaşı'nda kalma birkaç panzer iskeletinden başka bir şey yoktu. Oraya buraya serpiştirilmiş birkaç yerleşim yeri pek de güvenilmeyen vahalara sınıksız sarılmıştı. Bazen bu vahalar kuruyor, ekinler ölüyor ve köyleri açlık sarıyordu. Yaşamakla açlıktan ölmek arasındaki bu kısırdöngü yüzyıllardır sürüyordu ama artık her şey değişmek üzereydi. İyi şeylerin olacağı umuduyla tüm köy renkli bayraklarla donatılmıştı.

Develerin kuyrukları renkli kumaş parçalarıyla örülmüştü. Birleşmiş Milletler'in mavi ve beyaz renklerini gösteren büyük bir çadır köyün meydanına kurulmuştu. Köy evlerinin dışında ise bir dizi helikopter duruyordu. Birleşmiş Milletler'in ve birkaç Ortadoğu ve Afrika ülkesinin diplomatları çadırın gölgesinde bekliyordu.

Köyün ihtiyarı bir çölün ortasında bulunmaması gereken yapının yanındaydı. Üst üste yerleştirilmiş iki yuvarlak mermer yalaktan oluşan çeşmenin tepesinde kanatlı bir kadın heykeli yer alıyordu. Çeşme öyle inşa edilmişti ki, su kadının ileri doğru uzanmış avuçlarından aşağıya akıyordu.

Köyün ihtiyarı hazırды. Törenselle bir hareketle boynuna bağılı ipin ucundaki teneke maşrapayı suya daldırdı ve bir yudum içti. Dişsiz ağzı biraz daha genişledi ve zayıf sesiyle Arapça olarak, "Elhamdülillah," diye seslendi.

Yanına gelen köyün erkekleri sanki suyun büyüğü kaynağı çeşme değil de ellerindeki bardaklarımı gibi dikkatle içtiler. Kenarda bekleyen kadınlar toprak sürahilerini doldurmak için koşuşturdular. Çeşmenin çevresinde beklesen çocuklar, annelerinin hareketini serinlemek için bir işaret olarak yorumladılar.

Bir anda yalağın içi kahkahalar atan çıplak çocuklarla doldu. Diplomatlar ve hükümet yetkilileri çadırın gölgesinden çıkıp çeşmeye yaklaştılar.

Bir palmiye ağacının gölgesinde NUMA Özel Görevi Ekibi üyeleri ve Sea Robin'in kaptanı olup biteni neşeyle izliyordu.

"Şu ihtiyarın ne dediğini anladınız mı?" diye sordu Zavala.

"Arapça bilgim pek sınırlı ama sanırım yaşamın en büyük armağanı olan suyu verdiği için Allah'a dua etti, dedi Gamay."

Paul sağlam kolunu karısının omzuna sardı. "Francesca'nın kendi mermer heykelini görememesi Çok kötü. Bana beyaz tanrıça olarak geçirdiği eski günleri anımsattı."

Austin başıyla onayladı. "Bana kalırsa Francesca dönüp heykele bakmazdı bile. Su kulesini, boruları inceler, tuzdan arındırma işleminden sonra borularda bir sızma olup olmadığını kontrol eder ve daha başka bir bölgede aynı işlemi tekrarlamaya giderdi."

Sanırım haklısın, dedi Paul. "Akdeniz pilot bölge fabrikasında Cabrai işleminin ne kadar iyi çalıştığını gören öteki ülkeler ellerinde teneke maşrapalarıyla koşup geleceklerdir. Bahreyn ile Suudi Arabistan parasal destek vereceklerini şimdiden söylediler. Ama Birleşmiş Milletler, Francesca'nın sana verdiği planlara ek olarak yazdığı isteğe uyarak, öncelikle Afrika'nın çöl bölgelerinden ise başlamaya söz verdi."

"Duyduğuma göre Batı Eyaletleri'yle Meksika, Kaliforniya sahilinde fabrika inşa etmek için girişim başlatmışlar, dedi Austin. "Bu iş, Colorado Nehri'ni biraz rahatlatır."

"Bence Francesca, şimdiye dek su savaşları sürdürenlerin, kuraklığın etkisinde kalan bölgelere su götürmek için birlikte çalıştıklarını görünce çok mutlu olurdu. Yepyeni bir işbirliği ruhu doğdu. Belki de insanlık için bir umut vardır."

Ben iyimserim, dedi Austin. "BM her zamanki bürokratik işlemlerini hızlandırmaya söz verdi. Kanada'da anasazyum rafine fabrikası kurmakla çok iyi bir örnek yarattılar. Francesca'nın planları Çok yalındı. Bu fabrikanın ne kadar çabuk ve ucuz inşa edildiğini görünce isteyen her ülkenin ucuz suya kavuşabileceğini düşünüyorum."

İronik değil mi? dedi Gamay. "Anasazyum, kitleleri yok etmek için silahların geliştirildiği Los Alamos'da ortaya çıktı."

"Gogstad'ın eline düşünce de neredeyse aynı işi görecekti," dedi Austin.

Havanın sıcaklığına karşın Gamay ürperdi. "Bazen o dev kadının, iki tetikçisinin ve korkunç evinin bir düş olduğunu düşünüyorum."

"Ne yazık ki hepsi gerçektir ve kaçtığımız yer, Oz Büyücüsü'nün Zümrüt Kenti değildi."

"Umarım kanserli bir hücre tekrar büyüyeceği bir yere gizlenip kalmamıştır."

"Böyle bir şans olamaz," dedi Austin. "Gogstad'ın artık liderleri, bilimsel deneyimleri ve bu işi yürütecek güce sahip olan adamları kalmadı. Dünyanın dörtbir köşesinde yaşayan insanlar neredeyse suyu tümüyle yitireceklerini anladılar ve su kullanma hakları üzerinde kendi iradelerini geliştiriyorlar."

Jim Contos bu sohbeti ilgiyle dinliyordu. "Beni davet ettiğiniz için Çok teşekkür ederim. En azından iki sualtı aracımın önemli bir dava uğruna denizin dibini boyladığımı görüyorum."

"Bunu söylediğine sevindim, Jim?"

Zavala gülümseyerek gömleğinin cebinden bir kağıt çıkarıp açtı. "Bu yalnızca ilk taslak. Ama sonunda nasıl bir şey olacağını görebilirsin."

Contos'un gözleri hayranlıkla büyüdü. "Tanrım, harika bu."

Zavala yüzünü buruşturdu. "Bence güzel değil. Biçimi bozulmuş bir balığa benziyor, ama şimdiye dek inşa edilenlerden çok daha hızlı gidiyor, daha derine dalıyor, daha fazla malzeme taşıyor ve daha çok mekanik işlevi var. Çok geniş çaplı testlerden geçmesi gerekecek."

"Ne zaman başlıyoruz?" diye sordu Contos.

"Ön çalışmalar başladı bile. Smithsonian Enstitüsü ile randevum var. Uçan kanadın son pilotlarının anısına bir anıt dikecekler ve bu kampanyayı halka tanıtmak için birkaç uçuş yapmamı istediler benden. Bu işten sonra serbest kalıyorum ve deneylerde yardımcı olurum."

"Daha ne bekliyoruz?" dedi Gamay.

"İyi bir soru," diye yanıtladı Austin. "Francesca'nın yöntemi bir kum havuzunu bahçeye dönüştürecek ama bir grup okyanus bilimci için hic de uygun bir yer değil." Kapısında siyah harflerle "NUMA" yazan turkuvaz mavisi helikoptere doğru yürümeye başladı.

"Hey, Kurt, nereye gidiyorsun?" diye seslendi Zavala.

Austin dönüp baktı. "Hadi," dedi bronz yüzünde geniş bir gülümsemeyle. "Gidip ayaklarımızı ıslatacak bir yer bulalım."